

คอรีกับหนังสือ *The Hiding Place* ฉบับแรก

THE HIDING PLACE

คอร์รี เท็น บุม

กับ เอลิซาเบธ และ จอห์น เซอร์ริลล์

สารบัญ

คำนำ

บทนำ

เกริ่นนำ

1. งานเลี้ยงวันเกิดปีที่หนึ่งร้อย

2. เต็มโต๊ะ

3. คาเรล

4. ร้านนาฬิกาข้อมือ

5. การรุกราน

6. ห้องลับ

7. ยูซี

8. เมฆพายุก่อตัว

9. การบุกค้น

10. สเกเวนินกัน

11. ผู้หมวด

12. วูจท์

13. ราเวนสบูค

14. เสือกันหนาวสีน้ำเงิน

15. นิมิตทั้งสาม

ตั้งแต่นั้นมา

คำนำ

ตอนนั้นมันเป็นยุคสมัยที่แปลกประหลาดที่สุด

พวกเราสวมเสื้อเชิ้ตผ้ามัดย้อม ฟังเพลงของจิมมี่ เฮนดริกซ์ และรับชมข่าวเกี่ยวกับสงครามเวียดนาม ขณะทานมื้อเย็นพร้อมคู่วิวไปด้วย เอาล่ะ ไม่ใช่ทุกคนทำแบบนั้นหรอก ฉันไม่ชอบเสื้อที่ทำให้ฉันเวียนหัว ฉันเคยเกลียดดนตรีแบบกลุ่มจิต และฉันเปลี่ยนช่องทีวีเมื่อใดก็ตามที่มีข่าวสงคราม สมัยนั้นฉันมีหลายสิ่งที่สำคัญกว่าอยู่ในหัว เช่น การเอาชีวิตรอด

ปี 1971 นั้นเป็นปีที่ฉันนั่งรถเข็นครบสี่ปีแล้ว แม้ว่าอุบัติเหตุขณะดำน้ำของฉันเป็นอดีตไปแล้ว แต่การเป็นอัมพาตทั้งสองแขนสองขาก็ไม่ได้เป็นอดีตไปด้วย ขณะนั้นฉันยังตัวสั้นอยู่นิดหน่อยกับการใช้ชีวิตที่เป็นอัมพาตทั้งตัวแบบถาวร แกรมฉันยังต้องดิ้นรนเพื่อที่จะเข้าใจว่าพระเจ้าจะทรงใช้การเป็นอัมพาตนี้เพื่อให้เกิดผลดีแก่ฉันได้อย่างไร มันไม่ได้ช่วยเลยขณะที่โลกรอบตัวฉันกำลังจะหลุดลื่นตรงตะเข็บ

ที่ไหนสักแห่งในความโกลาหลนั้น เพื่อนคนหนึ่งให้หนังสือ *The Hiding Place* เล่มหนึ่งแก่ฉัน ปกหลังของหนังสืออธิบายว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของคอร์รี่ เท็น บูม ผู้รอดชีวิตจากค่ายมรณะของพวกนาซี ฉันอยากอ่านมาก เหมือนที่ฉันกล่าวไปแล้ว ตอนนั้นฉันสนใจเกี่ยวกับการเอาชีวิตรอด ไม่แน่ว่าหญิงชราผมหยอกที่เด็ดเดี่ยวผู้นี้ที่สวมเสื้อโค้ทที่ดูเหมือนหนังแร็คคูนในตู้เสื้อผ้าแม่ของฉันอาจมีอะไรสักอย่างที่จะกล่าวแก่ฉันก็ได้

บทแรกนั้นเอาฉันอยู่หมดเลย แม้ว่าคอร์รี่มาจากคนละยุคสมัย ชีวิตของเธอก็ก้าวข้ามมาถึงหลายทศวรรษ สงครามโลกครั้งที่สองแตกต่างมากจริง ๆ จากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในยุคสมัยของฉัน แต่การที่เธอสามารถมองตรงเข้าไปในซากปรักหักพังของนรกที่เป็นห้องรมแก๊สและเดินออกไปอย่างกล้าหาญเข้าสู่แสงแดดที่อยู่อีกฟากนั้น มันเป็นเรื่องราวที่ฉันต้องการได้ยินในตอนนั้นจริง ๆ

ตลอดหลายปีต่อมา เมื่อฉันจะร่วงกลับมาลงไปสู่เหวลึกแห่งความกลัวหรือความซึมเศร้าของตัวเอง พระวิญญูณของพระเจ้าก็จะทรงเตือนใจฉันอย่างอ่อนโยนให้ระลึกถึงคำพูดของเธอที่เรารู้จักกันดี: “ไม่มีหุบเหวใดที่ลึกมากเสียจนความรักของพระเจ้าไม่ลึกยิ่งกว่านั้นเสียอีก” “สวรรค์เท่านั้นจะเปิดเผยด้านบนสุดแห่งมานปีกลายของพระเจ้า” และคำพูดที่ทิมแทงและทรงพลังมากที่สุดอาจเป็นเพียง “พระเยซูคือผู้มิชชั่น”

คุณเข้าใจได้ว่าทำไม เมื่อฉันได้พบกับคอร์รี่ เท็น บูมเป็นครั้งแรก ฉันดีใจจนตัวลอยเลย เธอจับบ่าของฉันอย่างหนักแน่นและประกาศในสำเนียงของชาวดัตช์เข้ม ๆ ของเธอว่า “โอ โจนี มันจะเป็นวันยิ่งใหญ่เลยเมื่อพวกเราจะเดินร่าด้วยกันในสวรรค์!” ภาพที่เธอวาดไว้เกี่ยวกับพวกเราที่กระโดดไปตามถนนทองคำนั้นทำให้ฉันลึ้มหายใจ ฉันนึกภาพเหตุการณ์แห่งสง่าราศีและความดีใจนั้นได้สบาย ๆ มันทำให้ฉันตระหนักในตอนนั้นว่าฉันรอดชีวิตรมาแล้ว

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลายปีก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว คอร์รี่ยังเขียนหนังสือหลายเล่มต่อไป เดินทางไปหลายประเทศนับไม่ถ้วน และแม้กระทั่งกำกับดูแลภาพยนตร์ที่พวกเขาสร้างจากหนังสือ *The Hiding Place* แต่เวลาก็ไล่ทันเธอ และหลังจากเส้นเลือดในสมองแตกหลายหน ร่างกายอันเหนียวล้าของเธอก็ยอมจำนนในที่สุด ตอนที่ฉันไปร่วมงานศพของเธอ-พิธีการอันเรียบง่ายพร้อมกับหลายคำพยานและดอกไม้พลาหลายดอก-

ฉันก็มัวแต่คิดถึงวินาทีนั้นที่เราได้พบกันครั้งแรก ฉันยิ้มขณะนึกภาพว่าสวรรค์กำลังปรบมือและพระเยซูน่าจะกำลังอธิบายให้เธอฟังเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงเลือกตายสืดำมืดแปลก ๆ ที่ปนอยู่ในท่ามกลางทองคำในม่านปกคลุมผืนนั้นที่เธอเคยพูดถึงบ่อย ๆ

นั่นเป็นปี 1983 หลายปีเดินหน้าต่อไปและน่าเศร้าที่หลายสิ่งไม่ได้บ้างล้นน้อยลงเลย ตะเข็บไม่กี่อันที่กำลังยึดโลกนี้ไว้ด้วยกันกำลังเหยียดตึงและกะรุ่งกะริ่งแล้ว เหมือนผู้คนมากมายที่กำลังสงสัยว่าจะเอาตัวรอดได้อย่างไรในโลกที่แม้แต่คอร์รี่ที่รักก็คงจำแทบไม่ได้

ฉันขอคืนคำพูด เธอคงจำมันได้ และเธอน่าจะทราบดีว่าจะต้องทำอะไรยามเผชิญหน้ากับสงครามใหม่ ๆ ที่กระชิบเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ทั่วโลกที่คุกคามการอยู่รอดของมนุษยชาติทั้งปวง: เธอคงชี้ทางผู้คนอย่างหนักแน่นแต่อ่อนโยนให้มาหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เตือนใจพวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นผู้มีชัยเหมือนเดิม เธอคงเตือนใจพวกเราทุกคนเกี่ยวกับเรื่องราวเก่าแก่ที่ว่าพระเยซูทรงพิชิตบาปแล้ว ไม่ว่าจะบาปจะน่าเกลียดและแสนเลวร้ายสักเพียงใด และว่าอีกไม่นาน-อาจเร็วกว่าที่เราคิด-พระองค์จะทรงปิดม่านในที่สุดให้แก่บาปและความทุกข์ ความเกลียดชังและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เพื่อต้อนรับเหล่าผู้รอดชีวิตของพระองค์กลับบ้าน

มีอีกเรื่อง ในฤดูใบไม้ร่วงของปี 2004 ขณะที่ฉันนั่งเครื่องบินยี่สิบสี่ชั่วโมงไปประเทศอินเดีย ทศวรรษเหล่านั้นก็ตามฉันทันจนได้ ตอนนั้นฉันเจ็บปวดมาก ขณะนั่งอยู่บนกระดูกที่เป็นอัมพาตทั้งแขนขาซึ่งผมมลิบและเหนียวล้า เพื่อฆ่าเวลาหลายชั่วโมงเหล่านั้น และเพื่อคลายความอัดอัด ฉันเริ่มอ่านหนังสืออีกเล่มของคอร์รี่ *Life Lessons from the Hiding Place* ฉันเหมือนมีก้อนจุกอยู่ในลำคอขณะที่ฉันอ่านเกี่ยวกับความหลงใหลอันเหลือเชื่อของเธอในการเดินทางไปทั่วโลกเพื่อแบ่งปันข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ตอนที่เธออายุ 85 ปี คอร์รี่ เห็น บุมกำลังสู้ทนการนั่งเครื่องบินเหมือนเที่ยวบินนี้...และถ้าเธอทนได้ โดยพระคุณของพระเจ้า ฉันก็ทนได้! มันเป็นแรงบันดาลใจและการให้กำลังใจทั้งหมดที่ฉันต้องการสำหรับการเดินทางที่แสนท้อโหดตอนนั้น เช่นเคยคอร์รี่ เห็น บุม พูดอีกแล้ว

เรื่องราวของคอร์รี่ยังทันสมัยและน่าประทับใจเช่นเคย นี่เป็นเหตุว่าทำไมฉันถึงยินดีและมีความสุขที่จะแนะนำ *The Hiding Place* ฉบับพิเศษนี้แก่พวกคุณ ผู้เป็นเหล่านักอ่านรุ่นใหม่ หนังสือนี้มีไว้สำหรับทุกคนที่จิตวิญญาณของตนกะรุ่งกะริ่งและหลุดลุ่ย และสำหรับทุกคนที่ต้องเดินเข้าไปในซากปรักหักพังแห่งความทุกข์ของเขาหรือของเธอเอง และถ้าคุณมาไกลได้ขนาดนี้แล้ว หนังสือนี้ก็มิใช่ไว้สำหรับคุณ จงไปต่ออีกนิดและคุณจะค้นพบสิ่งที่ฉันได้ค้นพบเมื่อนานมาแล้ว...

ถ้าพระคุณของพระเจ้าสามารถค้าจูนคอร์รี่ในค่ายกักกันนั้นได้ จงนพระคุณของพระองค์ก็เพียงพอสำหรับคุณ ด้วยความช่วยเหลือของพระองค์ คุณสามารถเอาชีวิตรอดได้ และคอร์รี่คงจะกล่าวว่า คุณจะเอาชีวิตรอด

โจนและผองเพื่อน

ฤดูใบไม้ร่วง 2005

บทนำ

ในเดือนพฤษภาคม 1968 ฉันใช้เวลาหลายวันอยู่ที่ศูนย์พักพิงในเมืองดาร์มสตาต ประเทศเยอรมนี ช่วงเวลาหนึ่งเมื่อคนเยอรมันส่วนใหญ่เลือกที่จะไม่คิดถึงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์-หรือกระทั่งปฏิเสธตรง ๆ เลยว่า มันไม่เคยเกิดขึ้น-สตรีนิกายลูเธอรันกลุ่มหนึ่งที่เรียกตัวเองว่า เหล่าพี่น้องของมารีย์ (Sisters of Mary) ได้รับหน้าที่ในการกลับใจใหม่แทนประชาชาติของพวกเธอ พวกเธอให้ความช่วยเหลือเหล่าผู้รอดชีวิตชาวยิว ฟังเรื่องราวของพวกเขา และป่าวประกาศความจริงเกี่ยวกับอดีตของพวกเขา

ขณะที่อยู่ที่ศูนย์แห่งนั้น ฉันได้เข้าร่วมการประชุมนมัสการรอบเย็นที่มีวิทยากรสองท่าน ท่านแรกเป็นชายคนหนึ่งที่เคยเป็นนักโทษอยู่ในค่ายกักกันแห่งหนึ่ง เขาเคยถูกทำร้ายร่างกายและอดอยาก พ่อของเขาและพี่ชายคนหนึ่งเสียชีวิตแล้วในค่ายนั้น ใบหน้าและร่างกายของชายผู้นี้บอกเล่าเรื่องราวได้ชัดเจนกว่าถ้อยคำของเขา: สายตาที่ถูกความเจ็บปวดหลอกหลอน มือสั่นเทาที่ไม่อาจลืมนึกได้

หลังจากพูดเสร็จ หญิงผมขาวคนหนึ่งก็ขึ้นไปพูด เธอเป็นคนตัวใหญ่และมีเซ็นส์ด้านรองเท้า พร้อมกับใบหน้าที่เปล่งประกายถึงความรัก สันติสุข และความชื่นบาน แต่เรื่องราวที่สองคนนี้เล่าเป็นเรื่องราวเดียวกัน! เธอเองก็เคยอยู่ในค่ายกักกันแห่งหนึ่ง ประสบกับความโหดร้ายทารุณเดียวกัน ทนทุกข์กับความสูญเสียที่เหมือนกันเปี้ยบ การตอบสนองของชายคนนั้นเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย แต่การตอบสนองของเธอละ?

พอสิ้นสุดการประชุม ฉันก็อยู่ต่อเพื่อจะพูดคุยกับเธอ เห็นได้ชัดว่าคอร์นีเลีย เห็น บุม ได้พบกับสิ่งนั้นในค่ายกักกัน เหมือนที่ผู้พยากรณ์อิสยาห์บอกไว้ล่วงหน้าว่า “ที่กำบังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝน ...ร่วมเงาศิลาในแผ่นดินที่อ่อนเปลี้ย” (อิสยาห์ 32:2)

ฉันกลับไปยุโรปกับจอห์นสามีของฉันเพื่อที่จะทำความรู้จักกับหญิงที่แสนอัศจรรย์คนนี้ เราไปเยือนบ้านชาวตตซ์หลังเล็ก ๆ นั้น ซึ่งกว้างแค่ห้องเดียว และเป็นที ๆ ในวัยห้าสิบกว่า ๆ เธอใช้ชีวิตที่ไม่หวือหวาในการเป็นหญิงที่ทักและช่างซ่อมนาฬิกาข้อมือ-ฝันอยู่เล็กน้อยขณะที่เธอดูแลพี่สาวของเธอและคุณพ่อผู้ชราของพวกเธอว่าโลกแห่งการผจญภัยและภัยอันตรายที่เกือบคร่าชีวิตอาจมาถึงในไม่ช้า เราไปที่สวนแห่งนั้นในประเทศฮอลแลนด์ตอนใต้ซึ่งเป็นที่ ๆ คอร์รีในวัยสาวได้มอบใจของเธอไปแล้วตลอดกาล ไปยังบ้านอิฐหลังนั้นในเมืองฮาร์เลมซึ่งเป็นที่ ๆ พิคควิคเสิร์ฟกาแฟของจริงในท่ามกลางสงครามนั้น

และตลอดเวลานั้นทั้งหมดเรามีความรู้สึกพิเศษเกินธรรมดาว่าเรากำลังมองเข้าไปมิใช่ในอดีตแต่ในอนาคต รวากับว่าผู้คนและสถานที่เหล่านี้กำลังพูดกับเรามีใช่เกี่ยวกับหลายสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้วแต่เกี่ยวกับประสบการณ์เหล่านั้นที่รอเราอยู่ข้างหน้า เราพบแล้วว่าเรากำลังปฏิบัติสิ่งที่เราได้เรียนรู้จากเธอเกี่ยวกับสิ่งต่อไปนี้:

- การรับมือกับการพลัดพราก
- การใช้ชีวิตต่อไปโดยมีสิ่งที้น้อยลง
- ความปลอดภัยในท่ามกลางความไม่ปลอดภัย
- การยกโทษ
- พระเจ้าสามารถใช้การความอ่อนแอได้อย่างไร

- การรับมือกับผู้คนที่เอาใจยาก
- การเผชิญหน้ากับความตาย
- การรักพวกที่เป็นศัตรูของคุณ
- สิ่งที่ต้องทำเมื่อความชั่วมีชัย

เราออกความเห็นให้คอร์รี่ฟังเกี่ยวกับการปฏิบัติได้จริงของสิ่งเหล่านั้นที่เธอรำลึก ว่าความทรงจำหลายอย่างของเธอดูเหมือนจะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับปัญหาและการตัดสินใจหลายอย่างที่เราเผชิญที่นี่และตอนนี้ เธอกล่าวว่า “แต่นี้แหละคือจุดประสงค์ของการมีอดีต! ทุกประสบการณ์ที่พระเจ้าประทานให้แก่เรา ทุกคนที่พระองค์ทรงนำเข้ามาในชีวิตของเรา คือการเตรียมพร้อมอันสมบูรณ์แบบสำหรับอนาคตหนึ่งที่พระองค์ผู้เดียวทรงแลเห็นได้”

ทุกประสบการณ์ ทุกคน...คุณพ่อ ผู้ซึ่งได้ช้อมนาฬิกาข้อมือเก่งที่สุดในประเทศฮอลแลนด์และจากนั้นก็ลืมสไบเรียกเก็บเงิน คุณแม่ ผู้ซึ่งร่างกายของท่านกลายเป็นคุกแห่งหนึ่งแต่จิตวิญญาณของท่านโอบนอบอย่างเสรี เบ็ทซี่ ผู้ซึ่งสามารถจัดงานเลี้ยงได้โดยใช้น้ำมันฝรั่งแค่สามหัวและใบชาที่ใช้มาแล้วสองหน ขณะที่เรามองเข้าไปในดวงตาสีฟ้าเป็นประกายระยิบระยับของหญิงผู้ไม่ยอมแพ้คนนี้ เราก็อยากให้ผู้คนเหล่านี้ได้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของเราจริง ๆ

และจากนั้น แน่นอน เราตระหนักในตอนนั้นว่าพวกเขาสามารถเป็นได้...

เอลิซาเบธ เซอร์ริลล์
แซพพาควา, นิวยอร์ก
กันยายน 2005

เกริ่นนำ

ผู้ใดที่คิดว่าความเป็นคริสเตียนเป็นเรื่องน่าเบื่อก็ยังไม่ได้อ่านกับเพื่อนของผม คอรัรี่ เท็น บูม!

คุณสมบัติอย่างหนึ่งที่ผมชื่นชมมากที่สุดเกี่ยวกับสุภาพสตรีที่โดดเด่นคนนี้ก็คือ ความชอบผจญภัยของเธอ แม้ว่าเธอเป็นรุ่นพี่ผมหลายปี เธอได้เดินทางอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยกับผมไปหลังม่านเหล็ก ได้พบปะกับคริสเตียนหลายกลุ่มเล็ก ๆ ที่ลักลอบประชุมกันในยุคสมัยที่นี้หมายถึงการเสี่ยงที่จะติดคุกหรือการส่งตัวกลับประเทศ

“พวกเขา กำลังเสี่ยงชีวิตเพื่อสิ่งที่พวกเขาเชื่อ” เธอชอบกล่าว “ทำไมฉันจะเสี่ยงไม่ได้ล่ะคะ?”

ถ้าคอรัรี่ยังมีชีวิตอยู่วันนี้ ผมไม่สงสัยเลยว่าเธอคงยื่นกรานที่จะไปกับผมยังสถานที่หลายแห่งในปัจจุบันที่มีการข่มเหงรุนแรง และเธอคงปีติยินดีในการแบ่งปันความเชื่อหัวรุนแรงของเธอกับเหล่าผู้เชื่อใจกล้าอย่างสมาคมจักรยานยนต์คริสเตียน (Christian Motorcycle Association) กลุ่มชายและหญิงที่แสนวิเศษนั้นที่มักขี่มอเตอร์ไซด์ของพวกเขาเข้าไปในประเทศยากจนทั้งหลาย จากนั้นก็ยกมอเตอร์ไซด์เหล่านั้นให้แก่ศิษยาภิบาลทั้งหลายที่ไม่มียานพาหนะในการเดินทาง

หากคุณยังไม่เคยพบกับคอรัรี่ เท็น บูม วิธีที่ดีที่สุดในการเข้าสู่มิตรภาพชั่วชีวิตกับเธอและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเธอคือผ่านทางหน้ากระดาษของหนังสือเล่มนี้ ขณะที่หนังสือ *The Hiding Place* เฉลิมฉลองครบรอบปีที่ 35 ของมัน คนรุ่นใหม่ที่กำลังตอบสนองต่อคำท้าทายที่ดังก้องของเธอ: “มากับฉันสิและก้าวเข้าไปสู่การผจญภัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่คุณจะเคยรู้จัก”

อาจารย์แอนดรูว์

ผู้ก่อตั้ง, Open Doors

ผู้แต่งหนังสือ *God's Smuggler*

งานเลี้ยงวันเกิดปีที่หนึ่งร้อย

ฉันกระโดดลุกจากเตียงเช้าวันนั้นพร้อมกับคำถามหนึ่งอยู่ในหัว-ดวงอาทิตย์หรือหมอก? ปกติแล้วมันคือหมอกในเดือนมกราคมในประเทศฮอลแลนด์ ซึ้น เย็น และสีเทา แต่บางครั้ง-ในวันหนึ่งที่แสนวิเศษและหายาก-ดวงอาทิตย์สีขาวในฤดูหนาวก็สาดส่องเข้ามา ฉันเอนตัวไปไกลที่สุดเท่าที่ทำได้จากหน้าต่างบานเดียววนั้นในห้องนอนของฉัน มันยากเสมอที่จะเห็นท้องฟ้าจากบ้านเบเยินน์ กำแพงอิฐที่ว่างเปล่าจ้องกลับมาที่ฉัน ด้านหลังของตึกโบราณหลังอื่น ๆ ในศูนย์กลางที่แน่นขนัดนี้ของเมืองฮาร์เลมที่เก่าแก่ แต่ข้างบนนั้นที่ฉันแหงนคอเพื่อจะเห็น เหนือหลังคาอันบ้าคลั่งและปล่องไฟที่คดงอเหล่านั้น คือจตุรัสแห่งท้องฟ้าสีไข่มุกซีดจาง มันจะต้องเป็นวันที่แดดดีสำหรับงานปาร์ตี้!

ฉันพยายามแต่นวลที่ซเล็กน้อยขณะที่ฉันหยิบชุดเดรสตัวใหม่ของฉันมาจากตู้เสื้อผ้าเก่าที่เอนกะเท่เร่ซิดผนัง ห้องนอนของคุณพ่ออยู่ใต้ห้องนอนของฉันพอดีแต่ด้วยวัยเจ็ดสิบเจ็ดเขานอนหลับปุ๋ย นั่นเป็นข้อดีอย่างหนึ่งของการเป็นคนชรา ฉันคิดในตอนนั้นขณะที่ฉันเอาแขนสอดเข้าไปในแขนเสื้อและสำรวจผลที่ได้ในกระຈกเงาที่ติดอยู่ที่ประตูตู้เสื้อผ้า แม้ว่าหญิงชาวดัตช์บางคนในปี 1937 สวมใส่กระโปรงยาวระดับเข่าของพวกเขา ชุดของฉันก็ยังสูงเหนือรองเท้าของฉันสามนิ้วแบบระว่างตัวอยู่

ตัวเธอเองจะไม่เด็กลงเรื่อย ๆ หรือกะนะ ฉันเตือนใจเงาสะท้อนของฉัน มันอาจเป็นชุดเดรสตัวใหม่นั้นที่ทำให้ฉันมองไปที่ตัวเองแบบช่างติมากกว่าปกติ: อายุ 45 ยังไม่แต่งงาน ขอบเอวหายไปนานแล้ว

พี่สาวของฉัน เบ็ทซี่ แม้จะแก่กว่าฉันเจ็ดปี ยังมีหุ่นเปรียวที่สง่างามนั้นที่ทำให้ผู้คนเหลียวมองเธอตามท้องถนน สวรรค์รู้ว่ามันไม่ใช่เสื้อผ้าของเธอ ร้านซ่อมนาฬิกาเล็ก ๆ ของเราไม่เคยทำเงินได้เยอะแยะ แต่เมื่อเบ็ทซี่สวมชุดเดรสชุดหนึ่งบางสิ่งที่แสนวิเศษก็เกิดขึ้นกับมัน

บนตัวฉัน-จนกระทั่งเบ็ทซี่ตามทันพวกมัน-ชายเสื้อหย่อนคล้อย ถูงน่องขาด และคอเสื้อบิดเบี้ยว แต่วันนี้ ฉันคิด ขณะยืนลอยไปจากกระຈกเงานั้นไกลที่สุดเท่าที่ฉันทำได้ในห้องเล็ก ๆ นั้น ผลกระทบของสีแดงเข้มนั้นก็ฉลาดมาก ๆ

บนถนนด้านล่างที่อยู่ต่ำกว่าฉันมาก กริ่งประตูดังขึ้น มีคนมาเยี่ยมหรือ? ก่อน 7 โมงเช้าเนี่ยนะ? ฉันเปิดประตูห้องนอนและดิ่งลงไปบันไดชั้นที่คดเคี้ยวนั้น ชั้นบันไดเหล่านี้เป็นสิ่งที่สร้างมาภายหลังในบ้านหลังเก่าที่น่าแปลกนี้ จริง ๆ แล้วมันเป็นบ้านสองหลัง หลังที่อยู่ด้านหน้าเป็นโครงสร้างแบบฉบับหลังเล็กจิ๋วของเมืองฮาร์เลมเก่า สูงสามชั้น ลีทสองห้อง และกว้างแค่ห้องเดียว ฦ จุด ๆ หนึ่งที่ไม่รู้จักในประวัติศาสตร์ยาวนานของมัน กำแพงด้านหลังของมันถูกทุบทะลุแล้วเพื่อเชื่อมมันกับบ้านหลังนั้นที่บางกว่าชั้นกว่าในด้านหลังของมัน-ซึ่งมีแค่สามห้อง ห้องหนึ่งอยู่บนสุดของอีกห้อง-และบันไดแคบ ๆ ที่คดเคี้ยวนี้ถูกบีบอัดอยู่ระหว่างบ้านสองหลังนี้

แม้ฉันรีบไปแล้ว เบ็ทซี่ก็ไปถึงประตูก่อนฉัน ดอกไม้ช่อใหญ่กระจายเต็มทางเข้าประตู ขณะที่เบ็ทซี่รับดอกไม้เหล่านั้น เด็กส่งของตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งก็โผล่มา “ขอให้มีความสุขกับงานเลี้ยงนะครับ คุณผู้หญิง” เขากล่าว โดยพยายามที่จะฆ่าเสียงผ่านดอกไม้เหล่านั้นราวกับว่ากาแฟและเค้กอาจจัดเตรียมไว้แล้ว เขาน่าจะมา

ร่วมงานเลี้ยงนี้ในภายหลัง และคนทั้งเมืองฮาร์เลมดูเหมือนน่าจะมาจริง ๆ

เบ็ทซี่กับฉันค้นดอกไม้ชื่อนั้นเพื่อหาคำตอบในนั้น “พิควิก!” เราตะโกนพร้อมกัน

พิควิกเป็นลูกค้าผู้มั่งมีมาก ๆ คนหนึ่งที่ไม่เพียงซื้อนาฬิกาข้อมือแบบดีที่สุดในร้านมาชิ้นบนบ่อย ๆ ยังส่วนที่เป็นครอบครัวของบ้านหลังนั้นซึ่งอยู่เหนือร้านค้า ชื่อจริงของเขาคือ เฮอร์มัน สลูริง; พิควิกเป็นชื่อที่เบ็ทซี่กับฉันเคยใช้ระหว่างพวกเราเองเพราะว่าเขาดูเหมือนภาพวาดของนักวาดภาพในหนังสือที่แต่งโดยดิเค้นของพวกเราอย่างเหลือเชื่อ เฮอร์มัน สลูริงเป็นชายที่น่าเกลียดที่สุดในเมืองฮาร์เลมโดยไม่ต้องสงสัย ตัวเตี้ย อ้วนมาก หัวล้านเหมือนสีชนิดหนึ่งของประเทศฮอลแลนด์ เขาตาเหล่มากเสียจนคุณไม่มีทางแน่ใจเลยว่าเขากำลังมองมาที่คุณหรือที่คนอื่น-และใจดีและใจกว้างพอ ๆ กันกับที่ตัวเขาไม่น่าดู

ดอกไม้เหล่านั้นเข้ามาแล้วทางประตูด้านข้าง คือประตูที่ครอบครัวนี้ใช้ ซึ่งเปิดออกไปยังตรอกเล็กจิ๋ว และเบ็ทซี่กับฉันหอบดอกไม้เหล่านั้นจากห้องโถงเล็ก ๆ นั้นเข้าไปในร้านค้า อันดับแรกมีห้องทำงานซึ่งเป็นที่สำหรับซ่อมนาฬิกาข้อมือและนาฬิกาติดผนัง มีม้านั่งสูงตัวนั้นที่คุณพ่อกัม ๆ เหยย ๆ นั่งอยู่นานหลายปี โดยทำงานที่ประณีตและหลังขดหลังแข็งนั้นที่ได้ชื่อว่าฝีมือดีที่สุดในประเทศฮอลแลนด์ และตรงนั้นตรงกลางห้องคือม้านั่งของฉัน และถัดจากของฉันคือม้านั่งของเด็กฝึกงานชื่อฮานส์ และที่อยู่ชิดผนังคือม้านั่งของคริสตอฟเฟลส์

เลยห้องทำงานนั้นไปคือส่วนที่รองรับลูกค้าของร้านพร้อมกับตู้โชว์แก้วที่เต็มไปด้วยนาฬิกาข้อมือนาฬิกาติดผนังทุกเรือนตีบอกเวลา 7 นาฬิกาตรงขณะที่เบ็ทซี่กับฉันหอบดอกไม้เหล่านั้นเข้าไปและมองหาจุดที่มีศิลปะมากที่สุดเพื่อวางพวกมัน ตั้งแต่เป็นเด็กแล้วฉันชอบก้าวเข้ามาในห้องนี้ซึ่งเป็นที่ ๆ เสียงตึกตอกนับร้อยต้อนรับฉัน มันยังมีตอกอยู่ภายในห้องนั้นเพราะว่าฉากกั้นยังไม่ได้ถูกดึงขึ้นไปจากหน้าต่างเหล่านั้นที่หันไปที่ถนนฉันไขเปิดประตูที่ออกถนนและก้าวออกไปสู่ถนนบาร์เตลโยริสตราท ร้านอื่น ๆ ที่เหลือทั้งด้านขึ้นและลงของถนนแคบ ๆ เส้นนี้ยังปิดเงียบอยู่: ประตูถัดไปคือร้านแว่นตา ร้านตัดชุด ร้านขนมปัง ร้านเสื้อขนสัตว์ของเวลอยู่อีกฟากของถนน

ฉันดึงฉากกั้นขึ้นไปและยืนอยู่ว่าที่หนึ่งเพื่อชื่นชมตู้โชว์ที่หน้าต่างนั้นที่เบ็ทซี่กับฉันตกลงกันได้มากที่สุดหน้าต่างนี้เป็นที่มาแห่งการโต้เถียงระหว่างพวกเรามากที่สุด ตัวฉันซึ่งอยากจัดแสดงสินค้าของเรามากเท่าที่จะบิบบัดบนชั้นวางนั้นได้ และเบ็ทซี่ที่อยากโชว์นาฬิกาสวย ๆ สักสองหรือสามเรือน และอาจมีผ้าไหมหรือผ้าซาตินสักผืนขดตัวอยู่ด้านล่าง ดูหรูหรามากกว่าและเชิญชวนมากกว่า แต่คราวนี้หน้าต่างนั้นทำให้เราทั้งคู่พอใจ: มันมีชุดสะสมหนึ่งซึ่งประกอบด้วยนาฬิกาติดผนังและนาฬิกาพกในกระเป๋าหลายเรือนซึ่งทุกเรือนนั้นมีอายุอย่างน้อยหนึ่งร้อยปี ซึ่งถูกยืมมาเพื่อโอกาสนั้นจากมองเพื่อนและเหล่าผู้ค้าของเก่าทั่วเมืองนั้น เพราะว่าเป็นวันวันเกิดอายุครบหนึ่งร้อยปีของร้าน ในวันนี้เองในเดือนมกราคม 1837 ที่พ่อของคุณพ่อได้ติดป้าย ๆ หนึ่งบนหน้าต่างบานนี้: เท็น บูม. นาฬิกาข้อมือ.

ตลอดช่วงสิบนาทีก่อนหน้านั้น พร้อมกับการที่สวรรค์ไม่แยแสความเที่ยงตรงของเวลาที่ผ่านเลยไปนั้นระฆังโบสถ์แห่งเมืองฮาร์เลมตีบอกเวลา 7 นาฬิกาต่อเนื่อง และตอนนี้ห่างไปครึ่งช่วงตึกในจุดรัฐของเมืองระฆังใหญ่นั้นแห่งโบสถ์เซนต์บาโว ดีเจ็ดหนอย่างแสนจริงจัง ฉันอ้อยอิ่งอยู่ในถนนนั้นเพื่อนับเสียงระฆัง แม้ว่า

ตอนนั้นอากาศหนาวในรุ่งเช้าเดือนมกราคม แน่แน่นอนว่าทุกคนในเมืองฮาร์เลมมีวิทย์แล้วตอนนี้ แต่ฉันจำได้ตอนที่ชีวิตของชาวเมืองนั้นเคยวิ่งตามเวลาของโบสถ์เซนต์บาฟโว และมีแค่พวกคนงานรถไฟและคนอื่น ๆ ที่ต้องการทราบชั่วโมงที่แน่ชัดก็เคยมาที่นี่เพื่อจะอ่าน “เวลาทางดาราศาสตร์” คุณพ่อชอบนั่งรถไฟไปที่อัมสเตอร์ดัมทุกสัปดาห์เพื่อนำเวลาที่ทราบจากหอดูดาวของกองทัพเรือกลับมาและมันเป็นที่มาแห่งความภาคภูมิใจของเขาที่เวลาทางดาราศาสตร์นั้นไม่เคยเพี้ยนไปเกินสองวินาทีเลยในช่วงเจ็ดวันนั้น มันตั้งตระหง่านอยู่ตอนนี้ที่นั่น ขณะที่ฉันก้าวกลับเข้าไปในร้าน ยังสูงเด่นและเปล่งประกายบนฐานคอนกรีตของมันเหมือนเดิม แม้จะลดทอนลงแล้วตอนนี้ในเรื่องความโด่งดัง

กริ่งประตูที่หันไปตรงตรอกนั้นดังอีก มีดอกไม้มาอีก มันเป็นแบบนี้ต่อไปนานหนึ่งชั่วโมง ดอกไม้ข้อใหญ่ ๆ และเล็ก ๆ ถูกจัดอย่างประณีตและพิถีพิถันในบ้านในกระถางดินเผา เพราะแม้ว่างานเลี้ยงนี้ถูกจัดเพื่อฉลองให้ร้าน ความรักของชาวเมืองนี้ก็มิให้แก่คุณพ่อ “ผู้เฒ่าใหญ่แห่งเมืองฮาร์เลม” พวกเขาเรียกท่านและพวกเขากำลังพยายามพิสูจน์มัน เมื่อร้านและห้องทำงานไม่น่าจะรับช่อดอกไม้ได้อีก เบ็ทซี่กับฉันก็เริ่มหอบพวกมันขึ้นชั้นบนไปยังสองห้องนั้นที่อยู่เหนือร้าน แม้ผ่านไปสี่ปีแล้วตั้งแต่ท่านเสียชีวิต สองห้องนี้ก็ยังคงเป็น “ห้องของท่านเต้แจนส์” ท่านเต้แจนส์เป็นพี่สาวของคุณแม่และรู้สึกเหมือนท่านยังอยู่ในเครื่องเรือนดำมืดขนาดใหญ่ที่นั่นที่ท่านทิ้งไว้ เบ็ทซี่วางกระถางทิวลิปที่ปลูกในเรือนกระจกกลางและถอยไปก้าวหนึ่งพร้อมกับร้องออกมาเล็กน้อยด้วยความพอใจ

“คอร์รี่ ดุสิสว่างขึ้นตั้งเยอะ!”

เบ็ทซี่ผู้นางสาร บ้านเบเย นี้ถูกปิดล้อมโดยบ้านหลายหลังที่อยู่รอบด้านจนต้นไม้ที่วางริมหน้าต่างที่เธอเริ่มปลูกทุกฤดูใบไม้ผลิไม่เคยโตสูงพอที่จะบานเลย

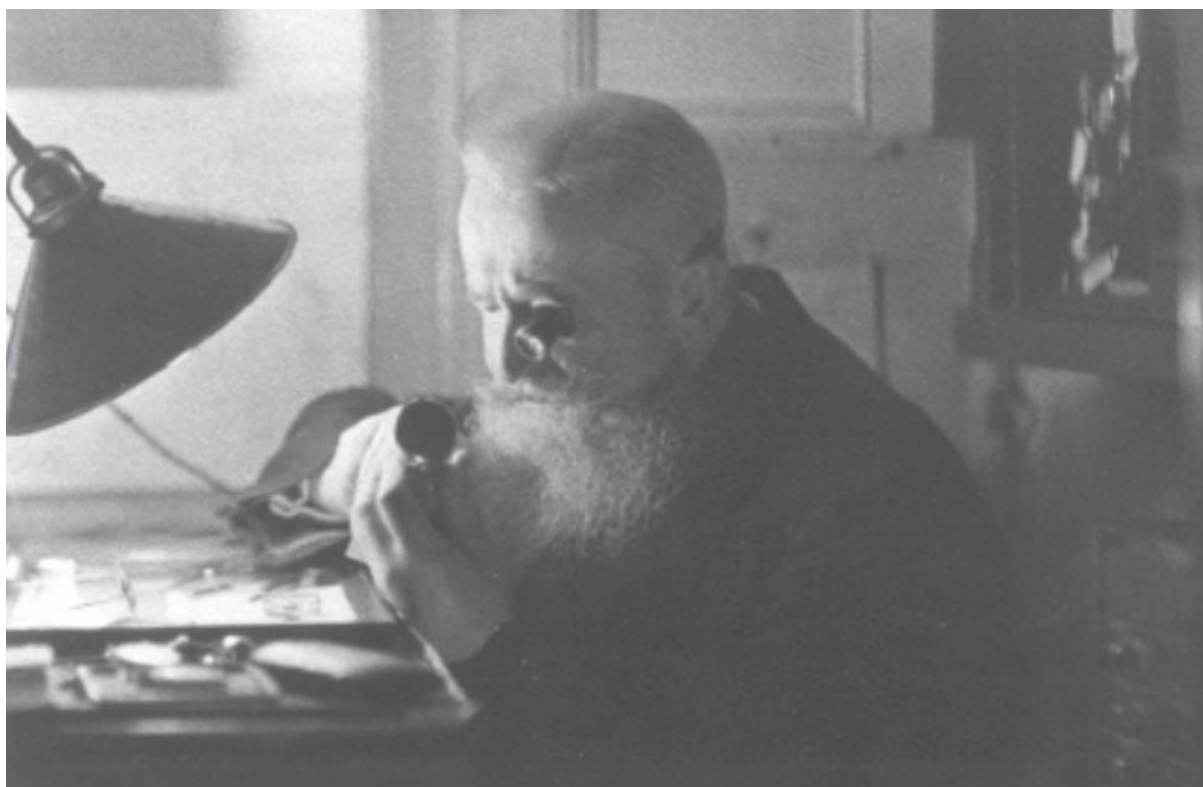
พอถึง 7:45 น. ฮานส์ เด็กฝึกงาน ก็มาถึงและพอถึง 8:00 น. ตูส พนักงานขายหญิง-นักบัญชีของเรา ตูสเป็นหญิงหน้าแข็งซึ่งความเจ้าอารมณ์ของเธอทำให้เธอทำงานไหนก็อยู่ไม่รอดสักที่จนกระทั่ง-เมื่อสี่ปีก่อน-เธอได้มาทำงานกับคุณพ่อ ความสุภาพอ่อนโยนของคุณพ่อทำให้เธอเริ่มผ่อนคลายและใจเย็นลง แม้เธอขอตายดีกว่าที่จะยอมรับมันว่า เธอรักเขาอย่างดุเดือดพอ ๆ กับที่เธอไม่ชอบคนที่เหลือทั้งโลก เราปล่อยให้ฮานส์และตูสไปเปิดประตูเมื่อกริ่งดังและขึ้นชั้นบนไปเตรียมมือเช้า

มีแค่สามที่ที่โต๊ะ ฉันคิด ขณะที่ฉันเตรียมจาน ห้องทานข้าวอยู่ในบ้านตรงส่วนหลัง สูงกว่าร้านห้าชั้น บันไดแต่ต่ำกว่าสองห้องนั้นของท่านเต้แจนส์ สำหรับฉันห้องนี้กับหน้าต่างบานเดียวของมันที่มองออกไปที่ตรอกคือหัวใจของบ้าน โต๊ะตัวนี้ กับผ้าห่มผืนหนึ่งที่พาดไว้เหนือมัน เคยถูกฉันใช้เป็นที่เต้นท์หรืออ่าวโจรสลัดตอนฉันยังเล็ก ฉันเคยทำการบ้านของฉันตรงนี่ตอนเป็นเด็กนักเรียน ตรงนี้คุณแม่อ่านหนังสือของดิคเคนส์ให้ฉันฟังตอนเย็นหน้าหนาวขณะที่ถ่านส่งเสียงพู่ ๆ ในเตาผิงอิฐและทอแสงสีแดงเหนือแผ่นกระเบื้องนั้นที่ประกาศว่า “พระเยซูเป็นผู้มีชัย”

เราใช้แค่มุมหนึ่งของโต๊ะตัวนั้นตอนนี้ คุณพ่อ เบ็ทซี่ และฉัน แต่ฉันมองว่าทุกคนที่เหลือของครอบครัวอยู่ที่นั่นเสมอ มีเก้าอี้ของคุณแม่ และที่ของคุณน้าทั้งสามตรงโน้น (ไม่ใช่แค่ท่านเต้แจนส์ แต่น้องสาวอีกสองคนของคุณแม่ก็เคยอาศัยอยู่กับเราเช่นกัน) ถัดฉันไปที่สาวอีกคนของฉันก็เคยนั่ง คือ นอลลี และวิลเล็ม เด็กชาย

คนเดียวในครอบครัว ผู้ชายอีกคนนอกเหนือจากคุณพ่อ

นอลลีและวิลเลียมได้มีบ้านของตัวเองมาหลายปีแล้วตอนนี้ และคุณแม่และคุณน้าเหล่านั้นก็ตายไปแล้ว แต่ดูเหมือนฉันยังเห็นพวกท่านตรงนี้อยู่เหมือนเดิม แน่ใจว่าเก้าอี้ของพวกท่านไม่ได้ว่างอยู่นานนัก คุณพ่อไม่เคยทนได้เลยกับบ้านที่ไม่มีเด็ก ๆ และเมื่อใดก็ตามที่ท่านได้ยินว่ามีเด็กคนหนึ่งต้องการบ้าน ก็จะมีเด็กหน้าใหม่ มาปรากฏที่โต๊ะนี้ ไม่รู้ยังง้อ อาศัยรายได้จากร้านนาฬิกาข้อมือที่ไม่เคยทำเงินเลย ท่านเลี้ยงอาหารและให้เสื้อผ้าและดูแลเด็กอีกสิบเอ็ดคนหลังจากลูก ๆ สี่คนของท่านโตกันหมดแล้ว แต่ตอนนี้เด็ก ๆ เหล่านี้ก็เติบโต และแต่งงานหรือออกไปหางานทำแล้วเช่นกัน ฉันจึงว่างงานสามใบบนโต๊ะนี้

คาสเปอร์เป็นช่างทำนาฬิกาผู้เชี่ยวชาญนานกว่าหกสิบปี

เบ็ทซี่นำกาแฟเข้ามาจากห้องครัวเล็กจิ๋ว นั่นซึ่งเป็นเหมือนห้องเล็ก ๆ แยกออกจากห้องทานข้าว และหยิบขนมปังมาจากลิ้นชักในตู้ติดผนัง เธอกำลังวางพวกมันบนโต๊ะตอนที่เราได้ยินเสียงคุณพ่อเดินลงบันไดมา ท่านเดินช้าลงเล็กน้อยแล้วตอนนี้บนบันไดที่คดเคี้ยว นั่น แต่ก็ยังตรงเวลาคุณนาฬิกาข้อมือเรือนหนึ่งของท่าน เหมือนเดิม ท่านเข้ามาในห้องทานข้าว เหมือนที่ท่านทำทุกเช้าตั้งแต่ฉันจำความได้ ตอน 8:10 น.

“คุณพ่อ!” ฉันพูดพร้อมหอมแก้มท่านและสูดกลิ่นซิการ์ที่ติดอยู่ที่เครายาว ๆ ของท่านเสมอ “วันแดดจ้าจริง ๆ สำหรับงานเลี้ยง!”

ผมและคราของคุณพ่อตอนนี้ขาวพอ ๆ กับผ้าคลุมโต๊ะผืนดีที่สุดในที่เบ็ทซี่นำมาวางสำหรับวันพิเศษนี้ แต่ดวงตาสีฟ้าของท่านที่อยู่หลังแว่นกลมหนานั้นก็อ่อนโยนและร่าเริงเช่นเคย และท่านจ้องมาที่เราที่ละคนด้วยความปรีดาชัดเจน

“คอร์รี่ ลูกรัก! เบ็ทซี่ลูกรักของพ่อ! พวกหนูดูน่ารักและร่าเริงทั้งคู่เลยนะ!”

ท่านกัมศิระขณะที่ท่านนั่งลง ขอบคุณพระเจ้าสำหรับอาหาร และจากนั้นก็กล่าวต่อไปอย่างตื่นเต็นว่า “แม่ของพวกลูก-แม่คงชอบสไตล์ใหม่ ๆ เหล่านี้และคงอยากเห็นพวกลูกที่ดูสวยขนาดนี้!”

เบ็ทซี่กับฉันพยายามมองเข้าไปในกาแฟของเราเพื่อกลั่นหัวเราะ “สไตล์ใหม่ ๆ” เหล่านี้เป็นความสิ้นหวังของพวกหลานสาวที่ยังเด็กของเรา ผู้ซึ่งพยายามอยู่เสมอที่จะทำให้เราแต่งตัวให้มีสีสันสดใสมากขึ้น กระโปรงสั้นมากขึ้น และเสื้อคอต่ำกว่าเดิม แต่แม้ว่าเราเป็นพวกหัววานูรักซ์ มันก็จริงที่ว่าคุณแม่ไม่เคยมีชุดใดที่สีสันสดใสเท่ากับชุดสีแดงม่วงของฉันหรือชุดสีน้ำเงินเข้มของเบ็ทซี่ ในสมัยของคุณแม่พวกผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว-และพวกที่ยังไม่แต่งงาน “เมื่อถึงวัยหนึ่ง”-สวมชุดสีดำตั้งแต่กางจรดพื้น ฉันไม่เคยเห็นคุณแม่และพวกน้ำ ๆ สวมใส่สีอื่นใดเลย

“คุณแม่คงจะชอบทุกอย่างเกี่ยวกับวันนี้เลย!” เบ็ทซี่กล่าว “จำได้ไหมคะว่าแม่ชอบ ‘โอกาสพิเศษ’ มากขนาดไหน?”

คุณแม่สามารถตั้งกาแฟบนเตาและทำเค้กในตู้อบได้เร็วพอ ๆ กับที่คนส่วนใหญ่จะกล่าวว่า “พระเจ้าอวยพร” และเนื่องจากท่านเคยรู้จักเกือบทุกคนในเมืองฮาร์เลม โดยเฉพาะคนยากจน คนป่วย และคนที่ถูกทอดทิ้ง จึงแทบไม่มีวันใดเลยในปีนั้น ๆ ที่ไม่ได้มีไว้สำหรับใครสักคน เหมือนที่ท่านชอบบอกล่าวด้วยดวงตาเป็นประกายว่า “โอกาสที่พิเศษมาก ๆ!”

และเราจึงนั่งจิบกาแฟของเรา เหมือนที่คนเราควรทำในวันครบรอบทั้งหลาย และมองย้อนไป-ย้อนไปสมัยที่คุณแม่ยังมีชีวิตอยู่ และไปไกลกว่านั้น ย้อนไปสมัยที่คุณพ่อยังเป็นเด็กเล็ก ๆ ที่เติบโตมาในบ้านหลังเดิมนี้ “พ่อเกิดในท้องถิ่นเลย” ท่านกล่าว รวากับว่าท่านไม่ได้เล่าให้เราฟังมาเป็นร้อยรอบแล้ว “แน่นอนแค่เพียงว่าสมัยนั้นมันไม่ใช่ห้องทานข้าว แต่เป็นห้องนอน และเตียงตอนนั้นก็เหมือนตู้เก็บของติดผนังที่ไม่มีหน้าต่าง และไม่มีแสงหรืออากาศอะไรทั้งสิ้น พ่อเป็นทารกคนแรกเลยที่มีชีวิตรอด พ่อไม่รู้ว่ามีกี่คนก่อนหน้าพ่อ แต่พวกเขาทุกคนตายหมด แม่เคยเป็นวัณโรคพวกลูกก็รู้ และสมัยนั้นผู้คนไม่รู้เกี่ยวกับอากาศปนเปื้อนหรือการกันพวกเด็กทารกให้อยู่ห่าง ๆ จากพวกคนป่วย”

มันเป็นวันแห่งความทรงจำหลายอย่าง วันสำหรับการรำลึกถึงอดีต เราจะไปเดาออกได้ยังไงขณะที่เรานั่งอยู่ตรงนั้น-หญิงทีนที่ก๊วยกลางคนสองคนกับชายชราคนหนึ่ง-ว่าแทนที่ความทรงจำหลายอย่างจะมีการผจญภัยหลายอย่างในแบบที่เราไม่เคยนึกฝันเลย? การผจญภัยและความปวดร้าว ความสยดสยองและสวรรค์แค่เลี้ยวไปก็เจอแล้ว และตอนนั้นเราไม่รู้

โอคุณพ่อคะ! เบ็ทซี่! ถ้าตอนนั้นฉันได้รู้ ฉันจะเดินหน้าไปต่อไหม? ฉันจะทำสิ่งเหล่านั้นที่ฉันทำลงไปได้อย่างไร?

แต่ตอนนั้นฉันจะรู้ได้อย่างไรล่ะ? ฉันจะไปจินตนาการได้อย่างไรเกี่ยวกับชายผมขาวคนหนึ่งที่ถูกรเรียกว่า โอป้า-คุณตา-โดยเด็ก ๆ ทุกคนของเมืองฮาร์เลม ฉันจะไปจินตนาการได้อย่างไรว่าชายคนนั้นถูกพวกคนแปลกหน้าโยนลงหลุมศพโดยปราศจากชื่อ?

และเบ็ทซี่ พร้อมกับเสื้อคอปกสูงของเธอและพรสวรรค์ในการทำให้เกิดความงดงามรอบตัวเธอ ฉันจะ

ไปจินตนาการได้อย่างไรว่าบุคคลผู้เป็นที่รักยิ่งบนโลกคนนี้สำหรับฉันยืนเปลือยกายอยู่ต่อหน้าพวกผู้ชายเต็มห้อง? ในห้องนั้นในวันนั้น ความคิดเช่นนี้เป็นสิ่งที่ไม่อาจคิดได้เลยด้วยซ้ำ

คุณพ่อลุกขึ้นและหยิบพระคัมภีร์สันทองเหลืองเล่มใหญ่ขึ้นมาจากชั้นวางขณะที่คุณและฮานส์เคาะประตูและเข้ามา การอ่านพระคัมภีร์ตอน 8:30 น. ทุกเช้าสำหรับทุกคนที่อยู่ในบ้านหลังนั้นเป็นอีกจุดที่ตายตัวนั้นซึ่งชีวิตในบ้านเบเย หมุนรอบ คุณพ่อเปิดหนังสือเล่มใหญ่และเบ้ที่ซีกกับฉันกลั้นหายใจ แน่นอน วันนี้โดยเฉพาะจากวันทั้งหมด เมื่อมีหลายสิ่งให้ทำอีกเยอะ คงไม่ใช่ทั้งบทนะ! แต่ท่านเปิดไปที่ข่าวประเสริฐของลูกา ตรงส่วนที่เราอ่านค้างไว้จากเมื่อวาน-บทยาว ๆ แบบในลูกาด้วย เมื่อท่านวางนิ้วไว้ที่จุดนั้น คุณพ่อก็กึ่งย่นหน้าขึ้น

“คริสตอฟเฟลส์อยู่ไหนล่ะ” ท่านกล่าว

คริสตอฟเฟลส์เป็นลูกจ้างคนที่สามและอีกคนเดียวที่เหลือในร้าน ชายตัวเล็กหน้าเหี่ยวหลังงอที่ดูแก่กว่าคุณพ่อเสียอีกแม้ว่าจริง ๆ แล้วเขาหนุ่มกว่าตั้งสิบปี ฉันจำวันนั้นได้เมื่อหกหรือเจ็ดปีที่แล้วเมื่อเขาเข้ามาในร้านครั้งแรก ซ่อมซ่อมและซิมเศร้าเสียจนฉันคิดว่าเขาเป็นขอทานคนหนึ่งที่คิดว่าบ้านเบเย คงมีอาหารให้รับประทานแน่นอน ฉันเกือบส่งเขาไปที่ห้องครัวที่เบ้ที่กึ่งกลางคนซุบในหม้ออยู่ตอนที่เขาประกาศด้วยศักดิ์ศรียิ่งใหญ่ว่าเขากำลังคิดจะหางานทำถาวรและกำลังเสนอบริการของเขาให้แก่เราก่อน

กลับกลายเป็นว่าคริสตอฟเฟลส์ประกอบอาชีพหนึ่งที่เกือบสูญหายไปแล้ว นั่นคือ ช่างซ่อมนาฬิกา สัญจรผู้ซึ่งย้ายตอกไปทั่วแผ่นดิน คอยปรับแต่งและซ่อมแซมนาฬิกาลูกตุ้มสูง ๆ ที่เคยเป็นความภาคภูมิใจของบ้านไร่ชาวตัดซ์ทุกหลัง แต่ถ้าฉันประหลาดใจกับอาการที่ยิ่งใหญ่อลังการของชายตัวเล็กปอน ๆ คนนี้ ฉันก็อึ้งยิ่งกว่าเดิมเมื่อคุณพ่อจ้างเขาตอนนั้นเลย

“พวกเขาเป็นช่างซ่อมนาฬิกาฝีมือที่ดีที่สุดไม่ว่าจะไปไหน” ท่านบอกฉันในภายหลัง “ช่างซ่อมนาฬิกา สัญจรเหล่านี้ ไม่มีงานซ่อมใดที่พวกเขาไม่เคยจับต้องโดยใช้แค่เครื่องมือในยามของพวกเขา”

และมันก็พิสูจน์เช่นนั้นแล้วตลอดหลายปีที่ผ่านมาคนจากทั่วเมืองฮาร์เลมนำนาฬิกาของตนมาให้เขาซ่อม เขาเอาค่าจ้างไปทำอะไรนั้นเราไม่เคยรู้เลย เขายังทำตัวซ่อมซ่อมและกะรุ่งกะริ่งเหมือนเคย คุณพ่อเคยบอกใ้มากเท่าที่ท่านกล้าแล้ว-เพราะถัดจากความซ่อมซ่อมของเขา คุณสมบัติที่เด่นชัดที่สุดของคริสตอฟเฟลส์ก็คือ ความภาคภูมิใจของเขา-และจากนั้นก็ถือใจ

และตอนนี้ เป็นครั้งแรกเลย คริสตอฟเฟลส์มาสาย

คุณพ่อขัดแว่นตาของท่านด้วยผ้าเช็ดปากของท่านและเริ่มอ่าน เสียงทุ้มของท่านอ้อยอิ่งอย่างน่ารักเหนือถ้อยคำเหล่านั้น ท่านอ่านมาถึงท้ายหน้าแล้วตอนที่เราได้ยินเสียงสับเท้าของคริสตอฟเฟลส์บนบันได ประตูเปิดและเราทุกคนอ้าปากค้าง คริสตอฟเฟลส์เจิดจรัสในชุดสูทสีดำตัวใหม่ เสื้อก็กลายเป็นหมากรุกตัวใหม่ เสื้อเชิ้ตสีขาวดูจืดชืด เนคไทลายดอก และคอเสื้อลงแป้งแข็งปึก ฉันถอนหายใจจากภาพนั้นอย่างรวดเร็วเท่าที่ทำได้ เพราะสีหน้าของคริสตอฟเฟลส์ห้ามเราไม่ให้สังเกตสิ่งใดที่ผิดปกติธรรมดา

“คริสตอฟเฟลส์ เพื่อนร่วมงานที่รักของฉัน” คุณพ่อพิมพ์พาดูในแบบทางการล้ำสมัยของท่าน “ดีจังที่ได้เห็นนายในวัน-เอ้อ-วันฤกษ์ดีนี้” และท่านก็รีบอ่านพระคัมภีร์ของท่านต่อ

ก่อนที่ท่านอ่านไปถึงตอนจบของบท กริ่งที่ประตูทั้งสองก็ดังขึ้น ทั้งกริ่งของร้านที่อยู่บนถนนและกริ่ง

ของบ้านที่อยู่ในตรอก เบ็ทซีวิ่งไปตัมกาแฟเพิ่มและใส่ขนม *tartjes* ของเธอในตู้อบขนมที่ติดกับฉันทันไปที
ประตูทั้งสอง ดูเหมือนว่าทุกคนในเมืองฮาร์เลมอยากเป็นคนแรกที่ได้จับมือทักทายคุณพ่อ ผ่านไปไม่นานแขก
หรือก็มาเป็นสายจนเต็มบันไดแคบ ๆ นั่นที่ทอดไปยังสองห้องนั้นของทันต์แจนส์ ซึ่งเป็นที่ ๆ เขานั่งเกือบจม
หายในดงดอกไม้ ฉันทกำลังช่วยแขกสูงวัยคนหนึ่งขึ้นบันไดชั้นตอนที่เบ็ทซีช่วยแขนของฉัน

“คอร์รี่! เราต้องใช้ถ้วยหลายใบของนอลลีเดี๋ยวนี้เลย! เราจะทำยังไง...?”

“เดี๋ยวฉันไปเอาให้!”

นอลลีพี่สาวของเรากับสามีของเธอจะมาบ่ายวันนั้นทันทีที่ลูก ๆ หกคนของพวกเขากลับมาถึงบ้านจาก
ที่โรงเรียน ฉันทพุ่งลงบันได หยิบเสื้อคลุมของฉันและจักรยานของฉันจากด้านในประตูที่เปิดไปยังตรอก และเข็น
มันข้ามธรณีประตูตอนที่เสียงของเบ็ทซีมาถึงฉันท แผลวเบาแต่หนักแน่น

“คอร์รี่ ชุดใหม่ของเธอ!”

และฉันทก็รีบวิ่งกลับขึ้นบันไดไปที่ห้องของฉัน เอากระโปรงตัวเก่าที่สุดมาเปลี่ยน และเริ่มปั่นไปบนถนน
อิฐที่ขรุขระ ฉันทชอบปั่นจักรยานไปที่บ้านของนอลลีเสมอ เธอกับสามีของเธออาศัยอยู่ห่างไปประมาณหนึ่งไมล์
ครึ่งจากบ้านเบเย นอกใจกลางเก่าที่แสนแออัดของเมือง ถนนเหล่านั้นที่นั่นกว้างกว่าและตรงกว่า แม้กระทั่ง
ท้องฟ้าก็ดูเหมือนจะใหญ่กว่า ฉันทปั่นข้ามจตุรัสเมือง ข้ามคลองบนสะพานโกรทเฮาท์ปและเลียบไปตามถนนวา
กันเวก สดชื่นในแสงแดดฤดูหนาวอันบางเบา นอลลีอาศัยอยู่บนถนนโบเซ่น โฮฟเว่น สตราท หนึ่งช่วงตึกของ
บ้านหลายหลังที่อยู่ติดกันและเหมือนกันเปี้ยบซึ่งมีมานสีขาวยและต้นไม้ในกระถางวางอยู่ริมหน้าต่าง

ฉันทจะไปเห็นล่วงหน้าได้อย่างไรขณะที่ฉันทเลี้ยวไปหัวมุมนั้นว่าวันหนึ่งในหน้าร้อน เมื่อดอกไฮยาซินธ์ใน
ห้องพักอาคารพาณิชย์เหล่านั้นที่อยู่ใกล้เคียงสูงงอมและสีน้ำตาล ฉันทจะต้องเบรกจักรยานของฉันตรงนี้และยืน
พร้อมกับใจที่มาจากที่คอคอย ไม่กล้าเข้าไปใกล้กว่านี้เพราะกลัวสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นหลังม่านลงแปงของนอลลี?

วันนี้ฉันทวิ่งโคลงไปบนทางเท้าและโพล่งเข้าประตูไปโดยไม่เคาะประตู “นอลลี บ้านเบเย คนแน่นแล้ว!
เธอน่าจะมาเห็นนะ! เราต้องการถ้วยพวกนั้นเดี๋ยวนี้เลย!”

นอลลีออกมาจากห้องครัว ใบหน้าสวยกลมของเธอเลอะแปงทำขนม “พวกเขาแน่นจนถึงประตูเลย
โอ ฉันทอยากกลับไปกับเธอนะ-แต่ฉันทมีคูกี้ที่ต้องอบอีกเยอะเลยและฉันทสัญญากับฟิลิปและพวกเด็ก ๆ ไว้แล้วว่า
ฉันทจะรอพวกเขา”

“พวกเธอจะมากันทุกคนเลยใช่ไหม?”

“ใช่จ้ะ คอร์รี่ ปีเตอร์จะไปที่นั่นด้วย” นอลลีกำลังเอาถ้วยเหล่านั้นมาใส่ในถาดของจักรยาน ในฐานะน้ำ
ที่รู้หน้าที่ฉันทพยายามที่จะรักหลานสาวและหลานชายทุกคนของฉันทอย่างเท่าเทียมกัน แต่ปีเตอร์...แหม ปีเตอร์
ณ วัยสิบสาม เขาเป็นผู้มีพรสวรรค์ด้านดนตรีและเด็กเกเรและความภาคภูมิใจแห่งชีวิตของฉันท

“เขาแต่งเพลงพิเศษขึ้นเพลงหนึ่งเพื่อเป็นเกียรติให้วันนี้เลยนะ” นอลลีกล่าว “เอาล่ะคราวนี้ เธอจะต้อง
หอบนี้เต็มถุงไว้ในมือนะ ดั่งนั้นระวังหน่อยละ”

บ้านเบเย คนแน่นกว่าเดิมอีกตอนที่ฉันทกลับไป ตรอกนั้นมีจักรยานอยู่เต็มไปหมดจนฉันทต้องจอดคัน
ของฉันทไว้ที่มุมตึก นายกเทศมนตรีเมืองฮาร์เลมอยู่ที่นั่นในชุดเสื้อคลุมยาวและโซ่หน้าพิกาข้อมือทอง และบุรุษ

ไปรษณีย์กับคนขับรถลากและตำรวจครึ่งโหลจากกองบัญชาการตำรวจเมืองฮาร์เลมที่อยู่เลยมุมถนนไปนิดเดียว

หลังมือเที่ยงเด็ก ๆ ก็เริ่มมาและ เหมือนที่เด็ก ๆ ทำเสมอ พวกเขาตรงเข้าไปหาคุณพ่อ พวกเด็กที่โตกว่านั่งบนพื้นรอบตัวท่าน พวกเด็กเล็ก ๆ สูดป็นขึ้นไปนั่งบนตักของท่าน เพราะนอกเหนือจากดวงตาที่เป็นประกายระยิบระยับและครายาวหอมกลิ่นซิการ์ของท่าน คุณพ่อยังส่งเสียงตึก ๆ ด้วย นาฬิกาข้อมือที่วางอยู่บนชั้นวางส่งเสียงแตกต่างไปจากนาฬิกาข้อมือที่ถูกพกไปมา และฉะนั้นคุณพ่อจึงพกนาฬิกาข้อมือเหล่านั้นที่ท่านกำลังปรับอยู่เสมอ เสื้อแจ็คเก็ตสูทของท่านมีกระเป๋ายางในใบเบ้อเริ่มสี่ใบ ซึ่งแต่ละใบมีตะขอกีเกี่ยวนาฬิกาได้เป็นโหล จนไม่ว่าท่านไปที่ไหนเสียงฮัมของเฟืองนาฬิกาหลายร้อยอันก็เดินอย่างรื่นเรียงไปกับท่าน คราวนี้เมื่อมีเด็กนั่งบนเข่าทั้งสองข้างและอีกเป็นสิบเบียดเข้ามาใกล้ ท่านก็หยิบกุญแจไขรูปทรงกางเขนออกมาจากกระเป๋ายางอีกใบของท่าน ซึ่งปลายทั้งสี่ด้านมีรูปทรงเหมาะสำหรับนาฬิกาขนาดต่างกัน เมื่อท่านติดนิ้ว ท่านก็ทำให้มันหมุนเป็นประกายวูบวาบ

เบ็ตซีหยุดตรงทางเข้าประตูพร้อมกับลาดใส่เค้กหลายอัน “พ่อไม่รู้ว่าใครอีกไหมในห้อง” เธอพูด ฉันทกำลังหอบจานเลอะเทอะกองหนึ่งลงบันไดตอนที่เสียงกรี๊ดน้อย ๆ ด้านล่างบอกฉันว่าพิควิกมาถึงแล้ว เราเคยลืม เราผู้ซึ่งรักเขา ว่าการได้เห็นเขาเป็นครั้งแรกนั้นทำให้คนแปลกหน้าซื่อคได้ขนาดไหน ฉันทรีบลงบันได รีบแนะนำตัวเขาให้รู้จักกับภรรยาของผู้ค้าส่งชาวอัมสเตอร์ดัมคนหนึ่ง และพาเขาขึ้นชั้นบน เขาทิ้งตัวมทึมาของเขาลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งข้าง ๆ คุณพ่อ ตาข้างหนึ่งจับจ้องมาที่ฉัน ส่วนตาอีกข้างมองเพดาน และกล่าว “น้ำตาลห้าก้อนนะครับ”

พิควิกผู้น่าสงสาร! เขารักเด็ก ๆ มากพอ ๆ กับที่คุณพ่อรัก แต่ขณะที่คุณพ่อจับเด็ก ๆ อยู่หมัดในทันทีพิควิกต้องชนะใจพวกเขา แต่เขามีอยู่วิธีหนึ่งที่ไม่เคยล้มเหลว ฉันทนำกาแฟของเขาไปให้เขา ซึ่งท่วมไปด้วยน้ำตาล และเฝ้ามองเขากวาดตาไปทั่วในความตกใจแบบปลอม ๆ เขาร้องว่า “แต่คอร์นี่เลียที่รักของผม! ไม่มีโต๊ะให้วางนี้เลยนะ!” เขาขำเสียงจากตาข้างหนึ่งเพื่อที่จะแน่ใจว่าเด็ก ๆ กำลังมองอยู่ “แฮม โชคดีนะที่ผมเอาโต๊ะของผมมาเอง!” และพร้อมกันนั้นเขาก็วางถ้วยและจานรองบนพุงที่ยื่นออกมาของเขา ฉันทไม่เคยรู้จักเด็กคนไหนเลยที่อดขำไม่ได้ ในไม่ช้าเด็ก ๆ ก็มารวมตัวกันรอบเขา

ต่อมาไม่นานนอลลีและครอบครัวของเธอก็มาถึง “ทันต์คอร์รี่!” ปีเตอร์ทักทายฉันอย่างไร้เดียงสา “น้ำตาลไม่เหมือนอายุเป็นร้อยเลยนะครับ! และก่อนฉันจะพาเขาได้ เขาก็นั่งอยู่ที่เปียโนตั้งของทันต์แจนส์แล้ว โดยทำให้บ้านเก่าหลังนั้นเต็มไปด้วยท่วงทำนอง ผู้คนขอเพลงหลายเพลง-เพลงที่นิยม เพลงที่คัดสรรมาจากเพลงเสียงประสานของบัค เพลงนมัสการ-และในไม่ช้าทั้งห้องก็ร่วมร้องประสาน

พวกเราหลายคนอยู่ที่นั่น บ่ายที่แสนสุขวันนั้น ผู้ซึ่งในไม่ช้าจะต้องพานพบกับสภาพการณ์ที่แตกต่างมาก ๆ! ปีเตอร์, พวกตำรวจ, พิควิกที่รักผู้กล้าเกลียด, เราทุกคนอยู่ที่นั่นยกเว้นวิลเล็มพี่ชายของฉันทกับครอบครัวของเขา ฉันทสงสัยว่าทำไมพวกเขาถึงมาช้าจัง วิลเล็มและภรรยากับลูก ๆ ของเขาอาศัยอยู่ในเมืองฮิลเวอร์ซัม ห่างไปสามสิบลไมล์ กระนั้นป่านนี้พวกเขาน่าจะมาถึงแล้ว

ทันใดนั้นเสียงดนตรีก็หยุดและปีเตอร์ก็ส่งเสียงข้ามห้องจากเปียโนบอกว่า “คุณตา! คู่แข่งมานั้นแล้ว!”

ฉันขำเลี้งออกไปนอกหน้าต่าง ที่ออกมาในตรอกคือ คุณและนางคาน เจ้าของร้านนาฬิกาข้อมืออีกร้านบนถนนเส้นนี้ โดยมาตรฐานของเมืองฮาร์เลม พวกเขาเป็นผู้มาใหม่ โดยเปิดร้านของตนไปแค่ในปี 1910 และจึงอยู่บนถนนบาร์เตลโยริสตราทามาเพียงยี่สิบเจ็ดปีเท่านั้น แต่เนื่องจากพวกเขาขายนาฬิกาข้อมือหลากหลายชนิดมากกว่าเรา ฉันจึงถือว่าความเห็นของปีเตอร์เป็นข้อเท็จจริงมากพอ

อย่างไรก็ตาม คุณพ่อก็ไม่พอใจ “ไม่ใช่คู่แข่งหรือก ปิเตอร์!” ท่านกล่าวอย่างตักเตือน “เพื่อนร่วมงานต่างหาก!” และพออ้อมเด็ก ๆ ลงจากเข่าของท่าน ท่านก็ลุกขึ้นและรีบไปที่หัวบันไดเพื่อทักทายครอบครัวคาน

คุณพ่อปฏิบัติต่อการมาเยี่ยมบ่อย ๆ ของคุณคานที่ร้านซึ่งอยู่ต่ำกว่าในฐานะการแวะมาหาของเพื่อนที่รักคนหนึ่ง “คุณพ่อไม่เห็นหรือคะว่าเขาทำอะไรอยู่?” ฉันมักเตือนตลหลังจากที่คุณคานกลับไปแล้ว “เขามาสืบดูว่าเราคิดเงินเยอะขนาดไหนเพื่อที่เขาจะหันราคาต่ำกว่าเรานะ!” หน้าต่างร้านของคุณคานแสดงราคาเป็นตัวเลขหน้าต่ำกว่าราคาของเราห้ากิลเดอร์พอดีเป๊ะเสมอ

และใบหน้าของคุณพ่อจะแสดงอาการประหลาดใจแบบพึงพอใจเหมือนที่เป็นเสมอในโอกาสหายากเหล่านั้นเมื่อท่านคิดถึงเกี่ยวกับด้านที่เป็นธุรกิจของการทำนาฬิกาข้อมือ “แต่คอร์รี่ ผู้คนจะประหยัดเงินได้นะเวลาซื้อจากเขา!” และจากนั้นท่านจะเสริมเสมอว่า “พ่ออยากรู้จริงๆว่าเขาทำได้ยังไง”

คุณพ่อเป็นคนไร้เดียงสาในวิธีทำธุรกิจพอ ๆ กับคุณพ่อของท่านที่อยู่ก่อนท่าน ท่านชอบแก้ปัญหานานหลายวันในการช่อมยาก ๆ และจากนั้นก็ลืมส่งใบเรียกเก็บค่าซ่อม ยิ่งนาฬิกาข้อมือเป็นแบบหายากและราคาแพงมากเท่าไร ท่านก็ยิ่งคิดถึงกับมันในแง่ของเงินทองน้อยลงเท่านั้น “คนที่ได้รับอภิสิทธิ์ในการช่อมนาฬิกาข้อมือเช่นนั้นควรเป็นคนเสียเงินด้วยซ้ำนะ!” ท่านชอบบอกล่าว

ส่วนเรื่องวิธีการค้าขาย ในช่วงแปดสิบปีแรกแห่งประวัติศาสตร์ของร้าน ร้านเราปิดบานเกล็ดตรงเวลาทุกเย็นตอน 6:00 น. จนเมื่อตัวฉันเองได้เข้าสู่ธุรกิจนี้เมื่อยี่สิบปีก่อน ฉันจึงสังเกตว่าผู้คนมักเดินเต็มทางเดินแคบ ๆ นั้นทุกเย็นและได้เห็นว่าร้านอื่น ๆ เปิดไฟในร้านและเปิดร้านอยู่ต่อ เมื่อฉันบอกเรื่องนี้กับคุณพ่อ ท่านก็ยินดีปรีดาราว่าฉันได้ค้นพบสิ่งยิ่งใหญ่ “และถ้าผู้คนเห็นนาฬิกาข้อมือเหล่านั้น มันก็อาจทำให้พวกเขาอยากซื้อไปสักเรือน! คอร์รี่ ลูกรัก ลูกช่างฉลาดจริง ๆ!”

คุณคานกำลังเดินมาทางฉันแล้วตอนนี้ เต็มไปด้วยเค้กและคำชม เพราะรู้สึกผิดในเรื่องความคิดซื่อจฉฉาที่ฉันเก็บงำไว้ ฉันจึงฉวยโอกาสที่มีคนเยอะและแอบหนีลงไปชั้นล่าง ห้องทำงานและร้านมีคนแห่กันมาอวยพรแน่นขนัดมากยิ่งขึ้นกว่าห้องเหล่านั้นที่อยู่ชั้นบนเสียอีก ฮานส์กำลังส่งเค้กต่อมาในห้องด้านหลัง เหมือนที่ตู่สทำให้ด้านหน้า โดยพยายามฉีกยิ้มให้มากที่สุดเท่าที่ริมฝีปากที่ห้อยตกลงเสมอของเธอจะทำได้ ส่วนคริสตอฟเฟลส์เขาก็เฉิดฉายมากขึ้นอย่างน่าทึ่ง เราแทบจำชายตัวเล็กมอซอหลังจกอนนั้นไม่ได้แล้วซึ่งเปล่งประกายอยู่ที่ประตูคอยทักทายผู้มาใหม่ด้วยการต้อนรับแบบทางการตามมาด้วยการพาทัวร์รอบร้านแบบไม่หยุดหย่อน เห็นได้ชัดจริง ๆ ว่ามันเป็นวันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขา

ตลอดทั้งป่ายฤดูหนาวแสนสั้นวันนั้นพวกเขาพากันไม่หยุด ผู้คนที่นับว่าตัวเองเป็นเพื่อนของคุณพ่อหนุ่มสาวและแก่ชรา ยากจนและมั่งมี เหล่าสุภาพบุรุษที่เป็นนักวิชาการและเหล่าสาวใช้ที่ไม่รู้หนังสือ-ในสายตาของคุณพ่อเท่านั้นพวกเขาดูเหมือนกันหมด นั่นเป็นเคล็ดลับของคุณพ่อ: ไม่ใช่ที่ท่านมองข้ามความแตกต่าง

เหล่านั้นในผู้คน ท่านไม่รู้ว่าความแตกต่างเหล่านั้นมีอยู่จริง

แต่ถึงกระนั้นวิลเล็มก็ยังไม่มา ฉันกล่าวอำลาแก่แขกบางคนที่ประตูและยืนสักครู่โดยจ้องมองขึ้นและลงที่ถนนบาร์เตโลยริสสตราท แม้ว่ามันเป็นแค่ 4:00 น. ในตอนบ่าย ไฟในร้านรวงก็เริ่มเปิดแล้วเพื่อสู้กับย่ำค่ำของเดือนมกราคม ฉันยังมีความนับถือแบบน้องสาวให้แก่พี่ชายคนนี้เยอะเหมือนเดิม ซึ่งแก่กว่าฉันห้าปี ผู้รับใช้ที่ได้รับการเจิมตั้งและคนเดียวในตระกูลเห็น บุมที่ได้เรียนวิทยาลัย ฉันรู้สึกทึ่งว่าวิลเล็มเห็นหลายสิ่ง เขาารู้สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในโลก

บ่อยครั้งฉันขอให้วิลเล็มมองไม่เห็นเยอะขนาดนั้น เพราะหลายสิ่งที่เขาเห็นเป็นเรื่องน่ากลัว เมื่อสิบปีก่อน ย้อนไปในปี 1927 วิลเล็มได้เขียนในวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกของเขา ซึ่งทำในประเทศเยอรมนี ว่าความชั่วร้ายที่น่ากลัวกำลังหยั่งรากในแผ่นดินนั้น ที่มหาวิทยาลัยแห่งนั้นเลย เขากล่าวว่า เมล็ดพันธุ์หลายเมล็ดกำลังถูกบ่มเพาะซึ่งดูเหมือนชีวิตมนุษย์ในแบบที่โลกไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ไม่มีคนที่ได้อ่านรายงานของเขาหัวเราะเยาะ

แน่นอนว่าตอนนี้ ผู้คนไม่ได้กำลังหัวเราะเกี่ยวกับประเทศเยอรมนี นาฬิกาดี ๆ ส่วนใหญ่มาจากที่นั่น และเมื่อเร็ว ๆ นี้บริษัทหลายแห่งที่เราได้ทำธุรกิจด้วยมานานหลายปีก็ “เลิกกิจการ” ไปแล้วอย่างลึกลับ วิลเล็มเชื่อมั่นเป็นส่วนหนึ่งของกระแสต่อต้านพวกยิวแบบจงใจครั้งใหญ่ ทุกกิจการที่ปิดตัวไปเป็นของพวกยิว ในฐานะหัวหน้าของแผนการของ Dutch Reformed Church เพื่อเข้าถึงพวกยิว วิลเล็มคอยติดตามข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องนี้

วิลเล็มที่รัก ฉันคิด ขณะที่ฉันก้าวกลับไปข้างในและปิดประตู เขาเป็นพนักงานขายของคริสตจักรที่เก่งกาจพอ ๆ กับที่คุณพ่อเป็นในเรื่องนาฬิกาข้อมือ ถ้าเขาได้ทำให้ยิวสักคนกลับใจเชื่อแล้วในยี่สิบปี ฉันก็ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลย วิลเล็มไม่ได้พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงผู้คน แค่พยายามที่จะรับใช้พวกเขา เขาได้ประหยัดและออมเงินได้มากพอที่จะสร้างบ้านหลังหนึ่งให้กับพวกยิวที่สู้งวยในเมืองฮิลเวอร์ซัม-จริง ๆ แล้วเพื่อผู้สู้งวยแห่งทุกความเชื่อ เพราะวิลเล็มต่อต้านระบบแบ่งแยกนิกายใด ๆ แต่ในช่วงไม่กี่เดือนหลัง บ้านหลังนั้นเต็มไปด้วยผู้มาเยือนหนุ่มสาว-ทุกคนเป็นยิวและทุกคนมาจากประเทศเยอรมนี วิลเล็มและครอบครัวของเขาได้สละทิ้งที่อยู่อาศัยของตนและนอนอยู่ในระเบียบด้านหนึ่ง และกระนั้นพวกคนไร่บ้านที่หวาดกลัวก็มาอยู่เรื่อย ๆ และพวกเขาบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับความบ้าคลั่งที่ไต่ระดับสูงขึ้นเรื่อย ๆ

ฉันขึ้นไปในห้องครัวซึ่งเป็นที่ ๆ นอลลีเพิ่งต้มกาแฟหม้อใหม่ หยิบมันขึ้นมา และขึ้นไปชั้นบนที่ห้องเหล่านั้นของทันเต้แจนส์ต่อไป “เขาอยากได้อะไร?” ฉันถามชายกลุ่มหนึ่งที่รวมตัวกันอยู่รอบโต๊ะเค้กขณะที่ฉันวางหม้อกาแฟนั้น “ชายคนนี้ในประเทศเยอรมนี เขาอยากได้สงครามหรือ?” ฉันรู้ว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะที่จะคุยในงานเลี้ยง แต่ไม่รู้ยังไปความคิดเกี่ยวกับวิลเล็มทำให้ฉันชอบคิดเกี่ยวกับหัวข้อนั้น ๆ เสมอ

ความเจ็บปวดปกคลุมโต๊ะนั้นและแพร่ไปรอบห้องอย่างรวดเร็ว

“มันสำคัญอะไรเล่า?” เสียงหนึ่งโพล่งขึ้นมา “ปล่อยให้ประเทศใหญ่ ๆ สู้รบกันเองเถอะ มันไม่ส่งผลต่อเราหรอก”

“ถูกต้อง!” พนักงานขายนาฬิกาข้อมือคนหนึ่งกล่าว “พวกเยอรมันไม่ยุ่งกับเราในสงครามใหญ่นั้น

การให้เราเป็นกลางต่อไปทำให้พวกเขาได้เปรียบนะ”

“มันง่ายกับคุณนะสิถึงพูดแบบนั้นได้” ชายคนหนึ่งร้องบอกซึ่งเป็นคนที่เราซื้ออะไหล่มาจากเขา “สต็อกของคุณมาจากสวีตเซอร์แลนด์ แล้วพวกเราล่ะ? ผมจะทำไมถ้าเยอรมนีเข้าสู่สงคราม? สงครามอาจทำให้ผมเจ๊งได้เลยนะ!”

ทันใดนั้นวิลเล็มก็เข้ามาในห้อง ตามหลังเขาคือ ทิน ภรรยาของเขาและลูก ๆ สี่คนของพวกเขา แต่สายตาทุกคู่ในห้องนั้นจับจ้องอยู่ที่บุคคลผู้นั้นซึ่งวิลเล็มประคองแขนเขาอยู่ เขาเป็นยิวคนหนึ่งในวัยสามสิบต้น ๆ ซึ่งสวมหมวกดำริมกว้างตามแบบฉบับและเสื้อโค้ทดำยาว สิ่งที่ทำให้สายตาทุกคู่จับจ้องอยู่ที่ชายผู้นี้คือ ใบหน้าของเขา ใบหน้านั้นเพิ่งถูกไฟเผามา ด้านหน้าใบหูข้างขวาของเขามีลอนผมสีเทาหลุดลุ่ยห้อยอยู่ เหมือนเส้นผมของชายชราคนหนึ่ง เศราส่วนที่เหลือของเขาไม่อยู่แล้ว เหลือเพียงรอยแผลสดใหม่ที่อักว้าง

“นี่คือ Herr Gutlieber” วิลเล็มประกาศในภาษาเยอรมัน “เขาเพิ่งมาถึงในฮิลเวอร์ซัมเมื่อเช้านี้ Herr Gutlieber นี้คือพ่อของผม”

“เขาออกมาจากเยอรมนีได้โดยอาศัยรถบรรทุกนมวัวคันหนึ่ง” วิลเล็มบอกเราอย่างเร่งรีบในภาษา ดัตช์ “พวกเขาหยุดเขาบนหัวมุดถนนหนึ่ง-พวกเด็กวัยรุ่นผู้ชายในมิวนิค-จุดไฟเผาคราของเขา”

คุณพ่อลุกขึ้นจากเก้าอี้ของท่านและจับมือทักทายชายผู้มาใหม่นั้นอย่างตื่นเต้น ฉันทักทายหนึ่ง กับคุณก็งานหนึ่งของนอลลีมาให้เขา ตอนนี้อันรู้สึกขอบคุณจริง ๆ ที่คุณพ่อได้ยื่นกรานให้ลูก ๆ ของท่านพูด ภาษาเยอรมันและอังกฤษเกือบทั้งพ่อ ๆ กับภาษาดัตช์

Herr Gutlieber นั่งลงแบบตัวแข็งที่อบนขอบเก้าอี้ตัวหนึ่งและสายตาจับจ้องอยู่ที่ถ้วยกาแฟบนตัก ของเขา ฉันทิ้งเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งข้างเขาและพูดคุยเรื่องไร่สาระเกี่ยวกับดินฟ้าอากาศเดือนมกราคมที่ไม่ปกติ และรอบตัวเราการสนทนาก็เริ่มต้นใหม่ เสียงอัมของการพูดคุยในงานปาร์ตี้ที่ตุงขึ้นและเบาลง

“พวกกู๊!” ฉันทักทายพนักงานขายนาฬิกาข้อมือคนนั้นกล่าว “พวกอันธพาลวัยรุ่น! มันเป็นแบบนี้ เหมือนกันหมดในทุกประเทศ เดียวพวกตำรวจก็จับพวกมันได้-รับรอง เยอรมนีเป็นประเทศที่มีอารยธรรม” และตั้งนั้นงานนั้นก็พาดทับพวกเราบ่ายฤดูหนาววันนั้นในปี 1937 แต่มันพาดทับเพียงบางเบา ไม่มีใครนึกฝันว่า เมฆเล็กจิ๋วก้อนนี้จะขยายใหญ่จนกระทั่งมันบดบังท้องฟ้าออกไป และไม่มีใครนึกฝันว่าในความมืดนี้เราแต่ละ คนจะถูกเรียกให้สวมบทบาทหนึ่ง: คุณพ่อและเบ็ทซี และคุณคานและวิลเล็ม-แม้กระทั่งบ้านเบเย หลังเก้าที่นำ ตลกหลังนี้พร้อมกับระดับพื้นที่ไม่เข้ากันและมุมโบราณทั้งหลายของมัน

ในตอนเย็นหลังจากที่แขกคนสุดท้ายกลับไปแล้ว ฉันทเดินขึ้นบันไดไปที่ห้องของฉันทโดยคิดถึงแต่อดีต ชุดเดรสสีแดงม่วงอมน้ำตาลตัวใหม่นั้นวางอยู่บนเตียงของฉันท ฉันทลืมหยิบมันกลับมาสวม ฉันทไม่เคยสนเรื่อง เสื้อผ้า ฉันทคิดตอนนั้น แม้อตอนที่ฉันทยังสาว...

ภาพเหตุการณ์ในวัยเด็กหลายภาพวนกลับมาหาฉันทยามค่ำคืน ไกล่ซิดและเร่งด่วนอย่างน่าประหลาด วันนี้ฉันทรู้ว่าความทรงจำเหล่านั้นเป็นกุญแจที่ไม่ไขสู่อดีต แต่ไขสู่อนาคต ฉันทรู้ว่าประสบการณ์เหล่านั้นแห่งชีวิต ของเรา เมื่อเรายอมให้พระเจ้าทรงใช้พวกมัน กลายเป็นการจัดเตรียมที่แสนลึกลับและสมบูรณ์แบบสำหรับงาน นั้นที่พระองค์จะประทานให้เราทำ

ฉันไม่ทราบเช่นนั้นในตอนนั้น-และไม่รู้ด้วยว่ามีอนาคตใหม่อันใดให้ต้องเตรียมตัวรับมือในชีวิตที่แสน
น่าเบื่อและคาดเดาได้อย่างชีวิตของฉัน ฉันแค่รู้ในตอนนั้น ขณะที่ฉันนอนอยู่ในเตียงของฉันที่อยู่ชั้นบนสุดของ
บ้าน ว่าบางช่วงจากเมื่อนานมาแล้วโดดเด่นชัดเจนชัดกับหลายปีที่คลุมเครือ พวกมันเด่นชัดและอยู่ใกล้
อย่างน่าประหลาด รวากับว่าพวกมันยังไม่จบสิ้น รวากับว่าพวกมันมีอะไรที่จะกล่าวเพิ่มเติมอีก

เต็มโต๊ะ

มันเป็นปี 1898 และตอนนั้นฉันอายุหกขวบ เบ็ทซี่จับฉันยืนอยู่หน้ากระจกตู้เสื้อผ้าและสั่งสอนฉัน ยกใหญ่

“ดูที่รองเท้าของเธอสิ! เธอติดกระดุมไม่ครบนะ และถุงน่องเก่า ๆ ขาด ๆ ในวันแรกที่เธอไปโรงเรียนเนี่ยนะ? ดูสิว่านอลลี่ดูดีขนาดไหน!”

นอลลี่กับฉันใช้ห้องนอนนี้ร่วมกันที่ชั้นบนสุดของบ้านเบเย ฉันมองไปที่พี่สาววัยแปดขวบของฉัน แน่อยู่แล้ว รองเท้าที่ติดกระดุมสูงของเธอถูกผูกอย่างเรียบร้อย ฉันถอดรองเท้าของฉันออกอย่างลังเลใจขณะที่เบ็ทซี่รื้อค้นข้าวของในตู้เสื้อผ้า

ตอนอายุสิบสาม เบ็ทซี่ก็ดูเหมือนเกือบเป็นผู้ใหญ่แล้วในสายตาของฉัน แน่แน่นอนว่าเบ็ทซี่ดูเหมือนแก่กว่าอยู่เสมอเพราะว่าเธอไม่สามารถวิ่งเล่นไปทั่วบ้านได้เหมือนเด็กคนอื่น ๆ เบ็ทซี่เกิดมาพร้อมกับโรคโลหิตจางที่เป็นอันตราย และฉะนั้นขณะที่พวกเราที่เหลือวิ่งไล่จับหรือโยนของลงหว่างหรือแข่งสเก็ตไปบนคลองที่เป็นน้ำแข็งในฤดูหนาว เบ็ทซี่ก็นั่งและทำเรื่องน่าเบื่อที่พวกผู้ใหญ่ทำอย่างเย็บปักถักร้อย แต่นอลลี่เล่นหนักพอ ๆ กับใคร ๆ และไม่ได้แก่กว่าฉันมากนักและมันดูไม่ยุติธรรมเลยที่เธอจะทำทุกสิ่งทุกอย่างต้องเสมอ

“เบ็ทซี่” เธอกำลังกล่าวอย่างจริงจัง “ฉันจะไม่สวมหมวกใบใหญ่น่าเกลียดใบนั้นไปโรงเรียนเพียงเพราะว่าทันต์แจนส์จ่ายเงินซื้อมันหรือคะ เมื่อปีก่อนมันก็เป็นหมวกสีเทาน่าเกลียดใบนั้น-และหมวกของปีนี้ก็แย่กว่าเดิมเสียอีก!”

เบ็ทซี่มองไปที่เธออย่างเห็นอกเห็นใจ “อืม แต่ว่า...เธอไปโรงเรียนโดยไม่สวมหมวกไม่ได้หรือคะ และเธอก็รู้ว่าเราไม่มีปัญญาซื้อหมวกอีกใบ”

“เราไม่ต้องซื้อหมวกอีกใบหรือ!”

พร้อมกับการชำเลื่องแบบร้อนใจไปที่ประตู นอลลี่หย่อนตัวลงคุกเข่า เอื้อมมือไปได้เพียงเดี๋ยวนั้น ซึ่งเป็นทั้งหมดที่ห้องเล็กจิ๋วของเราจะรองรับได้ และดึงกล่องใส่หมวกทรงกลมเล็ก ๆ ใบหนึ่งออกมา ข้างในกล่องนั้นมีหมวกใบเล็กที่สุดที่ฉันเคยเห็นเลยซุกอยู่ มันทำจากขนสัตว์ พร้อมกับริบบิ้นผ้าซาตินสีฟ้าไว้รองใต้คาง

“โอ้โฮ น่ารักจัง!” เบ็ทซี่ยกมันอย่างชื่นชมออกมาจากกล่องใบนั้นและชูมันขึ้นให้ตรงกับแสงที่พยายามเล็ดลอดเข้ามาในห้องนั้นเหนือหลังคาบ้านที่อยู่รอบด้าน “นี่เธอไปได้หมวกใบนี้มาจากไหนกัน-”

“นางวาน ไตเวอร์ให้ฉันมา” ครอบครัววาน ไตเวอร์เป็นเจ้าของร้านขายหมวกสตรีถัดไปสองประตู “เธอเห็นฉันมองไปที่มันและต่อมาเธอก็นำมาที่นี่ หลังจากที่ทันต์แจนส์เลือก...อันนั้น”

นอลลี่ขึ้นไปที่ด้านบนสุดของตู้เสื้อผ้า หมวกสตรีสีน้ำตาลริมลิ้นใบหนึ่งที่มีช่อดอกกุหลาบสีม่วงอ่อนประดับประกาศในทุกสายเส้นถึงบุคคลผู้ซึ่งได้เลือกมันออกมา ทันต์แจนส์ พี่สาวของคุณแม่ ได้ย้ายมาอยู่กับเราตอนที่สามีของเธอสายเพื่อที่จะใช้ “เวลาที่ป่าเหลืออยู่ไม่กี่วัน” ตามที่ท่านกล่าว แม้ว่าตอนนั้นท่านมีอายุแค่สี่สิบต้น ๆ เท่านั้น

ครอบครัวเห็น บูมในปี 1895 แถวบนสุด: คอร์ (คุณแม่), คาสเปอร์ (คุณพ่อ), เพื่อนของครอบครัว
แถวกลาง: ทันเต้แจนส์, ทันเต้เบ๊พ, ทันเต้อันนา แถวล่างสุด: วิลเล็ม, คอร์รี่, นอลลี่ และเบ็ทซี่

การมาของท่านทำให้ชีวิตซับซ้อนอย่างมากในบ้านเก่าหลังนั้น-ซึ่งแน่นขนัดอยู่แล้วโดยการมาถึงก่อนหน้านี้ของพี่สาวอีกสองคนของคุณแม่ นั่นคือ ทันเต้เบ๊พ และทันเต้อันนา-เนื่องจากที่มาพร้อมกับทันเต้แจนส์คือเครื่องเรือนหลายชิ้น ซึ่งทุกชิ้นมีขนาดใหญ่โตเกินไปสำหรับห้องเล็ก ๆ ที่บ้านเบเย

เพื่อการใช้งานของท่านเอง ทันเต้แจนส์ เอาห้องชั้นสองเหล่านั่นของบ้านด้านหน้าไป ซึ่งอยู่เหนือร้านนาฬิกาและห้องทำงานพอดิ ในห้องแรกนั้นท่านเขียนใบปลิวคริสเตียนที่ร้อนแรงหลายฉบับซึ่งทำให้ท่านมีชื่อเสียงไปทั่วฮอลแลนด์ และในห้องที่สองนั้นท่านต้อนรับเหล่าสุภาพสตรีฐานะดีผู้ซึ่งสนับสนุนงานของท่าน ทันเต้แจนส์เชื่อว่าความสุขของเราในชีวิตภายภาคหน้าขึ้นอยู่กับว่าเราบรรลุมากขนาดไหนบนโลกนี้ สำหรับการนอน ท่านทำที่กันแบ่งเป็นคอกแยกจากห้องเขียนหนังสือซึ่งมีขนาดใหญ่พอที่จะรองรับเตียงหนึ่งได้ ท่านกล่าวบ่อย ๆ ว่าความตายกำลังรอคอยที่จะฉวยท่านไปจากงานของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกันเวลาพักผ่อนนอนหลับให้สั้นและเป็นการเป็นงานมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ฉันจำชีวิตในบ้านเบเย ไม่ได้แล้วก่อนการมาถึงของทันเต้แจนส์ และจำไม่ได้ด้วยว่าสองห้องนี้เคยเป็นของใครมาก่อน เหนือสองห้องนั้นคือห้องใต้หลังคาแคบ ๆ ห้องหนึ่งซึ่งอยู่ใต้หลังคาที่ชั้นลาดนั้นของบ้านหลังแรก เพราะว่าตราบดที่ฉันหวนรำลึกได้ พื้นที่ส่วนนี้ได้ถูกแบ่งออกเป็นห้องเล็กจิ๋วสี่ห้องอย่างแท้จริง ห้องแรกนั้น ซึ่งมองออกไปเหนือถนนบาร์เตลโยริสสตราท-และเป็นห้องเดียวที่มีหน้าต่างจริง ๆ บานหนึ่ง-เป็นห้องของทันเต้เบ๊พ ด้านหลังมัน ซึ่งถูกร้อยเหมือนส่วนแยกทางรถไฟออกจากทางเดินแคบ ๆ เป็นห้องของทันเต้อันนา

ห้องของเบ็ทซี่ และห้องของวิลเลียมพี่ชายของเรา ขึ้นไปห้าชั้นบันไดจากห้องเหล่านี้ ในบ้านหลังที่สองที่อยู่ด้านหลัง เป็นห้องของนอลลีและห้องเล็ก ๆ ของฉัน ซึ่งอยู่ใต้ห้องของคุณแม่และคุณพ่อ และที่อยู่ใต้ห้องของพวกเขา ทานคือห้องทานข้าวพร้อมกับห้องครัวที่ถูกใส่มาภายหลังเข้ากับด้านข้างของมัน

ถ้าส่วนแบ่งของทันต์แจนส์ในบ้านที่แออัดหลังนี้มีขนาดใหญ่อย่างเห็นได้ชัด มันก็ไม่เคยดูเป็นเช่นนั้นเลยแก่ผู้ใดในพวกเราที่อาศัยอยู่ที่นั่น โลกแค่ว่าทำให้ทันต์แจนส์อย่างเป็นธรรมชาติ ตลอดทั้งวันรถลากที่ใช้ม้าลากเดินส่งเสียงก๊อบ ๆ ผ่านบ้านของเราไปเพื่อหยุดที่โกรทมาร์คซึ่งเป็นจัตุรัสกลางเมืองที่ห่างออกไปครึ่งช่วงตึก อย่างน้อยนั่นก็เป็นที่ ๆ มันหยุดแวะเพื่อรับคนอื่น ๆ เมื่อทันต์แจนส์อยากไปที่ไหนสักแห่ง ทานก็รออยู่ข้างถนนตรงกับด้านหน้าของประตูร้านนาฬิกาพอดี และเมื่อม้าเหล่านั้นวิ่งเข้ามาใกล้ ทานก็ยกนิ้วที่สวมถุงมือขึ้น ฉันเห็นว่าการหยุดดวงอาทิตย์ในท้องฟ้ายังเป็นไปได้มากกว่าการหยุดรถม้าลากที่วิ่งหอนั้นก่อนถึงจุดที่กำหนดไว้ของมัน แต่มันหยุดรับทันต์แจนส์ เบรกส่งเสียงดังเอี๊ยด พวกม้าเกือบล้มหน้าทิ่มใส่กันและกัน และคนขับแต่ละคนขบหมวกทรงสูงของเขาพักท่ายขณะที่ทานก้าวขึ้นรถลาก

และนี่เป็นอดีตที่ตาสั่งซึ่งนอลลีต้องย้อนไปเพื่อจะได้หมวกขนสัตว์ใบเล็กนั้น ทันต์แจนส์เป็นคนซื้อเสื้อผ้าส่วนใหญ่ให้เราเด็กสาวทั้งสามคนตั้งแต่มาอาศัยอยู่กับเรา แต่ของขวัญหลายชิ้นของทานมีราคาแพงวดสำหรับทันต์แจนส์ เสื้อผ้าเหล่านั้นที่น่าสมัยตอนที่ทานยังสาวเป็นตัวแทนของการยื่นคำขาดของพระเจ้าเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายของมนุษย์ การเปลี่ยนแปลงทุกอย่างตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาล้วนมาจากหนังสือสไตล์ของมารร้ายแม่ที่เดียว หนึ่งในแผนพับที่มีชื่อเสียงที่สุดของทานเปิดโปงมันว่าเป็นผู้คิดค้นเสื้อแขนกุดและกระโปรงสั้นจิ๋ว

“ฉันรู้แล้ว!” ฉันกล่าวตอนนี้ขณะที่เบ็ทซี่รีบติดกระดุมรองเท้าของฉัน “เธอเอาหมวกขนสัตว์ใบนั้นใส่ไว้ข้างในหมวกสตรีได้พอดีเลยนะ! จากนั้นเมื่อเธอออกไปข้างนอก ก็ถอดหมวกสตรีออกเลย!”

“คอร์รี่!” นอลลีสะท้อนใจอย่างแท้จริง “แบบนั้นก็ไม่ใช่ตรงนะสิ!” และพร้อมกับสายตาที่ขำเลี้อย่างมู่งร้ายไปที่หมวกสีน้ำตาลใบใหญ่นั้น เธอก็หยิบหมวกขนสัตว์ใบเล็กนั้นขึ้นมาและเริ่มวิ่งตามเบ็ทซี่ลงบันไดไปทานมือเช้า

ฉันหยิบหมวกของตัวเอง-หมวกสีเทาที่น่าชิงชังใบนั้นจากปีที่แล้ว-และเดินตามพวกเขาไป มือข้างหนึ่งเกาะเสากลางบ้าน ปลอ่ยให้ทันต์แจนส์เห็นหมวกเง่าใบนั้นไปละกัน ฉันไม่สนหรอกตอนนั้น ฉันไม่เคยเข้าใจการทะเลาะกันเรื่องเสื้อผ้าเลย

สิ่งที่ฉันเข้าใจตอนนั้น สิ่งที่ย่ำแย่และน่าตกใจ ก็คือนี่เป็นวันที่ฉันต้องเริ่มไปโรงเรียน การต้องไปจากบ้านหลังเก่าที่อยู่เหนือร้านนาฬิกา การต้องไปจากคุณแม่และคุณพ่อและพวกป้า ๆ อันที่จริงเป็นการทิ้งทุกสิ่งทีแน่นอนและเป็นที่รักไว้เบื้องหลัง ฉันเกาะเสานั้นแน่นเสียจนฝ่ามือของฉันส่งเสียงลั่นเอี๊ยด ๆ ขณะที่ฉันวนไปรอบ ๆ จริงอยู่ที่โรงเรียนประถมอยู่ห่างไปแค่หนึ่งช่วงตึกครึ่ง และนอลลีไปที่นั่นมาแล้วสองปีโดยไม่ประสบความยุ่งยาก แต่นอลลีแตกต่างจากฉัน เธอเป็นคนสวยน่ารักและประพฤติดีดีและพกผ้าเช็ดหน้าของเธอเสมอ

และจากนั้น ขณะที่ฉันวนรอบโค้งสุดท้าย ทางออกก็มาถึงฉัน ซึ่งชัดเจนและเรียบง่ายมากเสียจนฉันหัวเราะออกมาเสียงดัง ฉันแค่ไม่ยอมไปโรงเรียน! ฉันขออยู่ที่นี้และช่วยทันต์อันนาทำอาหารและคุณแม่จะสอนฉันอ่านหนังสือและฉันจะได้ไม่ต้องเข้าไปในอาคารที่น่าเกลียดแปลก ๆ หลังจากนั้นเลย ความโล่งใจและความ

สบายใจทว่ามันตัวฉันทันและฉันทันกระโจนข้ามบันไดสามขั้นสุดท้าย

“จู้ ะ!” เบ็ทซี่และนอลลีกำลังคอยฉันทันอยู่ข้างนอกประตูห้องทานข้าว “เห็นแก่สวรรค์เถอะ คอร์รี่ อย่าทำอะไรที่จะทำให้หันเต้แจนส์ถูกเข้าใจผิด” เบ็ทซี่กล่าว “ฉันทันใจ” เธอเสริมอย่างแคลงใจ “ว่าคุณพ่อของคุณแม่และหันเต้ฉันทันจะชอบหมวกของนอลลี”

“หันเต้เบ็ท คงไม่ชอบหรอก” ฉันทันกล่าว

“ท่านไม่เคยชอบอะไรอยู่แล้ว” นอลลีกล่าว “ตั้งนั้นไม่นับท่านละกัน”

หันเต้เบ็ท พร้อมกับสีหน้าบึ้งตึงที่ไม่เคยเห็นชอบอะไรอยู่เสมอ เป็นคนแก่สุดในพวกป้า ะ และเป็นคนที่พวกเราเด็ก ะ ชอบน้อยที่สุด ตลอดสามสิบปีท่านเคยทำงานเป็นแม่บ้านในหลายครอบครัวที่มีมั่งมีและท่านเปรียบเทียบพฤติกรรมของพวกเรากับพฤติกรรมของพวกสุภาพสตรีและพวกสุภาพบุรุษอายุน้อยที่เธอคุ้นชินอยู่เสมอ

เบ็ทซี่เข้าไปที่นาฬิกาพริเชียบบนผนังข้างบันได และเอานิ้วหนึ่งจรดริมฝีปากของเธอ เปิดประตูห้องทานข้าวอย่างเงียบ ะ มันเป็นเวลา 8:12 น. มื้อเช้าเริ่มไปแล้ว

“สายไปสองนาทีก!” วิลเล่ร์ร้องบอกอย่างมีชัย

“เด็ก ะ ครอบครัววอลเลอร์ไม่เคยมาสายนะ” หันเต้เบ็ทกล่าว

“แต่พวกเขาอยู่นี่แล้วไง!” คุณพ่อกล่าว “และห้องก็สว่างไสวกว่าเดิมแล้ว!”

เราสามคนแทบไม่ได้ยิน: เก้าอี้ของหันเต้แจนส์ว่างเปล่า

“หันเต้แจนส์ไม่ลุกจากที่นอนหรือวันนี้?” เบ็ทซี่ถามอย่างมีความหวังขณะที่พวกเราแฉวนหมวกของพวกเราบนหมุดของพวกมัน

“เธอกำลังปรู้งยาน้ำอยู่ในครัวจ๊ะ” คุณแม่กล่าว ท่านเอนตัวมาข้างหน้าเพื่อรินกาแฟของพวกเราและหรีเสียงของท่าน “เราทุกคนต้องใส่ใจแจนส์ที่รักเป็นพิเศษวันนี้ นี่เป็นวันที่สามที่สาวของเธอเสียเมื่อหลายปีก่อนจ๊ะ-หรือเป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอ?”

“ฉันทันคิดว่าเป็นป้าของเธอ” หันเต้ แอนนา กล่าว

“เป็นลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งแหละและมันเป็นความเมตตาแล้ว” หันเต้เบ็ท กล่าว

“ถึงยังไง” คุณแม่รีบกล่าว “หนูก็รู้ว่าวันครบรอบพวกนี้ทำให้แจนส์ที่รักไม่สบายใจยังไง ฉันทันพวกเราทุกคนต้องพยายามชดเชยให้เธอละกันนะ”

เบ็ทซี่เฉือนสามชิ้นออกจากขนมปังก้อนกลมขณะที่ฉันทันมองไปรอบโต๊ะพยายามที่จะตัดสินใจว่าผู้ใหญ่คนไหนน่าจะกระตือรือร้นมากที่สุดเกี่ยวกับการตัดสินใจของฉันทันที่จะอยู่บ้าน ฉันทันรู้ว่าคุณพ่อให้ความสำคัญแก่การศึกษาเกือบเป็นศาสนาเลย ตัวท่านเองต้องเลิกไปโรงเรียนตั้งแต่ยังเล็กเพื่อจะทำงานในร้านนาฬิกา และแม้ว่าท่านสอนตัวเองต่อไปในวิชาประวัติศาสตร์ ศาสนศาสตร์ และวรรณคดีในห้าภาษา ท่านก็เสียดายเสมอที่ไม่ได้ไปโรงเรียน ท่านอยากให้ฉันทันไป-และสิ่งใดก็ตามที่คุณพ่ออยากได้ คุณแม่ก็อยากได้เช่นกัน

แล้วหันเต้ฉันทันล่ะ? ท่านบอกฉันทันเสมอว่าท่านอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีฉันทันคอยช่วยทำธุระต่าง ะ ให้และลงขันบันไดชั้น ะ เนื่องจากคุณแม่ไม่ใช่คนแข็งแรง หันเต้ฉันทันจึงทำงานบ้านหนัก ะ ส่วนใหญ่ให้ครอบครัวของเรา

ซึ่งมีอยู่กันเก้าคน ท่านเป็นคนเล็กสุดในพี่น้องสี่คนนั้น พร้อมกับจิตใจที่เอื้อเฟื้อพอ ๆ กับคุณแม่ มีตำนานหนึ่งในครอบครัวของเรา ซึ่งทุกคนเชื่อกันอย่างสุดใจ ว่าทันเต๋อันนาได้รับค่าจ้างสำหรับงานนี้-และแน่นอนทุกวันเสาร์ คุณพ่อจ่ายให้ท่านหนึ่งกิลเดอร์อย่างสัตย์ซื่อ แต่พอถึงวันพุธเมื่อคนขายผักมา คุณพ่อต้องขอเงินนั้นคืนบ่อย ๆ และทันเต๋อันนาก็มีเงินนั้นเสมอ ซึ่งยังไม่ได้ใช้จ่ายและคอยอยู่ ไซ้แล้ว ท่านจะเป็นพันธมิตรของฉันในกิจธุระนี้

“ทันเต๋อันนาคะ” ฉันเริ่ม “หนูคิดว่าน่าทำงานหนักทั้งวันเลยตอนที่หนูไปโรงเรียนและ-”

การสวดหายใจเข้าลึก ๆ แบบการละครทำให้เราทุกคนเงยหน้าขึ้นมอง ทันเต๋แจนส์กำลังยืนอยู่ที่ทางเข้าห้องครัว มีของเหลวสีน้ำตาลเข้มอยู่ในมือของท่าน เมื่อท่านสวดลมเข้าเต็มปอดแล้ว ท่านก็หลับตา ยกแก้วนึ่งจืดริมฝีปาก และดื่มมันจนหมด จากนั้นพร้อมกับเสียงถอนหายใจ ท่านก็ปล่อยลมหายใจออกมา วางแก้วบนตู้ และนั่งลง

“นั่นแหละนะ” ท่านพูด รวากับว่าเรากำลังถกหัวข้อนั้นมาตลอด “พวกหมอมจะรู้อะไร? หมอบลิงเคอร์ให้สูตรยาน้ำนี้มา-แต่ยาทั้งหลายทำอะไรจริง ๆ ได้เล่า? จะมีอะไรช่วยได้เมื่อถึงวันของคน ๆ นั้นแล้ว?”

ฉันเหลือบไปรอบโต๊ะ ไม่มีใครยิ้มเลย ความหมกมุ่นเกี่ยวกับความตายของท่านแจนส์อาจเป็นเรื่องตลก แต่มันไม่ตลก แม้ตอนนั้นฉันยังเด็ก ฉันก็รู้ว่าความกลัวนั้นไม่เคยเป็นเรื่องตลกเลย

“เอาน่า แจนส์” คุณพ่อดุแบบอ่อนโยน “ยารักษาโรคภัยชีวิตผู้คนมาเยอะแล้วนะ”

“มันไม่ได้ช่วยซุสเจเลยนะ! และหล่อนก็ได้พวกหมอที่เก่งที่สุดในรอร์ทเทอร์ดัมมารักษาแล้ว มันคือวันนี้เลยตอนที่เธอถูกพาตัวไป-และเธอก็ไม่ได้แก่ไปกว่าฉันตอนนี้เลย และลูกชิ้นแต่งตัวเพื่อทานมือเข้าวันนั้นเหมือนฉันเลย”

ท่านกำลังจะเริ่มเล่าเรื่องแบบนาทีตอนาที่เกี่ยวกับวันสุดท้ายของซุสเจเลยตอนที่ตาของท่านไปเห็นหมุดที่หมวกใบใหม่ของนอลลี่ห้อยอยู่

“ที่ครอบครัวฮุนสตันนี่เนี่ยนะ?” ท่านถาม แต่ละคำเต็มไปด้วยความเคลือบแคลง

“ณ เวลานี้ของปีเนี่ยนะ!”

“มันไม่ใช่ที่ครอบครัวฮุนสตันนะคะ ทันเต๋แจนส์” นอลลี่กล่าวด้วยเสียงเล็กๆ

“และช่วยบอกหน่อยได้ไหมว่ามันคืออะไร?”

“มันคือหมวกคะ ทันเต๋แจนส์” เบ็ทซี่ตอบแทนเธอ “เซอร์ไพร์สจากนางวาน ไตเวอร์คะ มันสวยไหมคะ-”

“โอ ไม่ละ หมวกของนอลลี่มีขอบ เหมือนที่หมวกของเด็กสาวที่ได้รับการเลี้ยงดูมาดีควรจะมี ฉันซื้อ-และจ่ายเงิน-ค่าหมวกนั่นเอง”

มีประกายไฟในดวงตาของท่านแจนส์ น้ำตาในดวงตาของนอลลี่ตอนที่คุณแม่มาช่วยชีวิต “ฉันไม่แน่ใจเลยสักนิดว่าซิสนี่สตนะ!” ท่านดมซิสสี่เหลืองหม้อใหญ่ที่ตรงกลางโต๊ะและดันมันข้ามปากไปที่คุณพ่อ “คุณคิดว่าไงคะ คาสเปอร์?”

คุณพ่อ ผู้ซึ่งไม่สามารถแสดงการหลอกลวงหรือกระทั่งดูมันออกด้วยซ้ำ ทำเป็นดมอย่างจริงจังและ

ยาวนาน “ผมแน่ใจว่ามันใช้ได้เลยนะ ที่รัก! สดใหม่เหมือนวันที่ได้มันมาเลย ชีสของนางสเตียร์วิจค์ปกติแล้ว
ก็-”

ห้องทำงานที่พลุกพล่านของร้านนาฬิกาในปี 1913

เมื่อเห็นสายตาของคุณแม่ ท่านก็จ้องจากคุณแม่ไปที่แจนส์ด้วยความสับสน “เอ้อ แจนส์ เธอคิดว่าจะ
ล่ะ?”

ทันแต่แจนส์คว้าหม้อนั้นไปและจ้องมองในหม้อนั้นด้วยความกระตือรือร้นแบบชอบธรรม ถ้ามีหัวข้อ
หนึ่งซึ่งดึงดูดพลังงานของท่านอย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นกว่าเสื้อผ้านำสมัย มันก็คืออาหารบูต สุดท้าย ฉันเห็นว่า
ท่านอนุมัติชีสนั้นเกือบจะลงใจ แต่เรื่องหมวกนั้นถูกลืมไปแล้ว ท่านได้ดำดิ่งเข้าสู่เรื่องน่าเศร้านั้นของคนรู้จัก
คนหนึ่ง “ที่อายุเท่าฉันเลย” ผู้ซึ่งตายไปหลังจากกินปลาตัวหนึ่งที่น้ำกักขะ เมื่อผู้คนในร้านมาถึงและคุณพ่อ
หยิบพระคัมภีร์เล่มหนักนั้นลงมาจากชั้นวางของมัน

ตอนนั้นมีลูกจ้างเพียงสองคนในร้านนาฬิกานั้นในปี 1898 ช่างทำนาฬิกาและเด็กฝึกงาน-เด็กคอยทำ
ธุระให้มัน เมื่อคุณแม่รีบกาแพให้พวกเขา คุณพ่อก็หยิบแว่นตาไร้ขอบของท่านมาสวมและเริ่มอ่าน: “พระ
วจนะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่มรรคาของข้าพระองค์...พระองค์
ทรงเป็นที่ซ่อนและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังในพระวจนะของพระองค์...”

ที่ซ่อนแบบไหนกัน? ฉันฉงนแบบเรื่อยเปื่อยขณะที่ฉันเฝ้ามองคราบน้ำตาลของคุณพ่อขยับขึ้นและลง
พร้อมกับถ้อยคำเหล่านั้น มีอะไรให้ต้องหลบซ่อน?

มันเป็นเพลงสดุดีบทที่ยาวมาก ๆ นอลลีที่อยู่ข้าง ๆ ฉันเริ่มกระสับกระส่ายแล้ว เมื่อคุณพ่อปิดหนังสือ

เล่มใหญ่นั้นในที่สุด เธอ วิลเลียม และเบ็ทซี่ก็ลุกขึ้นทันทีและคว้าหมวกของตนไป นาที่ถัดมาพวกเขาที่แข่งลงบันไดห้าชั้นสุดท้ายและออกไปทางประตูเข้าตรอก

คนงานร้านสองคนนั้นลุกขึ้นอย่างช้า ๆ มากกว่าและตามพวกเขาลงบันไดไปยังทางเข้าด้านหลังของร้าน ตอนนั้นเองผู้ใหญ่ทั้งห้าคนนั้นถึงสังเกตเห็นว่าฉันยังนั่งอยู่ที่โต๊ะ

“คอร์รี่!” คุณแม่ร้องเรียก “ลูกลืมนไปแล้วหรือว่าลูกโตแล้วนะตอนนี้?”

วันนี้ลูกต้องไปโรงเรียนด้วยเหมือนกันนะ! รีบ ๆ เลย ไม่งั้นลูกต้องเดินข้ามถนนคนเดียวนะ!”

“หนูไม่ไป”

มีความเจ็บแบบตลกใจชั่วครู่สั้น ๆ จากนั้นทุกคนก็โพล่งขึ้นมาทันที

“ตอนที่ปายังเด็ก”- ทันต์แจนส์เริ่ม

“ลูก ๆ ของนางวอลเลอร์-” จากทันต์เบ็ท

แต่เสียงหัวเราะของคุณพ่อกลบเสียงพวกเขาหมด “แน่นอนว่าคอร์รี่จะไม่ไปคนเดียวหรอก! นอลี่ตื่นเต็นวันนี้และลีมรอก แค่นั้นเอง คอร์รี่จะไปกับผม”

และพร้อมกันนั้นท่านก็หยิบหมวกของฉันมาจากหมุดของมัน กุมมือฉัน และนำฉันออกจากห้อง มือของฉันในมือของคุณพ่อ! นั่นหมายถึงกัณฑ์ลมบนแม่น้ำสปาร์เน หรือพวกหงส์บนคลอง แต่คราวนี้ท่านกำลังพาฉันไปที่ ๆ ฉันไม่อยากไป! มีราวบันไดตลอดบันไดห้าชั้นสุดท้าย: ฉันคว่ำหน้าด้วยมือข้างที่วางอยู่และเกาะมันไว้แน่น นิ้วมือที่ชำนาญของช่างทำนาฬิกาเกาะกุ่มนิ้วของฉันและค่อย ๆ เกาะพวกมันออก ขณะที่ฉันร้องโหยหวนและดิ้นรน ฉันถูกนำไปจากโลกที่ฉันเคยรู้จักเข้าสู่โลกที่ใหญ่กว่า แปลกกว่า ยากกว่า...

วันจันทร์ คุณพ่อนั่งรถไฟไปยังอัมสเตอร์ดัมเพื่อจะได้เวลาจากหอดูดาวของกองทัพเรือ เพราะฉันเริ่มไปโรงเรียนแล้ว ฉันจึงไปกับท่านได้ในช่วงหน้าร้อนเท่านั้น ฉันจะวิ่งลงชั้นล่างไปยังร้าน ชดสีฉวีวรรณ ดิด กระดุมเสื้อ และให้เบ็ทซี่อนุมัติว่าผ่านได้ คุณพ่อจะให้คำสั่งสุดท้ายแก่เด็กฝึกงาน “นางสตาล์จะเข้ามาเข้านี้เพื่อรับนาฬิกาข้อมือของเธอนะ ส่วนนาฬิกาเรือนนี้ให้ส่งไปที่ร้านบัคเคอร์ในเบลอเมนดัล”

และจากนั้นเราก็จะไปที่สถานีรถไฟ จูงมือกัน ฉันต้องก้าวยาว ๆ และท่านต้องก้าวสั้น ๆ เพื่อให้จังหวะเดินเข้ากัน ทริปรถไฟไปอัมสเตอร์ดัมใช้เวลาแค่ครึ่งชั่วโมง แต่มันเป็นการนั่งรถที่แสนวิเศษ ตอนแรกอาคารทรงกลมแห่งเมืองฮาร์เลมเก่าเปิดทางให้แก่บ้านเรือนที่แยกจากกันซึ่งมีที่ดินแปลงเล็ก ๆ ล้อมรอบพวกมัน ระยะห่างระหว่างบ้านเรือนเริ่มกว้างมากขึ้น และจากนั้นพวกเราก็อยู่ในเขตชนบท ไร่นาราบเรียบของชาวดัชต์แผ่ขยายไปถึงเส้นขอบฟ้า คลองหลายสายที่เหยียดตรงเป็นไม้บรรทัดเคลื่อนผ่านหน้าต่าง สุดท้ายแล้วอัมสเตอร์ดัม ซึ่งใหญ่กว่าฮาร์เลมด้วยซ้ำ พร้อมกับความน่าตื่นตาของมันที่มีถนนและคลองแปลก ๆ

คุณพ่อกำลังสองสามชั่วโมงก่อนเวลานัดเสมอเพื่อที่จะเยี่ยมเยียนเหล่าผู้ค้าซึ่งจัดหานาฬิกาข้อมือและอะไหล่ให้แก่ท่าน หลายคนเหล่านี้เป็นพวกยิว และการเยี่ยมเยียนเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราทั้งคู่ชอบที่สุด หลังจากถกกันแบบย่อ ๆ ที่สุดเกี่ยวกับธุรกิจ คุณพ่อก็ตอบพระคัมภีร์เล่มเล็กเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเดินทางของท่าน ส่วนผู้ค้าส่งคนนั้น ซึ่งเขารายของเขายาวกว่าและดกกว่าของคุณพ่อเสียอีก ก็จะหยิบหนังสือเล่มหนึ่งหรือม้วนหนึ่งออกมาจากลิ้นชักอันหนึ่ง เอาหมวกอธิษฐานมาครอบบนศีรษะของเขา และทั้งสองคนก็จะถก

เถียง เปรียบเทียบ ชัดแจ้งหะ พุดโต้แย้ง-สำราญใจในการได้อีกฝ่ายมาอยู่เป็นเพื่อน

และจากนั้น พอดิกับตอนที่ฉันตัดสินใจแล้วว่าคราวนี้ฉันถูกลืมนไปแล้วจริง ๆ ผู้ค้าส่งคนนั้นก็เงยหน้าขึ้นมา มองเห็นฉันราวกับเป็นครั้งแรก และเอาสันมือของเขาพาดเข้าที่หน้าผากของเขา

“ແກ່ນີ! แยกเข้ามาที่ร้านของฉันและฉันยังไม่หาของว่างให้เธอเลย!” และลูกผิงเขาก็จะรื้อค้นใต้ชั้นวางและในตู้เก็บของและผ่านไปไม่นานฉันก็จะมีขนมจานหนึ่งที่อร่อยที่สุดในโลกวางอยู่บนตักของฉัน-เค้กน้ำผึ้งและเค้กอินทผลัมและพวกขนมที่ทำจากถั่วลันเตา ผลไม้และน้ำตาล ของหวานทั้งหลายเป็นสิ่งหายากในบ้านเบเย ขนมเหนียว ๆ อร่อย ๆ แบบนี้ไม่เป็นที่รู้จักเลย

ไม่ถึงห้านาทีก่อนเที่ยงพวกเราก็กลับมาที่สถานีรถไฟเสมอ โดยยืนอยู่ที่จุด ๆ หนึ่งบนชานชาลานั้นซึ่งจากที่นั่นเรามองเห็นหอดูดาวของกองทัพเรือได้ชัดเจน บนยอดหอคอยนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ เรือทุกลำในอ่าวสามารถมองเห็นปล่องสูง ๆ อันหนึ่งซึ่งมีสองแขนที่ยับได้ พอดีเวลา 12:00 น. ตอนเที่ยงตรงทุกวันทั้งสองแขนนั้นก็ตก คุณพ่อก็จะยืนที่จุดได้เปรียบนั้นของท่านบนชานชาลานั้นเกือบจะเขย่งพร้อมกับความชื่นบานแห่งความเที่ยงตรง ถือนาฬิกาติดกระเปาะของท่านและสมุดจดเล่มหนึ่งและดินสอ นั่นไง! เร็วไปสี่วินาที ภายในหนึ่งชั่วโมง “นาฬิกาดาราศาสตร์” นั้นในร้านนั้นในฮาร์เลมก็จะเที่ยงตรงในระดับวินาที

ระหว่างนั่งรถไฟกลับบ้านพวกเราก็ไม่จ้องออกไปนอกหน้าต่างอีกต่อไป เราพูดคุยกันแทน-เกี่ยวกับหลายสิ่งที่แตกต่างกันเมื่อหลายปีที่ผ่านมา การเรียนจบชั้นมัธยมของเบ็ทซีทั้ง ๆ ที่เธอขาดเรียนหลายเดือนเพราะความเจ็บป่วย และเรื่องที่ว่าวิลเลียมจะได้ทุนการศึกษาใหม่เมื่อเขาเรียนจบซึ่งจะช่วยให้เขาเรียนต่อมหาวิทาลัยได้ เรื่องที่เบ็ทซีจะทำงานเป็นนักบัญชีของคุณพ่อในร้าน

บ่อยครั้งฉันมักจะใช้ช่วงนั่งรถไฟกลับบ้านเพื่อยกหลายเรื่องที่กำลังกวนใจฉันขึ้นมาพูด เนื่องจากสิ่งใดที่ฉันถามที่บ้านได้รับคำตอบทันทีโดยพวกป้า ๆ ครั้งหนึ่ง-ฉันน่าจะลืบลบหรือลืบเ็ดลบ-ฉันถามคุณพ่อเกี่ยวกับกวีบทหนึ่งที่เราอ่านที่โรงเรียนเมื่อฤดูหนาวก่อนหน้า บรรทัดหนึ่งได้พรรณนาถึง “ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งใบหน้าของเขายังไม่ได้ถูกบดบังโดยบาปทางเพศ” ตอนนั้นฉันเขินเกินกว่าที่จะถามคุณครุว่ามันหมายถึงอะไร และคุณแม่ก็เขินหน้าแดงตอนที่ฉันปรึกษาท่าน ในสมัยนั้นหลังจากขึ้นศตวรรษใหม่ เรื่องเพศไม่เคยถูกอภิปรายเลย แม้กระทั่งที่บ้าน

ฉะนั้นบรรทัดนั้นจึงติดอยู่ในสมองของฉัน “เพศ” ตอนนั้นฉันค่อนข้างแน่ใจ หมายความว่าฉันเป็นเด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิง และ “บาป” ทำให้ทันเต้แจนส์โมโหมาก ๆ แต่สองคำนั้นรวมกันหมายถึงอะไรนั้นฉันก็นึกภาพไม่ออก และดังนั้น เมื่อนั่งข้างคุณพ่อในห้องโดยสารรถไฟนั้น ฉันถามท่านที่ว่า “คุณพ่อคะ บาปทางเพศคืออะไร?”

ท่านหันมามองที่ฉัน เหมือนที่ท่านทำเสมอเวลาที่ตอบคำถามหนึ่ง แต่ฉันต้องประหลาดใจที่ท่านไม่พูดอะไร สุดท้ายท่านลุกขึ้น ยกกระเป๋าเดินทางของท่านลงจากราวเหนือศีรษะของเรา และตั้งมันบนพื้น

“ลูกช่วยแบกมันลงจากรถไฟได้ไหม คอร์รี่?” ท่านถาม

ฉันยืนขึ้นและออกแรงดึงมัน มันยึดแน่นไปด้วยนาฬิกาข้อมือหลายเรือนและอะไหล่ที่ท่านซื้อมาเข้าวัน

นั้น

“มันหนักเกินไปค่ะ” ฉันทบอ

“ใช่แล้ว” ท่านกล่าว “คงเป็นพ่อที่ไม่ได้เรื่องที่จะขอให้ลูกสาวตัวน้อยของคุณแบกของหนัก ๆ ขนาดนั้น มันก็เป็นแบบเดียวกันนะ คอร์รี่ เกี่ยวกับความรู้ ความรู้บางเรื่องก็หนักเกินไปสำหรับเด็ก ๆ เมื่อลูกโตกว่านี้และแข็งแรงมากกว่านี้ลูกก็ควรรับมันไหว สำหรับตอนนี้ลูกต้องเชื่อใจพ่อที่จะแบกมันให้ลูก”

และตอนนั้นฉันก็พอใจ ยิ่งกว่าพอใจเสียอีก-รู้สึกสงบสุขอย่างแสนวิเศษ

มีคำตอบหลายอย่างสำหรับคำถามนี้และทุกคำถามยาก ๆ ของฉัน-สำหรับตอนนี้ฉันพอใจที่จะฝากคำถามเหล่านั้นไว้ในการดูแลของคุณพ่อของฉัน

ตอนเย็นที่บ้านเบเย มีผู้คนมาอยู่รวมกันและดนตรีเสมอ แยกหรือจะนำฟลูตหรือไวโอลินของตนมาด้วย และเมื่อสมาชิกแต่ละคนของครอบครัวนั้นร้องเพลงหรือเล่นเครื่องดนตรีชิ้นหนึ่ง พวกเราก็ทำให้เกิดวงดุริยางค์ที่รวมตัวกันรอบเปียโนที่ตั้งอยู่ในห้องด้านหน้าของทันต์แจนส์

เฉพาะช่วงเย็นเหล่านั้นที่เราไม่ได้เล่นดนตรีของเราเองคือตอนที่มีการแสดงดนตรีในเมือง เราไม่มีปัญญาจ่ายค่าบัตรแต่มีประตูติดเวที่อยู่ด้านข้างของโถงจัดคอนเสิร์ตซึ่งเสียงลอดออกมาอย่างชัดเจน ตรงนั้นในตรอกที่อยู่ด้านนอกประตูนี้ พวกเราและเหล่าผู้รักดนตรีชาวฮาร์เลมอีกนับสิบคนคอยตามโน้ตทุกตัว คุณแม่และเบ็ทซีไม่แข็งแรงพอที่จะยืนหลายชั่วโมงขนาดนั้น แต่พวกเราบางคนจากบ้านเบเย จะอยู่ที่นั่น ตอนฝนตกหิมะตก และน้ำค้างแข็ง และแม้ว่าจากด้านในพวกเราจะได้ยินเสียงไอและเสียงอึกทักทั้งหลาย ไม่เคยมีการสั้นไหวเลยในผู้ฟังเหล่านั้นที่ประตู

ที่ยอดเยี่ยมที่สุดคือตอนที่มีการแสดงดนตรีที่อาสนวิหาร เพราะว่าญาติคนหนึ่งเป็น sexton ที่นั่น ด้านในทางเข้าส่วนตัวขนาดเล็กของเขา มีม้านั่งไม้ตัวหนึ่งทอดยาวตลอดแนวผนัง พวกเรานั่งตรงนี้ แผ่นหลังของเรารู้สึกเย็นเพราะหินโบรอนั้น หูและใจของเราได้รับความอบอุ่นจากเสียงดนตรี

คอร์รี่เลีย เท็น บูม ถูกห้อมล้อมโดยลูก ๆ ของเธอในปี 1900: นอลลี, วิลเล็ม, คอร์รี่ และเบ็ทซี

ออร์แกนสีทองตัวใหญ่นั้นเป็นตัวที่โมสาร์ทเคยเล่น และโน้ตบางตัวของมันดูเหมือนจะมาจากสวรรค์

เอง แน่ทีเดียว ฉันแน่ใจว่าสวรรค์เป็นเหมือน St. Bavo's และน่าจะมีขนาดพอ ๆ กัน ฉันรู้ในตอนนั้นว่านรก เป็นสถานที่ ๆ ร้อน ฉันสงสัยว่าจะเป็นเหมือนอาคารศักดิ์สิทธิ์หลังนี้ที่เย็น เป็นที่ ๆ ควันลอยขึ้นเหมือนเครื่องหอมจากตัวอ่อนเท้าของเหล่าลูกค้าที่จ่ายเงิน ในสวรรค์ ฉันเคยเชื่ออย่างจริงจัง ทุกคนมีตัวอ่อนเท้า แม้กระทั่งใน ฤดูร้อนความเย็นเฉียบไม่เคยไปจากแผ่นหินอ่อนบนพื้นเลย แต่เมื่อนักกอล์ฟแกนดีดีคีย์เหล่านั้น พวกเราก็แทบ ไม่สังเกตเลย-และเมื่อเขาเล่นดนตรีของบัค ไม่เลยสักนิด

ฉันกำลังเดินตามคุณแม่และนอลลีขึ้นบันไดมืดที่ทอดยาวซึ่งโอบล้อมเกาะติดเส้นผมของเราและพวกหนูวิ่งหนี กระเจายไปก่อนหน้าเรา อาคารหลังนั้นอยู่ห่างบ้านเบเยไปไม่ถึงหนึ่งช่วงตึก และน่าจะเป็นใหม่กว่าเป็นร้อยปี แต่ ไม่มีทันเต้อันนาคอยขัดถู

เรากำลังจะได้เห็นหนึ่งในครอบครัวที่ยากจนที่สุดในละแวกนั้นผู้ซึ่งคุณแม่ได้อุปการะ พวกเราที่เป็นลูก ไม่เคยคิดเลยว่าพวกเราเองเป็นคนจน “พวกคนยากจน” คือผู้คนที่คุณนำของใส่ตะกร้าไปให้ คุณแม่ปรงน้ำ แกลงและข้าวต้มที่บำรุงไปให้พวกชายชราที่ถูกลืมและพวกคุณแม่ยังสาวที่เนื้อตัวซูบซีดเสมอ นั่นคือ ในวันที่ตัว ท่านเองแข็งแรงพอที่จะยืนอยู่ที่เตา

คืนก่อนหน้า เด็กทารกคนหนึ่งเสียชีวิต และพร้อมกับตะกร้าใบหนึ่งที่ใส่ขนมปังอบใหม่ของท่านเอง คุณแม่กำลังเดินทางไปเยี่ยมครอบครัวนั้นตามกำหนด ท่านถ่อขึ้นบันไดที่ไร้ราวจับนั้นอย่างยากลำบาก โดย หยุดแหวะพักหายใจบ่อย ๆ ที่ชั้นบนสุดประตูบานหนึ่งเปิดเข้าไปในห้องเดียวห้องหนึ่งซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นที่ สำหรับการปรุงอาหาร กินข้าวและนอนหลับไปพร้อม ๆ กัน ตอนนั้นมีผู้มาเยือนเยอะแล้ว พวกเขาส่วนใหญ่ยืน อยู่เพราะไม่มีเก้าอี้ คุณแม่รีบไปหาคุณแม่ยังสาวผู้นั้นทันที แต่ฉันยืนตัวแข็งที่อยู่ออยู่ตรงธรณีประตู ทางด้านขวา ของประตูนั้น ซึ่งนั่งไม่ไหวติงอยู่ในเปลที่ทำขึ้นเอง คือทารกน้อยนั้น

น่าแปลกจริงที่สังคมหนึ่งซึ่งปิดซ่อนข้อเท็จจริงเหล่านั้นเกี่ยวกับเพศจากเด็ก ๆ ไม่ได้พยายามปกป้อง พวกเขาจากความตายเลย ฉันยืนจ้องไปที่ร่างน้อย ๆ ที่ไม่ขยับนั้นด้วยใจที่เต้นแปลก ๆ กระทบซีโครงของฉัน นอลลี ซึ่งกล้าหาญกว่าฉันเสมอ เหยียดมือของเธอออกและแตะแก้มที่ขาวดุจงาช้างนั้น ฉันอยากทำแบบนั้น บ้างเช่นกัน แต่ก็ไม่กล้า ชั่วครู่หนึ่งความอยากรู้อยากเห็นและความสะพรึงกลัวดิ้นรนอยู่ในตัวฉัน ในที่สุดฉันก็ เอานิ้วหนึ่งแตะบนมือเล็ก ๆ ที่ม้วนนั้น

มันเย็นเฉียบ

รู้สึกหนาวขณะที่พวกเราเดินกลับไปที่บ้านเบเย หนาวขณะที่ฉันล้างเนื้อล้างตัวก่อนทานมื้อค่ำ หนาว แม้กระทั่งในห้องทานข้าวที่ได้รับไออุ่นจากเตาแก๊ส ระหว่างตัวฉันกับใบหน้าที่คุณเคยแตะละใบหน้ารอบโต๊ะนั้น นิ้วเย็นเฉียบเหล่านั้นคือคลานเข้ามา แม้ทันแต่แจนส์พูดหลายอย่างเกี่ยวกับมัน ความตายเคยเป็นแค่คำ ๆ หนึ่ง เท่านั้น ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่ามันเกิดขึ้นได้จริง ๆ ถ้าเกิดกับเด็กทารกนั้นได้ มันก็เกิดกับคุณแม่ได้ เกิดกับคุณพ่อได้ เกิดกับเบ้ทซีได้!

ขณะยังหนาวสั่นอยู่เพราะความเหน็บหนาวนั้น ฉันเดินตามนอลลีขึ้นไปห้องของพวกเราและคลาน ขึ้นเตียงไปอยู่ข้างเธอ สุดท้ายเราได้ยินเสียงฝีเท้าของคุณพ่อเดินขึ้นบันไดมา มันเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในทุกวัน เมื่อท่านขึ้นมาพาเราเข้านอน เราไม่เคยผล็อยหลับเลยจนกระทั่งท่านจัดผ้าห่มในวิธีที่พิเศษของท่านและวางมือ

ของท่านชั่วครู่บนหัวของเราแต่ละคน จากนั้นเราก็พยายามที่จะไม่ขยับแม้กระทั่งนิ้วเท้าข้างหนึ่ง

แต่คืนนั้นขณะที่ท่านก้าวเข้าประตูมา ฉันก็น้ำตาแตก “หนูต้องการพ่อค่ะ!” ฉันสะอึกสะอื้น “พ่อตายไม่ได้นะ! พ่อตายไม่ได้นะค่ะ!”

ข้างตัวฉันบนเตียงนั้นนอนลึกลับซึ้งนึ่ง “พวกเราไปหานางฮุกมา” เธออธิบาย “คอร์รี่ไม่ได้กินม็อด้าหรืออะไรเลยค่ะ”

คุณพ่อนั่งลงบนขอบเตียงแคบ ๆ นั้น “คอร์รี่” ท่านเริ่มอย่างอ่อนโยน “ตอนที่ลูกกับพ่อไปที่ อัมสเตอร์ดัม พ่อให้ตัวของลูกแก่ลูกตอนไหน”

ฉันสูดหายใจเข้าสองสามครั้ง พิจารณาคำถามนี้

“ทำไมล่ะคะ ก่อนเราขึ้นรถไฟไงคะ”

“ถูกแล้ว และพระบิดาผู้ทรงปัญญาของเราในสวรรค์ทรงทราบว่าเราจะต้องการสิ่งต่าง ๆ เมื่อไรเช่นกัน อย่าวิงวอนหน้าพระองค์ไปนะ คอร์รี่ เมื่อถึงเวลาที่เราบางคนจะต้องตาย ลูกจะมองเข้าไปในใจของลูกและพบพลังกำลังที่ลูกต้องการ-ทันเวลาพอดี”

คาเรล

ฉันได้พบกับคาเรลเป็นครั้งแรกที่ “งานรีนเริง” หนึ่งในคุณแม่มีชื่อเสียงมาก ๆ หลังจากนั้นฉันก็จำไม่ได้เลยว่ามันเป็นงานวันเกิด งานครบรอบแต่งงาน หรือเด็กฟิงคลอด - คุณแม่สามารถจัดงานเลี้ยงได้ทุกโอกาส วิลเล็มแนะนำให้รู้จักกับเขาในฐานะเพื่อนคนหนึ่งจากเลเดนและเขาจับมือทักทายเราทีละคน ฉันจับมือที่ยาวและแข็งแรงนั้น มองเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลลุ่มลึกคู่นั้น และตกหลุมรักอย่างโง่หัวไม่ขึ้น

ทันทีที่ทุกคนทานกาแฟ ฉันก็นั่งลงแค่เพื่อจะจ้องมองเขา เขาดูเหมือนไม่รู้ตัวเกี่ยวกับฉันเลย แต่นั่นก็เป็นเรื่องปกติจริง ๆ ตอนนั้นฉันเป็นเด็กอายุสิบสี่ ขณะที่เขาและวิลเล็มเป็นหนุ่มมหาลัยแล้ว มีเคราอก ประปรายและฟันควันชิการ์ออกมาพร้อมกับการสนทนาของพวกเขา

ฉันรู้สึกในตอนนั้นว่า มันเพียงพอแล้วที่ได้อยู่ในห้องเดียวกันกับคาเรล ส่วนเรื่องการไม่เป็นที่สังเกตนั้นฉันก็ชินกับเรื่องนั้นแล้วอย่างทะลุปรุโปร่ง นอลลีเป็นคนที่พวกเด็กหนุ่มสังเกต แม้ว่าเหมือนเด็กสาวน่ารัก ๆ หลายคนจริง ๆ ดูเหมือนเธอจะไม่สนใจเลย เมื่อเด็กหนุ่มสักคนขอยืมของของเธอ-วิธีมาตรฐานในสมัยนั้นในการประกาศถึงความปรารถนา-เธอก็จะถอนเส้นใยสองสามเส้นออกมาจากพรมสีเทาโบราณนั้นในห้องนอนของเรา มัดพวกมันด้วยริบบิ้นสีฟ้าหน้าประทับใจ และให้ฉันเป็นผู้สื่อสาร พรมผืนนั้นแทบจะเหี้ยนเตียนแล้วตอนนี้ และโรงเรียนเต็มไปด้วยพวกอกหัก เรานั่งอยู่ที่ขอบเตียงของวิลเล็มกระตือรือร้นขมขื่นก่อนแสนอ่อยนั้นลงไป ฉันสงสัยว่าวิลเล็มคงต้องอดมือเที่ยงเพื่อจะซื้อมันมาให้เรา

ส่วนตัวฉันนั้น เคยตกหลุมรักกับเด็กผู้ชายแต่ละคนในห้องเรียน ในจังหวะประจำแบบที่สิ้นหวัง แต่เนื่องจากฉันไม่ได้หน้าตาน่ารัก และเขินอายเกินกว่าจะแสดงความรู้สึกต่าง ๆ ของฉันออกมา เด็กชายทั้งรุ่นกำลังเติบโตไปโดยไม่ตระหนักถึงเด็กสาวที่นั่งโต๊ะเลขที่ 32 เลย

แต่ว่าคาเรล ฉันคิดขณะที่ฉันเฝ้ามองเขาตักน้ำตาลใสในถ้วยของเขา แตกต่าง ฉันจะรักคาเรลตลอดไป ผ่านไปสองปีก่อนที่ฉันได้เห็นหน้าคาเรลอีก นั่นเป็นฤดูหนาวปี 1908 ที่นอลลีกับฉันเดินทางไปมหาวิทาลัยที่เลเดนเพื่อไปเยี่ยมวิลเล็ม ห้องที่แทบจะไร้เครื่องเรือนของวิลเล็มอยู่บนชั้นสี่ของบ้านส่วนตัวหลังหนึ่ง เขาสวมกอดนอลลีกับฉันอย่างอบอุ่น จากนั้นก็วิ่งไปที่หน้าต่าง

“นี่ไง” เขากล่าว โดยหยิบขนมปังไส้ครีมมาจากขอบหน้าต่างซึ่งเป็นที่ ๆ เขาเก็บรักษามันให้เย็นที่นั่น “พีชี่นี่มาให้พวกเธอ พวกเธอรีบกินมันก่อนที่พวกเพื่อน ๆ ที่หิวโซของพีมาถึงจะตีกว่า”

พวกเรานั่งอยู่บนขอบเตียงของวิลเล็ม กระตือรือร้นขมขื่นแสนอ่อยนั้นลงไป ฉันสงสัยว่าวิลเล็มคงต้องอดมือเที่ยงเพื่อจะซื้อมันมา อีกวินาทีต่อมาประตูก็เปิดผางและเพื่อนสี่คนของเขาก็โผล่เข้ามา- พวกเด็กหนุ่มตัวสูงเสียงทุ้มสวมเสื้อโค้ทซึ่งคอเสื้อพับสองหนและกระดุมข้อมือแทบจะไร้ขน หนึ่งในพวกเขาชื่อคาเรล

ฉันกลืนขนมปังครีมชิ้นสุดท้ายลงไป เช็ดมือของฉันกับหลังกระโปรงของฉันและยืนขึ้น วิลเล็มแนะนำนอลลีกับฉันให้ทุกคนรู้จัก แต่เมื่อเขามาถึงคาเรล คาเรลก็ขัดจังหวะ

“พวกเรารู้จักกันแล้ว” เขาโค้งตัวเล็กน้อย “เธอจะได้ไหม เราเจอกันที่งานเลี้ยงหนึ่งที่บ้านของเธอ”

ฉันหนีออกจากคาเรลไปที่นอลลี- แต่ไม่ เขากำลังมองตรงมาที่ฉัน ใจของฉันแตกคำตอบกลับที่ปลื้มปีติออกมา แต่ปากของฉันยังเต็มไปด้วยเศษเหนียวหนึบของขนมปังนั้นและคำตบนั้นไม่เคยขึ้นมาถึงริมฝีปากของฉัน ในไม่ช้าคนหนุ่มเหล่านั้นก็นั่งลงแทบเท้าของเราบนพื้นห้อง โดยทุกคนพูดคุยกันอย่างออกรสและในทันที

นั่งอยู่ข้างฉันบนเตียงนั้น นอลลีร่วมวงอย่างเป็นทางการราวกับว่าการมาเยือนมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งเป็นเหตุการณ์ประจำวันสำหรับเรา เหตุผลหนึ่งก็คือ เธอดูเข้ากัน ตอนอายุสิบแปดเธอก็สวมกระโปรงยาวแล้ว ขณะที่ฉันระมัดระวังอย่างมากในการสวมถุงน่องสีดำหนาวยาวท่อนี้ของนักเรียนหญิงระหว่างชายกระโปรงของฉันกับด้านบนสุดของรองเท้าของฉัน

คอร์รี่กับเหล่าแมวของเธอ

นอกจากนี้ นอลลีก็มีหลายเรื่องให้พูดคุย: ปีนั้นก่อนหน้าเธอเริ่มโรงเรียนปกติแล้ว เธอไม่ได้อยากเป็นครูจริง ๆ หรือก แต่ในสมัยนั้นมหาวิทยาลัยหลายแห่งไม่ได้เสนอทุนการศึกษาให้แก่สาว ๆ และโรงเรียนปกติก็ราคาไม่แพง และดังนั้นเธอจึงพูดคุยอย่างง่ายดายและอย่างรอบรู้เกี่ยวกับหลายสิ่งที่พวกนักศึกษาสนใจ-ทฤษฎีใหม่นี้เกี่ยวกับสัมพัทธภาพโดยชายคนหนึ่งชื่อไอน์สไตน์ และว่านายพลเพียร์จะไปถึงขั้วโลกเหนือจริง ๆ

หรือไม่

“และเธอล่ะ คอร์รี่ เธอจะไปเป็นครูด้วยไหม”

นั่งอยู่บนพื้นแทบเท้าฉัน คาเรลยิ้มมาที่ฉัน ฉันรู้สึกถึงความแดงเรื่อภายใต้คอเสื้อสูงของฉัน

“ฉันหมายถึงปีหน้านะ” เขาติดต่อ “นี่เป็นปีสุดท้ายในโรงเรียนมัธยมของเธอแล้วใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ ฉันหมายถึง – ไม่ค่ะ ฉันจะอยู่บ้านกับคุณแม่และทันต์อันนา”

คำตอบนั้นออกมาสั้นและราบเรียบเหลือเกิน เหตุใดฉันถึงกล่าวน้อยขนาดนั้นในเมื่อตอนนั้นฉันอยาก
กล่าวเยอะแยะจริง ๆ?

ฤดูใบไม้ผลินั้นฉันเรียนจบและรับช่วงต่องานดูแลบ้าน มีการวางแผนไว้เสมอว่าฉันจะต้องรับงานนี้ แต่ตอนนี้มี
เหตุผลเพิ่มมาอีกหนึ่ง ทันต์เบิร์พเป็นวัณโรค

โรคนั้นถูกถือว่ารักษาไม่หาย: วิธีการเดียวคือ การพักผ่อนที่สถานพยาบาลและนั่นมีไว้สำหรับพวก
คนรวยเท่านั้น และฉะนั้นนานหลายเดือนทันต์เบิร์พจึงนอนอยู่ในห้องเล็ก ๆ ของท่าน ชีวิตของท่านค่อย ๆ จาก
ไปพร้อมกับเสียงไอ

เพื่อลดความเสี่ยงในการติดเชื้อ มีแค่ทันต์อันนาที่เข้าไปหรือออกมา ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงท่านดูแลพี่
สาวของท่าน หลายคืนแทบจะไม่ได้นอนเลย และฉะนั้นหน้าที่ในการทำอาหารและซักล้างและทำความสะอาด
สำหรับครอบครัวนั้นจึงตกมาที่ฉัน ฉันรักงานนั้น และยกเว้นเรื่องทันต์เบิร์พ ฉันก็คงมีความสุขแบบครบถ้วนไป
แล้ว แต่งานนั้นทอดอยู่เหนือทุกสิ่ง: ไม่ใช่แค่ความเจ็บป่วยนั้น แต่ทั้งชีวิตของเธอที่พร่าบ่นและผิดหวัง

บ่อยครั้งฉันแอบขำเลียงเข้าไปในห้องนั้นตอนที่ฉันยืนถัด ๆ หนึ่งเข้าไปหรือทันต์อันน่ายืนถัดหนึ่ง
ออกมา มีสิ่งเตือนความจำอันน่าสังเวชใจไม่กี่ย่างของสามสิบปีในบ้านเรือนของผู้อื่น พวกขวดน้ำหอม-ว่าง
เปล่านานหลายปี-เพราะว่าหลายครอบครัวที่มีอันจะกินชอบให้น้ำหอมแก่เจ้าของบ้านในวันคริสตมาส เด็ก ๆ
บางคนที่บ้านนี้น่าจะมีลูกมีหลานของตัวเองไปแล้ว จากนั้นประตูก็จะปิด แต่ฉันชอบอ้อยอิ่งอยู่ในทาง
เดินแคบ ๆ นั้นได้ส่วนที่ยื่นจากหลังคา โหยหาที่จะกล่าวอะไรสักอย่าง ที่จะรักษาอะไรสักอย่างให้หาย อยากที่
จะรักท่านให้ดีกว่านี้

ฉันเคยพูดเกี่ยวกับความรู้สึกต่าง ๆ ของฉันแก่คุณแม่คนหนึ่ง ท่านเองก็อยู่บนเตียงบ่อยมากขึ้นเรื่อย ๆ
เสมอเลยก่อนหน้านั้นตอนที่ความเจ็บปวดจากนิ้วในถุงน้ำดีเริ่มแย่งกินไป ท่านได้รับการผ่าตัดหนึ่งแล้ว แต่
ภาวะสมองขาดเลือดครั้งล่าสุดทำให้การผ่าตัดเพิ่มเติมไม่อาจทำได้แล้ว และหลายวัน นอกเหนือจากการชน
ถาดอาหารไปให้ทันต์เบิร์พ ฉันก็ชนถาดขึ้นชั้นบนไปให้คุณแม่เช่นกัน

คราวนี้ตอนที่ฉันนำมือเที่ยงไปให้ท่าน ท่านกำลังเขียนจดหมายหลายฉบับอยู่ เมื่อคุณแม่ไม่ได้จัดทำให้
คนในละแวกนั้นด้วยหมวกหลายใบและชุดเด็กอ่อนจากฝีมือเย็บปักถักร้อยของท่าน ท่านก็แต่งข้อความหนุนใจ
ไปให้พวกคนป่วยที่ออกไปไหนไม่ได้ทั่วเมืองฮาร์เลม ข้อเท็จจริงที่ว่าตัวท่านเองก็ออกไปไหนไม่ได้เกือบตลอด
ชีวิตของท่านดูเหมือนไม่ทำให้ท่านคิดมากเลย “นี่เป็นชายที่น่าสงสารคนหนึ่งนะ คอร์รี่” ท่านร้องบอกขณะที่
ฉันเข้าไป “ผู้ซึ่งต้องทนอึดอ้อยอยู่ในห้อง ๆ เดียวมาสามปีแล้ว คิดดูสิ ถูกปิดกั้นจากท้องฟ้า!”

ฉันขำเลียงออกไปที่หน้าต่างบานเดียวของคุณแม่ตรงผนังอิฐที่อยู่ห่างไปสามฟุต “แม่คะ” ฉันกล่าว

ขณะที่ฉันวางถาดบนเตียงและนั่งลงข้างมัน “เราทำอะไรสักอย่างเพื่อทันเด็บบีฟ ไม่ได้หรอกคะ หนูหมายความว่า มันน่าเศร้าไม่ใช่หรือคะที่ท่านต้องใช้วันสุดท้ายของท่านที่นี่ซึ่งเป็นที ๆ ท่านเกลียดมัน แทนที่จะอยู่ในสถานที่ ๆ ท่านเคยมีความสุขเหลือเกิน? ที่บ้านของครอบครัววอลเลอร์ หรือที่ไหนสักแห่ง?”

คุณแม่วางปากกาของท่านและมองมาที่ฉัน “คอร์รี่” ท่านกล่าวในที่สุด “เบ็บบีมีความสุขในการอยู่ที่นี่กับพวกเรา-ไม่มากขึ้นและไม่น้อยลง-กว่าที่เธอจะอยู่ที่อื่นหรอกนะ”

ฉันจ้องไปที่ท่าน ไม่เข้าใจ

“ลูกรู้ไหมว่าเธอเริ่มยกย่องครอบครัววอลเลอร์มากมาขนาดนั้นตอนไหน?” คุณแม่พูดต่อ “วันนั้นที่เธอจากพวกเขาไปล่ะ トラบไคที่เธออยู่ที่นี่ เธอก็มีแต่เรื่องบน ครอบครัววอลเลอร์เทียบไม่ได้เลยกับครอบครัววานฮูคที่เธอเคยไปอยู่มาก่อน แต่ที่บ้านของครอบครัววานฮูคเธอก็ทุกซอกทุกใจจริง ๆ ความสุขไม่ใช่อะไรที่ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของเราหรอกนะ คอร์รี่ มันเป็นอะไรที่เราสร้างขึ้นภายในตัวเราเอง”

ครอบครัวรวมตัวกัน: ทันเต้แจนส์, คุณพ่อ, คุณแม่, วิลเล็ม, ทันเต้อันนา, คอร์รี่, เบ็บบี และนอลลี

ความตายของท่านเต้เบ๊พ ส่งผลต่อพี่น้องของท่านในลักษณะเฉพาะตัว คุณแม่และทันต์อันนาเพิ่มการทำอาหารและการเย็บปักถักร้อยของพวกท่านเป็นสองเท่าเพื่อผู้ชดสนในละแวกนั้น รวากับตระหนักว่าชั่วชีวิตของการรับใช้ของคน ๆ หนึ่งช่างสั้นจริง ๆ ส่วนทันต์แจนส์ ฝึเฉพาะตัวของท่านเองก็เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้มาก ๆ แล้ว “น้องสาวของฉันทเอง” ท่านชอบบอูท่านออกมา ณ ช่วงแปลก ๆ ของวัน “ทำไมเล่า มันอาจเป็นตัวฉันทเองก็ได้!”

หนึ่งปีหรือประมาณนั้นหลังจากทันต์เบ๊พเสียชีวิต คุณหมอกคนใหม่ก็มารับช่วงต่อจากคุณหมอบลิ่งเคอร์รี่ในการออกรักษาตามบ้าน ชื่อของชายคนใหม่ก็คือ ยาน วาน วิน และที่มาพร้อมกับเขาคือน้องสาวและพยาบาลของเขา, ฟิน วาน วิน ที่มาพร้อมกับเขาเช่นกันคืออุปกรณ์ตัวใหม่ในการวัดความดันโลหิต พวกเราไม่รู้เลยว่านี่หมายถึงอะไรแต่ทุกคนในบ้านนั้นยอมให้เอาผ้ามาพันรอบแขนของตนและสูบลมเข้าในผ้านั้น

ทันต์แจนส์ ผู้ซึ่งชอบข้าวของเครื่องใช้ทางการแพทย์ทุกชนิด ชื่นชอบคุณหมอกคนใหม่นี้เอามาก ๆ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาปรึกษาเขาบ่อยครั้งเท่าที่การเงินของท่านจะอนุญาต และตั้งนั้นจึงเป็นคุณหมอวาน วิน ในอีกสองสามปีต่อมา ที่เป็นผู้ค้นพบคนแรกว่าทันต์แจนส์เป็นเบาหวาน

ในสมัยนั้นนี้เป็นโทษประหารชีวิตอย่างแน่นอนพอ ๆ กับวัณโรคเป็นมาก่อน ทั้งบ้านรู้สึกซาเพราะความสะเทือนใจเกี่ยวกับมันนานหลายวัน หลังจากการหวาดกลัวแม้กระทั่งแนวคิดนี้ตลอดหลายปี สิ่งที่เรากลัวนั้นมาอยู่ที่นี่แล้ว ทันต์แจนส์ไปที่เตียงทันทีเมื่อได้ยินข่าวนี

แต่การไม่ทำอะไรเลยไม่เข้ากันกับบุคลิกภาพที่เปี่ยมด้วยกำลังวังชาของท่านและเข้าวันหนึ่ง ซึ่งทำให้ทุกคนประหลาดใจ ท่านปรากฏตัวเพื่อทานมื้อเช้าในห้องทานข้าวตอน 8:10 น. เป๊ะ พร้อมกับคำประกาศว่าพวกหมอคิดผิดบ่อย ๆ “การทดสอบและหลอดทดลองเหล่านี้ทั้งหมด” ทันต์แจนส์ กล่าว ผู้ซึ่งเคยเชื่อในสิ่งเหล่านั้นแบบไม่แสดงออก “พวกมันพิสูจน์อะไรได้จริง ๆ เล่า?”

และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านก็ทุ่มเทตัวเองอย่างสุดแรงมากกว่าแต่ก่อนให้กับการเขียน การพูด การตั้งชมรมต่าง ๆ และการริเริ่มหลายโครงการ ฮอลแลนด์ในปี 1914 เหมือนกับส่วนที่เหลือของยุโรป กำลังเคลื่อนตัวเพื่อร่วมสงคราม และถนนหนทางของเมืองฮาร์เลมจู่ ๆ ก็เต็มไปด้วยพวกคนหนุ่มในชุดเครื่องแบบ จากหน้าต่างห้องของท่านซึ่งมองออกไปยังถนนบาร์เตลโยริสตราท ทันต์แจนส์เฝ้ามองพวกเขาเดินเตร็ดเตร่ผ่านไปมา จ้องมองอย่างไร้จดหมายเข้ามาในหน้าต่างร้าน พวกเขาส่วนใหญ่ยังหนุ่ม ไม่มีตั้งค์ และเปล่าเปลี่ยว และท่านเกิดแนวคิดเกี่ยวกับศูนย์ของพวกทหาร

มันเป็นแนวคิดที่ใหม่มากสำหรับสมัยของมันและทันต์แจนส์ทุ่มเทความหลงใหลทั้งหมดของท่านเข้าไปในมัน รถลากที่ใช้ม้าลากจูงบนถนนบาร์เตลโยริสตราทเพิ่งถูกแทนที่ด้วยรถใหม่คันใหญ่ที่ใช้ไฟฟ้า แต่มันยังส่งเสียงแหลมเพื่อที่จะหยุด ฟันประกายไฟออกมาจากรางและขดลวด เมื่อทันต์แจนส์ยืนจังก้าอยู่หน้าบ้านเบย ท่านจะก้าวขึ้นรถ กระโปรงยาวสีดำของท่านอยู่ในมือข้างหนึ่ง ในมืออีกข้างถือรายการของพวกสุภาพสตรีที่มีอันจะกินผู้ซึ่งกำลังจะกลายเป็นเจ้าของกิจการใหม่ เฉพาะพวกเราที่รู้จักท่านดีที่่สุดต่างก็ตระหนักดีว่า ภายใต้กิจกรรมทั้งหมดนั้น มีความกลัวที่เหมือนสัตว์ประหลาดที่ผลักดันท่านต่อไป

และขณะเดียวกันโรคของท่านก็สร้างปัญหาทางการเงิน แต่ละสัปดาห์ต้องมีการทดสอบใหม่ ๆ เพื่อชี้

วัดปริมาณน้ำตาลในเลือดของท่าน และนี่เป็นกระบวนการหนึ่งที่ซับซ้อนและมีราคาแพงซึ่งต้องให้คุณหมอวาน วิน หรือน้องสาวของเขามาที่บ้าน

ในที่สุด ทิน วาน วินก็สอนฉันให้ทำการทดสอบรายสัปดาห์ด้วยตัวเอง มีหลายขั้นตอนมาเกี่ยวข้อง ซึ่งขั้นตอนที่สำคัญที่สุดคือการอ่านส่วนผสมสุดท้ายให้ได้อุณหภูมิที่ใช้อย่างจริงจัง ๆ มันเป็นเรื่องยากที่จะทำให้เตาเก่า ๆ ที่ใช้ถ่านในห้องครัวมีด ๆ ของเรานั้นทำอะไรได้แบบเที่ยงตรงเป๊ะ ๆ แต่ในที่สุดฉันก็ได้เรียนรู้วิธีและตั้งแต่นั้นมา ทุกวันศุกร์ฉันก็ผสมสารเคมีเหล่านั้นและทำการทดสอบด้วยตัวเอง ถ้าส่วนผสมนั้นยังใสอยู่เมื่อถูกอุ่น ทุกอย่างก็เรียบร้อย มันเป็นแค่เฉพาะถ้ามันเปลี่ยนเป็นสีดำ ฉันต้องแจ้งคุณหมอวาน วิน

มันเป็นฤดูใบไม้ผลิฉันที่วิลเลียมกลับมาบ้านเพื่อใช้วันหยุดสุดท้ายก่อนการเริมตั้ง เขาเรียนจบจากมหาวิทยาลัยแล้วสองปีก่อนหน้าและตอนนี้อยู่ในช่วงหลายเดือนสุดท้ายของการเรียนที่โรงเรียนศาสนศาสตร์ เย็นที่อบอุ่นวันหนึ่งในระหว่างการเดินทางมาเยี่ยมของเขา พวกเราทุกคนกำลังนั่งอยู่รอบโต๊ะในห้องทานข้าว คุณพ่อ กับนาฬิกาข้อมือสามสิบเรือนที่วางอยู่ตรงหน้าท่านกำลังจดในสมุดจดเล็ก ๆ เล่มหนึ่งในลายมือที่สวยงามและเที่ยงตรงของท่าน: “หายไปสองวินาที” “เกินมาห้าวินาที” ขณะที่วิลเลียมอ่านออกเสียงจากประวัติศาสตร์เล่มหนึ่ง เกี่ยวกับการปฏิรูปของชาวคัตซ์

ทันใดนั้นครั้งที่ประตูตกรอกก็ดังขึ้น นอกหน้าต่างห้องทานข้าว กระจกบานหนึ่งหันหน้าไปทางประตูตกรอกเพื่อที่เราจะเห็นได้ว่าใครอยู่ที่นั่นก่อนลงไปเปิดประตู ฉันขำเสียงไปที่กระจกนั้นและตั้งขึ้นจากโต๊ะ

“คอร์รี่” เบ็ตซีกล่าวอย่างตำหนิ “กระโปรงของเธอ!”

ฉันจำไม่ได้ซะทีเดียวว่าฉันสวมกระโปรงยาวแล้วตอนนี้ และเบ็ตซีใช้เวลาช่วงเย็นหลายวันในการซ่อมรอยฉีกขาดที่ฉันทำให้เกิดในกระโปรงหลายตัวเมื่อฉันขยับตัวเร็วเกินไป คราวนี้ฉันกระโจนพรวดเดียวข้ามทั้งห้าชั้น เพราะเวลาที่ประตูนั้น ดอกแดฟโฟดิลช่อหนึ่งอยู่ในมือของเธอ คือ ทิน วาน วิน ไม่ว่ามันเป็นคำคืนฤดูใบไม้ผลิอันอ่อนโยนนั่นที่ใส่เข้ามาในหัวของฉัน หรือจะเป็นเสียงที่ถูกฝึกสำหรับเทศนาที่ธรรมาสันอันมีพลังของวิลเลียม ฉันก็รู้ในทันทีว่าการพบกันของสองคนนี้ต้องเป็นช่วงเวลาพิเศษมาก ๆ

“ให้แม่เรอนะ คอร์รี่” ทินกล่าว ขณะยื่นดอกไม้ที่ฉันเปิดประตู “ฉันหวังว่าท่านจะ-

“ไม่เอา ไม่เอา พี่ถือดอกไม้พวกนั้นไปเถอะ! พี่สวยออกเวลาถือดอกไม้พวกนั้น!” และโดยไม่รับเสื้อโค้ทของเธอด้วยซ้ำ ฉันดันหญิงสาวที่ตกใจผู้หนึ่งขึ้นบันไดไปก่อนฉัน

ฉันดันเธอผ่านเข้าห้องทานข้าว เกือบจะเหยียบส้นเท้าของเธอเพื่อจะเห็นปฏิกิริยาของวิลเลียม ฉันรู้เลยว่ามันจะเป็นยังไง ชีวิตของฉันในตอนนั้นก็เหมือนอยู่ในนิยายรักอยู่แล้ว ฉันขอยืมนิยายเหล่านั้นมาจากห้องสมุดในภาษาอังกฤษ ภาษาคัตซ์ และภาษาเยอรมัน มักอ่านหลายเล่มที่ฉันชอบในทั้งสามภาษา และฉันเคยเล่นฉากนี้ที่พระเอกพบกับนางเอกมาเป็นพันรอบแล้ว

วิลเลียมลุกขึ้นยืนอย่างช้า ๆ สายตาของเขาไม่เคยละไปจากสายตาของทิน คุณพ่อยืนขึ้นเช่นกัน “คุณวาน วิน” คุณพ่อกล่าวในลักษณะเขย ๆ ของท่าน “ขอให้ผมแนะนำคุณให้รู้จักกับลูกชายของเรา วิลเลียม วิลเลียม นี่คือนิสัยที่ลูกได้ยืมเราพูดถึงพรสวรรค์และความกรุณาของเธอไงล่ะ”

ฉันสงสัยจังว่าทั้งคู่ได้ยืมการแนะนำให้รู้จักกันนั้นไหม พวกเขาจ้องไปที่กันและกันราวกับว่าไม่มีใครอื่น

ในห้องนั้นหรือในโลกแล้ว

วิลเลียมและทีนแต่งงานกันสองเดือนหลังจากการเจิมตั้งของเขา ในระหว่างหลายสัปดาห์นั้นของการเตรียมตัว ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในหัวของฉัน: คาเรลจะมาที่นั่น วันแต่งงานเริ่มรุ่งสางด้วยอากาศเย็นและเปล่งประกาย ดวงตาของฉันเห็นคาเรลในทันทีจากฝูงชนที่อยู่หน้าคริสตจักร เขาสวมหมวกทรงสูงและชายเสื้อยาวเหมือนแขกเพศชายทุกคน แต่หล่อเหลาที่สุดที่นั่นอย่างเทียบกันไม่ได้

ส่วนตัวฉัน ฉันรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงหนึ่งได้เกิดขึ้นแล้วตั้งแต่เขาได้เห็นฉันครั้งล่าสุด ความแตกต่างระหว่างวัย 21 ปีของฉันกับวัย 26 ปีของเขาไม่ใช่เรื่องใหญ่เหมือนที่มันเคยเป็นเลยแม้แต่นิดเดียว

แต่ยิ่งไปกว่านั้น ฉันรู้สึกไม่สบายเลย แม้กระทั่งในวันที่แสนโรแมนติกขนาดนี้ฉันก็ยังโน้มหน้าตัวเองให้เชื่อไม่ได้เลย ฉันรู้ว่าขากรรไกรของฉันเหลื่อมกันไป ขาของฉันยาวเกินไป มือของฉันใหญ่เกินไป แต่ฉันก็เชื่อจริง ๆ-และหนังสือทุกเล่มก็เห็นพ้องตรงกันว่าฉันจะดูสวยในสายตาของชายคนหนึ่งที่รักฉัน

เบ็ทซี่ทำให้ฉันเข้าวันนั้น ทรากตราเป็นชั่วโมงด้วยเหล็กม้วนผมจนกระทั่งมันกองสูงบนหัวของฉัน-และจนถึงตอนนี้ ข้างแสนมหัศจรรย์ ที่มันยังอยู่เหมือนเดิม เธอตัดชุดผ้าไหมของฉันด้วย เหมือนที่เธอตัดให้ผู้หญิงทุกคนในครอบครัวคนละชุด โดยทำงานข้างแสงตะเกียงในตอนเย็นหลายวันเพราะว่าร้านเปิดทุกวันต่อสัปดาห์และเธอไม่ยอมเย็บผ้าในวันอาทิตย์

คราวนี้พอมองไปรอบตัวฉัน ฉันตัดสินใจว่าเสื้อผ้าที่ทำขึ้นเองของพวกเราก็โอเคเฉียวพอ ๆ กับใคร ๆ ที่นั่น คงไม่มีใครคาดเดา ฉันคิดขณะที่คนเริ่มเบียดเสียดกันไปที่ประตู ว่าคุณพ่อได้สละสิทธิ์ของท่านและทันต์แจนส์ได้สละไฟที่ใช้ถ่านในหลายห้องของท่านเพื่อที่จะซื้อผ้าไหมที่ดูหรูหราบนตัวพวกเราตอนนี้

“คอร์รี่?”

คาเรลยืนอยู่ตรงหน้าฉัน หมวกดำทรงสูงอยู่ในมือของเขา ดวงตาของเขาตรวจค้นใบหน้าของฉันราวกับว่าเขาไม่ค่อยแน่ใจ

“ใช่ค่ะ ฉันเอง!” ฉันกล่าว หัวเราะใส่เขา ฉันเองไง คาเรล และเธอด้วย และนี่เป็นช่วงเวลาที่ฉันเฝ้าฝันมาตลอด!

“แต่เธอโต-โตขึ้นเยอะเลยนะ ยกโทษให้ฉันด้วย คอร์รี่ แน่نونว่าเป็นเธอจริง ๆ! แค่ฉันคิดว่าเธอเป็นเด็กน้อยที่มีดวงตาสีฟ้าเบ้อเริ่มมาตลอด” เขาจ้องมาที่ฉันนานกว่าเดิมเล็กน้อยและจากนั้นก็เสริมเบา ๆ ว่า “และตอนนี้เด็กน้อยเป็นสุภาพสตรีแล้ว แถมน่ารักด้วย”

ทันใดนั้นเสียงดนตรีจากออร์แกนที่ตั้งขึ้นมาจากประตูที่เปิดอยู่ก็มีไว้สำหรับพวกเรา แชนที่เขาเสนอให้ฉันคือดวงจันทร์ และมือที่สวมถุงมือของฉันที่ปักอยู่บนแขนของเขาเป็นสิ่งเดียวที่กั้นไม่ให้ฉันโอบบั้นขึ้นไปเหนือดาดฟ้ายอดสูงของเมืองฮาร์เลม

มันเป็นเช้าวันศุกร์ที่ลมแรงและฝนตกหนักในเดือนมกราคมเมื่อดวงตาของฉันบอกฉันถึงสิ่งที่สมองของฉันในตอนแรกปฏิเสธที่จะเข้าใจ ของเหลวในโหลแก้วบนเตาในครัวเป็นสีดำขุ่นน่ากลัว

ฉันยืนตัวกับอ่างไม่เก่า ๆ นั้นและหลับตา “ได้โปรดเถิดพระเจ้า ขอให้ฉันทำผิดพลาดด้วยเถิด!” ฉันทบวนขึ้นตอนที่ต่างกันเหล่านั้นในหัวของฉัน มองไปที่ขวดสารเคมีเหล่านั้น ซ้อนดวงเหล่านั้น ไม่ใช่เลย ทั้งหมด

เหมือนเดิมกับที่ฉันเคยทำมาตลอด

นั่นมันเป็นห้องบ้า ๆ นี่มันมืดตลอดในตู้เก็บของเล็ก ๆ นี่ที่ใช้เป็นห้องครัว ฉันใช้ที่จับหม้อฉวยโหล แก้วนั้นและวิ่งไปที่หน้าต่างในห้องทานข้าว

สีด้า คำพ้อ ๆ กับความกลัวเอง

ขณะยังกำโหลแก้วนั้นไว้อย่างแน่น ฉันวิ่งลงบันไดห้าชั้นนั้นและทะลุเข้าประตูหลังของร้าน คุณพ่อ ซึ่งสวมแว่นของช่างทำเครื่องประดับอยู่ที่ตาข้างหนึ่ง ก็อยู่เหนือไหล่ของเด็กฝึกงานคนใหม่ล่าสุดนั้น กำลังคัดเลือกชิ้นส่วนขนาดเล็กจิวมากที่สุดในตู้จากที่วางเรียงรายอยู่ตรงหน้าพวกเขาบนม้านั่งทำงาน

ฉันมองทะลุกระจกในประตูเข้าไปในร้าน แต่เบ็ตซี ซึ่งอยู่หลังโต๊ะพนักงานคิดเงินตัวเล็ก ๆ ของเธอ กำลังพูดคุยกับลูกค้าคนหนึ่ง ไม่ใช่ลูกค้าสิ ฉันแก้คำพูดตัวเอง คนนำราคาคนหนึ่งต่างหาก-ฉันรู้จักผู้หญิงคนนั้น นางมาที่นี่เพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับนาฬิกาข้อมือและจากนั้นก็ไปชื้อนาฬิกาข้อมือที่ร้านใหม่นั้น ร้านของคาน ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ทั้งคุณพ่อและเบ็ตซีดูเหมือนไม่สนเลยว่าเรื่องแบบเกิดขึ้นมากชิ้นเรื่อย ๆ

เมื่อหญิงคนนั้นจากไป ฉันก็โผล่เข้าไปประตูไปพร้อมกับโหลแก้วเจ้าปัญหานั้น

“เบ็ตซี!” ฉันร้องบอก “โอ เบ็ตซี มันเป็นสีด้า! เราจะบอกป้ายังไงดี? เราทำยังไงดี?”

เบ็ตซีรับมาจากด้านหลังโต๊ะและเอาแขนโอบรอบตัวฉัน ด้านหลังฉัน คุณพ่อเข้ามาในร้าน ดวงตาของท่านเคลื่อนไหวมองจากโหลแก้วนั้นมาที่เบ็ตซีมาที่ฉัน

“ลูกทำถูกต้องเป๊ะ ๆ เลยใช่ไหม คอร์รี่? ในทุกรายละเอียดเลยไหม?”

“หนูเกรงว่าใช่ค่ะ คุณพ่อ”

“และพ่อก็แน่ใจว่าเป็นเช่นนั้น ลูกรัก แต่เราต้องได้คำตัดสินของคุณหมดด้วย”

“หนูจะเอาไปให้เขาเดี๋ยวนี้เลยค่ะ” ฉันกล่าว

และฉันจึงเทของเหลวเก่าเกลี่ยด้นลงในขวดเล็ก ๆ ใบหนึ่งและถือมันวิ่งข้ามถนนสั้น ๆ ที่ถูกฝนล้างของเมืองฮาร์เลม

มีพยาบาลใหม่คนหนึ่งที่บ้านของคุณหมอมอวาน วิน และฉันใช้เวลาครึ่งชั่วโมงอันเงียบเชียบและน่าสังเวชในห้องนั่งรอ ในที่สุดคนไข้ของเขาก็จากไป และคุณหมอมอวาน วินหยิบขวดนั้นเข้าไปในห้องทดลองเล็ก ๆ ของเขา

“ไม่มีอะไรผิดปกติเลย คอร์รี่” เขากล่าวเมื่อเขาโผล่มา “ป้าของเธอเหลือเวลามากสุดแค่สามสัปดาห์”

เรามีการประชุมใหญ่ประจำครอบครัวในร้านนาฬิกาที่นั่นเมื่อฉันกลับไป: คุณแม่, ทันเต้อันนา, คุณพ่อ, เบ็ตซี และฉัน (นอลลี่ยังไม่กลับบ้านมาจากการสอนของเธอจนกระทั่งตอนเย็น) เราเห็นพ้องตรงกันว่าทันต์แจนส์ ต้องทราบทันที

“เราจะบอกเธอด้วยกัน” คุณพ่อตัดสินใจ “แม่พ่อก็จะเป็นคนพูดถ้อยคำที่จำเป็นเหล่านั้น และไม่แน่” ท่านกล่าว ใบหน้าของท่านสดใส “ไม่แน่เธออาจได้กำลังใจจากทุกสิ่งที่คุณทำสำเร็จแล้ว เธอหวังไว้มากกับความสำเร็จ แจนส์หวังจริง ๆ และใครจะรู้ว่าเธอคิดถูก!”

และขบวนแห่เล็ก ๆ นั้นจึงเรียงแถวขึ้นบันไดไปที่ห้องของท่านเต้แจนส์ “เข้ามาเลย” ท่านเรียกเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูของคุณพ่อ และเสริมเหมือนที่ท่านทำเสมอว่า “และปิดประตูก่อนฉันตายเพราะลมหนาว”

ท่านนั่งอยู่ที่โต๊ะกลมไม้มาฮอกานีของท่าน โดยปรับปรุงคำขอเรื่องศูนย์ทหารของท่านอีกอัน เมื่อท่านเห็นหลายคนเข้ามาในห้อง ท่านก็วางปากกาของท่าน ท่านมองมาที่ใบหน้าทีละคน จนกระทั่งท่านมองมาที่ฉัน และอ้าปากค้างเล็กน้อยด้วยความเข้าใจ นี่เป็นเช้าวันศุกร์ และฉันยังไม่นำผลลัพธ์ของการทดสอบมาให้เลย

“พี่สะใภ้ที่รักของผม” คุณพ่อเริ่มอย่างอ่อนโยน “มีการเดินทางอันแสนขึ้นบันไดซึ่งลูก ๆ ของพระเจ้า แต่ละคนไม่ช้าก็เร็วต้องออกเดินทาง และแจนส์เอ๋ย บางคนต้องไปเข้าเฝ้าพระบิดาของพวกเขาแบบมือเปล่า แต่เธอจะวิ่งไปหาพระองค์แบบมือไม่ว่างเลย!”

“ชมรมทั้งหมดของเธอ...” ท่านเต้แจนส์เสียงพูด

“งานเขียนทั้งหลายของเธอ...” คุณแม่เสริม

“เงินทุนทั้งหมดที่ปีระดม...” เบ็ทซี่กล่าว

“การพูดทั้งหลายของป้า...” ฉันเริ่มกล่าว

แต่ถ้อยคำที่เจตนาดีของเราก็เปล่าประโยชน์ ด้านหน้าเราใบหน้าที่ทะนงนั้นยับย่น ท่านเต้แจนส์เอามือของท่านปิดตาและเริ่มร้องไห้ “ว่างเปล่า ว่างเปล่า!” ท่านสำคัญที่สุดในที่สุดเพราะน้ำตาของท่าน “เราจะนำสิ่งใดไปถวายพระเจ้าได้ยังไง? พระองค์จะสนอะไรกับสิ่งละอันพันละน้อยของเรา?”

และจากนั้นขณะที่เราฟังแบบไม่อยากจะเชื่อ ท่านก็หย่อนมือของท่านและพร้อมกับน้ำตาที่ไหลไม่หยุดบนใบหน้าของท่าน ท่านกระซิบว่า “พระเยซูที่รัก ลูกขอบคุณพระองค์ที่พวกเราต้องมาพร้อมกับมือที่ว่างเปล่า ลูกขอบคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงทำทุกสิ่งแล้ว-ทุกสิ่ง-บนกางเขนนั่น และที่ทั้งหมดที่เราต้องการในชีวิตหรือความตายคือการแนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้”

คุณแม่เอาแขนโอบรอบตัวป้าและทั้งคู่กอดกัน แต่ฉันยืนนิ่งอยู่กับที่ โดยรู้ว่าฉันได้เห็นความลึกกลับหนึ่ง มันคือตัวรถไฟของคุณพ่อ ซึ่งถูกให้ ณ เวลานั้นพอดี

เมื่อหยิบผ้าเช็ดหน้าของท่านและสิ่งนุ่มๆ หนึ่งให้จุกโล่ง ท่านเต้แจนส์ก็ทำให้เราทราบว่าจะชั่วขณะสำหรับความรู้สึกผ่านพ้นไปแล้ว

“ถ้าฉันมีช่วงเวลาส่วนตัวสักครู่” ท่านกล่าว “ฉันก็อาจทำงานเสร็จจุล่งได้บ้าง”

ท่านขำเลียงมาที่คุณพ่อ และคืบคลานเข้าไปในดวงตาที่จรัสจางนั้นสิ่งที่ใกล้ที่สุดกับประกายระยิบระยับเท่าที่ฉันเคยเห็นมา “ไม่ใช่ว่างานสำคัญหรอกนะ คาสเปอร์ ไม่ใช่ว่ามันสำคัญเลยสักนิด แต่ว่า” ท่านบอกให้เราออกไปแบบห้วน ๆ “ฉันจะไม่ทิ้งโต๊ะทำงานที่รัก ๆ ให้คนอื่นเก็บกวาดหรอก”

ผ่านไปสี่เดือนหลังจากงานศพของท่านเต้แจนส์ ที่คำเชิญที่รอคอยมานานมาสู่คำเทศนาแรกของวิลเลียม หลังผ่านไปไม่ถึงปีในฐานะผู้ช่วยของผู้รับใช้คนหนึ่งในวีริฐเช่น เขาก็ได้รับคริสตจักรหนึ่งของเขาเองในบราบันท์ ซึ่งเป็นเมืองชนบทอันงดงามทางตอนใต้ของฮอลแลนด์ และในคริสตจักรปฏิรูปแล้วของชาวดัตช์ คำเทศนาแรกของผู้รับใช้คนหนึ่งในคริสตจักรแรกของเขาเป็นวาระที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ขึ้นบันไดที่สูงสุด เร้าอารมณ์ที่สุดที่ผู้คนไร้อารมณ์

จะคิดได้ ครอบครัวและเพื่อนฝูงจะมาจากระยะทางไกล ๆ และพักอยู่นานหลายวัน

จากตำแหน่งศิษยาภิบาลผู้ช่วยของเขาเอง คาเรลเขียนว่าเขาจะมาที่นั่นและตั้งตาคอยการได้พบเจอเราทุกคนอีก ฉันใช้คำว่า “ทุกคน” พร้อมกับความหมายพิเศษ และริตผ้าและจัดของใส่กระเป๋าในความรู้สึกเคลิบเคลิ้มของการตั้งตาคอย

มันเป็นหนึ่งในช่วงเวลาที่แย่งของคุณแม่ ท่านซุกตัวอยู่ในมุมของห้องโดยสารรถไฟของเรา มือของท่านกุมส่วนที่เป็นสีขาวที่กำปั้นของคุณพ่อทุกครั้งทีรถไฟกระซกหรือแกว่ง แต่ขณะที่พวกเราที่เหลือมองออกไปที่ต้นป๊อบลาร์แถวยาว ๆ ในทุ่งหญ้าเขียวสดของเดือนมิถุนายน ดวงตาของคุณแม่ก็ไม่เคยละจากท้องฟ้า สิ่งที่พวกเราถือว่าเป็นการท่องเที่ยวผ่านเขตชนบท ท่านถือว่าเป็นงานเลี้ยงแห่งหมู่เมฆและแสงสว่างและระยะทางสี่ฟ้านไร้ขีดจำกัด

ทั้งหมู่บ้านเมดและที่ประชุมของคริสตจักรของวิลเล็มได้เสื่อมโทรมลงในปีหลัง ๆ แต่อาคารคริสตจักรเอง ซึ่งมีอายุย้อนไปถึงวันวานที่ตึกกว่านี้ มีขนาดใหญ่โต และบ้านของวิลเล็มและพื้นที่อยู่อีกฟากของถนนก็ใหญ่โตเช่นกัน แม้ที่เดียวโดยมาตรฐานของบ้านเบเยมันมีขนาดมทิมา ในช่วงสองสามคืนแรกเพดานคูเหมือนจะอยู่ไกลเหนือหัวมากเสียจนฉันนอนไม่หลับ พวกลุงและลูกพี่ลูกน้องและเพื่อนฝูงมาถึงทุกวัน แต่ไม่ว่ามีใครย้ายเข้ามาเยอะขนาดไหน ห้องเหล่านั้นก็ดูเหมือนว่างอยู่ครึ่งหนึ่งเสมอสำหรับฉัน

สามวันหลังจากที่พวกเราไปถึงที่นั่น ฉันไปเปิดประตูเมื่อได้ยินเสียงเคาะและคาเรลยืนอยู่ตรงนั้น ผงถ่านจากการเดินทางด้วยรถไฟยังประปรายอยู่บนไหล่ของเขา เขาโยนถุงพรมสีน้ำตาลของเขาผ่านตัวฉันเข้าไปในห้องโถง คว้ามือของฉัน และดึงฉันออกไปในแสงแดดเดือนมิถุนายน “วันนี้สดใสบ้างในชนบท คอร์รี่!” เขาร้องบอก “มาเดินเล่นกันเถอะ!”

จากนั้นเป็นต้นมา ดูเหมือนเป็นเรื่องปกติแล้วที่คาเรลกับฉันต้องออกไปเดินเล่นทุกวัน ทุกครั้งที่เราเตร็ดเตร่ไปไกลกว่าเดิมเล็กน้อยไปตามตรอกในชนบทที่คดเคี้ยวในทุกทิศทางออกห่างไปจากหมู่บ้าน ฝุ่นดินใต้ฝ่าเท้าของเราก็ด่างแตกต่างเหลือเกินจากถนนอิฐของเมืองฮาร์เลม มันยากที่จะเชื่อ ณ ช่วงเวลาเหล่านั้น ที่ส่วนที่เหลือของยุโรปถูกขังอยู่ในสงครามที่นองเลือดที่สุดในประวัติศาสตร์ แม้กระทั่งข้ามมหาสมุทรไป ความบ้าคลั่งนั้นก็ดูเหมือนกำลังแผ่ขยาย: หนังสือพิมพ์หลายฉบับกล่าวว่าอเมริกาจะเข้ามา

ที่นี่ในประเทศฮอลแลนด์ที่เป็นกลาง วันแล้ววันเล่าเป็นวันแดดดีของเดือนมิถุนายน แค่มาก็คน-เช่นวิลเล็ม-ยื่นกรานว่าสงครามนั้นเป็นกลยุทธ์ของประเทศฮอลแลนด์ด้วย คำเทศนาแรกของเขาเกี่ยวข้องกับใจความหลักนี้ ยุโรปและโลกกำลังเปลี่ยนแปลง เขากล่าว: ไม่ว่าฝ่ายไหนชนะ วิธีชีวิตหนึ่งก็หมดสิ้นแล้วเป็นนิรันดร์ ฉันมองไปรอบ ๆ ที่ประชุมของเขาซึ่งเป็นชาวบ้านและชาวไร่ชาวนาและเห็นว่าพวกเขาไม่สนเลยเกี่ยวกับแนวคิดเช่นนั้น

หลังคำเทศนา เพื่อนฝูงและครอบครัวที่อยู่ห่างไกลมากกว่าก็เริ่มกลับบ้าน แต่คาเรลยังอ้อยอิ่งอยู่ การเดินเล่นของเรากินเวลายาวนานกว่าเดิม เราพูดคุยก้อย ๆ เกี่ยวกับอนาคตของคาเรล และทันใดนั้นเราก็กำลังพูดถึงไม่ใช่เกี่ยวกับสิ่งที่คาเรลจะทำ แต่เกี่ยวกับสิ่งที่เราจะทำ เรานึกจินตนาการว่าเรามีคฤหาสน์เก่าหลังใหญ่แบบนี้ให้ตกแต่ง และชื่นชมยินดีที่ได้ค้นพบว่าเรามีแนวคิดเหมือนกันเกี่ยวกับเครื่องเรือน ดอกไม้ แม้กระทั่งสี

โปรดเดี๋ยวกันหลายสี เราไม่เห็นฟ้องตรงกันเฉพาะเรื่องลูก ๆ: คาเรลอยากมีลูกสี่คน ขณะที่ฉันยืนกรานอย่าง
คือฉันว่าจะมีลูกหกคนให้ได้

และทั้งหมดนี้ขณะที่คำว่า “การสมรส” ไม่เคยถูกเอ่ยเลย

วันหนึ่งเมื่อคาเรลอยู่ในหมู่บ้าน วิลเล่่มออกมาจากห้องครัวพร้อมกับกาแฟสองถ้วยอยู่ในมือของเขา ที่
นพร้อมกับกาแฟของเธอเองตามหลังเขามาติด ๆ

“คอร์รี่” วิลเล่่มกล่าว ยื่นกาแฟนั้นมาให้ฉันและพูดราวกับต้องใช้ความอดุสาหะ “คาเรลนำเธอให้เชื่อ
บ้างไหมว่าเธอ-”

“จริงจัง?” ที่นจับประโยคของเขาแทนเขา

ความขวยเขินอันน่าชิงนั้นที่ฉันไม่เคยควบคุมได้เลยทำให้แก้มฉันร้อนผ่าว “ฉัน...ไม่สิ... เรา...ทำไม
คะ?”

ใบหน้าของวิลเล่่มเริ่มแดงด้วย “เพราะว่า คอร์รี่ นี่เป็นอะไรที่ไม่มีทางเป็นไปได้นะ เธอไม่รู้จัก
ครอบครัวของคาเรล พวกเขาอยากได้สิ่งเดียวมาตั้งแต่เขาเป็นเด็กเล็ก ๆ แล้ว พวกเขาเสียสละเพื่อมัน วางแผน
เพื่อมัน สร้างชีวิตทั้งหมดของพวกเขารอบ ๆ มัน คาเรลจะต้อง... 'แต่งงานดี' ที่คิดว่าเป็นวิธีที่พวกเขาเรียก
มัน”

ห้องโถงใหญ่โตไร้ผู้คนนั้นจู่ ๆ ก็ว่างเปล่ายิ่งกว่าเดิมเสียอีก “แต่แล้วสิ่งที่คาเรลอยากได้ล่ะคะ? เขา
ไม่ใช่เด็กเล็ก ๆ แล้วนะคะตอนนี้!”

วิลเล่่มจ้องตาฉันอย่างจริงจัง “เขาจะทำแบบนั้นแน่ คอร์รี่ พี่ไม่ได้พูดว่าเขาอยากได้สิ่งนั้น สำหรับเขา
มันก็เป็นแค่ข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งของชีวิตเหมือนสิ่งอื่น ๆ ตอนที่เราเคยพูดคุยกันเกี่ยวกับสาว ๆ ที่เราเคยชอบ-
ที่มหาวิทยาลัย-เขาก็พูดเสมอในตอนท้ายว่า 'ฉันไม่มีทางได้แต่งงานกับหล่อนอย่างแน่นอน แม้อันคงออกแตก
ตาย'”

กาแฟร้อนนั้นลวกปากของฉันแต่ฉันกระเดือกมันลงไปและหนีออกไปที่สวน ฉันเกลียดบ้านเก่าที่มีดอิม
คริมนั้นและบางครั้งฉันเกือบเกลียดวิลเล่่มที่มองเห็นด้านที่มีดและยากของสิ่งต่าง ๆ เสมอ ที่นั่นในสวนแห่งนี้มัน
แตกต่าง ไม่มีพุ่มไม้สักพุ่ม แทบจะไม่มีดอกไม้สักดอก ที่คาเรลกับฉันไม่ได้มองไปที่มันด้วยกัน ที่ไม่มีความรู้สึก
สักเล็กน้อยของเราที่มีต่อกันและกันซึ่งยังเกาะติดอยู่กับมัน วิลเล่่มอาจรู้มากกว่าฉันเกี่ยวกับศาสนศาสตร์และ
สงครามและการเมือง-แต่เมื่อพูดถึงเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ! สิ่งต่าง ๆ อย่างเงินทอง สถานะทางสังคม ความคาดหวัง
ของครอบครัว ทำไมล่ะ ในหนังสือเหล่านั้นพวกมันหายวับไปเหมือนเมฆฝน ทุกครั้งไป

คาเรลจากไปในอีกสัปดาห์หนึ่งหรือประมาณนั้นต่อมา และถ้อยคำสุดท้ายของเขาทำให้ใจฉันโอบบิ้น เพียง
หลายเดือนให้หลังฉันจำได้ว่าเขาพูดสิ่งเหล่านั้นอย่างน่าแปลกเสียจริง ความเร่งด่วนนั้น เกือบเป็นความจน
ตรอกในน้ำเสียงของเขา เรากำลังยืนอยู่ในทางรถจอดของคฤหาสน์นั้นโดยรอให้ม้าและรถม้ามารับ ซึ่งเมืองเมด
ยังถือว่าเป็นยานพาหนะเดียวที่พึ่งพาได้เมื่อต้องรีบไปขึ้นรถไฟ เรากล่าวอำลากันหลังมือเช้าและถ้าส่วนหนึ่ง
ของฉันผิดหวังที่เขายังไม่ได้ออกแต่งงาน อีกส่วนของฉันก็สุขใจเพียงแค่อได้อยู่เคียงข้างเขา คราวนี้อยู่ที่ ๆ ในทาง
จอดรถเขาก็ฉวยมือทั้งสองข้างของฉันไป

“คอร์รี่ เขียนหาผมนะ!” เขากล่าว แต่ไม่ใช่อย่างจริงจัง อย่างวิงวอน “เขียนมาหาผมเกี่ยวกับที่บ้าน เบเบ! ผมอยากรู้ทุกเรื่อง ผมอยากได้ทุกรายละเอียดเกี่ยวกับบ้านเก่าเกือบพังที่นาเกลียดและงดงามหลังนั้น! เขียนเกี่ยวกับพ่อของคุณนะ คอร์รี่! เขียนมาว่าเขาลืมส่งใบเรียกเก็บเงินยังงัย โอ คอร์รี่ มันเป็นบ้านแสนสุขที่สุดในฮอลลแลนด์!”

และมันเป็นแบบนั้นแน่ทีเดียว เมื่อคุณพ่อ คุณแม่ เบ็ทซี่ นอลลี่ ทันเต้อันนา และฉันทกลับไป มันเป็นสถานที่แสนสุขแห่งหนึ่งมาตลอด แต่ตอนนี้แต่ละเหตุการณ์เล็ก ๆ ดูเหมือนจะเรียงแสงเพราะว่าฉันสามารถแบ่งปันมันกับคาเรลได้ ทุกมื่อที่ฉันทปรุงเป็นของถวายให้แก่เขา แต่ละหม้อที่ส่งแสงเป็นบทกวีหนึ่ง ทูกรอยกวาดของไม่กวาดเป็นการกระทำกิจของความรัก

จดหมายหลายฉบับของเขาไม่มาบ่อยครั้งเท่าของฉันทที่ร้องเพลงออกไปถึงเขา แต่ฉันทว่าเป็นเพราะงานของเขา ผู้รับใช้คนนั้นที่เขากำลังช่วยงาน เขาเขียนมาบอก ได้ส่งต่อการทรงเรียกให้ดูแลเขาที่เขาแล้ว: มันเป็นที่ประชุมของพวกคนมีเงินและเหล่าผู้ที่ถวายทรัพย์ก้อนโตคาดหวังการเยี่ยมเยียนแบบถี่และไม่รับแรงจากผู้ใช้

เมื่อเวลาผ่านไปจดหมายหลายฉบับของเขาก็มาถึงน้อยลง ฉันทชดเชยมันด้วยการส่งจดหมายของฉันทไป และฮัมเพลงไปตลอดฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วง วันหนึ่งในเดือนพฤศจิกายนเมื่อผู้คนที่ฮอลลแลนด์กำลังร้องเพลงไปกับฉันท กริ่งประตูก็ดังขึ้น ฉันทกำลังล้างจานมื่อเที่ยงอยู่ในห้องครัว แต่ฉันทวิ่งผ่านเข้าห้องทานข้าวและลงบันไดไปก่อนที่พวกที่เหลือในครอบครัวจะไหวตัว

ฉันทเปิดประตูเข้าตโรคอบานนั้นและคาเรลอยู่ตรงนั้น

ข้าง ๆ เขาคือหญิงสาวคนหนึ่ง

เธอยืนยิ้มมาที่ฉันท ฉันทเห็นภาพหมวกใบนั้นพร้อมกับขนนกที่ปลิวไสวของมัน คอเสื้อระหง มือสวมถุงมือสีขาวที่ปักอยู่บนแขนของเขา จากนั้นภาพเบลอดูเหมือนจะเข้ามาบดบังภาพเหตุการณ์นั้น เพราะคาเรลกำลังกล่าวว่า “คอร์รี่ ผมอยากให้คุณพบกับคู่มั้นของผม”

ฉันทคงกล่าวอะไรออกไป ฉันทคงพาพวกเขาขึ้นไปยังห้องด้านหน้าของทันเต้อันนา ที่เราใช้ตอนนี้เป็นห้องโถง ฉันทก็ออกแคว่าครอบครัวของฉันทเข้ามาคุยๆ พูดคุย จับไม้จับมือ รับเสื้อโค้ทไป หาเก้าอี้ให้หนึ่ง เพื่อที่ฉันทจะได้ไม่ต้องทำหรือพูดอะไรเลย คุณแม่ทำลายสถิติของท่านเองด้วยซ้ำในการชงกาแฟ ทันเต้อันนาส่งเค้กต่อ ๆ มา เบ็ทซี่ชวนหญิงสาวคนนั้นพูดคุยเรื่องแพชชั่นฤดูหนาวและคุณพ่อตอกคาเรลตีตมมห้องหนึ่งด้วยหลายคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นสากลมากที่สุดและไม่เป็นกันเองมากที่สุด เขาคิดยังงัยเกี่ยวกับข่าวที่ว่าประธานาธิบดีวิลสันกำลังส่งพวกทหารอเมริกันไปที่ฝรั่งเศส?

ครึ่งชั่วโมงผ่านไปได้อย่างไรก็ไม่รู้ ฉันทได้จับมืออาลาเธอ จากนั้นก็จับมือของคาเรล และอวยพรให้พวกเขามีความสุข เบ็ทซี่พาพวกเขาลงไปถึงประตู ก่อนที่ประตูปิดสนิท ฉันทก็หนีขึ้นบันไดไปที่ห้องของตัวเองที่ชั้นบนสุดของบ้านซึ่งเป็นที่ ๆ น้ำตาจะไหลออกมาได้

ฉันทไม่รู้ว่าฉันทนอนสะอึกสะอื้นอยู่บนเตียงของฉันทนานเท่าใดให้รักเดียวแห่งชีวิตของฉันท ต่อมา ฉันทได้ยินเสียงฝีเท้าของคุณพ่อขึ้นบันไดมา ชั่วครู่หนึ่งฉันทได้เป็นเด็กสาวตัวน้อย ๆ อีกครั้ง รอให้ท่านเอาผ้าห่มมาคลุมตัว

ให้ แต่นี่เป็นความเจ็บปวดที่ไม่มีผ้าห่มผืนใดจะปิดกั้นออกไปได้ และทันใดนั้นฉันก็กลัวว่าคุณพ่อจะพูดอะไร
กลัวว่าท่านจะกล่าวว่า “อีกหน่อยก็มีคนอื่นนะ” และว่าตลอดไปในภายหลังความไม่จริงนี้ก็จะมาคั่นกลาง
ระหว่างเราสอง เพราะว่าเป็นส่วนลึกของฉันฉันรู้แล้วว่าไม่มีใครอื่นแล้ว-ไม่ว่าจะเร็วหรือช้า

กลิ่นซิการ์หอม ๆ เข้ามาในห้องนั้นพร้อมกับคุณพ่อ และแน่นอนว่าท่านไม่ได้กล่าวถ้อยคำลอย ๆ ที่
เป็นเท็จเหล่านั้น

“คอร์รี่” ท่านกลับเริ่มกล่าว “ลูกรู้ไหมว่าสิ่งใดสร้างความเจ็บปวดได้มากที่สุดเสีย? มันคือความรัก
ความรักเป็นพลังที่รุนแรงมากที่สุดในโลก และเมื่อมันถูกปิดกั้น นั่นก็หมายถึงความเจ็บปวด

“มีอยู่สองสิ่งที่เราทำได้เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น เราฆ่าความรักนั้นก็ได้เพื่อที่มันจะหยุดสร้างความเจ็บปวด แต่
จากนั้นแน่นอนว่าบางส่วนของเราก็ตายไปด้วย หรือไม่ละ คอร์รี่ เราสามารถทูลขอพระเจ้าให้เปิดอีกเส้นทาง
เพื่อให้ความรักนั้นเดินทางไปได้

“พระเจ้ารักคาเรล-มากกว่าที่ลูกรักเขาด้วยซ้ำ-และถ้าลูกทูลขอพระองค์ พระองค์ก็จะประทานความ
รักของพระองค์ให้แก่ลูกแทนผู้ชายคนนี้ ความรักที่ไม่มีสิ่งใดขวางกั้นได้ ไม่มีสิ่งใดทำลายได้ เมื่อใดก็ตามที่เรา
ไม่สามารถรักในแบบมนุษย์เดิมได้นะ คอร์รี่ พระเจ้าก็สามารถประทานหนทางที่สมบูรณ์แบบนั้นแก่เราได้”

ตอนนั้นฉันไม่รู้ ขณะที่ฉันฟังเสียงฝีเท้าของคุณพ่อเดินกลับลงบันไดไป ว่าท่านได้ให้มากกว่ากุญแจที่ไข
เปิดช่วงเวลาแสนลำบากนี้ ตอนนั้นฉันไม่รู้ว่าท่านได้ใส่ไว้ในมือของฉันเคล็ดลับนั้นที่จะเปิดห้องทั้งหลายที่มี
มิดยิ่งกว่าห้องนี้-สถานที่หลายแห่งที่บรรดาของมนุษย์ไม่มีสิ่งใดให้รักเลยแม้แต่ชนิดเดียว

ตอนนั้นฉันยังอยู่ระดับอนุบาลในเรื่องเหล่านี้เกี่ยวกับความรัก หน้าที่ของฉันตอนนั้นก็คือการถอดใจ
เรื่องความรู้สึกของฉันที่มีให้แก่คาเรลโดยไม่สละทั้งความชื่นบานและความประหลาดใจที่เกิดขึ้นแล้วพร้อมกับ
มัน และฉะนั้น ข้าโม่งนั้นเลย ขณะนอนอยู่บนเตียงของฉัน ฉันได้กระซิบคำอธิษฐานที่ใหญ่โตนี้:

คอร์รี่ครุ่นคิดเกี่ยวกับอนาคตของเธอ

“พระองค์เจ้าข้า ลูกขอถวายแต่พระองค์ความรู้สึกลูกที่มีต่อคาเรล ความคิดต่าง ๆ ของลูกเกี่ยวกับอนาคตของเรา-โอ พระองค์ทรงทราบ! ทุกสิ่ง! ขอโปรดให้ลูกเห็นคาเรลในแบบของพระองค์แทนด้วยเถิด โปรดช่วยให้ลูกรักเขาแบบนั้น มากขนาดนั้นด้วยเถิด”

และกระทั้งขณะที่ฉันกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ฉันก็พล็อยหลับไป

ร้านนาฬิกา

ฉันกำลังยืนอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่งขณะล้างหน้าต่างบานใหญ่ในห้องทานข้าว โบกมือเป็นครั้งคราวให้ผู้คนที่เดินผ่านไปมาในตรอก ขณะที่ในห้องครัวคุณแม่ปอกเปลือกมันฝรั่งสำหรับมือเที่ยง มันเป็นปี 1918 สงครามที่นำกลัวนั้นจบลงในที่สุด แม้กระทั่งในวิธีที่ผู้คนเดิน คุณก็รู้สึกได้ถึงความหวังใหม่ในอากาศ

ฉันคิดในตอนนั้น ปกติคุณแม่ไม่ใช่คนแบบนี้เลย ที่จะปล่อยให้หน้าไหลทิ้งแบบนี้ ท่านไม่เคยใช้อะไรสิ้นเปลืองเลย

“คอร์รี่”

เสียงของท่านเบา แต่จะเป็นเสียงกระซิบ

“คะ คุณแม่?”

“คอร์รี่” ท่านเรียกอีก

จากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงน้ำล้นออกจากอ่างล้างจานลงมาบนพื้นห้อง ฉันกระโดดลงจากเก้าอี้และวิ่งเข้าไปในห้องครัว คุณแม่ยืนพร้อมกับมือของท่านที่จับก๊อกน้ำ จ้องมองอย่างประหลาดมาที่ฉันขณะที่น้ำสาดกระเซ็นจากอ่างล้างจานมาบนเท้าของท่าน

“มีอะไรคะ คุณแม่?” ฉันร้องถาม เอื้อมมือไปที่ก๊อกน้ำ ฉันแฉะนิ้วของท่านให้คลายออก ปิดน้ำ และดึงตัวท่านออกมาจากแอ่งน้ำบนพื้นห้อง

“คอร์รี่” ท่านเรียกอีก

“คุณแม่ คุณแม่ไม่สบายนะคะ! เราต้องพาคุณแม่ไปนอน!”

“คอร์รี่”

ฉันเอาแขนข้างหนึ่งสอดใต้แขนของท่านและนำท่านออกจากห้องทานข้าวขึ้นบันไดไป เมื่อได้ยินเสียงร้องของฉัน ทันใดนั้นนาฬิกาวิ้งลงบันไดมาและคว้าแขนอีกข้างของคุณแม่ พวกเราช่วยพาท่านขึ้นไปบนเตียงของท่านและจากนั้นฉันก็รีบวิ่งลงไปที่ร้านเพื่อตามคุณพ่อและเบ็ทซี่

นานหนึ่งชั่วโมงพวกเราสี่คนเฝ้าดูผลกระทบของภาวะเลือดออกในสมองลูกกลมไปอย่างช้า ๆ ทั่วร่างกายของท่าน ภาวะอัมพาตนั้นดูเหมือนจะส่งผลต่อมือสองข้างของท่านก่อน โดยลูกกลมขึ้นจากมือไปตามแขนสองข้างของท่านและจากนั้นก็ลงมาในขาสองข้างของท่าน ดร. วาน วิน ซึ่งเด็กฝึกงานในร้านวิ่งไปตามมาก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าพวกเรา

การมีสติรับรู้ของคุณแม่เป็นสิ่งที่หายากที่สุดที่จากไป ดวงตาของท่านยังคงลืมอยู่และเบิกกว้าง มองมาที่เรา แต่ละคนด้วยความรักจนกระทั่งดวงตาคู่นั้นค่อย ๆ ปิดลงและพวกเราแน่ใจว่าท่านจากไปแล้วตลอดกาล อย่างไรก็ตาม ดร. วาน วิน กล่าวว่านี่เป็นแค่อาการโคมาแบบที่ลึกมาก ซึ่งท่านอาจหลุดลอยไปสู่ความตายหรือไม่ก็กลับคืนสู่ชีวิต

นานสองเดือนคุณแม่นอนไม่ได้สติอยู่บนเตียงนั้น พวกเราทั้งห้าคน โดยให้หน้าลื้ออยู่กะเย็น ผลัดกันอยู่

เคียงข้างท่าน และจากนั้นเช้าวันหนึ่ง ซึ่งไม่ทันคาดคิดพอ ๆ กับที่ภาวะเลือดออกนั้นมาถึง ดวงตาของท่านก็ลึมขึ้นและท่านมองไปรอบ ๆ ตัวท่าน ในที่สุดท่านก็กลับมาใช้แขนและขาทั้งสองข้างของท่านได้อีก มากพอที่จะขยับตัวไปมาได้โดยมีคนคอยช่วย แม้ว่ามือทั้งสองข้างของท่านคงไม่มีวันถือตะขอกัดไหมพรมหรือเข็มถักได้อีกแล้ว

เราย้ายท่านออกมาจากห้องนอนเล็กจิ๋วที่หันหน้าเข้าหาผนังอิฐ ลงมาที่ห้องด้านหน้าของทันต์แจน ซึ่งเป็นที่ ๆ ท่านจะเฝ้ามองชีวิตที่วุ่นวายของถนนบาร์เทโลโยริสสตราทได้ มันชัดเจนในไม่ช้าว่าสมองของท่านยังคงกระฉับกระเฉงเหมือนเดิม แต่พลังในการพูดไม่ได้กลับมา-ยกเว้นแค่สามคำ คุณแม่พูดได้ว่า “ใช่” “ไม่” และนั่นอาจเป็นคำสุดท้ายที่ท่านได้ออกเสียง- “คอร์รี่” และตั้งนั้นคุณแม่จึงเรียกทุกคนว่า “คอร์รี่”

เพื่อจะสื่อสาร ท่านและฉันคิดค้นเกมเล็ก ๆ อันหนึ่งขึ้นมา บางสิ่งๆ ที่เหมือนกับเกมยี่สิบคำถาม ท่านจะพูดว่า “คอร์รี่”

“มีอะไรคะ คุณแม่? คุณแม่กำลังคิดถึงใครบางคนใช่ไหมคะ!”

“ใช่”

“ใครสักคนในครอบครัวนี้”

“ไม่”

“ใครสักคนที่คุณแม่ได้เห็นบนถนน?”

“ใช่”

“ใช่เพื่อนเก่าสักคนไหมคะ?”

“ใช่”

“ผู้ชายไหมคะ?”

“ไม่”

ผู้หญิงคนหนึ่งที่คุณแม่เคยรู้จักมานานมาแล้ว “คุณแม่ หนูพนันเลยว่ามันเป็นวันเกิดของใครสักคน!” และฉันก็จะขานชื่อหลายคนจนกระทั่งฉันได้ยินเสียงอันปิติของท่านว่า “ใช่!” จากนั้นฉันก็จะจดโน้ตแผ่นเล็ก ๆ ที่บอกว่าคุณแม่ได้เห็นคน ๆ นั้นและอยากอวยพรวันเกิดให้เขา ตอนปิดท้ายฉันก็จะใส่ปากกาไว้ในนิ้วมือที่แข็งที่มือของท่านเสมอเพื่อที่ท่านจะลงชื่อในกระดาษนั้น ตัวหนังสือหวัด ๆ ที่มีเหลี่ยมคือทั้งหมดที่เหลืออยู่ของลายเซ็นที่ตัวต้วสวยงามของท่าน แต่ในไม่ช้ามันก็เป็นที่จดจำและเป็นที่ยกไปทั่วทั้งเมืองฮาร์เลม

มันน่าทึ่งจริง ๆ กับคุณภาพชีวิตที่ท่านสามารถมีได้ในร่างกายที่พิการนั้น และขณะเฝ้ามองท่านตลอดสามปีนั้นแห่งการเป็นอัมพาตของท่าน ฉันได้ค้นพบอีกสิ่งเกี่ยวกับความรัก

ความรักของคุณแม่เป็นแบบที่กระทำใจออกมาโดยใช้หม้อซุปลและตะกร้าเย็บผ้าเสมอ แต่เพราะว่าตอนนี้สิ่งเหล่านี้ถูกพรากไปแล้ว ความรักนั้นดูเหมือนเต็มบริบูรณ์เหมือนแต่ก่อน ท่านนั่งอยู่ในเก้าอี้ของท่านที่หน้าต่างและรักพวกเรา ท่านรักผู้คนเหล่านั้นที่ท่านเห็นในท้องถนน-และไปไกลกว่านั้น: ความรักของท่านโอบรับทั้งเมืองนั้น ทั้งแผ่นดินนั้นของประเทศฮอลแลนด์ ทั้งโลก

และฉันจึงได้เรียนรู้ว่าความรักใหญ่โตกว่าผนังเหล่านั้นที่ปิดกั้นมันไว้ข้างใน

บ่อยครั้งมากขึ้นเรื่อย ๆ บทสนทนาของนอลลีที่โต๊ะทานมื้อเย็นเป็นเรื่องเกี่ยวกับครุฑหนุ่มคนหนึ่งที่สองโรงเรียนเดียวกันกับเธอ ชื่อว่าฟิลิป วาน โวเออร์เดน พอถึงเวลาที่นายโวเออร์เดนมาเยี่ยมคุณพ่ออย่างเป็นทางการ คุณพ่อก็ชักซ้อมและขัดเกลาคำพูดน้อย ๆ ของท่านในการกล่าววยพรมาสิบกว่ารอบแล้ว

คืนนั้นก่อนงานวิวาท์ ขณะที่เบ็ทซี่กับฉันยกท่านขึ้นเตียง คุณแม่อยู่ดี ๆ ก็น้ำตาแตก พร้อมกับเกมยี่สิบคำถามพวกเราได้ค้นพบว่าไม่ใช่ ท่านไม่ได้ไม่มีความสุขเกี่ยวกับการสมรสนั้น; ใช่ ท่านชอบฟิลิปมาก ๆ มันก็คือว่าการพูดคุยแบบแม่กับลูกสาวอันซิงซังที่สัญญาไว้ตลอดหลายปีนั้นสำหรับคืนนี้ การให้ความรู้ทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับเรื่องเพศซึ่งสังคมที่เจียบขริมของเราจัดหาให้ฉัน บัดนี้เป็นไปไม่ได้แล้ว

สุดท้ายแล้ว คืนนั้น ทันแต่ฉันมาเป็นคนที่เดินขึ้นบันไดไปที่ห้องของนอลลี พร้อมกับดวงตาที่เบิกกว้างและแก้มแดงร่อนฟ้าว หลายปีก่อนหน้า นอลลีได้ย้ายจากห้องของพวกเราที่อยู่บนสุดของชั้นบันไดลงไปยังห้องเล็ก ๆ ของทันต์เบ็ทซ์ และที่ห้องนั้นเธอกับทันแต่ฉันปิดห้องคุยกันนานครึ่งชั่วโมง ไม่น่าจะมีใครในทั้งประเทศฮอลแลนด์ที่รู้อยู่เกี่ยวกับชีวิตคู่ไปกว่าทันแต่ฉันนา แต่ก็เป็นพิธีกรรม: หญิงที่แก่กว่าซึ่งให้คำปรึกษาแก่หญิงที่สาวกว่ามาตลอดหลายร้อยปีแล้ว-คนที่แต่งงานขาดมันไม่ได้เหมือนกับที่ขาดแหวนแต่งงานไม่ได้

นอลลีเฉิดฉายมากในวันถัดมาในชุดยาวสีขาวของเธอ แต่เป็นคุณแม่ที่ฉันทละสายตาไม่ได้เลย แต่งชุดดำเหมือนที่เป็นมาตลอด ท่านก็ยังดูอ่อนวัยและเป็นเด็กสาวอยู่ดี ดวงตาเปล่งประกายแห่งความชื่นบานกับงานใหญ่ที่สุดนี้ที่ครอบครัวเทนบูมเคยจัดมา เบ็ทซี่กับฉันพาท่านเข้าไปในโบสถ์แต่เข้าประตู และฉันแน่ใจว่าคนส่วนใหญ่ของครอบครัววานโวเออร์เดนและมิตรสหายไม่เคยนึกฝันเลยว่าสุภาพสตรีที่สง่างามและยิ้มเก่งคนหนึ่งที่นั่งอยู่แถวแรกเดินคนเดียวไม่ได้และพูดก็ไม่ได้

พอนอลลีและฟิลิปเดินมาตรงทางเดินด้วยกันนั้นแหละฉันถึงคิดเป็นครั้งแรกเลยเกี่ยวกับความฝันหลายอย่างของฉันเองเกี่ยวกับช่วงเวลาเช่นนั้นกับคารล ฉันเหลือบมองที่เบ็ทซี่ ซึ่งนั่งตัวสูงและน่ารักเหลือเกินอยู่อีกด้านของคุณแม่ เบ็ทซี่รู้มาตลอดเลยว่า เพราะสุขภาพของเธอ เธอจึงมีลูกไม่ได้ และเพราะเหตุผลนั้นเธอจึงตัดสินใจเมื่อนานมาแล้วว่าจะไม่แต่งงานเด็ดขาด ตอนนี้ฉันอายุยี่สิบเจ็ดแล้ว เบ็ทซี่ก็สามสิบกว่า ๆ และฉันรู้ว่ามันจะต้องเป็นแบบนี้แหละ: เบ็ทซี่กับฉันเป็นลูกสาวที่ไม่แต่งงานที่อาศัยอยู่ที่บ้านเบเย

มันเป็นความคิดที่แสนสุขนะ ไม่ใช่ความคิดที่แสนเศร้า และนั่นเป็นช่วงขณะที่ฉันรู้แน่ว่าพระเจ้าทรงตอบรับของขวิญที่แสนหวั่นไหวนั้นแห่งอารมณ์ต่าง ๆ ของฉันที่มอบไว้เมื่อสี่ปีก่อนแล้ว เพราะว่าความคิดคำนึงถึงคารล-ที่ส่องแสงไปรอบด้านด้วยความรักเหมือนที่ความคิดเกี่ยวกับเขาเป็นมาตลอดตั้งแต่ฉันอายุสิบสี่-ไม่ได้มาพร้อมกับร่องรอยแห่งความเจ็บปวดเลยแม้แต่นิดเดียว “ขอพระเยซูเจ้าทรงโปรดอวยพรคารลด้วยเถิด” ฉันพิมพ์เบา ๆ “และขอโปรดอวยพรหญิงผู้นั้นด้วย ขอให้พวกเขาอยู่ใกล้ชิดกันและติดสนิทกับพระองค์” และนั่นเป็นคำอธิษฐานหนึ่ง ฉันรู้แน่นอน ที่ไม่มีทางออกมาจากคอร์รี่ เท็น บูมได้โดยปราศจากความช่วยเหลือ

แต่ปาฏิหาริย์ใหญ่ของวันนั้นมาในภายหลัง เพื่อปิดพิธีสมรส เราได้เลือกเพลงนมัสการโปรดของคุณแม่ “Fairer Lord Jesus” (“พระเยซูผู้งามเลิศ”) และตอนนี้ขณะที่ฉันยืนร้องเพลงนี้อยู่ ฉันได้ยิน ด้านหลังฉันในม้านั่งยาว เสียงของคุณแม่ที่ร้องเพลงนี้เช่นกัน คำต่อคำ วรคต่อวรค ท่านร่วมร้อง คุณแม่ที่พูดได้ไม่ถึงสี่คำ ที่ขับร้องบทเพลงนั้นทุกบรรทัดโดยไม่ติดขัดเลย เสียงของท่านซึ่งแต่ก่อนสูงและชัดเหลือเกินบัดนี้เป็นเสียงแหบ

และแตก แต่สำหรับฉันมันเป็นเสียงของทูตสวรรค์

คอร์นีเลียและคาสเปอร์ เท็น บูม

ท่านร้องจนจบเพลงนั้น ขณะที่ฉันจ้องมองตรงไปข้างหน้า ไม่กล้าหันไปเพราะกลัวว่าจะทำลายมนต์สะกดนั้นเสีย เมื่อสุดท้ายทุกคนนั่งลง ดวงตาของคุณแม่ ของเบ็ทซี่ และของฉันทำลังปริมด้วยน้ำตา

ตอนแรกพวกเราหวังว่ามันเป็นการเริ่มต้นแห่งการฟื้นตัวของคุณแม่ แต่ถ้อยคำที่ท่านได้ขับขานนั้น ท่านก็เอ่ยเป็นคำพูดไม่ได้ และท่านไม่ร้องเพลงอีกเลย มันเป็นช่วงเวลาเดียวที่แปลกแยก ของประธานหนึ่งจากพระเจ้าที่มาถึงพวกเรา ของขวัญวันวิสาขที่พิเศษมาก ๆ ของพระองค์ สีสัปดาห์ต่อมา กลับไปพร้อมกับรอยยิ้มบนริมฝีปากของท่าน คุณแม่หลุดลอยไปจากเราตลอดกาล

มันเป็นในปลายเดือนพฤศจิกายนปีที่โรคหัดธรรมดาทำให้เกิดความแตกต่างที่ใหญ่โต เบ็ทซี่เริ่ม

คัดจุกและจาม และคุณพ่อตัดสินใจว่าเธอต้องไม่นั่งหลังโต๊ะคนคิดเงินซึ่งเป็นที่ ๆ ประตูร้านปล่อยลมฤดูหนาวเข้ามา

แต่คริสตมาสใกล้เข้ามาแล้ว ซึ่งเป็นช่วงที่พลุกพล่านที่สุดของร้าน: กับเบ้ที่ที่นอนไม่สบายอยู่บนเตียง ฉันรับหน้าที่วิ่งลงไปที่ร้านบ่อยครั้งที่สุดเท่าที่ทำได้เพื่อให้บริการแก่เหล่าลูกค้าและห่อพัสดุและช่วยให้คุณพ่อไม่ต้องขึ้น ๆ ลง ๆ จากม้านั่งทำงานตัวสูงของท่านสืบทอดว่าหนทุกชั่วโมง

ทันแต่ฉันยืนกรานว่าท่านทำอาหารได้และจะคอยดูแลเบ้ที่ และฉันจึงฝังตัวหลังโต๊ะของเบ้ที่ คอยจดยอดขายและค่าซ่อมต่าง ๆ คอยบันทึกเงินสดที่จ่ายเป็นค่าชิ้นส่วนและวัสดุต่าง ๆ และเปิดดูบันทึกต่าง ๆ ในอดีตในความไม่อยากจะเชื่อที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

แต่ไม่มีระบบที่นี้ตรงไหนเลย! ไม่มีทางบอกได้เลยว่าใบแจ้งหนี้หนึ่งถูกชำระแล้วหรือยัง ว่าราคาที่เรากำลังเรียกเก็บนั้นสูงหรือต่ำ ไม่มีทางจริง ๆ เลยที่จะบอกได้ว่าพวกเรากำลังทำเงินหรือกำลังเสียเงินอยู่

ฉันรีบลงไปที่ถนนไปยังร้านขายหนังสือป้ายฤดูหนาววันหนึ่ง ชื่อสมุดบัญชีชุดใหม่หมด และเริ่มบังคับใช้วิธีการที่มีต่อความบ้าคลั่ง หลายคืนหลังใส่กลอนประตูและปิดม่านแล้ว ฉันนั่งต่อในแสงตะเกียงริบหรี่ คอยตรวจดูสินค้าคงคลังและรายการของผู้ค้าส่งทั้งหลาย

หรือฉันจะคอยถามคุณพ่อ “คุณพ่อคิดค่าบริการ คุณโฮค สำหรับงานซ่อมเมื่อเดือนที่แล้วเท่าไรคะ?”

คุณพ่อก็จะมองมาที่ฉันแบบตอบไม่ได้ “ทำไม...เอ่อ...ลูกรัก...จริง ๆ แล้วพ่อ...”

“มันคือนาฬิกาควาเชรอนเรือนหนึ่งคะ คุณพ่อ เรือนเก่า คุณพ่อต้องไปหาอะไหล่จากสวีตเซอร์แลนด์เลยนะคะและนี่เป็นใบแจ้งหนี้ของพวกเขาและ-”

ใบหน้าของท่านสดใสขึ้นมา “แน่นอนพ่อจำได้แล้ว! นาฬิกาสวยนะ คอร์รี่! ซ่อมแล้วสนุกจริง ๆ เรือนเก่ามากเลย เขาแค่ปล่อยให้ฝุ่นผงเข้าไปในนาฬิกาเอง นาฬิกาดี ๆ ต้องคอยทำความสะอาดอยู่เสมอนะ ลูกรักของพ่อ!”

“แต่คุณพ่อคิดเงินเขาไปเท่าไรคะ?”

ฉันพัฒนาระบบหนึ่งของการออกใบแจ้งหนี้ และตัวเลขในช่องต่าง ๆ ของฉันเริ่มที่จะตรงกับธุรกรรมที่เกิดขึ้นจริงมากขึ้นเรื่อย ๆ และฉันได้ค้นพบว่าฉันรักมันมากขึ้นเรื่อย ๆ ฉันรู้สึกมีความสุขเสมอในร้านเล็ก ๆ แห่งนี้กับเสียงเล็ก ๆ ของมันและชั้นวางต่าง ๆ ที่มีใบหน้าเล็ก ๆ ที่ส่องแสง แต่เดี๋ยวนี้ฉันได้ค้นพบแล้วว่าฉันชอบด้านที่เป็นธุรกิจของมันเหมือนกัน ชอบรายการสินค้าและรายชื่อสินค้าในสต็อก ชอบโลกแห่งการค้าทั้งหมดนั้นที่วุ่นวายและเปี่ยมด้วยพลังงาน

เป็นครั้งคราวเมื่อฉันจำได้ว่าโรคหัดของเบ้ที่ได้ฝังตัวในหน้าอกของเธอและเป็นภัยคุกคาม เหมือนที่โรคหัดของเธอเป็นเสมอ ที่จะกลายเป็นโรคปอดบวม ฉันก็จะตำหนิตัวเองที่ไม่ได้เป็นทุกข์เป็นร้อนกับสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตอนนี้ และตอนกลางคืนเมื่อฉันจะได้ยินเสียงไอแหบ ๆ ฉันอยากล่าปากจากห้องนอนที่อยู่ด้านล่างของเธอ ฉันก็จะอธิษฐานด้วยสิ้นสุดใจของฉันเพื่อขอให้เธอได้มีอาการดีขึ้นในทันที

และจากนั้นเย็นวันหนึ่งสองวันก่อนถึงคริสตมาส เมื่อฉันปิดร้านแล้วสำหรับคืนนั้นและกำลังใส่กลอนประตูห้องโถง เบ้ที่ก็ไพล่พรวดเข้ามาจากตรอกพร้อมกับดอกไม้เข็มอ้อมแขน ดวงตาของเธอตอนที่เธอเห็นฉัน

ตรงนั้นเป็นเหมือนดวงตาของเด็กคนหนึ่งที่อยู่ลึกผิด

“สำหรับคริสตมาสนะ คอร์รี่!” เธอวิงวอน “พวกเราต้องมีดอกไม้สำหรับคริสตมาสนะ!”

“เบ็ทซี่ เห็น บวม!” ฉันทโพล่งออกมา “นี่เป็นแบบนี้มานานขนาดไหนแล้ว? ไม่แปลกเลยที่เธออาการไม่ดีขึ้น!”

“ส่วนใหญ่แล้วฉันก็นอนอยู่บนเตียงนะ พุดจริง ๆ-” เธอหยุดขณะที่เสียงไอดัง ๆ ทำเธอตัวโยน “ฉันแค่ลุกขึ้นมาทำสิ่งที่สำคัญจริง ๆ เท่านั้นแหละ”

ฉันพาเธอไปนอนและจากนั้นสอดส่องห้องเหล่านั้นด้วยดวงตาที่เพิ่งเปิด มองหา “สิ่งสำคัญ” เหล่านั้นของเบ็ทซี่ ฉันแทบไม่ได้สังเกตเลยจริง ๆ เกี่ยวกับบ้านหลังนั้น! เบ็ทซี่ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในทุกที่ ฉันเดินกลับไปห้องของเธอและเผชิญหน้าเธอด้วยหลักฐานนั้น “มันสำคัญด้วยหรือ เบ็ทซี่ ที่จะต้องจัดเรียงงานในตู้ตรงหัวมุนั้นใหม่หมดทุกใบ?”

เธอมองขึ้นมาที่ฉันและใบหน้าของเธอเริ่มแดง “ใช้มันสำคัญ” เธอกล่าวอย่างทำทนาย “เธอก็แค่ใส่จานไว้ในตู้แบบเดิม ๆ”

“และประตูที่เปิดเข้าห้องเหล่านั้นของท่านเต้แจนล่ะ? มีคนใช้ยาขจัดสีบนมัน และใช้กระดาษทรายด้วย-และนั่นเป็นงานหนักเลยนะ!”

“แต่มีไม้สวย ๆ อยู่ข้างใต้เนี่ย ฉันเพิ่งรู้เอง! นานหลายปีแล้วที่ฉันอยากลอกสีเดิมนั้นออกและจะได้เห็นมัน โถ คอร์รี่” เธอกล่าว น้ำเสียงของเธออยู่ดี ๆ ก็เล็กและซอกซำ “ฉันรู้ว่ามันเลวร้ายและเห็นแก่ตัวสำหรับฉันเมื่อเธอต้องอยู่ในร้านวันแล้ววันเล่า และฉันจะดูแลตัวเองให้ดีกว่าเดิม เธอจะได้ไม่ต้องทำแบบนั้นอีกต่อไปแล้ว แต่ โอ้ มันก็ยอดเยี่ยมไปเลยนะกับการอยู่ที่นั่นตลอดทั้งวัน แกล้งทำเป็นว่าฉันคอยกำกับดูแลอยู่ เธอรู้ไหม คอยวางแผนว่าฉันจะทำอะไรดี...”

และมันก็ออกมาในรูปแบบนั้น ก่อนหน้านั้นเราแบ่งงานกันทำแบบถอยหลัง มันน่าทึ่งจริง ๆ ทันทที่เราทำการสลักกันนั้น ทุกอย่างก็ไปได้สวยจริง ๆ ก่อนหน้านั้นบ้านเคยสะอาดภายใต้การดูแลของฉัน แต่ภายใต้การดูแลของเบ็ทซี่มันสว่างไสว เธอเห็นความงามในเนื้อไม้ ในลวดลาย ในสีสันทัน และช่วยให้เราเห็นมันเช่นกัน งบซื้ออาหารอันเล็กน้อยซึ่งแทบไม่เหลือคราฟที่ฉันไปเยือนร้านพ่อค้าเนื้อและหายไปหมดเกลี้ยงที่ร้านเบเกอรี่ติดอกภายใต้การจัดการของเบ็ทซี่จนรวมถึงของอร่อย ๆ ทุกชนิดที่ไม่เคยได้อยู่บนโต๊ะของเรามาก่อน “รอก่อนเถอะ เตี่ยเธอจะเห็นว่ามီးอะไรเป็นของหวานเที่ยงนี้!” เธอชอบบอกเราที่โต๊ะทานมื้อเช้า และตลอดทั้งเช้าในร้านคำถามนั้นจะเป็นประกายอยู่ในหัวของเรา

กาดัมซูปและหม้อต้มกาแฟบนหลังเตา ซึ่งดูเหมือนฉันไม่เคยมีเวลาให้เลย กำลังเดือดปุด ๆ อีกสัปดาห์แรกที่เบ็ทซี่เข้ามาคุม และในไม่ช้าพวกบุรุษไปรษณีย์และตำรวจ พวกชายแก่จรจัดและเด็กหนุ่มวิ่งงานที่หนาวสั่นต่างแห่กันมาแหวะด้านในประตูที่เปิดเข้าตรอกของเราเพื่อมาประท้วงรอยเท้าของตนและให้มือของตนรับไออุ่นจากถ้วยกาแฟร้อน ๆ เหมือนที่พวกเขาเคยทำตอนที่คุณแม้อยู่ดูแล

และขณะเดียวกัน ในร้าน ฉันก็กำลังพบความชื่นบานในการทำงานที่ฉันไม่เคยนึกฝันมาก่อนเลย ในไม่ช้าฉันได้รู้ว่าฉันอยากทำมากกว่าการคอยให้บริการลูกค้าและจดบันทึกบัญชีต่าง ๆ ฉันอยากเรียนรู้การซ่อม

นาฬิกาเอง

คุณพ่อขมิ้มมันมากกับการรับหน้าที่สอนฉัน สูดทำยฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับชิ้นส่วนที่เคลื่อนที่และที่อยู่กับที่ สารเคมีที่เป็นน้ำมันและสารละลายต่าง ๆ เครื่องมือและฟันเฟืองและเทคนิคขยายภาพต่าง ๆ แต่ความอดทนของคุณพ่อ เสน่ห์ที่เกือบจะพิศดารของท่านกับการสอดประสานต่าง ๆ ของงานนาฬิกา สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่สอนกันได้

นาฬิกาข้อมือได้กลายเป็นเรื่องนำสมัยแล้วและฉันได้เข้าเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ถนนงานประเภทนี้สามปีหลังคุณแม่เสีย ฉันได้กลายเป็นช่างทำนาฬิกาหญิงที่มีใบอนุญาตคนแรกในประเทศฮอลแลนด์

และรูปแบบชีวิตของเราที่จะตามมาตลอดกว่ายี่สิบปีก็ถูกวางรอกมันคงเช่นนั้น เมื่อคุณพ่อนำพระคัมภีร์กลับไปเก็บบนชั้นวางของมันหลังมือเช้า ท่านและฉันก็จะลงบันไดไปที่ร้านขณะที่เบ๊ทซี่คนซุบในหม้อและร้ายมนต์กับมันฝรั่งสามหัวและเนื้อแกะปอนด์หนึ่ง ด้วยดวงตาของฉันที่คอยเฝ้าดูรายรับและรายจ่าย กิจการของร้านก็ดีกว่าเดิมและในไม่ช้าเราก็สามารถจ้างพนักงานขายหญิงคนหนึ่งให้มาดูแลหน้าร้านขณะที่คุณพ่อกับฉันทำงานอยู่หลังร้าน

มีผู้คนผ่านเข้าออกห้องเล็ก ๆ หลังร้านนี้ตลอด บางครั้งก็เป็นลูกค้ำคนหนึ่ง ส่วนใหญ่แล้วเป็นแค่ผู้มาเยือนคนหนึ่ง-ตั้งแต่ผู้ใช้แรงงานที่สวมรองเท้าเกือกไม้ไปจนถึงเจ้าของกองเรือรบ-ทุกคนที่นำปัญหาต่าง ๆ ของตนมาให้คุณพ่อ คุณพ่อไม่เคยอายเลย ต่อหน้าพวกลูกค้ำในห้องด้านหน้าและเหล่าพนักงานที่ทำงานกับพวกเรา ที่จะกัมศีระษะของท่านและอธิษฐานขอคำตอบ

ท่านอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องงานด้วย ไม่มีปัญหาการซ่อมแซมเยอะมากนักที่ท่านไม่เคยประสบมาก่อน แต่เป็นครั้งคราวจะมีปัญหาหนึ่งผ่านเข้ามาที่ทำให้แม้กระทั่งคุณพ่อต้องมึนงง และจากนั้นฉันก็จะได้ยินท่านกล่าวว่า: “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงหมุนฟันเฟืองของกลุ่มดาวเหล่านั้น พระองค์ทรงทราบว่าสิ่งใดทำให้ดาวเคราะห์เหล่านั้นหมุนและพระองค์ทรงทราบว่าสิ่งใดทำให้นาฬิกาเรือนนี้เดิน...”

ข้อชี้เฉพาะเหล่านั้นของคำอธิษฐานแตกต่างกันเสมอ สำหรับคุณพ่อ-ผู้ซึ่งรักวิทยาศาสตร์-เป็นนักอ่านตัวยงที่อ่านวารสารของมหาวิทยาลัยเป็นโหล ตลอดหลายปีท่านนำนาฬิกาที่หยุดเดินเหล่านั้นของท่านไปยัง “พระองค์ผู้ทรงทำให้ห่อตอมเต็นระบำ” หรือ “ผู้ทรงทำให้กระแสน้ำใหญ่เหล่านั้นไหลวนไปทั่วทะเล” คำตอบที่มาสู่คำอธิษฐานเหล่านี้ดูเหมือนจะมากกลางดึกบ่อยครั้ง: มีอยู่หลายเช้าที่ฉันปีนขึ้นบนม้านั่งของฉันเพื่อจะพบว่านาฬิกาเรือนนั้นที่เราทิ้งไว้เป็นชิ้นส่วนที่สิ้นหวังเป็นร้อยชิ้นถูกจับมาอยู่ด้วยกันและส่งเสียงตึกตอกอย่างรื่นเรียงแล้ว

ครอบครัวเท็น บูม กับเหล่าลูกเลี้ยงของพวกเขา คอร์รี่อยู่ซ้ายมือ คุณพ่ออยู่ขวามือ และเบ็ทซี่อยู่ด้านหน้า

สิ่งหนึ่งในร้านที่ฉันไม่เคยเรียนรู้ที่จะทำให้ดีเท่าเบ็ทซี่เลย และนั่นคือการใส่ใจเกี่ยวกับแต่ละคนที่ก้าวผ่านประตูเข้ามา บ่อยครั้งเมื่อลูกค้าคนหนึ่งเข้ามา ฉันก็จะย่องออกไปประตูด้านหลังและขึ้นไปหาเบ็ทซี่ในห้องครัว “เบ็ทซี่! ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครนะที่สวมนาฬิกาข้อมือแอลไพนาที่มีสายรัดกำมะหยี่สีน้ำเงินนะ-ตัวใหญ่ อายุประมาณห้าสิบ?”

“นั่นคือนางวาน เดน คูเคล น้องชายของเธอกลับมาจากประเทศอินโดนีเซียพร้อมกับไข่มาลาเรียและเธอคอยดูแลขามาตลอด คอร์รี่” ขณะที่ฉันรีบวิ่งลงบันได “ถามเธอด้วยนะว่าลูกน้อยของนางริงเคอร์เป็นยังไงบ้าง!”

และนางวาน เดน คูเคล ซึ่งออกจากร้านไปในไม่กี่นาทีต่อมา ก็ชอบออกความเห็นแบบเข้าใจผิดกับสามีของเธอว่า “คอร์รี่ เท็น บูมคนนั้นเป็นเหมือนพี่สาวของเธอเลย!”

แม้กระทั่งก่อนที่ฉันจะเสียในปลายทศวรรษ 1920s เพียงที่ว่างเปล่าเหล่านั้นในบ้านเบยกี้ก็เริ่มเต็มไปด้วยเหล่าลูกเลี้ยงผู้ซึ่งตลอดสิบปีคอยสร้างเสียงหัวเราะจนก้องผนังเก่า ๆ เหล่านั้นและเบ็ทซี่ซึ่งวนอยู่กับการปล่อยชายเสื้อและพับขากางเกงหลายตัว

และขณะเดียวกันวิลเล็มและนอลลี่ก็กำลังมีครอบครัว-วิลเล็มและทีนมีลูกสี่คน นอลลี่และฟลิปมีลูก

หกคน วิลเลียมออกไปจากงานรับใช้ประจำเขตนานแล้ว ซึ่งเป็นที่ ๆ นิสัยของเขาในการพูดความจริงที่รับได้ยาก ทำให้หลายชุมชนไม่มีความสุข และได้เริ่มบ้านพักคนชราของเขาในเมืองฮิลเวอร์ซัมแล้ว ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองฮาร์เลมสามสิบลีไมล์

ครอบครัวของนอลลีเราได้พบเจอกับเธอ เพราะว่าโรงเรียนของพวกเขา-ซึ่งตอนนี้ฟิลิปเป็นครูใหญ่ของมันเป็นแล้ว-อยู่ในเมืองฮาร์เลมพอดี แต่ไม่มีวันใดเลยที่ลูกคนใดคนหนึ่งในหกคนของพวกเขาจะไม่อยู่ที่บ้านเบเยเพื่อมาเยี่ยมคุณปู่ที่มานั่งทำงานของท่านหรือจ้องเข้าไปในขามผสมส่วนผสมของท่านเต้เบ้หรือวิ่งขึ้นลงขึ้นบันไดที่ติดเคี้ยวกับเหล่าลูกเลี้ยง

แผนที่เดียวมันคือที่บ้านเบเยนี้แหละที่เราได้ค้นพบของประธานด้านดนตรีของปีเตอร์น้อยเป็นครั้งแรก มันได้เกิดขึ้นรอบวิหุกของพวกเรา ก่อนหน้านั้นเราเคยได้ยินสิ่งมหัศจรรย์ที่ทันสมัยที่บ้านของเพื่อนคนหนึ่ง “วงดุริยางค์ทั้งวงเลย” เราพูดคำนั้นซ้ำ ๆ แก่กันและกัน-ดูเหมือนว่านั่นยากเป็นพิเศษที่จะผลิตขึ้นได้ภายในกล่องใบหนึ่ง เราเริ่มออมเงินไว้ต่างหากเพื่อจะซื้อวิหุกเครื่องหนึ่งไว้เป็นของเราเอง

นานแล้วก่อนระดมทุนก่อนนี้คุณพ่อล้มป่วยด้วยโรคตับอักเสบที่เกือบคร่าชีวิตของท่าน ในระหว่างพักรักษาตัวเป็นเวลานานในโรงพยาบาล เคราของท่านเปลี่ยนเป็นสีขาวทิมะ วันนั้นที่ท่านกลับมาบ้าน-หนึ่งสัปดาห์หลังจากวันเกิดปีที่เจ็ดสิบของท่าน-คณะกรรมการเล็ก ๆ ชุดหนึ่งได้มาเยี่ยมเรา พวกเขาเป็นตัวแทนเหล่าเจ้าของร้านค้า เหล่าคนงานกวาดถนน เจ้าของโรงงานคนหนึ่ง และคนพายเรือในคลองคนหนึ่ง-ทุกคนที่ได้ตระหนักในระหว่างการล้มป่วยของคุณพ่อว่าท่านมีความหมายต่อพวกเขาขนาดไหน พวกเขาได้รวบรวมเงินทองของพวกเขาและซื้อวิหุกให้ท่านเครื่องหนึ่ง

มันเป็นรุ่นตั้งโต๊ะเครื่องใหญ่ที่มีลำโพงรูปทรงเปลือกหอยที่ตกแต่งสวยงาม และมันนำความชื่นบานมาให้เรานานหลายปี ทุกวันอาทิตย์เบ้ทซึ่งจะคันดูหนังสือพิมพ์ทั้งของอังกฤษ ฝรั่งเศสและเยอรมัน เนื่องจากวิหุกเครื่องนั้นนำหลายสถานีมาจากทั่วทั้งทวีปยุโรป และวางแผนรายการของสัปดาห์นั้น ๆ อันประกอบด้วยคอนเสิร์ตและการเล่นเดี่ยวต่าง ๆ

มันเป็นบ่ายวันอาทิตย์วันหนึ่งตอนที่นอลลีและครอบครัวของเธอกำลังมาเยี่ยม เมื่ออยู่ที่ ๆ ปีเตอร์ก็พูดขึ้นมากลางดนตรีคอนเซอร์โตส์ของบราห์มส์

“ตกลงใจเลยครับที่พวกเขาเอาเปียโนแม่ ๆ มาเล่นทางวิหุก”

“ซู” นอลลีกล่าว แต่ว่า “หมายความว่ายังไงเธอ ปีเตอร์?” คุณพ่อกถาม

“มีโน้ตตัวหนึ่งเล่นผิดครับ”

พวกเราที่เหลือต่างเหลือบมองกันและกัน: เด็กอายุแปดขวบจะไปรู้อะไรได้? แต่คุณพ่อนำเด็กชายผู้นั้นไปที่เปียโนเก่าตัวนั้นของท่านเต้แจนส์ “โน้ตตัวไหนล่ะ ปีเตอร์?”

ปีเตอร์ดีดคีย์ไล่สเกลจนเขาไปถึงตัว B ที่อยู่เหนือตัว C ตรงกลาง “ตัวนี้ไงครับ” เขากล่าว

และจากนั้นทุกคนในห้องก็ได้ยินมันด้วย: โน้ต B ที่บรรเลงโดยเปียโนงานคอนเสิร์ตนั้นเป็นเสียงแฟลต

ฉันใช้เวลาตลอดบ่ายที่เหลือวันนั้นนั่งอยู่ข้างปีเตอร์บนม้านั่งเล่นเปียโน โดยถามคำถามง่าย ๆ เกี่ยวกับดนตรี เปิดเผยความทรงจำทางดนตรีที่เป็นปรากฏการณ์และระดับเสียงที่สมบูรณ์แบบ ปีเตอร์ได้กลายเป็น

นักเรียนดนตรีของฉันทันจนกระทั่ง-ในเวลาประมาณหกเดือน-เขาได้เรียนรู้ทุกสิ่งที่ฉันรู้และไปเรียนกับเหล่าอาจารย์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญมากกว่าต่อไป

วิทยุเครื่องนั้นนำการเปลี่ยนแปลงอีกอย่างมาสู่ชีวิตของเรา การเปลี่ยนแปลงที่ค่อนข้างชัดเจนในตอนแรก ทุกชั่วโมง ทางสถานีบีบีซี เราจะได้ยินเสียงดีบอกชั่วโมงของนาฬิกาบิ๊กเบน และกับนาฬิกาจับเวลาของท่านในมือของท่านซึ่งถูกปรับแก้ตามนาฬิกาดาราศาสตร์ในบ้าน คุณพ่อก็อนุโลมว่าเสียงดีครั้งแรกของนาฬิกาของอังกฤษตรงกันกับชั่วโมงนั้น ๆ ครั้งแล้วครั้งเล่า

อย่างไรก็ตาม คุณพ่อยังคงไม่เชื่อใจเวลาของอังกฤษนี้ ท่านรู้จักคนอังกฤษหลายคน-และพวกเขาหลายแบบไม่ต่างกันเลย ทันทึที่ท่านแข็งแรงพอที่จะเดินทางโดยรถไฟได้อีก ท่านก็เดินทางรายสัปดาห์ไปที่อัมสเตอร์ดัมเหมือนเดิมเพื่อจะได้เวลาของหอดูดาวของกองทัพเรือ

แต่เมื่อหลายเดือนผ่านไปและนาฬิกาบิ๊กเบนและหอดูดาวนั้นสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์แบบต่อไป ท่านก็ไปเป็นประจำน้อยลง และในที่สุดก็ไม่ไปเลย นาฬิกาดาราศาสตร์ในกรณีใด ๆ ก็ถูกรบกวนและถูกเขย่าโดยเสียงรบกวน ๆ ที่มีอยู่ตลอดของการจราจรโดยยานพาหนะในถนนแคบ ๆ เส้นนั้นด้านนอกจนมันไม่เป็นเครื่องมือที่แม่นยำอย่างที่มันเคยเป็นอีกต่อไปแล้ว ความอภัยข้านุสุดมาในวันที่คุณพ่อตั้งนาฬิกาดาราศาสตร์ตามวิทยุ

ทั้ง ๆ ที่เป็นเช่นนั้นและมีการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ชีวิตสำหรับเราสามคน-คุณพ่อ เบ็ตซี และฉันทัน-ยังคงเหมือนเดิม เหล่าลูกเลี้ยงของพวกเราเติบโตขึ้นและออกไปหางานทำหรือแต่งงาน แต่พวกเขาไม่เคยมาเยี่ยมเราที่บ้านบ่อย ๆ งานครบรอบหนึ่งร้อยปีผ่านมาและก็ผ่านไป วันถัดมาคุณพ่อและฉันทันกลับไปที่บ้านนั่งทำงานของเราเหมือนเช่นเคย

แม้กระทั่งผู้คนที่เราเดินผ่านทุกวันก็คาดเดาได้อย่างสมบูรณ์แบบ แม้ว่ามันเป็นเวลาหลายปีแล้วตั้งแต่ท่านล้มป่วย คุณพ่อก็ยังเดินอย่างไม่มั่นคงและฉันทันยังไปกับท่านในการเดินเล่นประจำวันของท่านไปตามท้องถนนในใจกลางเมืองเหมือนเดิม เราออกไปเดิน ณ เวลาเดิมเสมอ หลังทานมื้อเที่ยงและก่อนร้านเปิดอีกที่ตอนบ่ายสอง และไปตามเส้นทางเดิมเสมอ และเนื่องจากชาวเมืองฮาร์เลมคนอื่น ๆ มีนิสัยชอบทำอะไรเป็นประจำพอ ๆ กัน เราจึงทราบอย่างแน่ชัดว่าเราจะได้ไปเจอใคร

หลายคนเหล่านั้นที่เราพยักหน้าทักทายเป็นเพื่อนเก่าหรือลูกค้า คนอื่น ๆ เรารู้จักแค่จากการพบเจอกันประจำวันนี้-หญิงคนหนึ่งที่กวาดชั้นบันไดของเธอบนถนนโคนิงสตราท ชายคนนั้นที่อ่าน เวิลด์ ชิปปิง นิวส์ ที่ป้ายจอตตรางบนตลาดโกธมาร์คท์ และคนโปรดของพวกเรา ชายคนนั้นที่เราเรียกว่านายบูลดีอก นี่ไม่ใช่เพียงเพราะว่าเราไม่เคยเห็นเขาเลยโดยที่ไม่มีสุนัขบูลดีอกตัวใหญ่สองตัวที่อยู่ปลายสายจูงแต่เพราะว่า ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มจนย้อยและขาโก่งสั้นของเขา เขาดูเหมือนเจ้าสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่งของเขาไม่มีผิด ความรักที่ชัดเจนของเขามีต่อสัตว์เหล่านั้นเป็นสิ่งที่เตะต่องใจเรา: ขณะที่พวกมันเดินไป เขาก็บ่นพึมพำและจู้จี้กับพวกมันอยู่ตลอด คุณพ่อและนายบูลดีอกเตะหมวกที่ทักทายกันเสมออย่างเป็นพิธีการขณะที่เราสวนกัน

และแม้ว่าเมืองฮาร์เลมและส่วนที่เหลือของประเทศฮอลแลนด์เดินเล่นและโค้งคำนับและกวาดชั้น

บันไดของมัน เหล่าเพื่อนบ้านที่อยู่ทางทิศตะวันออกของพวกเราก็เตรียมตัวเข้าสู่สงคราม เราทราบที่กำลังเกิดอะไรขึ้นไม่มีทางเลยที่จะขัดขวางไม่ให้รู้ได้ บ่อยครั้งในตอนเย็น ขณะหมุนลูกบิดเปลี่ยนสถานีบนวิทยุเครื่องนั้น เราก็มักได้ยินเสียง ๆ หนึ่งจากประเทศเยอรมนี เสียงนั้นไม่ได้พูด หรือแม้แต่ตะโกนด้วยซ้ำ มันกรีดร้อง นำแปลกที่เบิร์ทซีผู้มีสภาพอารมณ์มันคงกลับเป็นคนที่มีความปรารถนาแรงมากที่สุด ลูกพรวดจากเก้าอี้ของเธอและพุ่งตัวไปที่วิทยุเครื่องนั้นเพื่อจะปิดเสียงนั้นทิ้ง

และกระนั้น ในช่วงสลับฉากเหล่านั้น เราก็ก้มไป หรือเมื่อวิลเลียมกำลังมาเยี่ยมและไม่ยอมให้เราลืม หรือเมื่อจดหมายหลายฉบับที่ส่งไปยังเหล่าผู้จัดหาสินค้าชาวฮิวในประเศเยอรมนีถูกตีกลับพร้อมเครื่องหมายบอกว่า “ไม่ทราบที่อยู่” เราก็กังใจเชื่อได้ต่อไปว่าหลัก ๆ แล้วมันเป็นปัญหาของคนเยอรมัน “พวกเขาจะสนับสนุนเรื่องนั้นไปนานขนาดไหนกัน?” เรากล่าว “พวกเขาคงไม่ทนชายคนนั้นได้นานนักหรอก”

มีเพียงคนเดียวที่การเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศเยอรมนีมาถึงข้างในร้านเล็ก ๆ นี้ บนถนนบาร์เทิลโยริสตราท และนั่นมาในรูปของคนที่ นั่นที่เป็นช่างทำนาฬิกาชาวเยอรมันหนุ่มคนหนึ่ง บ่อยครั้งพวกคนเยอรมันมาทำงานอยู่ใต้คุณพ่อฉันสักพัก เพราะชื่อเสียงของท่านโด่งดังไปไกลเกินประเทศ ฮอลแลนด์ด้วยซ้ำ ฉะนั้นเมื่อชายหนุ่มร่างสูงหน้าตาดีผู้นี้ปรากฏกายพร้อมกับเอกสารฝึกงานต่าง ๆ จากบริษัทที่ดีแห่งหนึ่งในกรุงเบอร์ลิน คุณพ่อก็จ้างเขาโดยไม่ลังเลเลย อ็อตโต้บอกเราอย่างภาคภูมิใจว่าเขาเป็นสมาชิกของกลุ่มเยาวชนฮิตเลอร์ แท้จริงแล้วมันเป็นปริศนาอย่างหนึ่งสำหรับพวกเราว่าเหตุใดเขาถึงมาที่ประเทศฮอลแลนด์ เพราะว่าเขาเอาแต่จ้องจับผิดกับชาวต่างชาติและผลิตภัณฑ์ของชาวต่างชาติ “โลกจะได้เห็นว่าชาวเยอรมันทำอะไรได้บ้าง” เขากล่าวบ่อย ๆ

เช้าวันแรกที่เขาทำงาน เขาขึ้นมาชั้นบนเพื่อทานกาแฟและอ่านพระคัมภีร์กับพนักงานคนอื่น ๆ หลังจากนั้นเขาก็นั่งคนเดียวข้างล่างในร้าน พอเราถามเขาว่าทำไม เขาก็กล่าวว่าแม้ว่าเขาไม่ได้เข้าใจคำเหล่านั้นที่เป็นภาษาดัตช์ เขาก็ได้เห็นว่าคุณพ่อกำลังอ่านจากภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งเขาบอกเราว่าเป็น “หนังสือแห่งคำโกหกทั้งหลาย” ของพวกยิว

ฉันรู้สึกสะเทือนใจ แต่คุณพ่อแค่เสร์ใจ “เขาถูกสอนมาผิด ๆ นะ” ท่านบอกฉัน “โดยการเฝ้ามองเรา และได้เห็นว่าเรารักหนังสือนี้และเป็นผู้คนที่สัตย์จริง เขาก็จะตระหนักถึงการหลงผิดของเขา”

อีกหลายสัปดาห์ต่อมา เบิร์ทซีเปิดประตูจากห้องโถงและกวักเรียกคุณพ่อและฉัน ขึ้นบนบนเก้าอี้ไม้มาสู่ออกานีตัวสูงของทันเต้แจนส์เป็นที่นั่งของสุภาพสตรีผู้นั้นที่คอยจัดแจงห้องพักที่อ็อตโต้อาศัยอยู่ ขณะเปลี่ยนผ้าปูเตียงเช้าวันนั้น เธอกล่าว เธอได้พบบางสิ่งอยู่ใต้หมอนของเขา และเธอดึงออกมาจากยามจ่ายตลาดของเธอ มีดเล่มหนึ่งที่มีใบมีดโค้งยาวสิบนิ้ว

เช่นเคย คุณพ่อใส่การตีความแบบดีที่สุดเกี่ยวกับเรื่องนี้ “เด็กหนุ่มคนนั้นน่าจะแค่หวาดกลัวนะแหละ ตัวคนเดียวในประเทศต่างถิ่น เขาน่าจะซื้อมันไว้เพื่อป้องกันตัวนะ”

มันเป็นความจริงมากพอที่ว่าอ็อตโต้ตัวคนเดียว เขาไม่พูดภาษาดัตช์เลย และไม่พยายามที่จะเรียนรู้เลยด้วย และนอกจากคุณพ่อ เบิร์ทซี และฉัน น้อยคนจริง ๆ ในส่วนที่เป็นชนชั้นทำงานของเมืองนี้พูดภาษาเยอรมัน เราเชิญชวนเขาซ้ำ ๆ ให้มาร่วมวงกับเราชั้นบนในตอนเย็น แต่ไม่ว่าเป็นเพราะเขาไม่ชอบบรรยายการวิทยุ

ที่เราเลือกฟัง หรือเป็นเพราะว่าตอนเย็นสิ้นสุดเหมือนที่ตอนเช้าเริ่มต้น ด้วยการอธิษฐานและการอ่านพระคัมภีร์ เขาจึงแทบไม่ค่อยมาร่ววมวง

สุดท้ายแล้ว คุณพ่อก็ไล่อดีตใต้ออกจริง ๆ - พนักงานคนแรกที่ท่านเคยไล่ออกในช่วงหกสิบกว่าปีที่ดำเนินธุรกิจ และมันไม่ใช่เพราะมีดเล่มนั้นหรือแนวคิดต่อต้านยิวที่สุดท้ายแล้วทำให้เกิดเรื่องนี้ แต่เป็นการปฏิบัติของอดีตใต้อันที่มีต่อช่างซ่อมนาฬิกาผู้ซื่อสัตย์คนนั้น คริสตอฟเฟลส์

ตั้งแต่แรกแล้วฉันนั่งมาตลอดกับความมึนตึ๋งของเขา กับชายแก่ผู้นั้น มันไม่ใช่อะไรที่เขาทำ-ไม่ใช่ต่อหน้าเราอยู่ดี-แต่เป็นสิ่งที่เขาไม่ได้ทำ ไม่ยืนข้างหลังเพื่อให้ชายที่สูงวัยกว่าผ่านไปก่อน ไม่ช่วยถอดเสื้อคลุมให้ ไม่เก็บเครื่องมือที่ถูกทำหล่น มันยากที่จะชี้ชัด วันอาทิตย์หนึ่งเมื่อคุณพ่อ เบ็ทซี และฉันกำลังทานมื้อเย็นอยู่ที่ฮิลเวอร์ซัม ฉันออกความเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ฉันได้สรุปมาว่าเป็นเพียงความไม่เอาใจใส่เท่านั้น

วิลเลียมสันศิระชะของตน “มันเป็นการจงใจมาก ๆ นะ” เขากล่าว “มันเป็นเพราะว่าคริสตอฟเฟลส์แก่แล้ว คนแก่ไม่มีค่าแก่รัฐ พวกเขาจึงฝึกยากกว่าด้วยในวิธีคิดแบบใหม่ ๆ ประเทศเยอรมนีกำลังสอนอย่างเป็นระบบให้ผู้คนไม่เคารพผู้สูงวัย”

พวกเราจึงไปที่เขา พยายามที่จะเข้าใจแนวคิดเช่นนั้น “ลูกเข้าใจผิดแน่นอน วิลเลียม!” คุณพ่อกล่าว “อดีตใต้อีกก็สุภาพกับพ่อแบบสุดขีดเลยนะ-เป็นแบบนี้โดยไม่ปกติเลย และพ่อก็แก่กว่าคริสตอฟเฟลส์เยอะเลยนะ”

“พ่อไม่เหมือนกัน พ่อเป็นเจ้านายนะ นั่นเป็นอีกส่วนของระบบนี้: จงเคารพผู้มีอำนาจ คนแก่และคนอ่อนแอต่างหากที่จะต้องถูกกำจัด”

พวกเรานั่งรถไฟกลับบ้านในความนิ่งเงียบแบบอึ้ง ๆ- และเราเริ่มเฝ้ามองอดีตใต้อย่างใกล้ชิดมากขึ้น แต่เราจะทราบได้อย่างไรเล่า ว่าในประเทศฮอลแลนด์แห่งนี้ปี 1939 เราจะเดาได้อย่างไรเล่า ว่าไม่ใช่ในบ้านหรือที่ที่เราจะเฝ้าสังเกตเขาได้ แต่ในท้องถนนและตรอกซอกซอยข้างนอกต่างหากที่อดีตใต้อาจจะทำการข่มขู่แบบเล็ก ๆ ต่อคริสตอฟเฟลส์แบบของจริง การเดินชน “แบบบังเอิญ” การขัดขาให้สะดุด การดัน การเอาสันเท้าบดขยี้นิ้วเท้า กำลังทำให้การเดินทางของช่างทำนาฬิกาชาวผู้นั้นไปและกลับจากที่ทำงานเป็นช่วงเวลาแห่งความสะพรึงกลัว

ชายตัวเล็กผู้เหยียดหลังตรงและแต่งตัวมอซอผู้นี้ยิ่งเกินกว่าที่จะรายงานเหตุการณ์ใดเหล่านี้แก่พวกเรา จนกระทั่งเช้าที่เหน็บหนาวของเดือนกุมภาพันธ์นั้นแหละที่คริสตอฟเฟลส์สะดุดเข้ามาในห้องทานข้าวพร้อมกับแก้มข้างหนึ่งที่มีเลือดออกและเสื้อคลุมที่ฉีกขาด ความจริงจึงได้ปรากฏ แม้กระทั่งตอนนั้น คริสตอฟเฟลส์ก็ไม่พูดอะไร แต่พอวิ่งไปที่ถนนเพื่อจะหีบหมวกของเขา ฉันก็ได้พบกับอดีตใต้อันที่ถูกล้อมโดยฝูงชนกลุ่มเล็ก ๆ ที่เดือดดาลซึ่งได้เห็นว่าเขาทำอะไรขึ้น หลังจากดื้อนเข้ามาในตรอกนั้น ชายหนุ่มผู้นั้นจึงบังคับชายที่สูงวัยกว่าไปด้านข้างของตึกและจับใบหน้าของเขาเข้ากับอิฐหยาบ ๆ เหล่านั้น

คุณพ่อพยายามใช้เหตุผลกับอดีตใต้อันที่ท่านปล่อยเขาไป เพื่อแสดงให้เขาเห็นว่าทำไมพฤติกรรมเช่นนั้นถึงผิด อดีตใต้อันไม่ได้ตอบ ในความเงียบเขาเก็บเครื่องมือไม้ก็ขึ้นที่เขา นำติดตัวมาด้วยและในความเงียบเขาก็ออกไปจากร้าน เพียงแค่อยู่ที่ประตูเขาหันมามองพวกเรา ด้วยสายตาที่เหยียดหยามที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น

การรุกราน

เข็มเร็ว ๆ ของนาฬิกาบนผนังข้างบันไดขึ้นไป 9:25 น. ขณะที่เราออกจากห้องทานข้าวคืนนั้น นั่นในตัวมันเองเป็นเรื่องผิดปกติในชีวิตอันมีระเบียบของเรา คุณพ่ออายุแปดสิบแล้วตอนนี้ และเมื่อถึง 8:45 น. ทุกเย็น-หนึ่งชั่วโมงเร็วกว่าแต่ก่อน-ท่านจะเปิดพระคัมภีร์ ส่งสัญญาณให้อิษฐาน อ่านหนึ่งบท ทูลขอพระพรของพระเจ้าให้มาสู่พวกเรตลอดคืนนั้น และก่อนถึง 9:15 น. ท่านก็จะเดินขึ้นบันไดไปยังห้องนอนของท่าน อย่างไรก็ตาม คืนนี้ นายกรัฐมนตรีจะต้องปราศรัยกับผู้คนในประเทศ ณ เวลา 9:30 น. คำถามหนึ่งกระจายไปทั่วประเทศฮอลแลนด์เหมือนลมหายใจที่กลั่นไฉนมานาน: จะเกิดสงครามไหม?

เราเดินขึ้นบันไดไปที่ห้องเหล่านั้นของทันเต้แจนส์และคุณพ่อไปอุ่นเครื่องวิทยุตั้งโต๊ะเครื่องใหญ่นั้น เต็มที่เราไม่ได้ใช้เวลาช่วงเย็นบนนี้เพื่อฟังดนตรีบ่อยมากนัก ประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมนีเข้าสู่สงครามแล้ว สถานีวิทยของพวกเขาส่งส่วนใหญ่รายงานข่าวเกี่ยวกับสงครามหรือข่าวสารที่เข้ารหัสและหลายความถี่ถูกแทรกแซง แม้กระทั่งหลายสถานีของชาวคริสต์ก็รายงานข่าวสงครามเป็นส่วนใหญ่ และนั่นเราก็สามารถได้ยินเช่นกันจากวิทยุพกพาเครื่องเล็กนั้นที่ตอนนี้เราเก็บไว้ในห้องทานข้าว ซึ่งเป็นของขวัญชิ้นหนึ่งจากพิควิดตอนคริสต์มาสก่อนหน้า

แต่ว่านี่จะเป็นการถ่ายทอดครั้งสำคัญ ไม่รู้ยังไงพวกเราทุกคนรู้สึกว่ามันสมควรถูกฟังจากวิทยุเก่าเครื่องใหญ่นั้นพร้อมกับลำโพงสวย ๆ ของมัน ตอนนี้พวกเรานั่งลงและรอคอยให้ถึงเวลา 9:30 น. เกร็งและตัวตรงในเก้าอี้ไม้พนักสูงเหล่านั้น หลีกเลียงราวกับโดยกลางสังหรณ์บางอย่างเก้าอี้ที่มีเบาะนุ่มและนั่งสบาย

จากนั้นเสียงของนายกรัฐมนตรีก็กำลังพูดกับเรา ก้องกังวานและชวนผ่อนคลาย จะไม่เกิดสงคราม เขาได้รับการรับประกันจากแหล่งข้อมูลสูง ๆ จากทั้งสองฝ่ายแล้ว ความเป็นกลางของฮอลแลนด์จะได้รับความเคารพ มันจะเป็นมหาสงครามเกิดขึ้นใหม่อีก ไม่มีสิ่งใดให้ต้องกลัว ชาวคริสต์ถูกรบเร้าให้ใจเย็นต่อไปและให้-

เสียงพูดนั้นหยุด เบ้ที่ซึกกับฉันทงหน้าขึ้นแบบตลกตลึง คุณพ่อปิดวิทยุและในดวงตาสีฟ้าของท่านมีเปลวไฟที่พวกเราไม่เคยเห็นมาก่อนเลย

“มันผิดที่จะให้ความหวังแก่ผู้คนในเมื่อไม่มีความหวัง” ท่านกล่าว “มันผิดที่จะให้ความเชื่อตั้งอยู่บนคำขอพร จะเกิดสงคราม พวกเยอรมันจะโจมตีและเราจะล่มสลาย”

ท่านดับซิการ์ของท่านในถาดใส่ขี้บุหรี่ข้างวิทยุและดูเหมือนว่าท่านดับความโกรธไปพร้อมกับมันด้วย เพราะว่าเสียงของท่านเริ่มอ่อนโยนอีก “โอ ลูกรักเอ๋ย พ่อเสียใจแทนชาวคริสต์ทุกคนตอนนี้ที่ไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะพวกเราจะพ่ายแพ้ แต่พระองค์จะไม่พ่ายแพ้” ท่านจูบราตรีสวัสดิ์พวกเราทั้งคู่และในช่วงขณะหนึ่งพวกเราได้ยินเสียงฝีเท้าของชายชราคนหนึ่งเดินขึ้นบันไดไปเข้านอน

เบ้ที่ซึกกับฉันทงลุกไม่ขึ้นจากเก้าอี้ของเรา คุณพ่อซึ่งชำนาญยิ่งในการหาข้อดีในทุกสถานการณ์ ซ้ำยิ่งในการเชื่อว่าเกิดเหตุร้าย ถ้าคุณพอมองเห็นสงครามและความพ่ายแพ้ นั่นก็ไม่มีความเป็นไปได้อื่นแล้ว

ฉันนั่งนิ่งตัวตรงอยู่บนเตียงของฉัน นันมันอะไรกัน? ตรงนั้น! มันโผล่ที่นั่นอีกแล้ว! แสงวาวสว่างจ้าที่ถูกตามมา ในอีกวินาทีต่อมาด้วยเสียงระเบิดที่ทำให้เตียงสะเทือน ฉันตะกายข้ามผ้าคลุมเตียงไปที่หน้าต่างและชะโงกออกไป ฝนฟ้าเหนือยอดปล่องไฟเหล่านั้นสว่างจ้าเป็นสีแดงส้ม

ฉันค้นหาเสื้อคลุมอาบน้ำของฉันและสอดแขนเข้าแขนเสื้อขณะที่ฉันวิ่งลงบันได ที่ห้องของคุณพ่อฉัน เอาหูแนบประตู ระหว่างเสียงระเบิดดังสนั่น ฉันได้ยินจังหวะประจำของการหายใจของท่าน

ฉันโจนลงไปอีกไม่กี่ชั้นบันไดและเข้าไปในห้องเหล่านั้นของท่านเต้แจนส์ เบ็ทซี่ได้ย้ายเข้าไปในคอกหลับ นอนเล็ก ๆ ของท่านเต้แจนส์นานแล้วซึ่งเป็นที่ ๆ เธอจะได้อยู่กับห้องครัวและกริ่งประตูมากขึ้น เธอกำลังนั่งอยู่บนเตียง ฉันควานไปหาเธอในความมืดนั้นและพวกเราเหวี่ยงแขนของเราโอบกันและกัน

พวกเรากล่าวเสียงดังพร้อมกัน:

“สงคราม”

มันผ่านไปห้าชั่วโมงหลังคำปราศรัยของนายกรัฐมนตรี เราตัวติดกันและคอยฟังนานเท่าไร ฉันไม่รู้ การทิ้งระเบิดนั้นส่วนใหญ่แล้วดูเหมือนจะมาจากทิศของสนามบิน ในที่สุดพวกเราก็กองแบบไม่แน่ใจออกไปที่ ห้องด้านหน้าของท่านเต้แจนส์ ฝนฟ้าที่มีแสงเรืองรองทำให้ห้องสว่างจ้าแบบน่าประหลาด เก้าอี้เหล่านั้น ดู หนังสือที่ทำด้วยไม้มาฮอกานี เปียโนตัวเก่านั้น ทุกอย่างเด่นแบบมีซีพอร์พร้อมกับแสงสว่างที่นำขลุ่ย

เบ็ทซี่กับฉันคุกเข่าลงข้างม้านั่งเปียโน เป็นเวลาที่ดูเหมือนหลายชั่วโมง พวกเราอธิษฐานเพื่อประเทศของเรา เพื่อผู้ที่ตายและบาดเจ็บครั้งนี้ เพื่อพระราชินี และจากนั้น อย่างเหลือเชื่อ เบ็ทซี่เริ่มต้นอธิษฐานเพื่อ พวกเยอรมัน ซึ่งอยู่ในเครื่องบินหลายลำบนฟ้า ซึ่งถูกจับอยู่ในอุ้งมือของความชั่วร้ายใหญ่ยักษ์นั้นที่วิ่งพล่านอยู่ในประเทศเยอรมนี ฉันมองไปที่พี่สาวของฉันที่คุกเข่าอยู่ข้างตัวฉันในความสว่างนั้นของฮอลแลนด์ที่ลุกเป็นไฟ “โอ พระองค์เจ้าข้า” ฉันกระซิบ “โปรดสดับฟังเบ็ทซี่ ไม่ใช่ลูก เพราะว่าคุณไม่สามารถอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้น ได้สักนิดเลย”

และในขณะนั้นเองที่ฉันมีความฝันนั้น มันไม่มีทางไขความฝันจริง ๆ เพราะว่าตอนนั้นฉันไม่ได้หลับ แต่ อยู่ดี ๆ ภาพเหตุการณ์หนึ่งก็ผุดขึ้นในหัวของฉันแบบไม่มีเหตุผล ฉันได้เห็นตลาดโกธมาร์คท์ ซึ่งห่างออกไป ครึ่งช่วงตึก อย่างชัดเจนราวกับว่าฉันกำลังยืนอยู่ที่นั่น ได้เห็นศาลาประจำเมืองและโบสถ์เซนต์บาโว และตลาด ปลาพร้อมกับส่วนหน้าอาคารที่มีชั้นบันไดของมัน

จากนั้นขณะที่ฉันเฝ้ามอง เกรียนที่ใช้ในไรนาเกา ๆ คันหนึ่งที่ดูแปลก-เขยและผิดที่ผิดทางในกลาง เมืองใหญ่-เคลื่อนที่อย่างอู้อายตัดจตุรัสมาโดยถูกลากโดยม้าหิมาสีดำสี่ตัว ด้วยความประหลาดใจฉันเห็นว่า ตัวฉันเองกำลังนั่งอยู่ในเกรียนคันนั้น และคุณพ่อด้วย! และเบ็ทซี่! มีคนอื่น ๆ อีกหลายคน คนแปลกหน้าบ้าง มิตรสหายบ้าง ฉันจำได้ว่ามีพิควิกและทูล วิลเลียมและปีเตอร์น้อย พวกเราทุกคนกำลังนั่งเกรียนคันนั้นที่ถูกลาก อย่างช้า ๆ ตัดจตุรัสนั้นหลังม้าเหล่านั้น พวกเราลงไปจากเกรียนนั้นไม่ได้ นั่นเป็นสิ่งที่แย่มากกำลังพาเราไป-ไกลแสนไกล ฉันรู้สึกตอนนั้น-แต่เราไม่ได้อยากจะไป...

“เบ็ทซี่!” ฉันร้อง ลูกพรวดขึ้น เอามือของฉันปิดตาของฉัน “เบ็ทซี่ ฉันมีความฝันที่น่ากลัวจริง ๆ!”

ฉันรู้สึกแขนของเธอโอบรอบไหล่ของฉัน “เราจะลงไปห้องครัว ที่ ๆ เราจะไม่เห็นแสงนั้น และเราจะ

ต้มกาแฟสักหม้อนะ”

เสียงตามของระเบิดเหล่านั้นถี่น้อยลงและห่างไกลมากขึ้นขณะที่เบ็ตซีต้มน้ำ ที่อยู่ใกล้มากกว่าคือเสียงโหยหวนของสัญญาณเตือนไฟไหม้และเสียงบีบของรถดับเพลิง ขณะทานกาแฟโดยยืนอยู่ที่เตา ฉันบอกเบ็ตซีว่าฉันได้เห็นอะไร

“นี่ฉันกำลังจินตนาการหลายสิ่งเพราะว่าฉันตกใจกลัวหรือ? แต่มันไม่ได้เป็นแบบนี้นะ! มันเป็นเรื่องจริง โอ เบ็ตซี มันใช้นิยามอย่างหนึ่งไหม?”

นิ้วของเบ็ตซีลากไปตามลวดลายบนอ่างล้างจานไม้ที่ถูกใช้งานจนราบเรียบแล้วโดยครอบครัวเห็น บวมหลายรุ่น “ฉันไม่รู้” เธอกล่าวเบา ๆ “แต่ถ้าพระเจ้าทรงแสดงให้เราเห็นวาระที่เลวร้ายที่รออยู่ข้างหน้า มันก็เพียงพอสำหรับฉันแล้วว่าพระองค์ทรงทราบเกี่ยวกับพวกมัน นั่นเป็นเหตุว่าทำไมบางครั้งพระเจ้าถึงทรงสำแดงให้เราเห็นสิ่งต่าง ๆ เธอรู้ไหม-เพื่อจะบอกเราว่าสิ่งนี้ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เช่นกัน”

นานห้าวันประเทศฮอลแลนด์ครึ่งกำลังต่อต้านผู้รุกราน เรายังเปิดร้านต่อไป ไม่ใช่เพราะว่ามีคนสนใจนาฬิกาข้อมือ แต่เพราะว่าผู้คนอยากพบคุณพ่อ บางคนอยากให้ท่านอธิษฐานเพื่อเหล่าสามีและลูกชายที่ประจำการอยู่ที่ชายแดนของประเทศ คนอื่น ๆ ฉันเห็นว่า มาเพียงเพื่อจะเห็นท่านนั่งอยู่ตรงนั้นข้างหลังม้านั่งทำงานของท่านเหมือนที่ท่านทำมาตลอดหกสิบปีและเพื่อจะได้ยินในเสียงตึกตอกของนาฬิกาเหล่านั้นโลกใบหนึ่งที่มีระเบียบและเหตุผล

ฉันไม่เปิดม้านั่งทำงานของฉันเลยสักนิดแต่ร่วมวงกับเบ็ตซีในการต้มกาแฟและถือน้ำมันลงไป พวกเรานำวิทยุพกพาเครื่องนั้นลงไปด้วย และตั้งมันบนตู้แสดงสินค้า วิทยุเป็นตาและหูและเป็นอัคราชีพจรของเมืองฮาร์เลม เพราะหลังจากคืนแรกนั้น แม้ว่าเราได้ยินเสียงเครื่องบินหลายลำอยู่เหนือศีรษะบ่อย ๆ การทิ้งระเบิดก็ไม่เคยเข้ามาใกล้ขนาดนั้นอีกเลย

เช้าวันแรกนั้นวิทยุประกาศแจ้งให้เราติดเทปกาวหน้าต่างชั้นล่างสุด ขึ้นและลงถนนบาร์เตลโยริสตราท เหล่าเจ้าของร้านค้าออกมาบนข้างถนน มีความรู้สึกแบบไม่คุ้นเคยของคนในละแวกที่ให้คำแนะนำ ม้วนเทปกาว และเรื่องเล่าเกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัวของคืนนั้นส่งต่อไปตามบ้านแต่ละหลัง เจ้าของร้านค้าคนหนึ่ง ซึ่งมีแนวคิดต่อต้านยิวแบบเปิดเผย กำลังช่วยเวลพ็อค้าหนังขนสัตว์ติดไม้กระดานตรงที่ ๆ กระจกบานหนึ่งสั้นจนหลวมแล้ว ข้างตัดแวนที่อยู่ถัดไปจากเรา ชายคนหนึ่งไม่ค่อยพูดและชอบปลีกตัว แวะมาที่ร้านและเอาเทปกาวติดด้านบนสุดของหน้าต่างแสดงสินค้าของเราซึ่งเป็นที่ ๆ เบ็ตซีกับฉันเอื้อมไม่ถึง

สองสามคืนต่อมาวิทยุรายงานข่าวว่านั่นที่เราหวาดกลัว: พระราชินีทรงจากไปแล้ว ฉันไม่ได้ร้องไห้ในคืนแห่งการรุกรานนั้นแต่ฉันร้องไห้ตอนนี้ เพราะประเทศของเราหลงทางแล้ว ในตอนเช้าวิทยุประกาศว่ารถถังหลายคันกำลังเคลื่อนตัวข้ามชายแดนแล้ว

และทันใดนั้นผู้คนทั้งเมืองฮาร์เลมก็ออกมาตามท้องถนน แม้กระทั่งคุณพ่อ ซึ่งการเดินทางของท่านเป็นเรื่องที่คาดเดาได้พอ ๆ กับเสียงตึกตอกเวลาของนาฬิกาของท่าน ก็ทำภารกิจวัตรของท่านเพื่อออกไปเดิน ณ เวลาที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน คือ 10:00 น. มันเหมือนราวกับว่าพวกเราอยากเผชิญหน้าสิ่งที่จะมานั้นด้วยกัน คน

ทั้งเมืองร่วมใจกัน รวากับว่าแต่ละคนจะได้รับพลังจากกันและกันผู้เป็นชาวฮอลแลนด์

และดังนั้นพวกเราสามคนจึงเดิน ถูกฝูงชนเบียดเสียด ข้ามสะพานเหนือแม่น้ำสปาร์เน ไปจนถึงต้นเซอร์ิปาดันใหญ่ขึ้นที่การออกดอกของมันทุกฤดูใบไม้ผลิทำให้เกิดรัศมีสีขาวจางมันถูกเรียกว่าเจ้าสาวแห่งฮาร์เลม กลีบดอกสีซีดจางไม่ก็กลีบเกาะอยู่ตอนนี้กับกิ่งเหล่านั้นที่ผลิใบใหม่ ๆ แต่ดอกส่วนใหญ่ของเจ้าสาวนั้นได้ร่วงหล่นไปแล้ว และทำให้เกิดพรมผืนหนึ่งที่เขียวแห่งอยู่ข้างใต้พวกเรา

หน้าต่างบานหนึ่งบนถนนเส้นนั้นเหวี่ยงเปิด

“พวกเรายอมแพ้แล้ว!”

ขบวนคนในท้องถนนนั้นหยุดเดิน แต่ละคนบอกเพื่อนบ้านของตนสิ่งที่เราทุกคนได้ยินมากับหู เด็กชายคนหนึ่งอายุราวสิบห้าหันมาหาเราพร้อมกับน้ำตาที่ไหลอาบแก้มของเขา “เป็นผมคงสู้ไปแล้ว! เป็นผมคงไม่มีทางยอมแพ้หรอก!” คุณพ่อก้มลงไปหยิบกลีบดอกไม้กลีบหนึ่งที่ฟกซำขึ้นมาจากทางเท้าที่ปูด้วยอิฐ ท่านสอดมันเข้าไปในรูกระดุมของท่านอย่างนุ่มนวล

“นั่นก็ดีแล้ว ไอ้หนูเอ๋ย” ท่านบอกกับเด็กชายผู้นั้น “เพราะว่าศึกของฮอลแลนด์เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น”

แต่ในระหว่างช่วงเดือนแรก ๆ นั้นของการยึดครอง ชีวิตแทบจะเป็นสิ่งที่ท่านทนไม่ได้จริง ๆ สิ่งที่ทำให้ให้คุณเคยยากที่สุดก็คือ เครื่องแบบเยอรมันที่พบได้ทุกแห่งหน รถบรรทุกและรถถังเยอรมันตามท้องถนน ภาษาเยอรมันที่พูดกันในร้านค้าต่าง ๆ พวกทหารแวมที่ร้านของเราบ่อย เพราะพวกเขาได้ค่าจ้างดีและนาฬิกาข้อมือเป็นสิ่งแรก ๆ ที่พวกเขาซื้อ พวกเขาใช้น้ำเสียงแบบมีอำนาจเหนือกว่ากับเรารวกับว่าพวกเราเป็นเด็กที่ไม่ค่อยฉลาดนัก แต่ในท่ามกลางพวกเขาเอง ขณะที่ฉันทึ่งพวกเขาพูดคุยอย่างตื่นเต้นเกี่ยวกับสินค้าที่พวกเขาซื้อไป พวกเขาดูเหมือนชายหนุ่มที่หนักได้ที่ไปพักผ่อนวันหยุด พวกเขาส่วนใหญ่เลือกซื้อนาฬิกาข้อมือของผู้หญิงไปฝากแม่และคนรักที่บ้าน

แน่ทีเดียว ร้านเราไม่เคยทำเงินได้มากเท่ากับในช่วงปีแรกของสงครามนั้นเลย เพราะไม่มีสินค้าใหม่ ๆ ส่งเข้ามา ผู้คนจึงซื้อทุกสิ่งที่เรามีในสต็อก แม้กระทั่งสินค้าแบบ วินเซลคือคเทอร์ส หรือสินค้าประเภท “ลูกสาวเจ้าของร้าน” คือสินค้าที่วางจำหน่ายมานานแล้วจนดูเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องเรือน เราขายนาฬิกาตั้งโต๊ะหินอ่อนสีเขียวที่มีกามเทพแฝดทองเหลืองนั้นไปด้วยซ้ำ

ประกาศเคอร์ฟิวนั้นก็ด้วย ในตอนแรก ไม่ใช่ความยากลำบากสำหรับเรา เนื่องจากเดิมที่มันกำหนดไว้ที่ 10:00 น. นานแล้วหลังจากพวกเราเข้าบ้านไม่ว่าจะกรณีใด สิ่งที่เราคัดค้านจริง ๆ ก็คือบัตรประจำตัวที่พลเมืองแต่ละคนได้รับ แฟ้มเล็ก ๆ นี้ที่บรรจุรูปถ่ายและลายนิ้วมือจะต้องถูกยื่นให้ตรวจเมื่อถูกร้องขอ ทหารหรือตำรวจนายหนึ่ง-พวกตำรวจของเมืองฮาร์เลมตอนนี้อยู่ภายใต้การควบคุมโดยตรงของผู้บัญชาการชาวเยอรมัน-อาจหยุดพลเมืองคนหนึ่งเมื่อไรก็ได้และขอคุบัตรของเขา บัตรนั้นต้องถูกพกในกระเป๋าแถวคอเสื้อ เราได้รับบัตรปันส่วนอาหารด้วย แต่อย่างน้อยปีแรกนั้น คุปองเหล่านั้นก็เป็นตัวแทนอาหารและสินค้าที่จริง ๆ แล้วหาซื้อได้ในร้านค้าเหล่านั้น แต่ละสัปดาห์หนังสือพิมพ์หลายฉบับประกาศว่าคุปองปัจจุบันเหล่านั้นจะนำไปแลกกับอะไรได้บ้าง

นั่นเป็นอีกสิ่งทีปรับตัวให้เข้าได้ยาก-หนังสือพิมพ์หลายฉบับที่ไม่รายงานข่าวสารอีกต่อไปแล้ว มีแต่รายงานยืดยาวที่โอ้อวดความสำเร็จเหล่านั้นของกองทัพเยอรมันบนแนวหน้าหลายแห่งของมัน คำสวดดีแก่เหล่าผู้นำเยอรมัน คำประณามเหล่าผู้ทรยศและพวกบ่อนทำลาย คำขอร้องให้มีเอกภาพแห่ง “เหล่าชนนอร์ดิก” แต่ไม่มีข่าวสารที่เราเชื่อถือได้

และดังนั้นเราจึงฟังวิทยุอีก ตอนแรก ๆ ในการยึดครองนั้น เหล่าชาวเมืองฮาร์เลมถูกสั่งให้ส่งมอบวิทยุส่วนตัวทุกเครื่อง เมื่อตระหนักว่ามันคงดูแปลกหากบ้านเราไม่มีวิทยุเลยสักเครื่องไปส่งมอบ เราจึงตัดสินใจส่งมอบเครื่องที่พกพาได้นั้นและซ่อนเครื่องที่ใหญ่กว่าและทรงพลังกว่านั้นไว้ในโพรงหนึ่งที่มีอยู่มากมายใต้บันไดที่คดเคี้ยวแสนเก่าแก่นั้น

ข้อเสนอแนะทั้งสองนั้นมาจากปีเตอร์ เขาอายุสิบหกแล้วตอนที่มีการรุกรานและร่วมแบ่งปันพลังงานที่อยู่ไม่สุขแห่งความโกรธและความไร้สมรรถภาพกับเหล่าวัยรุ่นชาวดัตช์คนอื่น ๆ ปีเตอร์ติดตั้งวิทยุตั้งโต๊ะเครื่องนั้นไว้ใต้ส่วนโค้งในบันไดที่อยู่เหนือห้องคุณพ่อพอดิและเปลี่ยนแผ่นไม้กระดานเก่าเหล่านั้นอย่างชำนาญ ขณะที่ฉันถือวิทยุเครื่องเล็กนั้นลงไปที่ยังสรรพสินค้าใหญ่วูรัมเอ็นเดรเอสมันซึ่งเป็นที่ ๆ กำลังมีการเก็บรวบรวมวิทยุ เสมียนของกองทัพมองข้ามเคาน์เตอร์มาที่ฉัน

“นี่เป็นวิทยุเครื่องเดียวที่คุณเป็นเจ้าของไหม?”

“ใช่ค่ะ”

เขาเปิดดูรายชื่อที่อยู่ตรงหน้าเขา “ครอบครัวเท็น บูม คาสเปอร์ เท็น บูม เอลิซาเบธ ที่อยู่เดียวกัน มีใครในสองคนนี้เป็นเจ้าของวิทยุไหม?”

ฉันทราบมาตั้งแต่เด็กแล้วว่าแผ่นดินอำอกและฟ้าสวรรค์เทพีมาบนพวกโกหก แต่ฉันจ้องตาเขาตรง ๆ

“ไม่ค่ะ”

พอฉันเดินออกไปนอกอาคารเท่านั้นแหละ ฉันถึงเริ่มตัวสั่นงันงก ไม่ใช่เพราะว่านี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของฉันที่ฉันพูดโกหกแบบมีสติรู้ตัว แต่เป็นเพราะว่ามันช่างเป็นเรื่องง่ายอย่างน่ากลัวจริง ๆ

แต่เราก็วิทยุของเราไว้ได้ ทุกคืนบีทซีหรือฉันจะเอาผ้าคลุมบันไดออกและหมอบเหนือวิทยุ ระดับเสียงที่แทบจะไม่ได้ยิน ขณะที่อีกคนที่เหลือบรรเลงเปียโนในห้องของทันต์แจนส์ให้ดังที่สุดเท่าที่เธอทำได้ เพื่อจะฟังข่าวจากประเทศอังกฤษ และตอนแรกข่าวที่ได้ยินทางวิทยุและข่าวในสำนักข่าวเชลยของเราก็ค่อนข้างเหมือนกัน การรุกรานของเยอรมันประสบชัยชนะในทุกแห่งหน เดือนแล้วเดือนเล่าการถ่ายทอดจากฝั่งปลดปล่อยชาวดัตช์ทำได้แต่ขอร้องเราให้รอคอย ให้มีความกล้าหาญ ให้เชื่อในการโต้กลับซึ่งจะเกิดขึ้นสักวันอย่างแน่นอน

พวกเยอรมันได้ซ่อมแซมความเสียหายที่เกิดจากระเบิดที่สนามบินแล้วและกำลังใช้มันตอนนี้เป็นฐานสำหรับการบุกโจมตีทางอากาศต่อสี่ประเทศอังกฤษ คืนแล้วคืนเล่าเรานอนอยู่บนเตียงและคอยฟังเสียงคำรามของเครื่องจักรเหล่านั้นที่มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก บางคราวเหล่าเครื่องบินของอังกฤษก็ตอบโต้และจากนั้นเหล่านักสู้ของเยอรมันก็อาจขัดขวางพวกเขาเหนือเมืองฮาร์เลมพอดิ

คืนหนึ่งฉันพลิกตัวไปมาเป็นชั่วโมงขณะที่เหล่านักบินต่อสู้กันเหนือศีรษะ ทำให้ผื่นฟ้าเหนือฉันเกิดริ้ว ๆ เป็นเปลวเพลิง ในที่สุดฉันได้ยินเบ็ทซี่คนอะไรอยู่ในห้องครัวและวิ่งลงไปร่วมวงกับเธอ

เธอกำลังชงชา เธอนำมันเข้ามาในห้องทานข้าวซึ่งเป็นที่ ๆ เราได้คลุมหน้าต่างเหล่านั้นด้วยกระดาษสีดำทึบและเอาถ้วยดีที่สวยที่สุดเหล่านั้นออกมา ที่ไหนสักแห่งในคืนนั้นมีเสียงระเบิด จานชามในตู้เก็บของส่งเสียงกระทบกัน นานเป็นชั่วโมงพวกเราจิบชาของเราและพูดคุยกัน จนกระทั่งเสียงของเครื่องบินหลายลำจางหายไปและห้องฟ้าเงียบสงบ ฉันกล่าววราตรีสวัสดิ์แก่เบ็ทซี่ที่ประตูเข้าห้องเหล่านั้นของทันต์แจนส์และคลำหาทางขึ้นบันไดมืด ๆ นั้นไปที่ห้องของตัวเอง แสงลูกปืนไฟนั้นหายไปจากผื่นฟ้าแล้ว ฉันคลำหาเตียงของฉัน: หมอนอยู่ตรงนั้น จากนั้นในความมืดมือของฉันกำอะไรสักอย่างแข็ง ๆ แหลคมด้วย! ฉันรู้สึกว้าวุ่นใจไปหมดไปตามนิ้วมือนิ้วหนึ่ง

มันคือชิ้นส่วนโลหะหยัก ๆ อันหนึ่ง ยาวสิบนิ้ว

“เบ็ทซี่!”

ฉันรีบวิ่งลงบันไดไปพร้อมกับเศษกระสุนที่แหลคมนั้นในมือของฉัน พวกเรากลับไปห้องทานข้าวและจ้องไปที่มันในแสงไฟขณะที่เบ็ทซี่ทำแผลให้มือของฉัน “บนหมอนของเธอ” เธอพูดซ้ำ ๆ

“เบ็ทซี่ ถ้าฉันไม่ได้ยินเธอในห้องครัวตอนนั้นล่ะก็-”

แต่เบ็ทซี่เอานี้มาจรดปากของฉัน “อย่าพูดอย่างนั้น คอร์รี่! ไม่มี ‘ถ้า’ ในโลกของพระเจ้า และไม่มีที่ไหนปลอดภัยกว่าที่อื่น ๆ หรือก ศูนย์กลางแห่งน้ำพระทัยของพระองค์คือที่ปลอดภัยแห่งเดียวของเรา- โอ คอร์รี่ ขอให้เราอธิษฐานเพื่อที่เราจะทราบมันเสมอไปด้วยเถิด!”

ความสยดสยองที่แท้จริงของการยึดครองมีอำนาจเหนือเราอย่างช้า ๆ ในระหว่างช่วงปีแรกของการปกครองโดยคนเยอรมัน มีการโจมตีเพียงเล็กน้อยต่อพวกยิวในฮอลแลนด์ ก่อนหินที่ถูกปาทะลุหน้าต่างร้านค้าที่มียิวเป็นเจ้าของ ถ้อยคำน่าเกลียดที่ถูกขีดเขียนบนกำแพงของธรรมศาลาสักแห่ง มันเหมือนราวกับว่าพวกเขา กำลังล่องใจเรา ทดสอบความอดกลั้นของประเทศนี้ ชาวดัตช์เยอะขนาดไหนจะร่วมวงไปกับพวกเขา?

และคำตอบที่ทำให้เราละลายก็คือ เยอะมาก สมาพันธ์สังคมนิยมแห่งชาติ (The National Socialist Bond) ซึ่งเป็นองค์กรชายชาติแห่งประเทศไทยฮอลแลนด์ มีขนาดใหญ่โตมากขึ้นและกล้ำมากขึ้นพร้อมกับแต่ละเดือนของการยึดครอง บางคนเข้าร่วมกับ NSB เพียงเพื่อผลประโยชน์: อาหารมากขึ้น คุปองแลกเสื้อผ้ามากขึ้น งานและที่อยู่อาศัยที่ดีที่สุด แต่คนอื่น ๆ กลายเป็นพวก NSB เพราะมีความเชื่อมั่น ลัทธินาซีเป็นโรคชนิดหนึ่งซึ่งชาวดัตช์เองก็ติดง่าย และคนเหล่านั้นที่มีอคติต่อต้านพวกยิวก็ล้มป่วยด้วยโรคนี้อีกก่อนใคร ๆ

ในระหว่างการเดินเล่นประจำวันของเรา คุณพ่อและฉันเห็นอาการเหล่านั้นของโรคคลุกคาม ป้ายอันหนึ่งติดที่หน้าต่างร้านค้า: พวกยิวจะไม่ได้รับบริการ ที่ทางเข้าของสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง: ห้ามพวกยิวเข้า ที่ประตูของห้องสมุด ด้านหน้าภัตตาคารหลายแห่ง โรงมหรสพ แม้กระทั่งหอจัดแสดงคอนเสิร์ตที่เรารู้จักตรอกของมันมากกว่าที่นั่งของมันตั้งเยอะ

ธรรมศาลาแห่งหนึ่งถูกเผาราบและระดับเพลิงหลายคันมา แต่แค่เพื่อป้องกันไม่ให้เปลวเพลิงลุกลาม

ไปยังอาคารที่อยู่ด้านข้างเท่านั้น

เที่ยงวันหนึ่งขณะที่คุณพ่อและฉันเดินไปตามเส้นทางที่คุ้นเคย สองข้างทางสว่างไสวไปด้วยดาวสีเหลืองที่ถูกเย็บติดกับเสื้อคลุมและส่วนหน้าของเสื้อชั้นนอก พวกผู้ชาย ผู้หญิงและเด็ก ๆ สวมดาวหกแฉกนั้นที่มีคำว่า จูด (ยิว) อยู่ตรงกลาง พวกเราประหลาดใจ ขณะที่พวกเราเดินไป ที่ผู้คนมากมายเหลือเกินที่เราเดินผ่านทุกวันเป็นพวกยิว ชายคนหนึ่งที่อ่านเวสต์วีกนิตยสาร ในตลาดโกรทมาร์คท์สวมดาวดวงหนึ่งบนเสื้อสูทนักธุรกิจที่ร่ำรวยอย่างดีของเขา นายบูลด์ต็อกคนนั้นก็ด้วย ใบหน้าที่ขมขื่นของเขา มีร่องลึกมากกว่าเดิมเสียอีก เสียงของเขาขณะที่เขาบ่นเหล่าสุนัขของเขาก็รุนแรงและตึงเครียด

ที่แย่ที่สุดเลยก็คือการหายตัวไปเหล่านั้น นาฬิกาเรือนหนึ่ง ซึ่งซ่อมเสร็จและพร้อมแล้ว ห้อยอยู่บนตะขอของม้านในด้านหลังของร้าน เดือนแล้วเดือนเล่า บ้านหลังหนึ่งในช่วงตึกของนอลลีถูกทิ้งร้างอย่างเป็นปริศนา ญาติขึ้นรถในสวนกุหลาบนั้น วันหนึ่งร้านของคุณคานที่อยู่ส่วนบนของถนนก็ไม่เปิด คุณพ่อเคาะที่ประตูร้านของเขาขณะที่เราเดินผ่านไปเที่ยงวันนั้น เพื่อจะดูว่ามีใครไม่สบายหรือไม่ แต่ไม่มีคนตอบ ร้านนั้นยังปิดมาต่อไป หน้าต่างชั้นบนก็มีดและเงียบนานหลายสัปดาห์ จากนั้น แม้ว่าร้านนั้นยังคงปิดต่อไป ครอบครัวหนึ่งที่เป็พวก NSB ก็ย้ายมาอยู่ในห้องเช่าข้างบน

เราไม่มีทางรู้เลยว่าผู้คนที่ถูกเก็บแล้วโดยพวกเกสตาโปหรือว่าหนีไปซ่อนตัวก่อนที่เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นได้ แน่แน่นอนว่าการจับกุมต่อหน้าผู้คน โดยไม่พยายามที่จะปิดบังสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นเลย เริ่มเกิดขึ้นถี่มากขึ้น วันหนึ่งขณะที่คุณพ่อและฉันกำลังกลับจากการไปเดินเล่นของเรา เราได้พบว่าตลาดโกรทมาร์คท์ถูกปิดล้อมโดยพวกตำรวจและพวกทหารสองชั้น รถบรรทุกคันหนึ่งถูกจอดตรงหน้าตลาดปลา หลังรถกำลังมีพวกผู้ชาย ผู้หญิงและเด็ก ๆ ปีนเข้าไป ทุกคนสวมดาวสีเหลืองนั้น ไม่มีเหตุผลที่เราจะทราบได้ว่าทำไมสถานที่แห่งนี้โดยเฉพาะ ณ เวลานั้นโดยเฉพาะถึงถูกเลือก

“คุณพ่อ! คนที่น่าสงสารเหล่านั้น!” ฉันร้องไห้

แถวของตำรวจเปิด รถบรรทุกคันนั้นเคลื่อนตัวผ่าน พวกเราเฝ้ามองจนมันเลี้ยวที่มุมถนน

“คนที่น่าสงสารเหล่านั้น” คุณพ่อกล่าวสะท่อน แต่ฉันประหลาดใจที่ฉันเห็นว่าท่านกำลังมองไปที่ทหารเหล่านั้นที่ตอนนี้กำลังจัดแถวเพื่อที่จะเดินแถวจากไป “พ่อสงสารพวกเยอรมันที่น่าสงสารนะ คอร์รี่ พวกเขาแต่ละต้องแก้ตัวดวงใจของพระเจ้าแล้ว”

พวกเราพูดคุยกันบ่อย คุณพ่อ เบ็ทซี และฉัน เกี่ยวกับสิ่งที่เราทำได้หากเรามีโอกาสได้ช่วยเหลือมิตรสหายชาวยิวของเราบางคน เราทราบว่าวิลเล็มได้พบที่ซ่อนหลายแห่งในตอนต้นของการยึดครองนั้นสำหรับพวกยิวที่เป็นคนเยอรมันผู้ซึ่งได้อาศัยอยู่ในบ้านของเขาตลอด พักหลัง ๆ เขาได้ย้ายพวกยิวชาวดัตช์ที่อายุน้อยกว่าบางคนไปจากบ้านพักคนชราแล้ว เขาชอบพูดว่า “ไม่ใช่เหล่าคนชราของฉัน แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะไม่ได้แต่ต้องเหล่าคนชราของฉัน”

วิลเล็มมีที่อยู่หลายแห่ง เขารู้จักไร่นาหลายแห่งในพื้นที่ชนบทซึ่งเป็นที่ ๆ มีพวกทหารไปยึดครองอยู่น้อยมาก วิลเล็มน่าจะเป็นคนที่เราควรถาม

มันเป็นเช้าวันที่ฝนตกปรอย ๆ ของเดือนพฤศจิกายนในปี 1941 หนึ่งปีครึ่งหลังจากการรุกรานนั้น ขณะที่ฉันก้าวออกไปข้างนอกเพื่อพบหน้าต่างบานเกล็ด ที่ฉันได้เห็นทหารเยอรมันกลุ่มหนึ่งซึ่งมีสีคนเดินลงมา บนถนนบาร์เตลโยริสสตราท พวกเขาสวมหมวกสำหรับสู้รบที่ครอบใบหูของพวกเขา ปืนยาวสะพายพาดไหล่ของพวกเขา ฉันหดตัวกลับเข้าไปในช่องประตูและฝ้าดู พวกเขากำลังตรวจจำนวนร้านค้าขณะที่พวกเขาเดินไปที่ร้านขายหนังสือของเวล ซึ่งอยู่อีกฟากของถนนพอดิ ทหารกลุ่มนั้นหยุดเดิน ทหารนายหนึ่งหยิบปืนออกจากกระเปาะและใช้ท้ายปืนทุบที่ประตู เขากำลังชักท้ายปืนกลับเพื่อจะทุบอีกเมื่อประตุนั้นเปิดและพวกเขาทั้งสี่คนวิ่งเข้าไปข้างใน

ฉันพุ่งตัวกลับผ่านเข้าร้านของเราและขึ้นไปในห้องทานข้าวซึ่งเป็นที่ ๆ เบ็ทซี่กำลังเตรียมโต๊ะสำหรับสามที่ “เบ็ทซี่! เร็วเข้า! เรื่องไม่ดีกำลังเกิดขึ้นที่ร้านของเวลแล้ว!” พวกเรามาที่ประตูหน้าบ้านอีกทันเวลาได้เห็นคุณเวลเดินถอยหลังออกมาจากร้านของเขา ปากกระบอกปืนถูกดันติดห้องของเขา เมื่อเขาหันคุณเวลไปที่ทางเข้าได้สักกระยะหนึ่ง ทหารนายนั้นก็กลับเข้าไปในร้านและปิดประตู ไม่ใช่การจับกุมในตอนนั้น

ในร้าน พวกเราได้ยินเสียงแก้วแตก พวกทหารเริ่มชนหนังสือออกมาเต็มอ้อมแขน ผุ่งชนหมู่หนึ่งกำลังจับกลุ่มกันทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ คุณเวลไม่ได้ขยับไปจากจุดนั้นบนทางเข้าซึ่งเป็นที่ ๆ ทหารนายนั้นทิ้งเขาไว้

หน้าต่างบานหนึ่งเหนือคิระระของเขาเปิดและเสื้อผ้ากองหนึ่งถูกโยนลงมาบนเขา-ชุดนอน เสื้อแจ็ค ชุดชั้นใน พ้อคำหนังสือขรคนนั้นหยุดและเริ่มเก็บเสื้อผ้าของตนอย่างช้า ๆ เหมือนเครื่องจักร เบ็ทซี่กับฉันวิ่งข้ามถนนไปเพื่อจะช่วยเหลือเขา

“ภรรยาของคุณ!” เบ็ทซี่กระซิบอย่างเร่งด่วน “นางเวลอยู่ไหนคะ?”

ชายผู้นั้นแค่ขยิบตาให้เธอ

“คุณต้องเข้ามาข้างใน!” ฉันกล่าว ขณะคว้าถุงเท้าและผ้าเช็ดหน้าหลายผืนจากทางเข้า “เร็วเข้า มากับเรา!”

และเราดันตัวชายขรที่สับสนงุนงงผู้นั้นข้ามถนนมาที่บ้านเบเย คุณพ่ออยู่ในห้องทานข้าวตอนที่เราไปถึงห้องนั้นและพักท่ายคุณเวลโดยไม่แสดงอาการประหลาดใจเลยสักนิด ท่าทางที่เป็นธรรมชาติของท่านดูเหมือนจะผ่อนคลายพ้อคำหนังสือขรผู้นั้นได้นิดหน่อย เขากล่าวว่าภรรยาของเขากำลังไปเยี่ยมน้องสาวคนหนึ่ง ในอัมสเตอร์ดัม

“เราต้องหาโทรศัพท์และโทรไปเตือนเธอไม่ให้มาบ้าน!” เบ็ทซี่กล่าว

เช่นเดียวกับโทรศัพท์ส่วนตัวส่วนใหญ่ เครื่องของเราถูกตัดการเชื่อมต่อไปแล้วในการยึดครองช่วงต้น ๆ มีโทรศัพท์สาธารณะหลายเครื่องอยู่หลายแห่งในเมืองนี้ แต่แน่นอนว่าข่าวสารทั้งหลายไปที่ศูนย์รับสารณะที่ปลายสาย มันถูกต้องไหมที่จะเชื่อมโยงครอบครัวหนึ่งในอัมสเตอร์ดัมกับความวุ่นวายที่นี่? และถ้านางเวลกลับมาบ้านไม่ได้ เธอต้องไปที่ไหนล่ะ? ครอบครัวเวลจะไปอยู่ที่ไหนกัน? แน่นอนว่าไม่ใช่กับน้องสาวคนนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาจะถูกแกะรอยได้ง่ายขนาดนั้น คุณพ่อและเบ็ทซี่และฉันเหลือบมองกัน พวกเรากล่าวเกือบจะพร้อมกันว่า “วิลเล่”

เช่นเคยมันไม่ใช่เรื่องแบบที่จะสามารถบอกเล่าผ่านระบบโทรศัพท์สาธารณะได้ ใครสักคนต้องไป และฉันเป็นตัวเลือกที่ชัดเจน รถไฟของชาวดีตซ์สกรปรกและคนแน่นภายใต้การยึดครองนั้น การเดินทางที่นั่นจะใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงกลับต้องใช้เกือบสามชั่วโมง วิลเลียมไม่ได้อยู่ที่นั่นตอนที่ฉันไปถึงบ้านพักคนชราหลังใหญ่ นั่นหลังเที่ยงพอดีในที่สุด แต่ทีนและคิคลูกชายวัยยี่สิบสองของพวกเขาอยู่ที่นั่น ฉันบอกพวกเขาว่าเกิดอะไรขึ้นบนถนนบาร์เทโลยริสตราทและให้ที่อยู่ที่อยู่อัมสเตอร์ดัมนั้นแก่พวกเขา

“บอกคุณเวลให้พร้อมทันทีที่มีตนะครับ” คิคกล่าว

แต่มันเกือบจะถึง 9:00 น.แล้ว-เวลาเคอร์ฟิวใหม่-ก่อนที่คิคมาเคาะที่ประตูตอก พอสอดมดเสื้อผ้าของคุณเวลไว้ใต้แขนของตน เขาก็นำชายผู้นั้นจากไปในราตรี

ผ่านไปกว่าสองสัปดาห์ก่อนที่ฉันได้เห็นคิคอีกเพื่อจะถามเขาว่าเกิดอะไรขึ้น เขายิ้มให้ฉัน ยิ้มกว้างแบบช้า ๆ ที่ฉันรักมาตั้งแต่เขายังเด็ก

“ถ้าอาจจะทำงานกับขบวนการใต้ดินนะครับ พันต์คอร์รี่ อาต้องเรียนรู้ที่จะไม่ถามคำถามนะครับ”

เราทราบแค่นั้นเกี่ยวกับครอบครัวเวล แต่ถ้อยคำของคิควนเวียนไปมาในหัวของฉัน ขบวนการใต้ดิน... ถ้าอาจจะทำงานกับขบวนการใต้ดิน คิคกำลังทำงานกับกลุ่มลับที่ผิดกฎหมายนี้หรือ? วิลเลียมด้วยไหม?

แน่นอนที่เราทราบว่ามีขบวนการใต้ดินอยู่ในประเทศฮอลแลนด์-หรือสงสัยว่ามี กรณีส่วนใหญ่ของการก่อวินาศกรรมไม่ได้ถูกรายงานในสื่อที่ถูกควบคุมของเรา แต่ข่าวลือมีอยู่หนาหู โรงงานแห่งหนึ่งถูกระเบิดไป แล้ว รถไฟขบวนหนึ่งที่ชนเหล่านักโทษการเมืองถูกสั่งให้หยุด และเจ็ด หรือสิบเจ็ด หรือเจ็ดสิบคนหนีรอดไปได้ ข่าวลือเหล่านั้นมักจะพิศดารมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อถูกนำไปเล่าซ้ำต่อ แต่ทุกครั้งข่าวลือเหล่านั้นนำเสนอหลายสิ่งที่เราเชื่อว่าผิดในสายพระเนตรของพระเจ้า การลักขโมย การโกหก การฆ่าคน นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากให้มีในช่วงเวลาเหล่านี้หรือ? คริสเตียนคนหนึ่งควรปฏิบัติตัวอย่างไรเมื่อความชั่วร้ายเรื่องอำนาจ?

ประมาณหนึ่งเดือนหลังจากการบุกค้นร้านขายหนังขนสัตว์นั้นที่คุณพ่อและฉัน ระหว่างการไปเดินเล่นปกติของเรา ได้เห็นบางสิ่งที่มีผิดปกติมากเสียจนเราทั้งคู่หยุดเดินชั่วขณะ ที่กำลังเดินมาทางเรอบนทางเท้า นั้นเหมือนอีกหลายร้อยหนก่อนหน้านั้น คือนายบูลด์ตอกกับท่าเดินแบบขาสั้นของเขา ดาวสีเหลืองสดใสดวงนั้นพอถึงตอนนี้ไม่ได้สะดุดตาอีกต่อไปแล้ว ดังนั้นมันคืออะไรกัน-และจากนั้นฉันก็รู้ว่าอะไรผิดปกติ เจ้าสุนัขสองตัวนั้น สุนัขเหล่านั้นไม่ได้อยู่กับเขา!

เขาเดินสวนไปโดยดูเหมือนมองไม่เห็นเรา คุณพ่อและฉันพร้อมใจกันหันกลับและเดินตามเขาไป เขาเลี้ยวหลายมุมถนนขณะที่เรารู้สึกขยาดหน้ามากขึ้นเรื่อย ๆ กับการเดินตามเขาโดยไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ที่แท้จริง แม้ว่าคุณพ่อและเขาเคยแตะหมวกทักทายกันนานหลายปี เราก็ไม่เคยพูดคุยกันและไม่รู้จักชื่อของเขาด้วยซ้ำ

สุดท้ายชายคนนั้นหยุดตรงด้านหน้าของร้านขายของมือสองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง หยิบกุญแจพวงหนึ่งออกมา และไขเข้าไป เรามองผ่านหน้าต่างไปที่ด้านในของร้านที่มีของอยู่เต็มไปหมด เพียงแวบเดียวเราก็เห็นว่านี่เป็นมากกว่าร้านขายของจิปจายปกติซึ่งมีเครื่องประดับราคาถูกและเก้าอี้ที่นั่งกลวง ใครสักคนที่รักของสวย ๆ งาม ๆ ได้เลือกทุกสิ่งที่นี่ “เราต้องไปพาเบ็ทซ์มานะคะ!” ฉันกล่าว

กระดิ่งเล็ก ๆ อันหนึ่งที่อยู่เหนือประตูส่งเสียงกรังกรังเมื่อเราก้าวเข้าไปในร้าน อัจฉรย์ใจที่ได้เห็นนายบูลดีอกแบบไว้หมวกและอยู่ในร่ม ขณะกำลังไขเปิดลิ้นชักเก็บเงินสดที่ด้านหลังของร้าน

“ขอให้ผมได้แนะนำตัวนะครับคุณ” คุณพ่อเริ่ม “ผมชื่อคาสเปอร์ เท็น บูม และนี่ลูกสาวของผม คอรันิเลีย”

นายบูลดีอกจับมือทักทายและฉันทันสังเกตเห็นร่องลึกเหล่านั้นในแก้มที่ห้อยย้อยทั้งสองข้าง “แฮร์รี่ เดอ วเรียม” เขากล่าว

“คุณ เดอ วเรียม ครับ พวกเราชื่นชมความรักใคร่ของคุณที่แสดงออกต่อพวกสุนัขบูลดีอกของคุณบ่อยครั้งจริง ๆ ครับ พวกเราหวังว่าพวกมันคงสบายดีใช่ไหม?”

ชายเตี้ยคนนั้นจ้องมาที่เราทีละคน ดวงตาหนาหนักคู่นั้นมีน้ำตาปรึ่มอย่างช้า ๆ “พวกมันสบายดีไหมนะเธอ?” เขาทวนคำถาม “ผมเชื่อว่าพวกมันสบายดีนะ ผมหวังว่าพวกมันคงสบายดี พวกมันตายไปแล้ว”

“ตายไปแล้ว!” พวกเราพูดพร้อมกัน

“ผมเอายาใส่ในขามข้าวของพวกมันด้วยมือของผมเอง และผมลูบหัวพวกมันจนหลับไป ลูกน้อยของผม ลูกเล็ก ๆ ของผม ถ้าพวกคุณได้เห็นพวกมันกินล่ะก็! ผมรอนะ พวกคุณรู้ไหม จนกระทั่งพวกเรามีคูบองซื้อเนื้อมากพอ พวกมันเคยกินเนื้อตลอดเวลาเลย”

พวกเราจึงไปที่เขาอย่างมีน ๆ สุดท้ายฉันทันถามไปว่า “นั่นเป็นเพราะการปันส่วนอาหารหรือคะ?”

พร้อมกับการรบกวนมือของเขา ชายตัวเล็กผู้นั้นชวนเราเข้าไปในห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งในด้านหลังของร้าน และให้แก้อีรานั้น “คุณเท็น บูมครับ ผมเป็นยิว ใครจะรู้ว่าพวกเขาจะมาเอาตัวผมไปเมื่อไหร่? ภรรยาของผมก็เหมือนกัน-แม้ว่าเธอเป็นคนต่างชาตินะ-ก็ตกอยู่ในอันตรายเพราะคนที่เธอแต่งงานด้วย”

นายบูลดีอกเข้ตคางสูงเสียดจนแก้มอูมย้อยของเขาเหยียดตึง “พวกเราไม่ได้หวังตัวเราเองหรอกนะ พวกเราเป็นคริสเตียน คาโต้กับผม เมื่อเราตายไป เราจะเจอกับพระเยซู และเรื่องสำคัญมีเพียงเท่านั้น

“แต่ผมพูดกับคาโต้ว่า ‘แล้วเจ้าหมาพวกนี้ล่ะ? ถ้าพวกเราถูกจับตัวไป ใครจะให้อาหารพวกมัน? ใครจะจำได้ว่าต้องให้น้ำพวกมันและพาพวกมันไปเดิน? พวกมันคงจะคอยและเราจะไม่มาและพวกมันจะไม่เข้าใจ’ ไม่ได้เด็ดขาด! ทำแบบนี้แล้วผมก็สบายใจ”

“เพื่อนเอ๋ย!” คุณพ่อกุมมือของนายบูลดีอกไว้ในมือทั้งสองข้างของท่าน “ตอนนี้เจ้าเพื่อนร่วมทางสุดรักเหล่านี้อาจเดินไปกับคุณไม่ได้แล้ว คุณจะให้เกียรติลูกสาวของผมกับผมในการเดินไปกับพวกเราได้ไหมครับ?”

แต่นายบูลดีอกไม่ยอมทำตามข้อเสนอนี้ “มันจะทำให้พวกคุณตกในอันตรายนะ” เขาพูดอยู่นั้นอย่างไรก็ตาม เขาตอบรับคำเชิญชวนให้มาเยี่ยมพวกเรา “หลังมีด หลังมีดนะ” เขากล่าว

และฉันทันเย็นวันหนึ่งสัปดาห์ถัดมา คุณ เดอ วเรียมก็มาที่ประตูรอกของบ้านเบเยโดยนำภรรยาสุดที่รักและชื้อายของเขาคือคาโต้ มาด้วย และในไม่ช้าเธอและแฮร์รี่ก็เป็นผู้มาเยือนเกือบทุกคืนในห้องหน้าของทันต์แจนส์

ความปิติยินดีหลักของนายบูลดีอกที่บ้านเบเย หลังจากได้พูดคุยกับคุณพ่อ คือหนังสือเล่มหนาเหล่า

นั่นเกี่ยวกับศาสนศาสตร์ยิวซึ่งตอนนี้ถูกเก็บในตู้ไม้มาฮอกกาณีตู้ใหญ่ของทันต์แจนส์ ด้วยว่าเขาได้กลายเป็นคริสเตียน เมื่อประมาณสี่สิบปีก่อนหน้า โดยไม่หยุดการเป็นยิวที่ภักดีเลยสักนิด “ยิวที่ครบบริบูรณ์” เขาชอบบอกพวกเราด้วยรอยยิ้ม “เป็นสาวกของยิวพระองค์เดียวนั้นที่สมบูรณ์แบบ”

หนังสือเหล่านั้นเป็นของรับปีผู้หนึ่งแห่งเมืองฮาร์เลม เขาซื้อพวกมันมาให้คุณพ่อกว่าหนึ่งปีก่อน: “เพื่อว่าผมอาจไม่สามารถดูแลพวกมันได้-เออ-แบบไม่มีกำหนด” เขาได้โบกมืออย่างขอภัยเล็กน้อยไปที่ขบวนเด็กชายตัวน้อย ๆ ที่อยู่ข้างหลังเขา แต่ละคนโง่งนงนภายใต้หน้าหนังสือขนาดมหึมาหลายเล่ม “งานอดิเรกเล็ก ๆ ของผม การเก็บสะสมหนังสือ และกระนั้นเพื่อนเก่าเอ๋ย พวกหนังสือไม่แก่ชราเหมือนอย่างคุณและผม พวกมันจะยังพุดอยู่ต่อไปเมื่อพวกเราจากไปแล้ว ไปยังหลายชั่วอายุคนที่เราจะไม่มีวันได้เห็น ไข่แล้ว หนังสือเหล่านี้ต้องอยู่รอด”

รับปีคนนั้นเป็นหนึ่งในพวกแรก ๆ ที่หายตัวไปจากเมืองฮาร์เลม

บ่อยครั้งจริง ๆ ที่มันคือเหตุการณ์เล็ก ๆ เหตุการณ์หนึ่งที่เกือบไม่รู้ตัวที่กลายเป็นจุดเปลี่ยน เมื่อการจับกุมพวกยิวตามท้องถนนเริ่มเกิดถี่มากขึ้น ฉันก็เริ่มไปรับและส่งมอบงานสำหรับเหล่าลูกค้าของเราที่เป็นยิวด้วยตัวเองเพื่อที่พวกเขาจะได้ไม่ต้องเสี่ยงเข้ามาที่ใจกลางเมือง และฉะนั้นเย็นวันหนึ่งในต้นฤดูใบไม้ผลิของปี 1942 ฉันอยู่ในบ้านของคุณหมอต่านหนึ่งกับภรรยาของเขา พวกเขาเป็นครอบครัวชาวดีดซ์ที่เก่าแก่มาก ๆ ครอบครัวหนึ่ง: ภาพเหมือนเหล่านั้นบนผนังอาจเป็นตำราเรียนเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของประเทศฮอลแลนด์ได้เลย

ครอบครัวฮิมสตราและฉันกำลังพุดคุยกันเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ถูกอภิปรายเมื่อใดก็ตามที่คนกลุ่มหนึ่งมารวมตัวกันในสมัยนั้น การปันส่วนอาหารและข่าวสารจากประเทศอังกฤษ เมื่อเสียงเด็กคนหนึ่งดังแหลมลงมาตามขั้นบันได

“คุณพ่อ! คุณพ่อไม่ได้พาเราเข้านอน!”

ดร. ฮิมสตราลุกขึ้นยืนทันที พร้อมกับคำขอภัยที่กล่าวแก่ภรรยาของเขาและฉัน เขารีบขึ้นไปชั้นบนและในหนึ่งนาทีพวกเราได้ยินการเล่นซอแนบเกิดขึ้นและเสียงหัวเราะแหลมของเด็กสองคน

เท่านั้นแหละ ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง นางฮิมสตราแบ่งส่วนซากกับใบกุหลาบตามสูตรของเธอต่อไป และกระนั้นทุกสิ่งก็ถูกเปลี่ยนแปลง เพราะว่าในชั่วขณะนั้น ความเป็นจริงพังทะลุความดันซาที่ได้เติบโตในตัวฉัน ตั้งแต่การรุกรานนั้น อาจมีเสียงทุบที่ประตูบ้านนี้ได้ทุกเมื่อ เด็กเหล่านี้ คุณแม่และคุณพ่อนี้ อาจถูกสั่งให้ขึ้นท้ายรถบรรทุก

ดร. ฮิมสตรากลับมาที่ห้องนั่งเล่นและบทสนทนาดำเนินต่อไป แต่ภายใต้ถ้อยคำเหล่านั้น คำอธิษฐานหนึ่งก่อตัวขึ้นในใจฉัน

พระเยซูเจ้าข้า ลูกขอถวายตัวเพื่อประชาชนของพระองค์ ในวิธีใดก็ได้ ที่ไหนก็ได้ ได้ทุกเมื่อ

และจากนั้นสิ่งหนึ่งที่พิเศษเหนือธรรมดาได้เกิดขึ้น

ขณะที่ฉันอธิษฐานอยู่นั้น ความฝันขณะตื่นนั้นผ่านไปต่อหน้าต่อตาฉันอีก ฉันได้เห็นม้าดำสี่ตัวนั้นและตลาดโกรทมาร์คท์อีก เหมือนที่ฉันได้เห็นในคืนแห่งการรุกรานนั้น ฉันมองผ่านผู้โดยสารเหล่านั้นที่ถูกลากไป

อย่างไม่เต็มใจหลังม้าเหล่านั้น คุณพ่อ เบ็ทซี วิลเล็ม ตัวฉัน-ออกไปจากเมืองฮาร์เลม ไปจากทุกสิ่งที่แน่นอน
และปลอดภัย-ไปที่ไหนกันล่ะ?

ห้องลับ

มันเป็นวันอาทิตย์ที่ 10 พฤษภาคม 1942 สองปีพอดีหลังการตกต่ำของฮอลแลนด์ ท้องฟ้าที่มีแดดดี ในฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้เหล่านั้นในกล่องเสาไฟเหล่านั้น ไม่ได้สะท้อนสภาพอารมณ์ของเมืองนี้เลยแม้แต่นิดเดียว เหล่าทหารเยอรมันเดินท่องอย่างไร้จุดหมายไปตามท้องถนน บางคนดูราวกับว่าพวกเขายังไม่ฟื้นตัวจากการ สนุกสุดเหวี่ยงคืนวันเสาร์ บางคนคอยสอดสายตามองหาสาว ๆ แล้ว ไม่กี่คนที่ความหาสถานที่เพื่อจะ นมัสการ

แต่ละเดือนการยึดครองนั้นดูเหมือนจะโหดมากขึ้น ข้อห้ามต่าง ๆ มีเยอะมากขึ้น ความปวดใจอัน ล้ำสุดสำหรับชาวดัตช์ก็คือ กฎศีกาที่ทำให้การร้องเพลง “วิลเฮล์มัส” เพลงชาติของเรา ถือว่าเป็น อาชญากรรมอย่างหนึ่ง

คุณพ่อ เบ็ทซี และฉันกำลังอยู่ระหว่างทางไปยังคริสตจักรดัตช์ที่ปฏิรูปแล้วในเวลเซ่น เมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลจากเมืองฮาร์เลม ซึ่งเป็นที่ ๆ ปีเตอร์ได้ชนะตำแหน่งผู้เล่นออร์แกนในการแข่งขันกับนักดนตรีที่แก่กว่าและมีประสบการณ์มากกว่าสี่สิบคน ออร์แกนที่เมืองเวลเซ่นเป็นตัวหนึ่งที่ดีที่สุดในประเทศ แม้ว่ารถไฟดูเหมือนจะช้าลงในแต่ละครั้ง พวกเราก็ไปบ่อย ๆ

ปีเตอร์กำลังเล่นอยู่แล้ว เรามองไม่เห็นเขาในห้องออร์แกนสูง ๆ นั้น เมื่อเราเบียดเสียดเข้าไปในแถวม้า นั่งยาวที่มีคนแน่น นั่นเป็นสิ่งที่การยึดครองนั้นได้ทำเพื่อฮอลแลนด์ คริสตจักรหลายแห่งมีคนแน่นขนาด

หลังจากเพลงนมัสการและคำอธิษฐาน คำเทศนาก็ตามมา ซึ่งเป็นคำเทศนาที่ดีวันนี้ ฉันคิดในตอนนั้น ฉันอยากให้ปีเตอร์ตั้งใจฟังมากกว่าเดิม เขาถือว่าคำเทศนาทั้งหลายน่าสนใจเฉพาะแค่กับพวกวัดลูโบราณอย่าง แม่ของเขาและฉัน ฉันอายุเข้าวัยห้าสิบแล้วฤดูใบไม้ผลินั้น ซึ่งสำหรับปีเตอร์เป็นวัยที่ชีวิตผ่านพ้นไปแล้วอย่าง แน่นนอน ฉันชอบขอร้องเขาให้จดจำไว้ว่าความตายและเรื่องสุดท้ายทั้งหลายจะมาถึงเราทุกคนได้ทุกวัย-โดย เฉพาะสมัยนี้-แต่เขาชอบตอบอย่างมีเสน่ห์ว่าเขาเป็นนักดนตรีฝีมือดีเกินกว่าที่จะตายในวัยหนุ่ม

คำอธิษฐานปิดถูกกล่าว และจากนั้นคนทั้งคริสตจักรก็นั่งเตรียมพร้อม โดยปราศจากการพูดพร่ำทำ เพลง ปีเตอร์เล่นเพลง “วิลเฮล์มัส” แบบสุดเสียงทุกแรงกด!

คุณพ่อ ฌ วยแปดสิบสอง เป็นคนแรกที่ลุกขึ้นยืน ตอนนั้นทุกคนกำลังยืนแล้ว จากที่ไหนสักแห่งด้านหลังของเราเสียง ๆ หนึ่งขับร้องเนื้อเพลง อีกคนร่วมขับร้อง และอีกคน จากนั้นเราทุกคนก็ร้องเพลงด้วยกัน เสียงดังเต็มทีของฮอลแลนด์ที่ขับร้องเพลงชาติต้องห้ามของมัน เราร้องเพลงจนสุดเสียงของเรา ขับขานความเป็นหนึ่งเดียวของเรา ความหวังของเรา ความรักของเราที่มีให้แก่พระราชินีและประเทศชาติ ในวันครบรอบปี แห่งความพ่ายแพ้ นี้ ดูเหมือนเราเป็นผู้มีชัยอยู่สักชั่วขณะหนึ่ง

หลังจากนั้น พวกเรารอปีเตอร์อยู่ที่ประตูข้างเล็ก ๆ ของคริสตจักร มันเป็นเวลานานก่อนที่เขาว่างที่จะ ปลีกตัวมากับพวกเรา ผู้คนมากมายจริง ๆ อยากสวมกอดเขา อยากจับมือทักทายเขาและตบหลังชื่นชมเขา เห็นได้ชัดว่าเขาพอใจกับตัวเองมากมายจริง ๆ

แต่ตอนนี้เมื่อช่วงขณะนั้นผ่านไปแล้ว ฉันก็โมโหเขา เหมือนปกติ พวกเกสตาโปน่าจะได้ยินเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้แน่ ไม่น่าอาจได้ยินแล้วก็ได้: พวกเขามีทีมอยู่ทุกหนแห่ง ฉันคิดถึงนอลลี่ ซึ่งอยู่บ้านจัดเตรียมมือเย็นวันอาทิตย์ให้เราทุกคน ฉันคิดถึงพี่น้องชายหญิงของปีเตอร์ และฟลิป-ถ้าเขาถูกถอดจากตำแหน่งครูใหญ่ของโรงเรียนเพราะเรื่องนี้จะเป็นอย่างไง? และปีเตอร์เสียงมากขนาดนี้ไปเพื่ออะไรกัน? ไม่ใช่เพื่อชีวิตของผู้คนแต่เพื่อแสดงออก เพื่อการทำลายอันไร้ความหมายเพียงชั่วขณะหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ที่ถนนบอสเฮ็นโฮเวนสตราท ปีเตอร์เป็นวีรบุรุษคนหนึ่งขณะที่ครอบครัวของเขาคนแล้วคนเล่าขอให้เราพรรณาน่าอีกทีว่าเกิดอะไรขึ้น สมาชิกพวกเดียวกันแห่งครอบครัวนั้นที่รู้สึกแบบเดียวกันกับฉันคือหญิงสาวยิวสองคนนั้นที่พักอาศัยอยู่ที่บ้านของนอลลี่ หนึ่งในสองคนนี้เป็นสุภาพสตรีชาวออสเตรียสูงวัยคนหนึ่งทีวิลเลียมได้ส่งมาซ่อนตัวที่นี่ “คาเทรียน” ตามที่ครอบครัวนั้นได้ตั้งชื่อแบบคริสเตียนให้เธอใหม่ กำลังรับหน้าที่เป็นแม่บ้านของครอบครัวไวเออร์เดน-แม้ว่านอลลี่แอบบอกฉันว่าเธอยังเก็บที่นอนของตัวเองได้ไม่เรียบร้อยเท่าไรด้วยซ้ำ เธออาจไม่รู้วิธีก็ได้ เพราะว่าเธอมาจากครอบครัวที่มั่งมีและเป็นชนชั้นสูง

หญิงอีกคนเป็นสาวยิวสัญชาติดัตช์ ผมบลอนด์ ตาสีฟ้า พร้อมกับเอกสารประจำตัวปลอมแบบไร้ที่ติดซึ่งถูกจัดทำให้โดยขบวนการใต้ดินแห่งชาติดัตช์เอง เอกสารเหล่านั้นเหมือนของจริงมากและอำนวยการเอเช็กก็ดูไม่เหมือนยิวตามแบบฉบับของนาซี จนเธอเข้าออกบ้านนั้นได้อย่างอิสระ ไปซื้อของและช่วยที่โรงเรียน โดยแสดงตัวว่าเป็นเพื่อนคนหนึ่งของครอบครัวนี้ซึ่งสามีของเธอได้เสียชีวิตในเหตุระเบิดที่เมืองรอตเทอร์ดัม คาเทรียนและอำนวยการเอเช็กไม่อาจเข้าใจมากไปกว่าฉันกับการที่ปีเตอร์ตั้งใจทำบางสิ่งที่อาจดึงดูดความสนใจของทางการ

ฉันรู้สึกร้อนใจตลอดทั้งบ่าย สะดุ้งกับเสียงของรถทุกคัน เพราะว่ามีแต่พวกตำรวจ พวกเยอรมัน และพวก NSB ที่มียานยนต์สมัยนี้ แต่ถึงเวลาต้องกลับไปบ้านเบเยแล้วและยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ฉันเป็นกังวลอยู่อีกสองวัน จากนั้นก็คิดว่าปีเตอร์คงยังไม่ได้ถูกรายงาน หรือไม่ก็กำลังเกสตาโปคงมีเรื่องต่าง ๆ ที่สำคัญกว่าให้จัดการ มันเป็นเช้าวันพุธขณะที่คุณพ่อของฉันกำลังไขเปิดม่านทำงานของเราที่ค็อกกิ้งน้องสาวของปีเตอร์โผล่พรวดเข้ามาในร้าน

“คุณตา! ทันต์คอร์รี่! พวกเขามาจับปีเตอร์แล้ว! พวกเขาเอาตัวเขาไปแล้ว!”

“ใครนะ? ที่ไหน?”

แต่เธอไม่รู้และผ่านไปสามวันครอบครัวนั้นถึงทราบเรื่องว่าเขาถูกจับไปที่คุกกลางในอัมสเตอร์ดัมแล้ว

มันเป็นเวลา 7:55 น. ในตอนเย็น ไม่กี่นาทีก่อนชั่วโมงคอร์รี่ฟิวใหม่ที่เวลา 8:00 น. ปีเตอร์ติดคุกมาสองสัปดาห์แล้ว คุณพ่อและเบ็ทซีและฉันนั่งอยู่รอบโต๊ะที่ห้องทานข้าว โดยคุณพ่อกำลังสับเปลี่ยนนาฬิกาหลายเรือนในกระเป๋ของพวกมันและเบ็ทซีกำลังเย็บผ้าอยู่ เจ้าแมวคล้ายพันธุ์เปอร์เซียตัวใหญ่สีดำของเราขดตัวอยู่บนตักของเธอ เสียงเคาะที่ประตูตรอกทำให้ฉันเหลือบมองในกระจกริมหน้าต่าง หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ในแสงจ้าช่วงโพล้เพล้ของฤดูใบไม้ผลิ เธอถือกระเป๋าเสื้อผ้าใบเล็กและ-นำแปลกสำหรับช่วงนั้นของปี-สวมเสื้อโค้ทขนสัตว์ ถุงมือ และผ้าคลุมหน้าผืนใหญ่

ฉันวิ่งลงไปและเปิดประตู “ฉันเข้าไปได้ไหมคะ?” เธอถาม เสียงของเธอแหลมสูงด้วยความกลัว

ไหม?”

วิลเลียมเอานิ้วมือกดที่ดวงตาของตน และฉันสังเกตเห็นทันทีว่าเคราของเขามีเส้นที่หงอกเยอะจริง ๆ “มันเริ่มยากขึ้นเรื่อย ๆ แล้ว” เขากล่าว “ยากขึ้นทุกเดือน พวกเขาเข้าสู่ถึงการขาดแคลนอาหารตอนนี้แล้วกระทั่งบนไร่นา ฉันยังมีที่อยู่หลายแห่ง ใช่มั้ย? แต่พวกเขาจะไม่รับใครที่ไม่มีบัตรปันส่วนอาหาร”

“คนที่ไม่มีบัตรปันส่วนอาหารเนี่ยนะ! แต่พวกเขายิวไม่ได้รับแจกบัตรปันส่วนอาหารนี่นา!”

“พีร์” วิลเลียมหันไปมองออกนอกหน้าต่าง นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันอยากรู้จริง ๆ ว่าเขากับทีนเลี้ยงดูพวกเขาหญิงสูงอายุในการดูแลของพวกเขาได้อย่างไร

“พีร์” เขากล่าวซ้ำ “และบัตรปันส่วนอาหารก็ปลอมแปลงไม่ได้ด้วย พวกมันถูกเปลี่ยนบ่อยเกินไปและพวกมันก็ดูออกง่ายเกินไป บัตรประจำตัวนั้นแตกต่าง พีร์รู้จักโรงพิมพ์หลายแห่งที่ทำพวกมัน แน่نونว่าเธอต้องใช้ช่างภาพสักคน”

ช่างภาพเหรอ? โรงพิมพ์หลายแห่งเหรอ? วิลเลียมกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่? “วิลเลียม ถ้าผู้คนที่ต้องการบัตรปันส่วนอาหารและไม่มีบัตรที่ปลอมแปลงได้เลย พวกเขาต้องทำยังไงล่ะ?”

วิลเลียมหันจากหน้าต่างอย่างช้า ๆ ดูเหมือนเขาสัมพันธ์กับปัญหาเฉพาะตัวของฉันไปแล้ว “บัตรปันส่วนอาหารเหรอ?” เขาออกท่าทางแบบคลุมเครือ “เธอก็ขโมยมันสิ”

ฉันจ้องไปที่นักบวชกลุ่มปฏิรูปแล้วชาวดัตช์ผู้นี้ “จั้น วิลเลียม พี่จะขโมย...ฉันหมายความว่า...พี่จะหาบัตรสามใบที่ขโมยมาได้ไหม?”

“ไม่ คอร์รี่! พี่ถูกจับตาอยู่! เธอไม่เข้าใจเรื่องนั้นเหรอ? ทุกความเคลื่อนไหวของพี่ถูกจับตาอยู่!”

เขาเอาแขนข้างหนึ่งโอบไหล่ฉันและกล่าวต่อไปอย่างกรุณามากขึ้น “แม้ว่าพี่ยังทำงานต่อไปได้อีกสักพัก มันคงจะดีกว่าเยอะนะถ้าเธอจะพัฒนาแหล่งที่มาของเธอเอง ยิ่งเธอเชื่อมโยงกับพี่น้องลงเท่าไร-เชื่อมโยงกับใครอื่นน้อยลงเท่าไร-ก็ยิ่งดี”

ขณะถูกเขย่าเบา ๆ บนรถไฟที่มีคนแน่นกลับบ้าน ฉันคิดทบทวนคำพูดของวิลเลียมอยู่ในหัว แหล่งที่มาของเธอเอง นั่นฟังดูเป็นมืออาชีพจังเลย ฉันจะไปหาแหล่งที่มาของบัตรปันส่วนอาหารที่ถูกขโมยมาได้ยังไง?

ฉันรู้จักใครบ้างในโลก...

และ ณ ชั่วโมงนั้นเองชื่อ ๆ หนึ่งก็ปรากฏในหัวของฉัน

เฟรด คูรอนสตรา

เฟรดเป็นชายที่เคยอ่านมาตรวัดไฟฟ้าที่บ้านเบเย ครอบครัวคูรอนสตรามีลูกสาวคนหนึ่งที่สมองซ้ำ ตอนนี้อยู่เป็นสาวแล้ว พวกเขาเข้าร่วมประชุมที่ “คริสตจักร” ที่ฉันเคยจัดประชุมสำหรับผู้คนที่สมองซ้ำมานานยี่สิบปีแล้ว และตอนนี้เฟรดได้งานใหม่โดยทำงานให้กับสำนักงานอาหาร นั่นเป็นแผนกที่ออกบัตรปันส่วนอาหาร มีใช่หรือ?

เย็นวันนั้นหลังมือค่ำ ฉันปั่นตัวสะเทือนข้ามถนนอิฐไปยังบ้านคูรอนสตรา ยางของจักรยานคันเก่าที่ชื่อสัตว์ของฉันยอมแพ้แล้วในที่สุด และฉันได้ร่วมวงกับอีกหลายร้อยคนที่ปั่นเสียงดังไปทั่วเมืองบนขอบล้อที่เป็นโลหะ การสะเทือนแต่ละหนเตือนใจฉันอย่างน่ารำคาญเกี่ยวกับวัยห้าสิบของฉัน

เฟรด ชายหัวล้านที่ดูเหมือนทหาร มาที่ประตูและจ้องฉันอย่างงง ๆ เมื่อฉันกล่าวว่าฉันอยากคุยกับเขา เกี่ยวกับการนมัสการวันอาทิตย์ เขาชวนฉันเข้าบ้าน ปิดประตู และกล่าวว่า “เออละ คอร์รี่ คุณมาหาผมด้วย เรื่องอะไรกันแน่?”

พระองค์เจ้าข้า ฉันอธิษฐานโดยไม่ออกเสียง หากมันไม่ปลอดภัยที่จะบอกความลับกับเฟรด โปรดหยุด การสนทนาตอนนี้ก่อนที่มันจะสายเกินไปด้วยเถิด

“ฉันต้องบอกคุณก่อนเลยว่าพวกเรามีแขกที่ไม่ได้คาดคิดมาพักอยู่ที่บ้านเบเย ตอนแรกมีหญิงโสดคนหนึ่ง จากนั้นก็สามีภรรยาคนหนึ่ง ตอนที่ฉันกลับไปเมื่อตอนบ่ายวันนี้ ก็มีอีกคู่หนึ่ง” ฉันหยุดชั่วคราว “พวกเขาเป็น ยิว”

สีหน้าของเฟรดไม่ได้เปลี่ยนแปลง

“เราจัดหาสถานที่ปลอดภัยให้คนเหล่านี้ได้ แต่พวกเขาต้องจัดหาบางสิ่งด้วย บัตรปันส่วนอาหาร”

ดวงตาของเฟรดยิ้ม “นั่นไง ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าคุณมาที่นี่ทำไม”

“เฟรด มีทางใดบ้างไหมที่คุณจะแจกบัตรเสริมได้? เกินกว่าที่คุณรายงาน?”

“ไม่มีเลย คอร์รี่ บัตรพวกนั้นต้องถูกรายงานโดยใช้สิบกวาวิธีเลย พวกมันถูกตรวจและถูกตรวจอีก”

ความหวังที่ก่อนหน้านี้เคยก่อตัวขึ้นในตัวฉันพังทลายเสียแล้ว แต่เฟรดทำหน้าที่นิวคิ้วขมวด

“เว็นแต่-” เขาเริ่ม

“เว็นแต่อะไรเธอ?”

“เว็นแต่จะมีการปล้น สำนักงานอาหารในอุตรซท์ถูกปล้นเมื่อเดือนก่อน-แต่โจรพวกนั้นถูกจับได้”

เขาเงิบไปสักพัก “ถ้าเกิดเหตุปล้นตอนเที่ยง” เขากล่าวช้า ๆ “ตอนที่เสมียนผู้บันทึกกับผมอยู่ที่นั่น... และถ้าพวกเขาเจอเราถูกมัดและอุดปาก...” เขาดีดนิ้ว “และผมรู้จักชายคนที่อาจทำมันสำเร็จ! คุณจำคนที่-”

“อย่าค่ะ!” ฉันกล่าว เพราะจำคำเตือนของวิลเลียมได้ “อย่าบอกฉันค่ะว่าเป็นใคร และอย่าบอกฉันว่า ทำยังไง แค่เอาบัตรพวกนั้นมาให้ถ้าคุณทำได้ก็พอค่ะ”

เฟรดจ้องมาที่ฉันสักครู่ “คุณต้องการกี่ใบล่ะ?”

ฉันอ้าปากเพื่อจะพูดว่า “ห้าใบค่ะ” แต่ตัวเลขที่ออกมาแทนแบบไม่คาดคิดและน่าตกใจคือ “หนึ่งร้อย ใบค่ะ”

เมื่อเฟรดเปิดประตูต้อนรับฉันแค่หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ฉันก็อ้าปากค้างเมื่อได้เห็นเขา ดวงตาทั้งสองข้างมี สีม่วงเขียว ริมฝีปากล่างของเขาแตกและบวม

“เพื่อนของผมเล่นสมทบบาทไปหน่อยนะ” เขากล่าวแค่นั้น

แต่เขาได้บัตรพวกนั้นมา บนโต๊ะในช่องสีน้ำตาลมีหนังสือเดินทางไปสู่ความปลอดภัยหนึ่งร้อยใบ เฟรด ฉีกส่วนที่เขียนว่า “คู่มือแบบต่อเนื่อง” ไปจากแต่ละใบแล้ว คู่มืออันสุดท้ายนี้ถูกแสดงที่สำนักงานอาหารวัน สุดท้ายของแต่ละเดือนเพื่อแลกกับบัตรของเดือนถัดไป ด้วยคู่มือเหล่านี้เฟรดสามารถออกบัตรหนึ่งร้อยใบให้ เราได้ต่อไป “อย่างถูกกฎหมาย”

พวกเราเห็นฟ้องตรงกันว่ามันคงจะเสี่ยงสำหรับฉันที่จะมาที่บ้านของเขาตลอดทุกเดือน ถ้าเกิดเขาจะมาที่บ้านเบเยแทนละ โดยสวมเครื่องแบบพนักงานจตมาตรวัดชุดเก่าของเขา?

มาตรวัดในบ้านเบเยอยู่ในห้องโถงด้านหลังที่ติดบันได พอฉันกลับถึงบ้านบ่ายวันนั้น ฉันจัดแผ่นปูบันไดอันล่างสุดขึ้นมา เหมือนที่ปีเตอร์เคยทำสูงกว่านั้นเพื่อซ่อนวิทย์ และได้พบพื้นที่ว่างเป็นโพรงอยู่ด้านใน ปีเตอร์คงภูมิใจในตัวฉัน ฉันคิดขณะที่ฉันทำงาน-และถูกท่วมทับโดยกระแสแห่งความเปลี่ยวเหงาแทนเด็กชายผู้กล้าหาญและมั่นใจผู้นั้น แต่แม้แต่เขาก็คงต้องยอมรับ ฉันสรุปขณะที่ฉันก้าวถอยในที่สุดเพื่อขึ้นชมที่ซ่อนที่เสร็จสมบูรณ์นั้น ว่ามือและตาของช่างทำนาฬิกามีค่าอยู่บ้าง บานพับนั้นถูกซ่อนลึกลงในตู้ไม้ บันไดโบราณนั้นยังคงสภาพเดิม ฉันพอใจกับผลงานอย่างน่าทึ่ง

เรามีการทดสอบระบบครั้งแรกของเราเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม เฟรดจะต้องเข้ามาทางร้านเหมือนที่เขาเคยทำเสมอ โดยหอบบัตรเหล่านั้นไว้ข้างใต้เสื้อเชิ้ตของเขา เขาน่าจะมาตอน 5:30 น. เมื่อเบ็ทซี่จะให้ห้องโถงด้านหลังปลอดคน ฉันรู้สึกสยดสยองเมื่อเวลา 5:25 น. ประตูร้านเปิดและตำรวจนายหนึ่งก้าวเข้ามา

เขาเป็นชายตัวสูงไว้ผมสีส้มแดงที่ตัดสั้นเกรียนผู้ซึ่งฉันรู้จักในนามว่า-โรล์ฟ วาน วเลียท-แต่ทราบอย่างอื่นน้อยมาก เขาได้มาร่วมงานวันเกิดปีที่หนึ่งร้อยของร้าน แต่กว่าครึ่งกำลังพลก็มาร่วมงานเช่นกัน แน่نونว่าเขาไม่ใช่หนึ่งใน “ขาประจำ” ของเบ็ทซี่ที่มาชิมกาแฟตอนเช้าของฤดูหนาว

โรล์ฟได้นำนาฬิกาเรือนหนึ่งมาซึ่งต้องการทำความสะอาด และดูเหมือนเขาอารมณ์ดีอยากพูดคุย ลำคอของฉันเริ่มแห้งแล้ว แต่คุณพ่อพูดคุยอย่างร่าเริงขณะที่ท่านถอดด้านหลังนาฬิกาของโรล์ฟออกและตรวจสอบมัน เราจะทำยังไงดี? ไม่มีทางที่จะเตือนเฟรด คุณนสตราได้ พอถึง 5:30 น. เบ็ทซี่ประตูร้านก็เปิดและเขาเดินเข้ามา แต่งกายในชุดทำงานสีน้ำเงินของเขา ฉันเห็นว่าหน้าอกของเขาหนาเกินไปชุดหนึ่งเป็นอย่างน้อย

พร้อมกับความสุขอันยอดเยี่ยมเฟรดพยักหน้าให้คุณพ่อ ตำรวจคนนั้น และฉัน “สวัสดีครับ” สุขภาพแต่รู้สึกเบื่อเล็กน้อย

เขาเดินเข้าประตูไปที่ด้านหลังของร้านและปิดประตูไล่หลังเขา หูของฉันเกร็งเพื่อจะฟังเขายกฝาปิดช่องลับนั้น นั่นไง! โรล์ฟคงจะได้ยินมันเหมือนกันแน่เลย

ประตูข้างหลังเราเปิดอีกหน การควบคุมของเฟรดนั้นยอดเยี่ยมเสียจนเขาไม่ได้หลบออกไปที่ทางออกเข้าตรอก แต่เดินกลับผ่านเข้าทางร้าน

“สวัสดีครับ” เขากล่าวอีก

“สวัสดีครับ”

เขาไปถึงประตูที่ออกถนนและจากไป พวกเราอดตัวไปหนึ่ง แต่เราจะต้องหาวิธีเพื่อจะคิดค้นระบบเตือนภัยแล้ว

เพราะว่าในระหว่างนั้น ในหลายสัปดาห์นั้นตั้งแต่การมาเยือนแบบไม่คาดคิดของนางเคลเออร์มาเคอร์มีหลายสิ่งเกิดขึ้นที่บ้านเบเย เมื่อได้บัตรป็นส่วน นางเคลเออร์มาเคอร์และสามีภรรยาสูงวัยคู่นั้นและผู้มาเยือนถัด ๆ มาและถัด ๆ มาได้พบบ้านในทำเลที่ปลอดภัยกว่า แต่กระนั้นผู้คนที่ถูกตามล่าก็ยังมาเรื่อย ๆ และความต้องการเหล่านั้นบ่อยครั้งก็ซับซ้อนมากกว่าบัตรป็นส่วนและที่อยู่อาศัย ถ้าหญิงชาวฮิวคนหนึ่งเกิดท้องขึ้นมา

เธอจะไปตลอดลูกที่ไหนได้? ถ้ายิวคนหนึ่งที่ชอบตัวอยู่เกิดเสียชีวิต จะไปฝังศพเขาได้อย่างไร?

“จงคิดค้นแหล่งที่มาต่าง ๆ ของเธอเอง” วิลเลียมเคยกกล่าวไว้ และตั้งแต่นั้นที่นั่นที่ชื่อของเฟรด คูเรนสตราได้ผุดขึ้นในหัวของฉัน การตระหนักแบบเจ้าเล่ห์ก็เริ่มเติบโตในตัวฉันแล้ว พวกเราเป็นเพื่อนกับคนครึ่งเมืองฮาร์เลม! พวกเรารู้จักเหล่านางพยาบาลในโรงพยาบาลที่รับฝากครรภ์ พวกเรารู้จักเหล่าเสมียนในสำนักงานทะเบียน พวกเรารู้จักใครสักคนในทุกธุรกิจและบริการในเมืองนี้

แน่นอนว่าพวกเราไม่ทราบทัศนคติทางการเมืองของคนเหล่านี้ทุกคน แต่-และตรงนี้ฉันรู้สึกหัวใจฉันเต้นแบบน่าแปลก-พระเจ้าทรงทราบ! งานของฉันคือการเดินตามการทรงนำของพระองค์ที่ละก้าว โดยวางทุกการตัดสินใจไว้กับพระองค์ในการอธิษฐาน ฉันรู้ว่าฉันไม่ใช่คนสมองไวหรือแยบยลหรือเจเนโลก ถ้าบ้านเบเยกำลังกลายเป็นที่นัดพบสำหรับความต้องการและอุปทาน มันก็ต้องฟังกลยุทธ์บางอย่างที่อยู่สูงกว่าของฉัน

สองสามคืนหลังจากการมาเยือนแบบ “คนจดมาตรวัด” หนแรกของเฟรด กริ่งที่ตรอกก็ตั้งนานหลังเคอร์ฟิวไปแล้ว ฉันวิ่งลงชั้นล่างโดยคาดหมายว่าจะเจอกับผู้ลี้ภัยอีกคนที่หน้าเศร้าและพูดตะกุกตะกัก เบ็ทซี่กับฉันได้จัดเตียงไว้แล้วสำหรับแขกที่มาค้างคืนใหม่สี่คนเย็นวันนั้น: หญิงยิวคนหนึ่งและลูกน้อยสามคนของเธอ

แต่ฉันถึงกับประหลาดใจ ที่ซิดนีย์ของตรอกมีต ๆ นั้น คิคยืนอยู่ “ไปเอาจักรยานของอาเนะครับ” เขาสั่งด้วยความห้วนกระชับแบบเด็กหนุ่มปกติของเขา “และสวมเสื้อกันหนาวด้วย ผมมีใครบางคนที่ผมอยากให้อาไปพบครับ”

“ตอนนี้เลยเหรอ? หลังเคอร์ฟิวเนี่ยนะ?” แต่ฉันรู้ว่ามันไร้ประโยชน์ที่จะถามคำถามต่าง ๆ จักรยานของคิคก็ไร้ยางเช่นกัน ขอบล้อถูกหุ้มในผ้า เขาห่อล้อจักรยานของฉันด้วยเพื่อช่วยลดเสียงกระทบกัน และในไม่ช้าพวกเราก็กำลังปั่นไปตามถนนที่ดับไฟแล้วของเมืองฮาร์เลมด้วยความเร็วที่คงทำให้ฉันหวาดกลัวกระทั่งในแสงกลางวัน

“เอามือข้างหนึ่งวางบนไหล่ของผมนะครับ” คิคกระซิบ “ผมรู้ทาง”

พวกเราข้ามถนนเส้นข้างที่มีต ๆ สะพานหลายแห่งที่มีสัน ปั่นอ้อมหัวมุมถนนที่มองไม่เห็น ในที่สุดพวกเราก็ก้าวคล่องกว้างสายหนึ่งและฉันรู้ว่าเรามาถึงชานเมืองที่ทันสมัยแห่งแอร์เดนเฮาท์แล้ว

เราเลี้ยวเข้าไปในถนนส่วนบุคคลเส้นหนึ่งใต้ต้นไม้ที่มีร่มเงา ฉันถึงกับทึ่ง คิคหยิบจักรยานของฉันและแบกทั้งคันของเขาและคันของฉันขึ้นขึ้นบันไดด้านหน้า สาวรับใช้คนหนึ่งที่สวมผ้ากันเปื้อนสีขาวและหมวกย่น ๆ มาเปิดประตู โถงทางเข้ามีจักรยานจอดแน่นไปหมด

จากนั้นฉันก็เห็นเขา ดวงตาข้างหนึ่งยิ้มมาที่ฉัน อีกข้างมองไปที่ประตู พุงพลุ้ยของเขารีบนำหน้าเขามาพิควิค!

เขานำคิคและฉันเข้าไปในห้องวาดภาพซึ่งเป็นที่ ๆ ขณะจิบกาแฟและพูดคุยกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีชายหญิงกลุ่มหนึ่งที่ดูโดดเด่นมากที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นเลย แต่ความสนใจทั้งหมดของฉัน วินาทีแรกนั้น อยู่ที่กลิ่นหอมหวานที่ไม่อาจบรรยายได้ในห้อง ๆ นั้น แน่แน่นอนว่า เป็นไปได้หรือที่พวกเขากำลังดื่มกาแฟจริง ๆ?

พิควิครินให้ฉันถ้วยหนึ่งจากกาทำด้วยเงินนั้นบนตู้ซิดฟา มันเป็นกาแฟ หลังจากสองปี กาแฟดีดซ์รสเข้มและมีกลิ่นฉุน เขาเทให้ตัวเองถ้วยหนึ่งด้วย หย่อนน้ำตาลห้าก้อนตามปกติของเขาลงไปราวกับว่าการปั่น

ส่วนอาหารไม่เคยถูกคิดค้นขึ้นมาเลย สาวใช้อีกคนที่สวมผ้ากันเปื้อนและหมวกยื่นกำลังถือถาดที่มีเค้กทองสูง อยู่หลายชิ้นนำมาแจก

ขณะยึดเข้าปากและชดเชือก ๆ ฉันเดินตามพิควิคไปรอบห้อง จับมือกับผู้คนที่เขาเลือกออกมา มันเป็นการแนะนำตัวที่แปลกเพราะว่าไม่มีการเอ่ยชื่อใด ๆ เลย มีแค่การเรียกชื่อบางครั้ง และ “ไปตามนางสมิทให้หน่อย” เมื่อฉันได้เจอกับสมิทคนที่สี่ของฉันแล้ว คิคก็อธิบายพร้อมกับยิ้มแบบยิ๊งฟิงว่า “มันเป็นนามสกุลเดียวในขบวนการใต้ดินครับ”

ฉะนั้นนี่จึงเป็นขบวนการใต้ดินแบบของจริงแท้ ๆ! แต่ว่า-คนพวกนี้มาจากไหนกัน? ฉันไม่เคยเห็นพวกเขามาก่อนเลยสักคน อีกวินาทีต่อมาฉันตระหนักพร้อมกับรู้สึกเสียวสันหลังว่าฉันกำลังพบกับกลุ่มคนระดับชาติแล้ว

งานหลักของพวกเขา ฉันได้เรียนรู้จากการสนทนาเล็กน้อย คือการประสานงานกับประเทศอังกฤษ และกองกำลังปลดปล่อยชาวต่างชาติที่กำลังต่อสู้ที่อื่นบนทวีปนั้น พวกเขายังบำรุงรักษาเส้นทางใต้ดินซึ่งพวกนักบินของฝ่ายพันธมิตรที่ถูกยิงตกสามารถใช้ไปถึงชายฝั่งทะเลตอนเหนือได้ด้วย

แต่พวกเขาเห็นอกเห็นใจในทันทีกับความอดสาหัสของฉันในการช่วยเหลือชาวฮิวของเมืองฮาร์เลม ฉันรู้สึกเขินจนถึงรากผมของฉันเมื่อได้ยินพิควิคพรรณนาถึงฉันว่าเป็น “หัวหน้าของปฏิบัติการหนึ่งที่นี่ในเมืองนี้” ช่องที่เป็นโพรงใต้บันไดและการผูกมิตรแบบสังเดซไม่ใช่ปฏิบัติการหนึ่ง คนอื่น ๆ ที่เหลือที่เห็นได้ชัดว่าเป็นคนเก่ง มีวินัย และเป็นมืออาชีพ

แต่พวกเขาทักทายฉันด้วยความสุภาพมาก ๆ และพิมพ์มาถึงสิ่งที่พวกเขามีเสนอให้ขณะที่พวกเราจับมือกัน เอกสารประจำตัวปลอม การใช้รถยนต์ที่ติดป้ายทะเบียนของเจ้าหน้าที่รัฐ การปลอมแปลงลายเซ็น

ในส่วนไกลของมุมห้องหนึ่งพิควิคแนะนำให้ฉันรู้จักกับชายตัวเล็กที่ดูอ่อนแอคนหนึ่งซึ่งไว้เคราแพะเป็นมัดเล็ก ๆ “เจ้าภาพของเราแจ้งให้ผมทราบ” ชายตัวเล็กคนนั้นเริ่มต้นอย่างเป็นทางการ “ว่าอาคารกองบัญชาการของคุณขาดแคลนห้องลับ นี่เป็นภัยอย่างหนึ่งสำหรับทุกคน คนเหล่านั้นที่คุณกำลังช่วยเหลือเช่นเดียวกับตัวพวกคุณเองและคนเหล่านั้นที่ทำงานกับคุณ หากคุณอนุญาต ผมจะไปเยี่ยมคุณสักครั้งในสัปดาห์ที่จะถึงนี้...”

หลายปีต่อมาฉันได้เรียนรู้ว่าเขาเป็นหนึ่งในสถาปนิกที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในยุโรป ตอนนั้นฉันรู้จักเขาแค่ในฐานะคุณสมิท

ก่อนที่คิคกับฉันเริ่มปั่นจักรยานกลับไปที่บ้านเบเย พิควิกก็เอาแขนข้างหนึ่งสอดเข้ามาในแขนของฉัน “เธอเอ๊ย ฉันมีข่าวดี ฉันเข้าใจว่าปีเตอร์กำลังจะได้รับการปล่อยตัวแล้ว”

เขาได้รับการปล่อยตัวจริง ๆ ในสามวันถัดมา ผอมลง ซีดกว่าเดิม และไม่ห้วนเกรงเลยสักนิดกับการอยู่ในห้องขังคอนกรีตนานสองเดือน นอลลี ทิน และเบ็ตซีใช้น้ำตาลที่ได้ปั่นส่วนมาเดือนหนึ่งอบเค้กสำหรับงานเลี้ยงต้อนรับกลับบ้านของเขาจนเกลี้ยง

และเช้าวันหนึ่งหลังจากนั้นไม่นานลูกค้าคนแรกในร้านก็เป็นชายตัวเล็กไว้เคราบางคนหนึ่งนามว่าสมิท

คุณพ่อถอดแว่นข้างทำเครื่องประดับของท่านออกจากตาของท่าน หากมีสิ่งหนึ่งที่ท่านรักมากกว่าการทำ ความรู้จักกับเพื่อนใหม่ มันคือการค้นพบการเชื่อมโยงกับเพื่อนเก่า

“สมิท” เขากล่าวอย่างตื่นเต้น “ผมรู้จักสมิทหลายคนในอัมสเตอร์ดัม บังเอิญใหม่ว่าคุณเกี่ยวข้องกับ ครอบครัววันนี้-”

“คุณพ่อ” ฉันทัดจังหวะ “นี่เป็นคนที่หนูเล่าให้พ่อฟังไงคะ เขามาเพื่อ เอ่อ ตรวจสอบที่บ้านค่ะ”

“ผู้ตรวจสอบอาคารหรือ? นั่นคุณคงเป็นสมิทที่มีสำนักงานอยู่ในถนนโกรทเฮาท์แน่ ๆ เลย ผมอยาก รู้จิงว่าผมไม่เคย-”

“คุณพ่อคะ!” ฉันท้วงวอน “เขาไม่ใช่ผู้ตรวจสอบอาคารคะ และเขาไม่ได้ชื่อสมิทด้วย”

“ไม่ได้ชื่อสมิทหรือ?”

คุณสมิทกับฉันทพยายามที่จะอธิบายพร้อมกัน แต่คุณพ่อแค่ไม่เข้าใจว่าคน ๆ หนึ่งจะถูกเรียกด้วยชื่อ ๆ หนึ่งที่ไม่ได้เป็นของตนเองได้อย่างไร ขณะที่ฉันทพาคุณสมิทเข้าไปในห้องโถงด้านหลัง พวกเราได้ยินท่านพึมพำ กับตัวเองว่า “พ่อเคยรู้จักสมิทคนหนึ่งนะบนถนนโคคิง...”

คุณสมิทตรวจสอบและอนุมัติที่xonนั้นสำหรับบัตรปันส่วนที่อยู่ใต้บันไดชั้นล่างสุด เขายังประกาศว่า ระบบเตือนภัยที่เราได้คิดค้นขึ้นมาเป็นที่ยอมรับได้ด้วย นี่เป็นป้ายไม้รูปทรงสามเหลี่ยมที่โฆษณาไฟกอล์ฟ นำที่ฉันทได้ติดไว้ในหน้าต่างห้องทานข้าว トラบไคที่ป้ายนั้นติดอยู่ มันก็ปลอดภัยที่จะเข้าร้าน

แต่เมื่อฉันทให้เขาดูห้องเล็ก ๆ ที่อยู่หลังตู้เก็บของตรงหัวมุมในห้องทานข้าว เขาก็สั่นศีรษะ การ ออกแบบใหม่ในสมัยโบราณของบ้านหลังนี้ได้เหลือพื้นที่ว่างให้คลานได้ในมุมนั้นและพวกเราได้xonเครื่อง ประดับ เหรียญเงิน และของมีค่าอื่น ๆ ไว้ที่นั่นตั้งแต่เริ่มมีการยึดครองนั้น รับปีคนนั้นไม่เพียงนำห้องสมุดของ เขามาให้เราแต่ครอบครัวชาวิวอื่น ๆ ได้นำทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาเข้ามาเก็บรักษาไว้ที่บ้านเบยด้วย ที่ว่างนั้น ใหญ่พอจนเราเชื่อว่าคน ๆ หนึ่งน่าจะคลานเข้าไปในนั้นได้หากจำเป็น แต่คุณสมิทเมินมันโดยไม่เหลือบไปมอง เป็นครั้งที่สอง

“พวกเขาจะดูตรงนั้นเป็นที่แรกเลย อย่าไปเสียเวลาเปลี่ยนแปลงมันละกัน มันเป็นแค่เงิน พวกเรา สนใจการช่วยผู้คนที่รอดชีวิต ไม่ใช่ทรัพย์สินของ”

เขาเดินขึ้นบันไดแคบ ๆ ที่ม้วนเป็นเกลียวนั้น และขณะที่เขาเดินขึ้นไป อารมณ์เขาก็ดีขึ้นตามไป เขา หยุดชั่วคราวด้วยความปรีดีตรงชั้นบันไดที่ผิดที่ผิดทางเหล่านั้น เคาะที่ผนังหงิกงอเหล่านั้น และหัวเราะเสียงดัง กับระดับพื้นของบ้านเก่าสองหลังนั้นที่เชื่อมต่อกันแบบไม่เป็นระยะ

“เป็นไปได้จริง ๆ!” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงตะลึงพรึงเพริด “ช่างเป็นไปได้แบบเหลือเชื่อ ไม่น่าจะเป็น เป็น ไม่อาจคาดเดาได้จริง ๆ! คุณเทน บูม ถ้าบ้านทุกหลังถูกสร้างเหมือนบ้านหลังนี้ คุณคงจะได้เห็นชายที่ กังวลน้อยลงตรงหน้าคุณ”

สุดท้าย ที่ยอดบนสุดของบันได เขาเข้ามาในห้องของฉันทและส่งเสียงร้องด้วยความปรีดีเล็กน้อย “นี่ แหะละใช่เลย!” เขาอุทาน

“คุณอยากให้ที่xonของคุณอยู่สูงที่สุดเท่าที่ทำได้” เขากล่าวต่อไปอย่างตื่นเต้น “ให้คุณมีโอกาสดีที่สุด

ที่จะเอื้อมถึงมันขณะที่มีการตรวจค้นอยู่ข้างล่าง” เขาชะงักออกไปนอกหน้าต่าง ชูคอผอมบางของเขา เคราแพะน้อย ๆ ของเขาชี้ไปทางนี้ทางนั้น

“แต่ว่า...นี่เป็นห้องนอนของฉันนะคะ...”

คุณสมิทไม่ใส่ใจ เขากำลังวัดขนาดแล้ว เขาย้ายตู้เสื้อผ้าใบใหญ่ที่โอนเอนไปมาออกไปจากผนังด้วยความง่ายดายอย่างน่าประหลาดและลากเตียงของฉันมาไว้ตรงกลางห้อง “นี่แหละจะเป็นที่ของผนังหลอก!” เขาดึงดินสอแท่งหนึ่งออกมาด้วยความตื่นเต้นและขีดเส้น ๆ หนึ่งไปตามพื้นห้องยาวสามสิบนิ้วจากผนังด้านหลัง เขายืนขึ้นและจ้องไปที่มันอย่างอารมณ์ดี

“ผมกล้าให้ใหญ่เท่ามันแหละ” เขากล่าว “แต่ต้องใช้ฟูกอันหนึ่งด้วยนะ โอ้ ไซ่สบาย ๆ เลย!”

ฉันพยายามทักท้วงอีก แต่คุณสมิทลืมนไปแล้วว่าฉันมีตัวตน ตลอดสองสามวันถัดมาเขากับเหล่าคนงานของเขาเข้าออกบ้านของเราอย่างต่อเนื่อง พวกเขาไม่เคยเคาะประตู ในการมาเยือนแต่ละหนแต่ละคนแบกอะไรเข้ามาด้วย เครื่องมือในหนังสือพิมพ์ที่พับไว้ อิฐสองสามก้อนในกระเป๋าเอกสาร “ไม้!” เขาอุทานเมื่อฉันกล้าสงสัยว่าผนังไม้จะสร้างง่ายกว่าไหม “ไม่มีเสียงกลวง ๆ นะ แค่นาทีเดียวก็ได้ยินมันแล้ว ไม่เอา ไม่เอา อิฐเป็นสิ่งเดียวสำหรับผนังหลอก”

หลังจากก่อผนังขึ้นแล้ว ช่างฉาบปูนก็มา จากนั้นก็ช่างไม้ สุดท้ายก็ช่างสี หกวันหลังจากเขาได้เริ่มงาน คุณสมิทก็เรียกคุณพ่อ เบ็ทซี่ และฉันให้เข้าไปดู

เรายืนอยู่ทางเข้าประตูและอ้าปากค้าง กลิ่นของสีที่ฟุ้งทาคลุ้งไปทุกที่ แต่แน่นอนว่าไม่มีสิ่งใดในห้องนี้ที่เพิ่งถูกทาสีเลย! ผนังทั้งสี่ด้านดูมีริ้วรอยและสกปรกแบบที่ห้องเก่า ๆ มีในเมืองฮาร์เลมที่เฝ้าถ่าน เชื้อราโบราณขึ้นแบบไม่ขาดตอนรอบเพดาน ซึ่งแตกและหลุดลอกตรงนี้และตรงนั้น เห็นได้ชัดว่าไม่ถูกรบกวนมานานหนึ่งร้อยห้าสิบปีแล้ว คราบน้ำเก่า ๆ เป็นลายตรงผนังด้านหลัง ผนังด้านหนึ่งที่แม้แต่ฉันที่ได้อาศัยอยู่ในห้องนี้มาครึ่งศตวรรษแล้ว ก็แทบไม่อยากจะเชื่อว่าจะไม่ใช่ของเดิม แต่ถูกตั้งให้ถอยมาสองฟุตครึ่งจากผนังจริงนั้นของอาคารหลังนี้

ชั้นวางหนังสือแบบฝังเข้าในผนังทอดยาวไปตามผนังปลอมนี้ ชั้นวางที่เก่าและห้อยซึ่งไม่มีเสียงของพวกมันมีคราบน้ำแบบเดียวกับผนังที่อยู่หลังพวกมัน ด้านล่างในมุมซ้ายมือสุด ข้างใต้ชั้นวางอันล่างสุด มีแผงอันหนึ่งที่เลื่อนได้ สูงสองฟุตและกว้างสองฟุต ซึ่งเปิดเข้าไปในห้องลับนั้น

คุณสมิทก้มและดึงแผงนี้ขึ้นอย่างไร้เสียง เบ็ทซี่กับฉันคลานสี่เท้าเข้าไปในห้องแคบ ๆ นั้นที่อยู่ข้างหลังแผงนั้น พอเข้าไปอยู่ข้างในเราก็สามารถยืนขึ้น นั่ง หรือแม้แต่เหยียดตัวครั้งละคนได้บนฟูกเดี่ยวอันนั้น ช่องระบายอันหนึ่งที่ถูกปิดบัง ซึ่งเปิดเข้าไปในผนังจริงอย่างเจ้าเล่ห์ ยอมให้อากาศเข้ามาจากด้านนอก

“วางเหยือกน้ำอันหนึ่งไว้ตรงนั้นนะ” คุณสมิทกล่าว คลานเข้ามาตามหลังเรา “เปลี่ยนน้ำสัปดาห์ละครั้งนะ เก็บขมปังกรอบและวิตามินไว้ตลอดนะ เมื่อไรที่มีผู้ใดในบ้านปรากฏตัวแบบไม่เป็นทางการ ข้าวของทุกอย่างยกเว้นเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่อยู่ต้องถูกเก็บไว้ที่นี่”

พอคุกเข่าลงอีกที เราก็คลานแถวตอนเดี่ยวออกมาในห้องนอนของฉัน “ย้ายกลับเข้ามาในห้องนี้” เขาบอกฉัน “ทุกสิ่งให้เหมือนแต่ก่อนเปียบ”

ด้วยกำปั้นของเขาเขาฟาดผนังที่อยู่เหนือชั้นวางหนังสือเหล่านั้น

“กองกำลังเกสตาโปอาจค้นนานเป็นปี” เขากล่าว “พวกเขาจะไม่มีทางพบห้องนี้ได้ขาด”

ยูซี

ปีเตอร์อยู่บ้านแล้ว แต่เขาก็ไม่ปลอดภัย ไม่มากไปกว่าชายหนุ่มที่สุขภาพดีคนใดจะปลอดภัย ในเยอรมนีโรงงานผลิตกระสุนกำลังขาดแคลนคนงาน โดยปราศจากค่าเดือน พวกเขาหาอยู่ดี ๆ ก็จะมาล้อมอาคารในช่วงตึกหนึ่งและค้นดูอาคารเหล่านั้น และตอนผู้ชายทุกคนอายุระหว่างสิบหกถึงสามสิบปีขึ้นรถบรรทุกหลายคันเพื่อขนส่ง การตรวจค้นและการจับตัวไปแบบสายฟ้าแลบวิธีนี้ถูกเรียกว่า ราชเซีย และทุกคนรอบครัวที่มีพวกคนหนุ่มก็ใช้ชีวิตแบบหวาดกลัวมัน

ฟิลิปและนอลลีได้จัดแจงห้องครัวของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะมีที่ซ่อนลูกเงินทันทีที่ราชเซียเริ่มต้น มีห้องเก็บมันฝรั่งอยู่ข้างใต้พื้นห้องครัว: พวกเขาได้ขยายขนาดประตูกลที่เปิดเข้าไปในห้องนั้น วางพรมผืนใหญ่ไว้บนประตูกลนั้น และย้ายโต๊ะห้องครัวมาตั้งบนจุดนี้

ตั้งแต่งานของคุณสมิทที่บ้านเบเย ฉันทระหนักว่าช่องนี้ใต้พื้นห้องครัวเป็นที่ซ่อนตัวที่ไม่ดีพอจริง ๆ เหตุผลหนึ่งก็คือ มันอยู่ต่ำเกินไปในบ้านหลังนั้น และคุณสมิทน่าจะกล่าวว่า “พวกเขาจะดูตรงนั้นเป็นที่แรกเลย” อย่างไรก็ตาม ที่ซ่อนนั้นไม่ได้ถูกสร้างขึ้นสำหรับการตรวจค้นแบบละเอียดโดยผู้คนที่ได้รับการฝึกมา แต่สำหรับการจู่โจมตรวจโดยพวกทหาร เป็นที่ซ่อนให้พ้นตานานครึ่งชั่วโมง และฉันคิดว่าสำหรับการตรวจค้นเช่นนั้น ที่ซ่อนนั้นน่าจะเพียงพอแล้ว...

มันเป็นวันเกิดของฟิลิปเมื่อราชเซียมาสู่ถนนเงียบ ๆ เส้นนั้นซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของบ้านหลายหลังที่เหมือนกันเปียบและที่ปลูกติดกัน คุณพ่อ เบ็ทซี และฉันเพิ่งกลับมาแต่หัววันพร้อมกับซาอังกฤษของจริงหนักหนึ่งส่วนสี่ปอนด์จากพิควิค

นอลลี อังนาเลียเซ่ และสาวสูงวัยกว่าสองคนนั้นยังไม่กลับมาตอนที่เราไปถึง ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งประกาศว่ามีรองเท้าผู้ชายมาส่งแล้ว และนอลลีตั้งใจแน่วแน่ว่าจะซื้อคู่หนึ่งมาให้ฟิลิป “ถ้าฉันต้องยืนต่อแถวตลอดทั้งวันนะ”

เรากำลังคุยกันในห้องครัวกับค็อกกีและคาเทรียนตอนที่ปีเตอร์และบ็อบพี่ชายของเขา วิ่งเข้ามาในห้องพร้อมกัน ใบหน้าของพวกเขาซีดขาว “พวกทหาร! เร็ว ๆ เข้า! พวกเขาอยู่ห่างไปสองหลังและกำลังมาทางนี้แล้ว!”

พวกเขาตั้งโต๊ะถอยมา กระจกพรมออกไป และกระตุกประตูกลนั้นเปิด บ็อบหย่อนตัวลงไปก่อนนอนราบ และปีเตอร์ก็วิ่งเข้าไปทับเขา พวกเราปล่อยให้ประตูปิดลง กระจกพรมมาปิดบนมัน และตั้งโต๊ะกลับมาวางที่เดิม ด้วยมือที่สั่นเทา เบ็ทซี ค็อกกีและฉันเหวี่ยงผ้าปูโต๊ะผืนยาวมาคลุมโต๊ะนั้นและเริ่มวางถ้วยจานสำหรับทานซาห้ำที่

มีเสียงกระแทกในห้องโถงเมื่อประตูหน้าเหวี่ยงเปิดและเสียงกระแทกที่เบาว่าอยู่ใกล้ ๆ ขณะที่ค็อกกีวางถ้วยซาห้ำหนึ่ง พวกเยอรมันสวมเครื่องแบบสองคนวิ่งเข้ามาในห้องครัว ปีนยาวประทับไหล่

“หยุดอยู่กับที่ อย่าขยับ”

เราได้ยินเสียงรอกทำบุญที่ย่ำขึ้นบันไดมา พวกทหารเหลือบมองอย่างขยะแหยงไปรอบห้องนี้ซึ่งเต็มไปด้วยพวกผู้หญิงและชายชราคนหนึ่ง ถ้าพวกเขาจะมาที่คาเทรีนใกล้ๆนี้ เธอก็คงเผยตัวอย่างแน่นอน: ใบหน้าของเธอเป็นหน้ากากแห่งความสะพรึงกลัว แต่พวกเขามีสิ่งอื่นอยู่ในหัว

“พวกผู้ชายของพวกคุณอยู่ที่ไหน?” ทหารคนที่เดียวกับคำถามก็ในภาษาตัดซ์ที่สำเนียงแปร่ง ๆ อย่างงุ่มง่าม

“คนพวกนี้เป็นคนป่าของฉันทะ” เธอกล่าว “และนี่เป็นคุณตาของฉัน คุณพ่อของฉันอยู่ที่โรงเรียนของท่าน และคุณแม่ของฉันกำลังไปซื้อของและ-”

“ผมไม่ได้ถามเกี่ยวกับคนทั้งตระกูลนะ!” ชายคนนั้นโพล่งออกมาในภาษาเยอรมัน จากนั้นในภาษาตัดซ์: “พวกพี่น้องผู้ชายของคุณอยู่ที่ไหน?”

ค็อกก็จ้องไปที่เขาวินาทีหนึ่ง จากนั้นก็หลบสายตา ใจของฉันทะหุดนึ่ง ฉันทะรู้ว่านอลลีได้ฝึกลูก ๆ ของเธอมาอย่างไร-แต่แน่นอนว่าแน่นอนว่าตอนนี้ในทุกวาระคำโกหกหนึ่งเป็นเรื่องที่อนุญาตให้ทำได้!

“คุณมีพี่น้องผู้ชายไหม?” เจ้าหน้าที่คนนั้นถามอีก

“มีค่ะ” ค็อกก็กล่าวเบา ๆ “เรามีสามคนค่ะ”

“พวกเขาอายุเท่าไร?”

“ยี่สิบเอ็ด สิบเก้า และสิบแปดค่ะ”

ชั้นบนพวกเราได้ยินเสียงประตูหลายบานเปิดและปิด เสียงชุดของเครื่องเรือนที่ถูกลากไปจากผนัง

“พวกเขาอยู่ที่ไหนตอนนี้?” ทหารนายนั้นถามไม่เลิก

ค็อกก็ก้มและเริ่มเก็บชิ้นส่วนที่แตกเป็นชิ้นเล็ก ๆ ของถ้วย ชายผู้นั้นกระตุกเธอให้ยืนตรง “พี่น้องผู้ชายของคุณอยู่ที่ไหน?”

“คนโตสุดอยู่ที่วิทยาลัยศาสนศาสตร์ค่ะ เขาไม่ค่อยกลับมาบ้านตอนกลางคืนเพราะว่า-”

“แล้วอีกสองคนที่เหลือล่ะ?”

ค็อกก็ไม่หยุดพักหายใจเลย

“พวกเขาอยู่ใต้โต๊ะค่ะ”

พอใช้ปืนของเขาทำท่าบอกให้เราทุกคนถอยไปจากโต๊ะนั้น ทหารนายนั้นฉวยมุมหนึ่งของผ้าปูโต๊ะ เขาพยักหน้าทีหนึ่ง ชายตัวสูงกว่าก็นั่งยอง ๆ พร้อมกับปืนยาวของเขาที่ขึ้นลำ จากนั้นเขาก็สับผ้าปูโต๊ะออก ในที่สุดความตึงเครียดที่สะสมนั้นก็ระเบิดออก: ค็อกก็โพล่งเสียงหัวเราะเป็นพัก ๆ แบบคนเสียสติ พวกทหารหันมาทันที เด็กสาวคนนั้นกำลังหัวเราะเยาะพวกเขาหรือ?

“อย่าทำเหมือนพวกเราเป็นคนโง่งนะ!” ทหารตัวเดียวคำรามขู่ เขาเดินออกไปนอกห้องด้วยความเกรี้ยวกราดและหลายนาทีต่อมาทหารทั้งหมดก็เดินออกไป-แต่น่าเสียดายที่ไม่ใช่ก่อนที่ทหารคนที่เสียบนนั้นแอบเห็นและเก็บซองชาอันมีค่าของเราใส่กระเป๋าเสื้อ

มันเป็นงานเลี้ยงมือเย็นที่น่าแปลกเย็นวันนั้น หันเหไปจากการขอบพระคุณจากหัวใจไปสู่สิ่งที่ใกล้เคียงที่สุดกับการโต้เถียงอันขมขื่นที่ครอบครัวซึ่งผูกพันใกล้ชิดของเราเคยมี นอลลีอยู่ติดกับค็อกก็ โดยยืนกรานว่า

เป็นเธอก็จะตอบแบบเดียวกัน “พระเจ้าทรงให้เกียรติการพูดความจริงด้วยการปกป้องอันสมบูรณ์แบบ!”

ปีเตอร์และบ็อบ จากมุมมองที่อยู่หลังประตูกลนั้น ไม่ได้แน่ใจขนาดนั้น และฉันก็ไม่แน่ใจขนาดนั้น เหมือนกัน ฉันไม่เคยมีความกล้าแบบของนอลลี่-ไม่ และไม่มีความเชื่อแบบของเธอเช่นกัน แต่ฉันดูออกสิ่งที่ไร้ ตระกะ “และมันไม่มีตระกะเลยที่จะพูดความจริงและทำสิ่งที่มีสุา! แล้วเอกสารปลอมเหล่านั้นของอันนาเลียเซ่ ละ-และเครื่องแบบของสาวใช้นั้นที่อยู่บนตัวคาเทรียล่ะ?”

“โอ พระองค์เจ้าข้า ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์” นอลลี่ยกข้อพระคัมภีร์ “‘ขอรักษา ประตุริมฝีปากของข้าพระองค์’ เพลงสดุดี 141!” เธอกล่าวจบอย่างมีชัยชนะ

“เอาละ แล้วเรื่องวิหุยล่ะ? ฉันต้องโกหกด้วยริมฝีปากของฉันเลยนะเพื่อจะเก็บมันไว้ได้!”

“และกระนั้นสิ่งใดก็ตามที่ออกมาจากริมฝีปากของคุณะ คอร์รี่ พ่อแน่ใจว่ามันถูกกล่าวในความรัก!” เสียงที่กรุณาของคุณพ่อตักเตือนใบหน้าสีแดงกำของฉัน

ความรัก คนเราแสดงมันออกมาอย่างไร? พระเจ้าเองทรงแสดงความจริงและความรักออกมาพร้อมกัน ในโลกที่เป็นแบบนี้ได้อย่างไรกัน?

โดยการตาย คำตอบนั้นยื่นเตนออกมาสำหรับฉันในแบบที่แหลมคมกว่าและเย็นยะเยือกกว่าที่มันเคย เป็นก่อนหน้าคืนนั้น: รูปทรงของกางเขนอันหนึ่งถูกสลักไว้บนประวัติศาสตร์ของโลกแล้ว

มันเริ่มยากมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วที่จะหาเจอบ้านที่ปลอดภัยในประเทศสำหรับยิวหลายสิบคนที่กำลัง ผ่านเข้ามาในสถานีใต้ดินของเราก่อนต้นปี 1943 แม้จะมีบัตรปันส่วนและเอกสารปลอมก็ไม่มีที่พอสำหรับพวก เขาทุกคน ไม่ช้าก็เร็วพวกเรารู้ว่าเราจะต้องเริ่มซ่อนผู้คนที่นี้ในเมืองนี้ ช่างน่าเศร้าที่คนแรกเลยนั้นจะเป็นคน ที่พวกเรารักมากที่สุด

มันเป็นตอนช่วงสายที่วันวายในร้านเมื่อเบ็ทซีย่องเข้ามาทางประตูห้องทำงาน “แฮร์รี่กับคาโตมาที่นี่ แล้ว!” เธอกล่าว

พวกเราประหลาดใจ แฮร์รี่ไม่เคยมาที่บ้านเบเยเลยตอนกลางวันเพราะว่าเขากลัวว่าดาวสีเหลืองของ เขาจะทำให้เรากระอักกระอ่วนใจ คุณพ่อและฉันรีบตามหลังเบ็ทซีขึ้นบันไดไป

แฮร์รี่ เดอ วเรียสเล่าเรื่องที่คุ้นเคยให้เราฟัง การมาเยือนเมื่อเย็นวันก่อนจากพวกชายชาติกลุ่ม NSB คำประกาศว่าร้านนั้นถูกยึดแล้ว ใครสนแล้วว่าแฮร์รี่เป็นคริสเตียนหรือไม่? ยิวคนใดก็เปลี่ยนศาสนาได้เพื่อหลีก เลี่ยงความทุกข์ลำบาก พวก NSB กล่าว เมื่อเข้านี้การปรากฏตัวของชาวเยอรมันสวมเครื่องแบบคนหนึ่งเพื่อ ทำให้มันเป็นทางการ: ร้านนั้นถูกยึดแล้ว “เพื่อประโยชน์สุขแห่งความมั่นคงของชาติ”

“แต่-ถ้าผมเป็นภัยต่อความมั่นคง” แฮร์รี่ผู้่นาสงสารกล่าว “พวกเขาคงจะไม่หยุดแค่การยึดร้านของ ผมไปเป็นแน่”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาคงไม่หยุดแค่นั้น แต่ในตอนนั้นเองไม่มีที่ว่างรับคนนอกเมืองแล้ว อันที่จริงที่ อยู่ใต้ดินแห่งนี้เรามี ณ เวลานั้นคือบ้านของหญิงคนหนึ่งชื่อว่า เดอบัวร์ ซึ่งห่างไปไม่ถึงสี่ช่วงตึกจา กบ้านเบเย

บ่ายวันนั้นฉันเคาะที่ประตูบ้านของนางเดอบัวร์ นางเป็นหญิงอ้วนเตี้ยคนหนึ่งที่สวมเสื้อเอี๊ยมผ้าฝ้าย สีน้ำเงินและรองเท้าแตะที่ใส่ในห้องนอน พวกเราเคยจัดหาบัตรปันส่วนให้นางเดอบัวร์และเคยจัดแจงให้มีการ ฆ่าตัดไส้ตั้งจากที่นั่น นางพาฉันไปดูห้องที่อาศัยอยู่ได้ในห้องใต้หลังคาของนาง ยิวสิบแปดคนกำลังอาศัยอยู่ที่ นั้น พวกเขาส่วนใหญ่อยู่ในวัยยี่สิบต้น ๆ “พวกเขาคุ้ยคุ้ยอยู่บนนี้นานเกินไปแล้ว” นางกล่าว “พวกเขาร้องเพลง และเต้นรำและส่งเสียงเอะอะมะเทิงจริง ๆ”

“ถ้าคุณคิดว่าอีกสองคนมากเกินไป...”

“ไม่ ไม่หรอก...ฉันจะให้พวกเขาไปเสียได้ยังไงกันล่ะ? พาพวกเขามาคืนนี้เลย เราหาทางกันได้ล่ะ”

และฉะนั้นแฮร์รี่และคาโต้จึงเริ่มต้นชีวิตของพวกเขาที่บ้านของนางเดอบัวร์ โดยอาศัยอยู่ในห้องนอน แคบ ๆ ห้องหนึ่งในห้องใต้หลังคานั้น เบ็ทซี่ไปทุกวันเพื่อเอาขนมปังทำเอง ซานิดหน่อย ไส้กรอกสักชิ้นไปให้ พวกเขา แต่สิ่งที่เบ็ทซี่เป็นห่วงไม่ใช่ขวัญกำลังใจของแฮร์รี่และคาโต้ เธอเป็นห่วงชีวิตของพวกเขาต่างหาก

“พวกเขาตกอยู่ในอันตรายนะ รู้ไหม” เธอบอกคุณพ่อและฉัน “เป็นความจริงที่พวกคนหนุ่มสาวเหล่านี้ใกล้จะทะเลาะแตกแล้ว เมื่อตอนบ่ายพวกเขาส่งเสียงเอะอะมากจนฉันยังได้ยินเลยตอนอยู่ที่ถนน”

มีเรื่องอื่น ๆ ให้ห่วงอีก ฤดูหนาวสีเทาอันแสนขมขื่นนั้น แม้ว่ามีหิมะตกน้อยมาก ความเหน็บหนาวก็ มาแต่เช้าและอยู่จนดึกดื่น และเชื้อเพลิงนั้นหายาก ที่นี่และที่นั่นในสวนสาธารณะหลายแห่งและตามแนวคลอง หลายสาย ต้นไม้เริ่มหายไปเพราะผู้คนโค่นพวกมันเพื่อเอาไปใช้หุงต้มอาหารและใช้กับเตาผิง ห้องขึ้น ๆ ที่ไม่ได้ รับไออุ่นสร้างความยากลำบากมากที่สุดแก่เด็กเล็ก ๆ และคนสูงวัยมาก ๆ เช้าวันหนึ่งคริสตอฟเฟิลส์ไม่ได้ ปรากฏตัวเพื่อร่วมอ่านพระคัมภีร์ในห้องทานข้าว และไม่มาตอนสาย ๆ ในห้องทำงาน หญิงเจ้าของบ้านเช่า ของเขาพบเขานอนตายอยู่บนเตียงของเขา น้ำในอ่างล้างหน้าของเขาจับตัวเป็นน้ำแข็ง เราฝังศพช่างทำนาฬิกา ชราผู้นั้นในชุดสูทและเสื้อกั๊กที่ดีที่สุดตัวนั้นที่เขาเคยสวมมาร่วมงานเลี้ยงวันเกิดปีที่หนึ่งร้อย เมื่อหกปีและอีก ชั่วชีวิตที่แล้ว

ฤดูใบไม้ผลิมาอย่างช้า ๆ เราฉลองวันเกิดปีที่ห้าสิบเอ็ดของฉันด้วยงานเลี้ยงเล็ก ๆ ในบ้านที่เป็นชอก ของครอบครัวเดอ วเรียส

มันเป็นหนึ่งสัปดาห์ถัดมา วันที่ 22 เมษายน ที่คาโต้มาถึงคนเดียวที่บ้านเบเย พอเข้าประตูมาเธอก็ น้ำตาแตก “พวกคนหนุ่มสาวเง้านั้นเป็นบ้าไปแล้ว! เมื่อคืนแปดคนในพวกเขาออกไปจากบ้าน เป็นธรรมดาที่ พวกเขาถูกหยุดและถูกจับกุม-พวกเด็กหนุ่มไม่ตัดจอนข้างหูของตัวเองด้วยซ้ำ กองกำลังเกสตาโปได้ข้อมูลจาก พวกเขาแบบง่าย ๆ เลย”

บ้านนั้นถูกบุกค้น เธอกว่า ตอน 4:00 น. เช้าวันนั้น คาโต้ได้รับการปล่อยตัวเมื่อพวกเขาค้นพบว่าเธอ ไม่ใช่คนยิว “แต่ทุกคนที่เหลือ- แฮร์รี่ นางเดอบัวร์ ด้วย- โอ้ จะเกิดอะไรกับพวกเขากันเนี่ย?”

ตลอดสามวันถัดมา คาโต้อยู่ที่สถานีตำรวจเมืองฮาร์เลมตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงช่วงเคอร์ฟิว คอยกวาดใจทั้ง ชาวตัดซ์และพวกเยอรมันเหมือน ๆ กัน เพื่อจะยอมให้เธอได้เจอหน้าสามีของเธอ เมื่อพวกเขาไล่เธอไปเสีย เธอก็ก้าวข้ามถนนและรออยู่เงียบ ๆ บนทางเท้า

วันศุกร์ก่อนการปิดร้านช่วงเที่ยงพอดี ตอนที่ร้านมีคนแน่น ตำรวจนายหนึ่งผลักประตูด้านถนนเปิด

ลั้งเลใจ จากนั้นก็เดินต่อไปยังห้องที่อยู่หลังร้าน เขาชื่อ รอล์ฟ วาน วเลียม เจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งที่เคยมาที่ร้านตอนที่ บัตรปันส่วนของเราถูกส่งมอบครั้งแรก เขาถอดหมวกของเขาและฉันสังเกตเห็นผมสีแดงส้มอันน่าตกใจนั้นอีก

“นาฬิกาเรือนนี้ยังเดินไม่ตรงเหมือนเดิม” รอล์ฟกล่าว เขาถอดนาฬิกาข้อมือของเขา วางมันบนม้านั่งทำงานของฉัน และเอนตัวมาข้างหน้า เขากำลึงกล่าวอะไรอยู่หรือเปล่า? ฉันได้ยินแค่ “แฮร์รี เดอ วเรียมจะ ถูกพาตัวไปอัมสเตอร์ดัมพรุ่งนี้ ถ้าคุณอยากเห็นหน้าเขา มาให้ตรงเวลาตอนบ่ายสามวันนี้” และจากนั้น “คุณ เห็นไหม? เข็มบอกวินาทียังชักช้าอยู่เลยตรงบนสุดของหน้าปัด”

เมื่อถึงบ่ายสามโมง คาโต้และฉันก้าวผ่านเข้าประตูสูงสองบานนั้นของสถานีตำรวจ ตำรวจที่เข้าเวร อยู่ที่จุดเฝ้ายามนั้นคือรอล์ฟเอง

“มากับผม” เขากล่าวด้วยเสียงห้าว เขานำเราผ่านเข้าประตูบานหนึ่งและเดินไปตามทางเดินที่มี เพดานสูง ที่ประตูเหล็กบานหนึ่งซึ่งใส่กลอนไว้เขาหยุด “รอตรงนี้” รอล์ฟกล่าว

ใครสักคนที่อยู่อีกด้านเปิดประตุนั้นและรอล์ฟเดินผ่านเข้าไป เขาหายไปหลายนาที จากนั้นประตูก็เปิด อีกและเราได้เจอกับแฮร์รีหน้าต่อหน้า รอล์ฟลอยไปเป็นขณะที่แฮร์รีรับคาโต้ไว้ในอ้อมแขนของเขา

“คุณมีแค่ไม่กี่วินาทีนะ” รอล์ฟกระซิบ

พวกเขาถอยออกจากกัน ดวงตาสองดวงมองในดวงตาของอีกฝ่าย

“ผมขอโทษนะ” รอล์ฟกล่าว “เขาต้องกลับเข้าไปแล้ว”

แฮร์รีจับภรรยาของเขา จากนั้นเขาก็จับมือฉันและเขย่ามันอย่างจริงจัง น้ำตาไหลปรึ่มดวงตาของพวกเขา เรา แฮร์รีเอ่ยเป็นครั้งแรกว่า “ผมจะใช้สถานที่แห่งนี้ไม่ว่าพวกเขาจะพาพวกเราไปที่ไหนก็ตาม” เขากล่าว “มันจะเป็นแท่นพยานของผมเพื่อพระเยซู”

รอล์ฟจับแฮร์รีที่ข้อศอก

“พวกเราจะอธิษฐานเผื่อคุณหลายหนทุกวันเลยนะ แฮร์รี!” ฉันร้องให้ขณะที่ประตุนั้นเหวี่ยงปิด

สัญญาณบางอย่างหนึ่งซึ่งฉันไม่ได้แบ่งปันกับใครเลยบอกฉันว่านี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะได้เห็นนายบูลด์คือเพื่อนของเรา

คืนนั้นเราจัดการประชุมเกี่ยวกับรอล์ฟ: เบ็ทซีและฉันและเด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวอีกนับสิบคนผู้รับหน้าที่ เป็นผู้สื่อสารสำหรับงานนี้ ถ้ารอล์ฟได้เสียงชีวิตของตนเพื่อจะบอกเราเกี่ยวกับการถูกส่งตัวไปของแฮร์รี ไม่แน่ว่าเขาอาจทำงานกับพวกเราได้

“พระเยซูเจ้า” ฉันทูลเสียงดัง “นี่อาจเป็นเรื่องอันตรายสำหรับเราทุกคนและสำหรับรอล์ฟด้วย” แต่แม้กระทั่งด้วยถ้อยคำเหล่านั้น ความมั่นใจเกี่ยวกับชายคนนี้ก็ท่วมทับใจฉัน ฉันสงสัยว่า พวกเขาจะถูกนำพา โดยของประทานแห่งความรู้ที่นั่นแค่นั้น

ฉันมอบหมายให้เด็กหนุ่มที่อายุน้อยกว่าของเราคนหนึ่งตามรอล์ฟจากที่ทำงานไปที่บ้านของเขาวันถัดมาและสืบว่าเขาอาศัยอยู่ที่ไหน พวกเด็กหนุ่มที่โตกว่า พวกที่อาจถูกเกณฑ์ไปทำงานที่โรงงาน เราส่งออกไป เฉพาะหลังจากมืดแล้วตอนนี้ และส่วนใหญ่มักแต่งกายให้เหมือนเด็กผู้หญิง

สัปดาห์ถัดมาฉันไปเยี่ยมรอล์ฟที่บ้าน “คุณไม่รู้หรือว่ามันมีความหมายมากขนาดไหนที่เราได้พบแฮร์รีตอนนั้น” ฉันกล่าวเมื่อฉันอยู่ปลอดภัยข้างในบ้านแล้ว “พวกเราจะตอบแทนความกรุณานี้ยังไงคะ?”

รอล์ฟเอามือของตนทั้งสองข้างลูบผมสีดิสไลของตน “เอาละ มีอยู่วิธีหนึ่งนะ หญิงที่ทำความสะอาดให้คุณมีลูกชายวัยรุ่นคนหนึ่งและพวกเขาเกือบรับตัวเขาไปสองหนแล้ว เธอร้อนใจมาก ๆ ที่จะหาที่อีกแห่งให้เขาอาศัย”

“ฉันอาจช่วยได้นะ” ฉันกล่าว “คุณคิดว่าเธอจะไปดูหน่อยได้ไหมคะว่านาฬิกาของเธอต้องซ่อมไหม?”

วันถัดมาทุสมหาที่ประตูห้องของทันต์แจนส์ซึ่งเป็นที่ ๆ ฉันกำลังพูดคุยกับอาสาสมัครใหม่สองคน สำหรับงานของพวกเรา ฉันกำลังละงานที่ร้านนาฬิกาไว้กับเธอและคุณพ่อมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่ “ปฏิบัติการ” ใต้ดินของเราต้องใช้เวลามากขึ้น “มีผู้หญิงตัวเล็กท่าทางตลก ๆ คนหนึ่งอยู่ชั้นล่างค่ะ” ทุสกล่าว “เธอบอกว่าเธอชื่อเมียทเจ เธอฝากบอกคุณว่า ‘รอล์ฟส่งเธอมา’”

ฉันพบกับเมียทเจในห้องทานข้าว มือข้างที่ฉันจับตักทานั้นหยาบและเป็นเหมือนหนังสัตว์จากการขัดถูพื้นนานหลายปี เส้นขนกระจุกหนึ่งงอกจากคางของนาง “ฉันเข้าใจ” ฉันกล่าว “ว่าคุณมีลูกชายคนหนึ่งที่คุณภาคภูมิใจมาก”

“โอ ใช่ค่ะ!” ใบหน้าของเมียทเจสดใสขึ้นเมื่อฉันพูดถึงเขา

ฉันหยิบนาฬิกาปลุกอันใหญ่ที่นางนำติดตัวมาด้วย “มารับนาฬิกาของคุณพรุ่งนี้บ่ายนะและฉันหวังว่าจะมีข่าวดี”

คืนนั้นพวกเราฟังรายงานของเหล่าผู้สื่อสารของเรา ฤดูหนาวที่ฤดูโหดและยาวนานนั้นได้เปิดสถานที่หลายแห่ง ณ หลายที่อยู่ มีสถานที่อยู่แห่งหนึ่งบนไร่วิวลิปที่อยู่ใกล้เคียง แต่ชาวไร่ันั้นได้ตัดสินใจว่าเขาต้องได้รับค่าตอบแทนสำหรับความเสี่ยงที่เขาจะแบกรับ เราต้องจัดหาค่าธรรมเนียมหนึ่งให้-เหรียญเงินริจคส์ดอลเดอร์หลายเหรียญ ไม่ใช่เงินที่เป็นธนบัตร-บวกบัตรปันส่วนเพิ่มอีกหนึ่งใบ มันไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนักที่ “เจ้าบ้าน” คนหนึ่งจะเรียกจ่ายเงินสำหรับบริการของเขา เมื่อผู้หนึ่งเรียกเรื่อง เราก็จ่ายด้วยความเต็มใจ

เมื่อเมียทเจปรากฏตัวเข้าวันต่อมา ฉันก็หยิบธนบัตรเล็ก ๆ ใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าถือของฉันและฉีกมุมหนึ่งออก “นี่สำหรับลูกชายของคุณนะ” ฉันกล่าว “คืนนี้เขาจะต้องไปที่กราเวนสเตเนนบรุก มีตอม้ออันหนึ่งอยู่ถัดจากสะพานนั้นพอดี-พวกเขาโค่นต้นไม้ขึ้นเมื่อฤดูหนาวที่แล้ว เขาต้องรอข้างตอม้อนั้น โดยมองเข้าไปที่คลองนั้น ชายคนหนึ่งจะขึ้นมาและถามว่าเขามีเงินแลกกับธนบัตรสักใบไหม ลูกชายของคุณจะต้องเอามุมที่หายไปนั้นไปเทียบตรงกัน และจากนั้นก็ตามชายคนนั้นไปโดยไม่ถามอะไรเลย”

เบ็ทซี่เข้ามาในห้องทานข้าวขณะที่เมียทเจกำลังกุมมือของฉันไว้ในมือที่หยาบเหมือนกระดากทรายทั้งสองข้างของนาง “ฉันจะชดใช้ให้คุณค่ะ! ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด สักวันหนึ่ง ฉันจะหาทางตอบแทนคุณให้ได้เลยค่ะ!”

เบ็ทซี่และฉันยิ้มให้กัน หญิงชื่อนี้จะช่วยเรื่องความต้องการแบบที่เราเผชิญอยู่ได้อย่างไร?

และตั้งนั้นงานก็เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ความต้องการใหม่แต่ละอย่างเกิดขึ้น คำตอบใหม่ก็ถูกพบเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ผ่านทางพิควิค เราได้พบกับชายผู้หนึ่งที่กองแลกเปลี่ยนโทรศัพท์กลางซึ่งแผนกของเขาจัดการ

เรื่องคำสั่งต่าง ๆ ให้เชื่อมต่อสายและตัดการเชื่อมต่อสาย พร้อมกับการต่อสายใหม่และการสลับสับเปลี่ยนเบอร์โทรต่าง ๆ ในไม่ช้าเขาก็ช่วยให้อุปกรณ์ของเราทำงานได้

มันช่างเป็นวันดีจริง ๆ เมื่อโทรศัพท์ติดฝาผนังเครื่องเก่าของเราในห้องโถงด้านหลังส่งเสียงกริ่งอย่างขื่นบานเป็นครั้งแรกในรอบสามปี! และเราต้องการมันมากจริง ๆ! เพราะว่าถึงตอนนี้มีชาวดีดซ์แปดสิบคนแล้ว-พวกหญิงสูงวัยและพวกชายวัยกลางคน ตลอดจนเหล่าวัยรุ่นของเรา-ที่ทำงานอยู่ใน “ขบวนการใต้ดินของพระเจ้า” เหมือนที่เราเรียกตัวเองพร้อมกับเสียงหัวเราะในบางครั้ง คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่เคยเห็นหน้ากันเลย เราให้มีการติดต่อแบบหน้าต่อหน้าน้อยสุดเท่าที่จะทำได้ แต่ทุกคนรู้จักบ้านเบเย มันเป็นกองบัญชาการศูนย์กลางแห่งเครือข่ายหนึ่งที่กำลังแพร่กระจาย: ขมวดปมหนึ่งที่ด้ายทุกเส้นพาดผ่านกัน

แต่ถ้าโทรศัพท์เครื่องนั้นเป็นผลประโยชน์อย่างหนึ่ง มันก็เป็นความเสี่ยงอันสดใหม่อย่างหนึ่งเช่นกัน-เช่นเดียวกับคนงานที่เพิ่มเข้ามาหนึ่งคนและการเชื่อมต่อใหม่ เราตั้งเสียงโทรศัพท์ให้เบาที่สุดที่เราจะตั้งได้และยังได้ยินมัน แต่ใครอาจบังเอิญผ่านเข้าไปในห้องโถงนั้นตอนที่มันดังล่ะ?

สำหรับเรื่องนั้น อีกนานเท่าไรที่สายตาของผู้คนตามท้องถนนซึ่งซึ่สงสัยจะเชื่อต่อไปว่าร้านนาฬิกาเล็ก ๆ ร้านเดียวนั้นจะพลุกพล่านได้ขนาดนั้น? มันเป็นความจริงที่ว่างานซ่อมนาฬิกานั้นเป็นที่ต้องการ: ลูกค้าจริง ๆ หลายรายยังผ่านเข้าออกออกในร้านอยู่ แต่ก็มีคนเข้าออกเยอะเกินไปจริง ๆ โดยเฉพาะในช่วงเกือบค่ำ เคอร์ฟิวตอนนี้ยังเป็นเวลา 7:30 น.อยู่ ซึ่งในฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนไม่เหลือเวลากลางคืนให้เลยซึ่งเหล่าคนงานสามารถเคลื่อนตัวไปตามท้องถนนได้อย่างถูกกฎหมาย

มันเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่งก่อนเวลานั้นในวันที่หนึ่งของเดือนมิถุนายน ปี 1943 และฉันกำลังคิดถึงเรื่องทั้งหมดนี้อยู่ขณะที่ฉันนั่งแบบอดทนไม่ไหวหลังมานั่งทำงานของฉัน คนงานหกคนยังไม่กลับมาและมีหลายสิ่งที่ค้างค้างต้องจัดการให้เรียบร้อยก่อน 7:00 น. อย่างหนึ่งก็คือ เพราะเป็นวันแรกของเดือน เฟรด คูรนสตรา น่าจะมาถึงแล้วพร้อมกับบัตรปันส่วนใหม่เหล่านั้น บัตรร้อยใบนั้นซึ่งก่อนหน้านี้ดูเหมือนเป็นคำขอที่ฟุ่มเฟือยจริง ๆ เมื่อหนึ่งปีก่อน เดียวนี้มีจำนวนน้อยเกินกว่าความต้องการของเราเสียแล้ว และเฟรดเป็นผู้จัดหาเจ้าเดียวของเรา บัตรบางส่วนที่ถูกขโมยมาก็มาไกลจากเดลฟท์เน่น พวกเราจะทำแบบนี้ได้ต่อไปอีกนานขนาดไหน? ฉันสงสัย พวกเราจะเชื่อวางใจการปกป้องอันแปลกประหลาดนี้ได้ต่อไปอีกนานแค่ไหน?

ความคิดต่าง ๆ ของฉันถูกขัดจังหวะโดยกริ่งทางเข้าด้านข้าง เบ็ทซีและฉันไปถึงที่นั่นพร้อมกันทันที ในตรอกนั้นมีหญิงสาวชาวยิวคนหนึ่งยืนอยู่และอ้อมห่อผ้าเล็กจิ๋วอยู่ในอ้อมแขนของเธอ ด้านหลังเธอฉันจำได้ว่าเป็นแพทย์ฝึกหัดคนหนึ่งจากโรงพยาบาลผดุงครรภ์

เขาบอกเราในห้องโถงว่าทารกน้อยนั้นถูกคลอดก่อนกำหนด เขาได้เก็บตัวแม่และเด็กไว้ในโรงพยาบาลนานกว่าที่ได้รับอนุญาตแล้วเพราะว่าเธอไม่มีที่อื่นให้ไปแล้ว

เบ็ทซีกางแขนของเธอออกรับการกอดน้อยนั้นและ ณ วินาทีนั้นเฟรด คูรนสตราเปิดประตูจากร้าน เขากะพริบตาชั่วขณะหนึ่งเมื่อเห็นผู้คนในห้องโถง จากนั้นก็หันไปอย่างจงใจดูมาตรวัดบนผนัง หมอหนุ่มคนนั้น เมื่อเห็นว่ามันคงจะเป็นคนตรวจมาตรวัดจริง ๆ หน้าซีดเผือดพอ ๆ กับคอเสื้อของเขาเอง ฉันอยากให้ความมั่นใจแก่ทั้งเขาและเฟรด แต่รู้ว่ายิ่งผู้คนในกลุ่มนั้นรู้จักกันน้อยมากเท่าไร มันก็ยิ่งปลอดภัยสำหรับทุกคน แพทย์

ฝึกหัดผู้นำสงสารคนนั้นรีบกล่าวคำอำลาขณะที่เบ๊ทซ์กับฉันทัวแม่และทารกนั้นขึ้นไปในห้องทานข้าวและปิดประตูให้เฟรดกับงานของเขา

เบ๊ทซ์ที่เทศุไปใส่ขามไบหนึ่งที่เขาทำเป็นม้อค่าจากกระดูกอันหนึ่งที่ต้มมาเยอะแล้ว ทารกนั้นเริ่มกรีดร้องเสียงแหลมสูง ฉันทัวเด็กลน้อยขณะที่ผู้เป็นแม่รับประทาน นี่เป็นอันตรายใหม่อย่างหนึ่ง ผู้หลบหนีตัวเล็กจิ๋วคนหนึ่งที่อ่อนวัยเกินกว่าจะรู้จักความโง่เขลาของการส่งเสียงดัง เราเคยมีเด็กขวยวิจจำนวนมากมาค้างคืนคืนหนึ่งหรือหลายคืนที่บ้านเบเยและแม้กระทั่งคนที่อายุน้อยที่สุดก็รู้จักเสียงอย่างแจ่มแล้วเหมือนสัตว์ตัวน้อยๆ ที่ถูกตามล่า แต่พอถึงสองสัปดาห์ทารกน้อยผู้นี้ก็ยังไม่รู้ว่าโลกของเขาไม่ต้อนรับเขาขนาดไหน: เราคงต้องการสถานที่สักแห่งสำหรับพวกเขาซึ่งอยู่ห่างไกลจากบ้านหลังอื่น ๆ

และเช้าวันถัดมาพอตี ทางแก้อันสมบูรณ์แบบก็เดินเข้ามาในร้าน เขาเป็นนักบวชคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนของเรา ศิษยาภิบาลในเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งนอกเมืองฮาร์เลม และบ้านของเขาตั้งอยู่ไกลจากถนนในสวนขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่มีต้นไม้เยอะ

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ อาจารย์” ฉันทัวกล่าว ขึ้นส่วนของภาพตัวต่อนั้นเริ่มเข้าที่ในหัวของฉันทัว “มีอะไรให้ช่วยไหมคะ?”

ฉันทัวมองไปที่นาฬิกาที่เขาเคยนำมาให้ซ่อม มันต้องใช้อะไหล่ที่หายากมาก ๆ “แต่สำหรับอาจารย์นะคะ เราจะทำสุดฝีมือของเราเลย และตอนนี้ฉันมีอะไบบางอย่างที่คุณอยากสารภาพคะ”

ดวงตาของศิษยาภิบาลนั้นนิ่ง “สารภาพหรือ?”

ฉันทัวดึงตัวเขาออกไปทางประตูหลังร้านและขึ้นบันไดไปที่ห้องทานข้าว

“ฉันขอสารภาพว่าตัวดิฉันเองก็กำลังแสวงหาอะไบบางอย่างเหมือนกันคะ” ใบหน้าของศิษยาภิบาลนั้นตอนนี้มีรอยยิ้มจากการทำหน้าที่แล้ว “อาจารย์เต็มใจที่จะรับแม่ขวยวิจคนหนึ่งและทารกของเธอไว้ในบ้านของอาจารย์ไหมคะ? ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะถูกจับกุมแทบจะแน่นอนเลยคะ”

ใบหน้าของชายผู้นั้นถอดสี เขาก้าวถอยหลังไปจากฉันทัวหนึ่ง “คุณเห็น บูม! ผมหวังจริง ๆ นะว่าคุณไม่ได้เกี่ยวข้องกับกรปกปิดอันผิดกฎหมายและกิจธุระแบบแอบแฝงนี้ มันไม่ปลอดภัยจริง ๆ นะ! คิดถึงคุณพ่อของคุณสิ! และพี่สาวของคุณด้วย-เธอไม่เคยเข้มแข็งเลยนะ”

ด้วยความหุนหันพลันแล่น ฉันทัวบอกศิษยาภิบาลผู้นั้นให้รอและวิ่งขึ้นชั้นบน เบ๊ทซ์ได้ให้พวกที่มาใหม่เข้าอยู่ในห้องเก่าของวิลเล่มาแล้ว ซึ่งอยู่ห่างมากที่สุดจากหน้าต่างด้านติดถนน ฉันทัวอนุญาตแม่คนนั้นเพื่อจะขอยืมลูกทารกนั้น: เด็กน้อยนั้นตัวแทบไม่หนักเลยในอ้อมแขนของฉันทัว

กลับเข้ามาในห้องทานข้าว ฉันทัวดึงผ้าคลุมผืนน้อยออกจากใบหน้าของทารกนั้น

มีความเงียบอยู่เป็นเวลานาน ชายผู้นั้นก็มาข้างหน้า มือของเขาเอื้อมไปจับกำปั้นเล็กจิ๋วที่ขดอยู่รอบฝ่าห่มผืนนั้น ช่วงขณะหนึ่งฉันทัวได้เห็นความเมตตากรุณาและความกลัวต่อผู้กันใบหน้าที่ของเขา จากนั้นเขาก็ยึดตัวตรง “ไม่ ไม่ได้เด็ดขาด เราอาจเสียชีวิตได้เพราะเด็กขวยวิจคนนั้น!”

เราทั้งคู่มองไม่เห็น แต่คุณพ่อได้ปรากฏตัวตรงทางเข้าประตูแล้ว “เอาเด็กนั้นมาให้พ่อสิ คอร์รี่” ท่านกล่าว

คุณพ่ออุ้มทารกนั้นไว้แบบชิต เคราขาวของท่านปิดแก้มของหนูน้อย มองเข้าไปในใบหน้าน้อย ๆ นั้น ด้วยดวงตาสีฟ้าและไร้เดียงสาพอ ๆ กับดวงตาของทารกนั้น สุดท้ายท่านเงยหน้ามองศิษยาภิบาล “อาจารย์ กล่าวว่าคุณเราอาจเสียชีวิตได้เพราะเด็กคนนี้ ผมคงเถื่อนนั้นเป็นเกียรติสูงสุดที่จะมาสู่ครอบครัวของผมได้”

ศิษยาภิบาลผู้นั้นหันขวับและเดินออกไปจากห้องนั้น

ดังนั้นเราจึงต้องยอมรับทางแก้ที่ไม่ได้เรื่องสำหรับปัญหาของเรา ที่ชายขอบของเมืองฮาร์เลมมีไร่รถบรรทุกแห่งหนึ่งที่ซ่อนเหล่าผู้ลี้ภัยเพียงช่วงสั้น ๆ มันไม่ใช่ทำเลที่ดี เนื่องจากกองกำลังเกสตาโปเคยไปที่นั่นมาแล้ว แต่ไม่มีที่อื่นให้ไปแล้วสำหรับช่วงฉุกเฉินทุก คนงานสองคนพาหญิงนั้นกับเด็กไปที่นั่นบ่ายวันนั้น

สองสามสัปดาห์ต่อมาเราได้ข่าวว่าไร่นั้นนั้นถูกบุกค้นแล้ว เมื่อกองกำลังเกสตาโปมาที่ยังฉางนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ หญิงนั้นถูกซ่อนไว้ ไม่ใช่ทารกนั้นแต่ผู้เป็นแม่เริ่มกรีดร้องอย่างเสียดสี เธอ ทารกนั้น และพวกที่ปกป้องเธอถูกจับตัวไปหมด

เราไม่เคยทราบเลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา

แม้ว่าเรามีเพื่อนคนหนึ่งที่กำลังแลกเปลี่ยนโทรศัพท์ เราก็ไม่มีทางแน่ใจได้เลยว่าสายของเราไม่ถูกดักฟัง ฉะนั้นเราจึงพัฒนาระบบหนึ่งสำหรับการเข้ารหัสข้อความใต้ดินของเราโดยใช้คำเรียกต่าง ๆ เกี่ยวกับนาฬิกา

“เรามีนาฬิกาสตรีเรือนหนึ่งที่นี่ที่ต้องการซ่อม แต่ฉันหาตัวเมนสปริงไม่ได้เลย คุณรู้จักใครที่อาจมีมันบ้างไหม?” (เรามีหญิงสาวยิวคนหนึ่งที่ต้องการที่ซ่อนตัวและเราหาที่ซ่อนตัวไม่ได้เลยในหมู่คนที่เราติดต่อด้วยเป็นประจำ)

“ฉันมีนาฬิกาเรือนหนึ่งที่นี่พร้อมกับใบหน้าที่กำลังก่อความยุ่งยาก ตัวเลขตัวหนึ่งหลุดออกมาแล้ว และมันคอยขัดเข็มนาฬิกาไม่ให้เดินหน้า คุณรู้จักใครที่ทำงานซ่อมแบบนี้ไหม?” (เรามียิวคนหนึ่งที่นี่ซึ่งรูปลักษณ์ของเขาบ่งบอกว่าเป็นยิวมากเป็นพิเศษ คุณรู้จักใครบ้างไหมที่อาจเต็มใจรับความเสี่ยงเพิ่ม?)

“ขอโทษนะคะ แต่นาฬิกาเด็กที่คุณฝากไว้กับเราซ่อมไม่ได้แล้ว คุณมีใบเสร็จไหม?” (เด็กสาวยิวคนหนึ่งได้เสียชีวิตในบ้านหลังหนึ่งของเรา เราต้องการใบอนุญาตเพื่อฝังศพ)

เช้าวันหนึ่งกลางเดือนมิถุนายน โทรศัพท์ที่นั่นดังขึ้นพร้อมกับข้อความนี้ “เรามีนาฬิกาผู้ชายเรือนหนึ่งที่นี่ที่กำลังก่อความยุ่งยากให้เรา เราหาคนซ่อมมันไม่ได้เลย อย่างหนึ่งก็คือ หน้ามันเขยมาก ๆ ...”

ฉะนั้น ยิวคนหนึ่งรูปลักษณ์ของเขาทำให้ความแตก นี้เป็นคนแบบที่เราหาที่ซ่อนตัวให้ยากที่สุด “ส่งนาฬิกาเรือนนั้นมาที่ร้านเลยคะ และฉันจะดูว่าเราทำอะไรได้บ้างในร้านของเราเอง” ฉันทูลว่า

พอถึง 7:00 น. ตรงเย็นวันนั้นครึ่งประตูด้านข้างก็ดัง ฉันเหลือบมองที่กระจกในหน้าต่างของห้องทานข้าวซึ่งเป็นที่ ๆ เรายังนั่งทานชาใบกุหลาบและก้านเซอรี่อยู่ แม้กระทั่งจากด้านข้างศีรษะของเขา ฉันก็บอกได้ว่านี่เป็นนาฬิกาเขย ๆ ของเรา รูปร่างของเขา เสื้อผ้าของเขา ทำยีนของเขาแสดงความเป็นยิวแบบละครตลก ในหอแสดงดนตรี

ฉันวิ่งลงไปประตู “เข้ามาเลยคะ”

ชายผอมเพรียวที่มีรอยยิ้มในวัยสามสิบต้น ๆ ของเขา พร้อมกับใบหูที่ยื่นแหลมของเขา หัวเริ่มล้าน

และแว่นตาอันเล็ก โคงค์ค้ำบอย่างประณีต

ฉันชอบเขาในทันที

ทันทีที่ประตูถูกปิด เขาก็หยิบกล่องยาเส้นอันหนึ่งออกมา “สิ่งแรกเลยที่ผมต้องถาม” เขากล่าว “คือว่าผมต้องทิ้งกล่องยาเส้นเพื่อรักของผมไว้ข้างหลังไหมครับ? เมเยอร์ มอชเชลกับกล่องยาเส้นของเขาแยกจากกันไม่ถ้ายน่ะครับ แต่สำหรับคุณ คุณสุภาพสตรีผู้กรุณา หากว่ากลิ่นยาสูบอาจไปติดผ้าปูที่นอนของคุณ ผมก็ยินดีกล่าวอำลาแก่นิโคตินเพื่อนของผมน่ะครับ”

ฉันหัวเราะ จากยิวทุกคนที่เคยมาที่บ้านของเรา นี่เป็นคนแรกที่เข้ามาอย่างร่าเริงและพร้อมทั้งคำถามเกี่ยวกับความสบายของเราเอง

“แน่นอนว่าคุณต้องเก็บกล่องยาเส้นของคุณไว้นะ!” ฉันกล่าว “คุณพ่อของฉันสูบซิการ์-เวลาที่ท่านหาสูบสักมวนได้ในสมัยนั้นะ”

“โอ้ สมัยนี้!” เมเยอร์ มอชเชลชูแขนและไหล่ในการยกไหล่แบบปลั่งการ “คุณจะทำหวังอะไรได้เมื่อพวกคนเถื่อนบุกเข้าค่ายแล้ว?”

ฉันพาเขาขึ้นไปในห้องทานข้าว มีเจ็ดคนนั่งอยู่ที่โต๊ะแล้ว สามภรรยาอีกคนหนึ่งที่กำลังรอที่อยู่และคนงานใต้ดินสามคนนอกเหนือจากคุณพ่อและเบ็ทซี ดวงตาของเมเยอร์ มอชเชลจ้องตรงไปที่คุณพ่อ

“แต่ว่านั่น” เขาร้อง “หนึ่งในเหล่าอัครบิดรปีตานี้ครับ!”

มันเป็นสิ่งที่ถูกเผยเลยที่จะกล่าวแก่คุณพ่อ “แต่ว่า” ท่านย้อนกลับด้วยอารมณ์ขันที่ดีพอ ๆ กัน “พี่น้องคนหนึ่งของชนชาติที่ถูกเลือกสรร!”

“คุณท่องจำเพลงสดุดีบทที่ 166 ได้ไหมครับ คุณตา?” เมเยอร์ถาม

คุณพ่อทำตาถลึง แน่แน่นอนว่าไม่มีเพลงสดุดีบทที่ 166 หนังสือเพลงสดุดีจบที่บท 150 มันคงเป็นมุกตลก และไม่มีสิ่งใดทำให้คุณพ่อพอใจได้ดีกว่ามุกตลกที่เกี่ยวกับพระคัมภีร์ “เพลงสดุดีบทที่ 166 เหนือ?”

“ให้ผมท่องให้คุณฟังไหมครับ?” เมเยอร์ถาม

คุณพ่อก็มองแสดงความยินยอม และเมเยอร์เริ่มท่องพระคำ

“แต่นั้นมันเพลงสดุดี 100 นะ!” คุณพ่อขัดจังหวะ และจากนั้นใบหน้าของท่านก็สดใสขึ้น แน่แน่นอน! เพลงสดุดี 66 ขึ้นต้นด้วยถ้อยคำเดียวกันเปี่ยม เมเยอร์ได้ขอเพลงสดุดีที่ 100 และเพลงสดุดีที่ 66 ตลอดช่วงเย็นวันนั้นฉันได้ยินคุณพ่อซ้ำเกี่ยวกับ “เพลงสดุดี 166!”

ณ เวลา 8:45 น. คุณพ่อหยิบพระคัมภีร์เล่มเก่าสีทองเหลืองออกมาจากชั้นวางของมัน ท่านเปิดไปอ่านในเยเรมีย์ตรงที่ ๆ พวกเราอ่านค้างไว้เมื่อคืนก่อน จากนั้นพร้อมกับการตั้งใจแบบฉับพลันท่านส่งพระคัมภีร์ข้ามโต๊ะมาให้เมเยอร์

“ผมจะถือว่าเป็นเกียรติถ้าคุณจะอ่านให้เราฟังคืนนี้” คุณพ่อกล่าว

เมื่อยกพระคัมภีร์ขึ้นด้วยความรัก เมเยอร์ลุกขึ้นยืน เขาหยิบหมวกอธิษฐานใบเล็กออกมาจากกระเป๋าเสื้อ และจากนั้น จากส่วนลึกในลำคอของเขา ก็ร้องเพลง กิ่งวิงวอน ถ้อยคำของผู้พยากรณ์โบราณนั้นก็พรุ้งพรูออกมา ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยความรู้สึกและความปวดร้าวจนดูเหมือนเราได้ยินเสียงร้องแห่งการตกเป็นเชลยเอง

เมเยอร์ มอซเซล เขาบอกเราในภายหลัง เคยเป็นนักร้องในธรรมศาลาในเมืองอัมสเตอร์ดัม แม่เขาชอบหยอกล้อ เขาก็ทนทุกข้มามากมาย คนในครอบครัวของเขาส่วนใหญ่ถูกจับกุมไปแล้ว ภรรยาและลูก ๆ ของเขากำลังหลบซ่อนอยู่บนไร่แห่งหนึ่งทางตอนเหนือซึ่งได้ปฏิเสธที่จะรับตัวเมเยอร์ไว้- “ด้วยเหตุผลที่ชัดเจน” เขากล่าวพร้อมแสร้งยิ้มกับรูปลักษณ์ที่ไม่มีทางเข้าใจผิดได้ของตัวเอง

และเราทุกคนเริ่มตระหนักทีละน้อยว่าชายที่นำรักคนนี้จะต้องอยู่ที่บ้านเบเย เน้นนอนว่ามันไม่ใช่สถานที่ที่ดีเลิศที่สุด แต่สำหรับเมเยอร์ไม่มีสิ่งใดดีเลิศที่สุดแล้วตอนนี้

“อย่างน้อย” ฉันบอกเขาเย็นวันหนึ่ง “ชื่อของคุณก็ไม่จำเป็นต้องทำให้ความแตกไปด้วยนะ” ตั้งแต่สมัยที่วิลเล็มเคยศึกษาประวัติศาสตร์คริสตจักร ฉันจำได้เกี่ยวกับบิดาคริสตจักรสมัยศตวรรษที่สี่ผู้ได้รับการเทิดทูนนั้น, ยูเซเบียส

“ฉันคิดว่าเราจะเรียกคุณว่ายูเซเบียส” ฉันตัดสินใจ เรากำลังนั่งอยู่ในห้องด้านหน้าของทันต์แจนส์กับคิคและชายหนุ่มคนอื่น ๆ อีกบางคน ผู้ซึ่งได้นำส่งใบอนุญาตเดินทางปลอมมาให้เราตึกเกินกว่าที่จะกลับบ้านก่อนเวลาเคอร์ฟิว

เมเยอร์เอนหลังและจ้องไปที่เพดานห้องอย่างครุ่นคิด เขาหยิบกล้องยาเส้นออกมาจากปากของตน “ยูเซเบียส มอซเซล” เขากล่าว ลองชิมคำเหล่านั้น

“ไม่ มันฟังดูแล้วยังไม่ใช่ ยูเซเบียส เจนไทล์ มอซเซล”

เราทุกคนหัวเราะ “อย่าล้อเล่นสิ” เบ็ทซี่กล่าว “คุณต้องเปลี่ยนทั้งสองชื่อนะ!”

คิคมองอย่างเจ้าเล่ห์ไปที่คุณพ่อ “คุณปู่! ชื่อสมิทเป็นไงครับ? นั่นดูเหมือนเป็นชื่อที่นิยมกันในสมัยนี้นะครับ”

“ปู่ก็ว่าไง!” คุณพ่อกล่าว ตามไม่ทันมุกตลกนั้น “นิยมกันแบบไม่ธรรมดาจริง ๆ!”

และเราก็ได้ชื่อยูเซเบียส สมิท

การเปลี่ยนชื่อของเมเยอร์เป็นเรื่องง่าย-ทันทีเขากลายเป็น “ยูซี” แต่การบังคับยูซีให้กินอาหารที่ไม่ใช่แบบคนยิวเป็นอีกเรื่องเลย เน้นนอนว่าปัญหาก็คือ เราสู้สึกขอบคุณสำหรับอาหารทุกชนิด: เรายืนต่อแถวนานหลายชั่วโมง นี่เป็นปีที่สามของการยึดครองแล้ว เพื่อจะได้สิ่งใดก็ตามที่มีให้รับประทาน

วันหนึ่งหนังสือพิมพ์ประกาศว่าคูองหมายเลขสี่ใช้ได้สำหรับไส้กรอกหมู มันเป็นเนื้อสัตว์แรกที่เราได้ทานในช่วงหลายสัปดาห์ เบ็ทซี่ผู้น่ารักจัดเตรียมอาหารมื้อใหญ่ขึ้น โดยเก็บไขมันทุกหยดไว้สำหรับปรุงรสอาหารอื่น ๆ ในภายหลัง

“ยูซี” เบ็ทซี่กล่าวขณะที่เธอถือหม้ออบและมันฝรั่งร้อน ๆ มาที่โต๊ะ “วันนั้นมาถึงแล้ว”

ยูซีเคาะซี่ยาเส้นออกจากกล้องยาเส้นของตนและพิจารณาความลำบากของตนออกมาเสียงดัง เขาผู้ซึ่งกินอาหารแบบยิวมาตลอด เขา ผู้เป็นบุตรชายคนโตสุดของบุตรชายคนโตสุดของครอบครัวหนึ่งที่นำนับถือ อันที่จริง เขาเมเยอร์ มอซเซล ยูเซเบียส สมิท กำลังถูกขอร้องอย่างจริงจังให้ทานเนื้อหมู

เบ็ทซี่วางไส้กรอกและมันฝรั่งส่วนหนึ่งไว้ตรงหน้าเขา “เชิญทานให้อร่อยค่ะ”

กลิ่นหอมยั่วน้ำลายโหยมาถึงเพดานปากที่อดอยากเนื้อสัตว์ของเรา ยูซีเลียริมฝีปากของตน “แน่นอน”

เขากล่าว “มีข้ออนุญาตให้ทำสิ่งนี้ได้ในคัมภีร์ทัลมุด” เขาใช้ส้อมของตนจิ้มเนื้อนั้น กัดอย่างหิวโหย และกลืนกลืนเข้าไปในคอด้วยความเพลิดเพลินอันบริสุทธิ์ “และผมจะเริ่มออกเล่าเจ้าเนื้อนี้ด้วย” เขากล่าว “ทันทีที่มีเย็นสิ้นสุดลง”

ราวกับการมาถึงของยูซีได้พังทลายความลึกลับใจอันล้ำสุดไปแล้ว ภายในหนึ่งสัปดาห์มีผู้มาอาศัยถาวรที่บ้านนี้เพิ่มอีกสามคน คนแรกคือจอฟ เด็กฝึกงานในตอนนี้อย่างเรา ผู้ซึ่งการเดินทางไปกลับทุกวันจากบ้านพ่อแม่ของเขาในแถบชานเมืองเกือบจบลงด้วยการถูกจับไปทำงานโรงงานแล้ว หนสองที่มันเกิดขึ้นพ่อแม่ของเขาถามว่าเขาจะพักอยู่ที่บ้านเบเยได้ไหม และเราก็ตกลง อีกสองคนคือเฮงค์ หนายความหนุ่ม และลินเดิร์ท ครูโรงเรียน ลินเดิร์ทสร้างคุณูปการที่สำคัญมากเป็นพิเศษแก่ชีวิตลับแห่งบ้านเบเย เขาติดตั้งระบบเตือนแบบใช้ไฟฟ้าของเรา

พอถึงตอนนี้ฉันได้เรียนรู้ที่จะเดินทางยามค่ำออกไปที่บ้านของพิควิกเกือบจะชำนาญพอ ๆ กับคิคแล้ว เย็นวันหนึ่งเมื่อฉันได้ตอบรับกาแพ้วหนึ่งอย่างขอบคุณแล้ว เพื่อนตาเขของฉันก็บอกให้ฉันนั่งลงเพื่อฟังคำสั่งสอนของเขา

“คอร์นี่เลีย” เขากล่าว โดยฝังตัวอวบใหญ่ของเขาบนเก้าอี้กำมะหยี่ตัวหนึ่งที่เล็กเกินขนาดตัวของเขา “ผมเข้าใจนะว่าคุณไม่มีระบบเตือนภัยในบ้านของคุณเลย นี่เป็นความโง่เขลาแท้ ๆ และผมเชื่อด้วยว่าคุณไม่ได้ทำการฝึกซ้อมเป็นประจำให้กับบรรดาแขกของคุณ”

ฉันอัศจรรย์ใจเสมอกับการที่พิควิกทราบดีจริง ๆ ว่าเกิดอะไรขึ้นที่บ้านเบเย

“คุณก็รู้ว่าการบุกค้นอาจเกิดขึ้นวันไหนก็ได้” พิควิกกล่าวต่อ “ผมไม่เห็นเลยว่า คุณจะหลีกเลี่ยงการบุกค้นได้อย่างไร หลายสิบคนเข้าออกบ้านนั้น และเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของ NSB ก็อาศัยอยู่ที่บ้านของคานบนถนนเส้นนั้นด้วย

“ห้องลับของคุณก็ไม่มีประโยชน์สำหรับคุณเลยหากผู้คนเข้าไปถึงมันได้ไม่ทันเวลา ผมรู้จักลินเดิร์ทคนนี้ เขาเป็นคนเก่งและเป็นช่างไฟที่ใช้ได้มาก ๆ เลย ให้เขาไปติดตั้งออกตัวหนึ่งในทุกห้องที่มีประตูหรือหน้าต่างหันไปที่ถนนสิ จากนั้นก็ฝึกซ้อมเตือนภัยจนกว่าผู้คนของคุณจะหายตัวไปอยู่ในห้องนั้นได้โดยไม่ทิ้งร่องรอยในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที ผมจะส่งใครสักคนไปเริ่มต้นฝึกให้พวกคุณ”

ลินเดิร์ททำงานด้านไฟฟ้าสุดสัปดาห์นั้น เขาติดตั้งออกตัวหนึ่งใกล้ส่วนบนสุดของบันได-ดั่งพอที่จะไต่ขึ้นไปทั่วทั้งบ้านแต่ไม่ได้ยินจากข้างนอก จากนั้นเขาติดตั้งปุ่มกดหลายอันเพื่อทำให้ออกดนั้นส่งเสียงที่ทุกจุดได้เปรียบซึ่งเป็นที่ ๆ จะเห็นความยุ่งยากได้ก่อนใคร ปุ่มกดอันหนึ่งถูกติดตั้งใต้ขอบหน้าต่างของห้องทานข้าว อยู่ใต้กระดานนั้นพอดีซึ่งหันไปทางประตูด้านข้าง ปุ่มกดอีกอันถูกติดตั้งในช่องโหว่ชั้นล่างข้างในประตูนั้นพอดี และปุ่มกดอันที่สามถูกติดตั้งไว้ข้างในประตูหน้าต่างที่เปิดไปถนนบาร์เตลโยริสสตราท เขายังติดตั้งปุ่มกดอันหนึ่งไว้ด้านหลังเคาน์เตอร์ในร้านและอีกอันในม้านั่งทำงานทุกตัวด้วย เช่นเดียวกับช่างใต้หน้าต่างเหล่านั้นในห้องเหล่านั้นของทันต์แจนส์

เราพร้อมแล้วสำหรับการทดสอบครั้งแรกของเรา สมาชิกสี่คนที่ยังไม่ประสีประสาแห่งบ้านของเรา กำลังปีนขึ้นไปในห้องลับอยู่แล้ววันละสองหน: ในตอนเช้าเพื่อจะเก็บเสื้อผ้าที่ใส่ตอนกลางคืน ที่นอน และ

ของใช้ในห้องน้ำของตน และในตอนเย็นเพื่อเก็บสิ่งของที่พวกเขาใช้ตอนกลางวัน เหล่าสมาชิกในกลุ่มของเรา ด้วย ผู้ซึ่งต้องมาค้างคืน เก็บเสื้อผ้ากันฝน หมวก สิ่งใดที่พวกเขาได้นำติดตัวมา ไว้ในห้องนั้น รวมกันแล้วนั้น เป็นการสัญจรที่เยาะที่เดียวเข้า ๆ ออก ๆ ห้องนอนเล็ก ๆ ของฉัน-ตอนนี้เล็กกว่าเดิมจริง ๆ เกือบหลากหลายหลายคืนภาพสุดท้ายที่ฉันเห็นตอนต้นคือ ยูซีในชุดเสื้อคลุมยาวและหมวกใส่ตอนนอน ที่ยื่นเสื้อผ้าที่เขาใส่ตอนกลางวันมาให้ผ่านทางแผงลับอันนั้น

แต่จุดประสงค์ของการชักซ้อมเหล่านั้นคือ เพื่อจะเห็นว่าผู้คนสามารถไปถึงห้องนั้นได้เร็วขนาดไหน ณ เวลาใดก็ได้ของกลางวันหรือกลางคืนโดยไม่ได้รับการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า ชายหนุ่มตัวสูงหน้าซีดเซียวคนหนึ่ง มาถึงจากพิควิคเช้าวันหนึ่งเพื่อสอนฉันว่าจะทำการชักซ้อมเหล่านั้นอย่างไร

“สมิท!” คุณพ่ออุทานเมื่อชายหนุ่มคนนั้นแนะนำตัว “มันช่างน่าทึ่งจริง ๆ! พวกเรามีสมิทคนแล้วคนเล่ามาที่นี่พักหลัง ๆ คราวนี้คุณหน้าตาคล้ายคลึงมากเลยนะกับ...”

คุณสมิทคล้ายตัวอย่างสุภาพออกจากการใช้ด้านพวงศัพธ์ของคุณพ่อและเดินตามฉันขึ้นไปชั้นบน

“ช่วงรับประทานอาหาร” เขากล่าว “นั่นเป็นเวลาโปรดเลยของการบุกค้น ตอนกลางดึกด้วย” เขาเดินจากห้องนี้ไปห้องนั้น ซ้ำไปที่หลักฐานทุกแห่งที่แสดงว่ามีคนมากกว่าสามคนอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ “ระวังพวกตะกร้าใส่ขยะกับที่เปียกหรีด้วย”

เขาหยุดนิ่งในประตูห้องนอนบานหนึ่ง “ถ้าการบุกค้นมาตอนกลางคืน พวกเขาคงไม่แค่ดึงผ้าปูเตียงกับผ้าห่มของคนพวกนี้ออก แต่จะพลิกฟูกด้วย นั่นเป็นกลเม็ดโปรดของพวกเขา S. D.- จับดูหาจุดที่อุ่นบนเตียง”

© Hans Poley/Nederlands fotomuseum, Rotterdam

หญิงสาวยิวสองคนขณะกำลังชักซ้อมจริง ๆ สำหรับที่ซ่อนนั้นในปี 1943

คุณสมิทอยู่ทานมือเที่ยง มีพวกเราสิบเอ็ดคนอยู่ที่โต๊ะวันนั้น รวมถึงสุภาพสตรีชาวยิวคนหนึ่งเพิ่งมา

ถึงคืนก่อนหน้าและหญิงชาวต่างชาติคนหนึ่งและลูกสาวตัวน้อยของเธอ เหล่าสมาชิกในขบวนการใต้ดินของเรา ผู้รับหน้าที่เป็น “เพื่อนเดินทาง” พวกเขาสามคนจะออกไปที่ไร่แห่งหนึ่งในเมืองบราบันท์หลังมือเที่ยงพอดี

เบ็ทซี่เพิ่งส่งเนื้อตุ๋นที่จัดเตรียมมาอย่างมีศิลปะจริง ๆ หม้อหนึ่งไปรอบโต๊ะ ที่คุณแทบจะไม่พลาดเนื้อเลยเมื่อ ปราศจากคำเตือน คุณสมิทเอนหลังในเก้าอี้ของเขาและกดปุ่มนั้นที่อยู่ใต้หน้าต่าง

เหนือพวกเราอดนั้นส่งเสียง ผู้คนผลุนลุกขึ้น คว่ำแก้วและจาน รับว้างขึ้นบันได ขณะที่เจ้าแมวนั้น ตะกายครึ่งทางขึ้นมานด้วยความตกใจ เสียงร้องบอกว่า “เร็วกว่านี้!” “อย่าดงเกิน!” และ “คุณทำมันหกแล้ว!” มาถึงพวกเราขณะที่คุณพ่อ เบ็ทซี่ และฉันรีบจัดเรียงโต๊ะและเก้าอี้ให้ดูเหมือนกำลังมีมือเที่ยงสำหรับสามคน

“ไม่ ทิ้งที่ของผมไว้” คุณสมิทสอน “ทำไมพวกคุณถึงไม่ควรมีแขกสักคนมาทานมือเที่ยงล่ะ? สุภาพสตรีและเด็กสาวตัวน้อยนั้นจะอยู่ต่อก็ได้เหมือนกัน”

สุดท้ายพวกเรานั่งประจำที่อีกและชั้นบนเงียบกริบ

กระบวนการทั้งหมดใช้เวลาไปถึงสี่นาทีก่อน

ต่อมาไม่นานพวกเราทุกคนมารวมตัวกันอีกรอบโต๊ะในห้องทานข้าว คุณสมิทวางไว้ตรงหน้าตนหลักฐานปรักปรำนั้นที่เขาได้เจอมา: ซ้อนสองคันและแครอทชิ้นหนึ่งบนชั้นบันได ชี้อาเส้นในห้องนอน “ที่ไม่มีคนอยู่” ทุกคนมองไปที่ยูซีผู้ซึ่งหน้าแดงไปจนถึงปลายหูใบใหญ่ของเขา

“พวกนั้นด้วย” เขาชี้ไปที่หมวกเหล่านั้นของผู้เป็นแม่และลูกสาวที่ยังห้อยต่องแต่งอยู่บนที่แขวนบนผนังห้องทานข้าว “ถ้าพวกคุณต้องซ่อนตัว จงหยุดและคิดว่าพวกคุณมาถึงพร้อมกับสิ่งใดบ้าง นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกคุณทุกคนแค่เข้าไปเท่านั้น”

คืนถัดมาฉันส่งเสียงเตือนภัยนั้นอีกและคราวนี้เราหันเวลาไปซ่อนตัวลงได้หนึ่งนาทีสามสิบสามวินาที พอถึงการซ้อมรอบที่ห้าของเราเราลดเวลาลงเหลือสองนาทีก่อน เราไม่เคยทำได้ตามเวลาอุดมคติของพิควิคคือไม่ถึงหนึ่งนาทีก่อน แต่ด้วยการฝึกซ้อมเราได้เรียนรู้ที่จะกระโดดจากสิ่งใดก็ตามที่เรากำลังทำอยู่และนำตัวคนเหล่านั้นที่ ต้องซ่อนตัวไปไว้ในห้องลับนั้นได้ในเจ็ดสิบวินาที คุณพ่อ หุส และฉันคิดค้น “เทคนิคถ่วงเวลา” ต่าง ๆ ซึ่งเราจะใช้หากพวกเกสตาโปเข้ามาทางประตูร้าน เบ็ทซี่คิดค้นกลยุทธ์คล้าย ๆ กันสำหรับประตูด้านข้าง ด้วยกลเม็ดถ่วงเวลาเหล่านั้นเราหวังว่าเราจะได้เวลาเจ็ดสิบวินาทีซึ่งจะช่วยชีวิตได้

เพราะว่าการซุกซุ่มเหล่านั้นเกือบกลายเป็นความน่ากลัวที่หลอกหลอนแขกแต่ละคนของเราไม่เคยบอกกล่าว อยู่ด้วยเสมอ-เราพยายามที่จะไม่ให้เวลาเหล่านั้นกลายเป็นเรื่องจริงจังไปทั้งหมด “เหมือนเกม ๆ หนึ่ง!” เราคอยบอกกันและกัน: “การวิ่งแข่งเพื่อทำลายสถิติของเรา!” คนหนึ่งในกลุ่มของเราเป็นเจ้าของร้านเบเกอรี่ในถนนเส้นถัดไป ช่วงต้นเดือนฉันชอบฝากคุกกี้ น้ำตาลจำนวนหนึ่งไว้กับเขา จากนั้นเมื่อฉันตัดสินใจว่าถึงเวลาต้องซุ่มสักหนแล้ว ฉันก็จะไปหาเขาเพื่อเอาขนมไส้ครีมถุงหนึ่ง-ขนมที่ไม่อาจพรรณนาได้ในวันเหล่านั้นที่ไร้ความหวาน-เพื่อจะถูกซ่อนไว้ในม้านั่งทำงานของฉันและถูกนำออกมาเป็นรางวัลสำหรับการฝึกซ้อมที่สำเร็จผล

แต่ละหนฉันต้องสั่งขนมไส้ครีมเยอะกว่าเดิม เพราะว่าถึงตอนนี้ นอกเหนือจากคนงานเหล่านั้นผู้ซึ่งเราอยากสอนให้รู้จักระบบนี้ เรามีผู้อาศัยถาวรเพิ่มอีกสามคน: อีอา ดาคอสตา, เมตา มอนซานโต, และแมรี อีทลีย์

แมรี่ อีทลีย์ ด้วยวัยเจ็ดสิบหกซึ่งสูงวัยที่สุดในบรรดาแขกของเรา ก็เป็นคนนั้นที่เป็นปัญหาใหญ่โตที่สุดทันทีที่แมรี่ก้าวเข้าประตูของเรา ฉันได้ยินเสียงหายใจพิศพาดด้วยโรคหอบซึ่งได้ทำให้เจ้าบ้านคนอื่น ๆ ไม่เต็มใจที่จะรับนางไว้

เนื่องจากความเจ็บป่วยของนางอาจทำให้คนอื่น ๆ ที่เหลือไม่ปลอดภัย เราจึงปรึกษาเรื่องปัญหานี้ในการประชุมลับ เจ็ดคนนั้นที่เป็นห่วงมากที่สุด-ยูซี, จอห์น, เฮงค์, ลินเดิร์ท, เมตา, อีอา, และแมรี่เอง-ร่วมวงกับคุณพ่อ, เบ็ทซี และฉันในห้องด้านหลังหน้าของทันต์แจนส์

“ไม่มีเหตุให้ต้องเสแสร้งแล้ว” ฉันเริ่มกล่าว “แมรี่มีความยากลำบากอย่างหนึ่ง-โดยเฉพาะหลังจากการปีนขึ้นบันได-ที่อาจทำให้พวกคุณทุกคนตกอยู่ในอันตราย”

ในความเงียบกริบที่ตามมา การหายใจแบบลำบากของแมรี่ดูเหมือนจะเสียงดังมากเป็นพิเศษ

“ผมพูดได้ไหมครับ?” ยูซีถาม

“ได้สิคะ”

“ผมเห็นว่าเราทุกคนอยู่ที่นี้ในบ้านของคุณเพราะความยากลำบากอย่างใดอย่างหนึ่ง พวกเราเป็นเด็กกำพร้า-พวกที่ไม่มีใครต้องการ เราคนใดคนหนึ่งกำลังทำให้ทุกคนที่เหลือตกอยู่ในอันตราย ผมขอออกเสียงให้แมรี่อยู่ครับ”

“ดีครับ” เฮงค์ผู้เป็นนายกล่าว “เรามาออกเสียงโหวตกันเถอะ”

หลายมือเริ่มยกขึ้น แต่แมรี่กระเสือกกระสนที่จะพูด “บัตรลงคะแนนแบบลับ ๆ” นางกล่าวออกมาในที่สุด “ไม่ควรทำให้ใครขายหน้าคะ”

เฮงค์หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งมาจากโต๊ะทำงานในห้องถัดไปและฉีกมันออกเป็นเก้าริ้วเล็ก ๆ “พวกคุณด้วยนะ” เขากล่าว ขณะยื่นบัตรลงคะแนนหลายใบให้เบ็ทซี คุณพ่อ และฉัน “ถ้าพวกเราถูกพบตัว พวกคุณก็ทนทุกข์เหมือนกับพวกเรา”

เขาแจกดินสอหลายแท่ง “ทำเครื่องหมายว่า ‘ไม่ได้’ หากมันเป็นความเสี่ยงมากเกินไป ทำเครื่องหมายว่า ‘ได้’ หากคุณคิดว่านางควรอยู่ที่นี้”

ชั่วครู่หนึ่งดินสอหลายแท่งขีดเขียน จากนั้นเฮงค์ก็รวบรวมบัตรลงคะแนนเหล่านั้นที่ถูกพับไว้ เขากางกระดาษเหล่านั้นออกในความเงียบกริบ จากนั้นก็เอื้อมเข้ามาและหย่อนกระดาษเหล่านั้นลงบนตักของแมรี่

เศษกระดาษเก้าชิ้นเล็ก ๆ เก้าหนมีคำว่า “ได้”

และฉะนั้น “ครอบครัว” ของเราจึงก่อตัวขึ้นมา คนอื่น ๆ พักอยู่กับเราวันหนึ่งหรือสัปดาห์หนึ่ง แต่เจ็ดคนนี้อยู่ต่อ นิวเคลียสแห่งบ้านแสนสุขของเรา

ที่มันเป็นบ้านแสนสุขได้ ณ ช่วงเวลาเช่นนั้นและในสภาวะการณ์เช่นนั้น ส่วนใหญ่แล้วเป็นเพราะเบ็ทซี เพราะว่าชีวิตฝ่ายร่างกายของบรรดาแขกของเราถูกจำกัดมาก ๆ ขนาดนั้น ยามเย็นภายใต้การกำกับของเบ็ทซี จึงกลายเป็นประตูเปิดสู่โลกกว้าง บางครั้งเรามีคอนเสิร์ต โดยมีลินเดิร์ทเล่นไวโอลิน และอีอา นักดนตรีผู้

เก่งกาจจริง ๆ เล่นเปียโน หรือเบ้ทซ์ที่ชอบประกาศว่า “ยามเย็นแห่งวานเดล” (เชคสเปียร์ชาวดัตช์) โดยพวกเรา แต่ละคนอ่านคนละท่อน คืบหนึ่งต่อสัปดาห์เธอชวนยูซีให้สอนภาษาฮีบรูแก่เรา อีกคืบเมตาสอนภาษา อิตาลีเรียน

© Hans Poley/Nederlands fotomuseum, Rotterdam

ครอบครัวที่บ้านเบเยในปี 1943 อันประกอบด้วยคอร์รี่, คุณพ่อ, เบ้ทซ์ (ที่สามจากขวา)
เหล่าแขกชาวยิว และเหล่าคนงานใต้ดินชาวดัตช์

กิจกรรมในตอนเย็นต้องใช้เวลาสั้นๆ เพราะว่ามีไฟฟ้ายืดแค่ช่วงสั้น ๆ ในแต่ละคืน และเทียนต้องถูกกักตุนไว้ใช้ยามฉุกเฉิน เมื่อตะเกียงเหล่านั้ส่องแสงริบหรี่และขมุกขมัว เราก็ต้องวิ่งกลับไปที่ห้องทานข้าวซึ่งเป็นที่ ๆ จักรยานของฉันถูกตั้งไว้บนขาตั้งของมัน พวกเราคนหนึ่งต้องปีนขึ้นจักรยานนั้น และพวกที่เหลือหยิบเก้าอี้มานั่ง และจากนั้นขณะที่ผู้ขับอย่างดุเดือดเพื่อทำให้ไฟหน้าส่องแสงจ้า ใครสักคนจะอ่านบทนั้นต่อจากคืบก่อนหน้า เราเปลี่ยนผู้ขับและผู้อ่านบ่อยเมื่อขาหรือเสียงอ่านเริ่มเหนื่อย โดยอ่านทั้งประวัติศาสตร์ นิยาย และบทละคร

คุณพ่อขึ้นไปชั้นบนเสมอหลังการอธิษฐานตอน 9:15 น. แต่พวกเราที่เหลือยังอยู่ต่อ อีตอดที่จะเลิกวงจรรนี้ เสียใจที่ต้องเห็นยามเย็นสั้นสุดลง “โอ้ เอาละ” ยูซีมักกล่าวอย่างมีความหวังเมื่อเราเริ่มจะไปห้องของพวกเราในที่สุต “อาจมีการซ้อมคืบนี้ก็ได้นะ! ผมไม่ได้ทานขนมปังไส้ครีมมาเกือบอาทิตย์นี้แล้ว”

เมฆพายุก่อตัว

ถ้ายามเย็นเป็นช่วงนำอภิรมย์ ช่วงกลางวันก็เริ่มตึงเครียดมากขึ้นเรื่อย ๆ พวกเรามีเยอะเกินไปแล้ว กลุ่มนี้มีขนาดใหญ่เกินไป เครือข่ายแพร่กระจายมากเกินไป นานหนึ่งปีครึ่งแล้วตอนนี้ที่พวกเรารอดมาได้พร้อมกับชีวิตสองหน้าของเรา เห็นได้ชัดว่าเรายังเป็นช่างทำนาฬิกาสูงวัยคนหนึ่งที่อยู่กับลูกสาวที่ทีกสองคนของเขาเหนือร้านเล็กจิ๋วของเขา ในความเป็นจริงแล้วบ้านเบเยเป็นศูนย์กลางของเครือข่ายใต้ดินหนึ่งที่แพร่กระจายตอนนี้ไปยังมุมไกลสุดเหล่านั้นของฮอลแลนด์แล้ว เหล่าคนงาน รายงานและเรื่องร้องทุกข์หลายสิบเรื่องมาที่นี่ทุกวัน ไม่ช้าก็เร็วเราจะต้องทำพลาดแน่

ช่วงรับประทานอาหารเป็นช่วงที่ฉันทักท้วงมากเป็นพิเศษ มีคนเยอะมากเหลือเกินแล้วตอนนี้สำหรับอาหารทุกมื้อจนเราต้องวางเก้าอี้เป็นแนวทแยงรอบโต๊ะในห้องทานข้าว เจ้าแมวชอบการจัดเรียงนี้ ยูซีได้ตั้งชื่อฮีบรูให้มันว่า มาเฮอร์ ซาลาล หัซบัส ซึ่งมีความหมายเหมาะสมเพียงพอว่า “รีบไปหาของรีบ รีบไปตะครุบเหยื่อ” ด้วยเก้าอี้เหล่านั้นที่วางชิดกันมาก เจ้า ม. ช. หัซบัส สามารถวนรอบทั้งโต๊ะนั้นได้บนไหล่ของพวกเรา ร้องเหมียว ๆ อย่างเกรี้ยวกราด เดินทางไปรอบ ๆ

แต่ฉันไม่สบายใจกับการมีคนเยอะขนาดนี้ ห้องทานข้าวนี้อยู่เหนือระดับถนนแค่ห้าชั้นบันได คนที่เดินผ่านไปมาที่ตัวสูง ๆ อาจเห็นเข้ามาในหน้าต่างได้ เรามักแขวนม่านสีขาวผืนหนึ่งพาดทับหน้าต่างนั้นเพื่อให้เป็นเหมือนบานเกล็ดแบบหนึ่งขณะที่ยังปล่อยให้แสงสว่างเข้ามาอยู่ ถึงกระนั้น เฉพาะเมื่อบานเกล็ดสีดำสนิทถูกดึงปิดตอนกลางคืนเท่านั้น ฉันถึงรู้สึกเป็นส่วนตัวอย่างแท้จริง

ตอนเมื่อเที่ยงวันหนึ่ง ขณะมองลอดม่านบาง ๆ ผืนนั้น ฉันคิดว่าฉันเห็นคน ๆ หนึ่งยืนอยู่ด้านนอกในตรอกพอดี้ เมื่อฉันมองอีกทีอีกหนึ่งนาทีต่อมา ร่างนั้นก็ยังคงอยู่ตรงนั้น ไม่มีเหตุผลให้ใครอ้อยอิ่งอยู่ตรงนั้น เว้นแต่เขาอยากรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านเบเย ฉันลุกขึ้นและแหวกม่านนั้นนิ้วหนึ่ง

ที่ยืนอยู่ห่างไปไม่กี่ฟุต ดูเหมือนขยับตัวไม่ได้เพราะอารมณ์ที่สะพรึงบางอย่าง คือ คาเทรียนผู้ชราจากบ้านของนอลลี!

ฉันรีบวิ่งลงบันได เหวี่ยงประตูเปิด และดึงเธอเข้ามาข้างใน แม้ว่าวันนั้นในเดือนสิงหาคมอากาศร้อนมือของหญิงชราผู้นั้นก็เย็นจนน้ำแข็ง “คาเทรียน! คุณมาทำอะไรที่นี่? ทำไมคุณมายืนอยู่ข้างนอกนั้น?”

“เธอเป็นบ้าไปแล้ว!” นางสะอึกสะอื้น “พี่สาวของคุณเป็นบ้าไปแล้ว!”

“นอลลีนะเหรอ? โอ้ เกิดอะไรขึ้น!”

“พวกเขามาแล้ว!” นางกล่าว “พวก S.D.! ฉันไม่รู้ว่าคุณจะรู้อะไรหรือใครบอกพวกเขา พี่สาวของคุณและอันนาลีเอเซ่ตอนนี้นั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นและฉันได้ยินเธอ!” นางสะอึกสะอื้นอีก “ฉันได้ยินเธอ!”

“ได้ยินอะไร?” ฉันเกือบกรีดร้อง

“ได้ยินสิ่งที่เธอบอกพวกเขา! พวกเขาขึ้นมาที่อันนาลีเอเซ่และถามว่า ‘นี่เป็นคนยิวหรือเปล่า?’ และพี่สาวของคุณตอบว่า ‘ใช่’”

ฉันรู้สึกเริ่มเข้าอ้อนพวกเปี้ยก อันนาเลียเอเซ่ ผมบลอนด์ อันนาเลียเอเซ่ผู้เป็นสาวสวยที่มีเอกสารสมบูรณ์แบบ และเธอได้เชื่อใจพวกเรา! โธ่ นอลลี่ นอลลี่ ความซื่อตรงเป็นไม้บรรทัดของเธอทำอะไรลงไปเนี่ย “และจากนั้นล่ะ?” ฉันถาม

“ฉันไม่รู้ ฉันวิ่งออกทางประตูหลัง เธอเป็นบ้าไปแล้ว!”

ฉันละคาเทรียนไว้ในห้องทานข้าว เช่นจักรยานของฉันลงบันได และถีบให้เร็วเท่าที่ฉันจะถีบได้เป็นระยะทางหนึ่งไมล์ครึ่งไปที่บ้านของนอลลี่ วันนี้ท้องฟ้าดูไม่ใหญ่กว่าเดิมเหนียวแค้นแค้น ที่หัวมุมของถนนบอสตัน ไฮเว่นสตรีท ฉันฟังจักรยานของฉันกับเสาไฟและยื่นหอบ หัวใจของฉันเต้นตุบ ๆ ในลำคอของฉัน จากนั้นแบบสบาย ๆ ที่สุดเท่าที่ฉันทำได้ ฉันเดินขึ้นทางเท้าไปยังบ้านหลังนั้น ยกเว้นรถยนต์คันหนึ่งที่จอดอยู่ที่ขอบถนนตรงหน้าบ้านพอดี ทุกสิ่งดูเป็นปกติอย่างหลอกลตา ฉันเดินผ่านไป ไม่มีเสียงเลยสักแอะจากหลังผ้าม่านสีขาวเหล่านั้น ไม่มีสิ่งใดเพื่อแบ่งแยกบ้านหลังนี้ออกจากบ้านหลายหลังที่หน้าต่างเหมือนกับมันที่อยู่ทั้งสองด้าน

เมื่อฉันไปถึงมุมตึก ฉันก็หันกลับไป ณ ช่วงเวลานั้น ประตูก็เปิดและนอลลี่ออกมา ข้างหลังเธอมีชายคนหนึ่งในช่วงสุดท้ายที่น้ำตาไหลตามมา หนึ่งนาทีต่อมาชายคนที่สองปรากฏตัว กิ่งจุด กิ่งพวงตัวอันนาเลียเอเซ่ ใบหน้าของหญิงสาวผู้นั้นขาวดุจชอล์ค สองหนก่อนพวกเขาไปถึงรถคันนั้น ฉันคิดว่าเธอเกือบจะเป็นลม ประตูหลายบานของรถคันนั้นปิดเสียงดัง เสียงเครื่องยนต์คำราม และพวกเขาจากไป

ฉันถีบจักรยานกลับไปที่บ้านเบเยโดยกลิ้งน้ำตาแห่งความกระวนกระวายใจไม่ให้ออกมา นอลลี่ เราทราบในไม่ช้า ได้ถูกพาตัวไปยังสถานีตำรวจที่เลยหัวมุมไป ไปยังห้องซังห้องหนึ่งที่อยู่ด้านหลัง แต่อันนาเลียเอเซ่ได้ถูกส่งตัวไปยังโรงมหรสพยิวเก่าแก่นั้นในอัมสเตอร์ดัมซึ่งจากที่นั่นพวกยิวถูกส่งตัวไปยังค่ายกำจัดทิ้งหลายแห่งในประเทศเยอรมนีและโปแลนด์

แต่เป็นเมียทเจ เมียทเจตัวน้อยผู้โหล่ค่อมและซี้กังวล ผู้ซึ่งการเสนอตัวที่จะช่วยเหลือของนางเราเคยไม่เชื่อถือ ผู้ซึ่งช่วยให้เราได้ติดต่อกับนอลลี่ต่อไป เธอยังมีขวัญกำลังใจดีอย่างแสนวิเศษ เมียทเจกล่าว โดยร้องเพลงนมัสการและบทเพลงหลายเพลงในเสียงสูงโซปราโนอันไพเราะของเธอ

เธอยังร้องเพลงได้อย่างไรเมื่อเธอได้ทรยศมนุษย์อีกคนแล้ว! เมียทเจน่าสงขมปังที่เบ้ที่ซือบให้นอลลี่ทุกเช้า และเสื่อกันหนาวสีน้ำเงินที่นอลลี่ขอมมา ตัวโปรดของเธอ ซึ่งมีรูปดอกไม้หลายดอกปักอยู่เหนือกระเป๋าเสื้อ

เมียทเจรับฝากอีกข้อความมาจากนอลลี่ ซึ่งมีไว้สำหรับฉันโดยเฉพาะ: “จะไม่มีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับอันนาเลียเอเซ่ พระเจ้าจะไม่ปล่อยให้พวกเขาพาเธอไปเยอรมนี พระองค์จะไม่ทรงยอมให้เธอทนทุกข์เพราะว่าฉันได้เชื่อฟังพระองค์”

หกวันหลังจากการถูกจับกุมของนอลลี่ โทรศัพท์ก็ดังขึ้น เสียงของพิควิคืออยู่ปลายสาย “ผมอยาการู้จริง ๆ คุณเอ๊ย ว่าผมจะรบกวนคุณให้ส่งมอบนาฬิกาเรือนนั้นด้วยตัวคุณเองได้ไหมครับ?”

ฉะนั้น นั่นจึงเป็นข้อความหนึ่งที่เขาไม่สามารถส่งต่อผ่านทางโทรศัพท์ได้ ฉันปั่นจักรยานออกไปที่เออร์เดนเฮาท์ตันที่ โดยพกนาฬิกาบุรุษเรือนหนึ่งไปด้วยเพื่อความปลอดภัย

พิควิครอบงมกระทั่งพวกเราอยู่ในห้องวาดรูปและปิดประตู “โรงมหรสพของยิวในอัมสเตอร์ดัมถูกบุก

เข้าไปเมื่อคืนนี้ ยิวสี่สิบคนได้รับการช่วยชีวิต คนหนึ่งในพวกเขา-หญิงสาวคนหนึ่ง-ยื่นกรานอย่างยั้งให้ นอลลี ทราบ: ‘อันนาลีเอเซ่เป็นอิสระแล้ว’”

เขาจ้องฉันเป่งด้วยดวงตาเข้างหนึ่งของเขา “คุณเข้าใจข้อความนี้ไหม?”

ฉันพยักหน้า ถูกท่วมท้นด้วยความโล่งอกและความชื่นบานเกินกว่าจะพูดได้ นอลลีทราบได้อย่างไร? เธอแน่ใจขนาดนั้นได้อย่างไร?

หลังจากสิบวันในคุกเมืองฮาร์เลม นอลลีถูกส่งตัวไปยังคุกกลางในเมืองอัมสเตอร์ดัม

พิศวิกกล่าวว่าคุณหมอชาวเยอรมันที่ดูแลโรงพยาบาลประจำคุกเป็นคนมีมนุษยธรรมผู้ซึ่งจัดแจงให้มีการปล่อยตัวด้วยเหตุผลทางการแพทย์เป็นครั้งคราว ฉันไปที่อัมสเตอร์ดัมทันทีเพื่อจะพบเขา แต่ฉันจะกล่าวอะไรได้ ฉันสงสัย ขณะที่ฉันรออยู่ในโถงทางเข้าบ้านของเขา ฉันจะได้รับความกรุณาจากชายผู้นี้ได้อย่างไร?

ยื่นเอกเซนกอยู่ในห้องโถง คอยตมที่ขาและมือของฉันเป็นครั้งคราว คือสุนัขโตเบอร์แมนตัวใหญ่มหึมาสามตัว ฉันจำได้เกี่ยวกับหนังสือที่เราร่วมอ่านเสียงดังข้างไฟหน้ารถจักรยาน, วิถีเอาชนะมิตรและจูงใจผู้คนหนึ่งในเทคนิคเหล่านั้นที่เดล คาร์เนกี ส่งเสริมคือ: ทำให้เจอเกี่ยวกับงานอดิเรกของคน ๆ นั้น งานอดิเรก, สุนัข...ฉันสงสัย...

ในที่สุดสาวใช้คนนั้นก็กลับมาและพาฉันเข้าไปในห้องนั่งรอเล็ก ๆ ห้องหนึ่ง “คุณฉลาดจังเลยคะ คุณหมอ!” ฉันกล่าวในภาษาเยอรมันแก่ชายผมสีดอกเลาที่นั่งบนโซฟา

“ฉลาดหรือครับ?”

“ใช่ค่ะ ที่พาเจ้าสุนัขแสนน่ารักเหล่านั้นมากับคุณด้วย พวกมันคงเป็นเพื่อนคลายเหงาที่ดีจริง ๆ เมื่อคุณต้องห่างจากครอบครัวของคุณ”

ใบหน้าของคุณหมอต่านี่สดใสขึ้นมา “งั้นคุณก็ชอบสุนัขสินะครับ?”

สุนัขพวกเดียวกับที่ฉันเคยทราบอะไรด้วยคือ เจ้าบูลด็อกเหล่านั้นของแฮร์รี เดอ วเรียมส “พวกบูลด็อกเป็นพันธุ์โปรดของฉันค่ะ คุณชอบบูลด็อกไหมคะ?”

“ผู้คนไม่ค่อยรู้ล่ะครับ” คุณหมอต่านี่กล่าวอย่างแข็งขัน “แต่พวกบูลด็อกชอบแสดงความรักมาก ๆ เลยครับ”

อาจเป็นเวลาสิบนาทีก่อนที่ฉันเค้นสมองของฉันเพื่อค้นหาทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันเคยได้ยินหรือเคยอ่านเกี่ยวกับหัวข้อนี้ เราคุยกันเรื่องสุนัข จากนั้นอยู่ดี ๆ คุณหมอต่านี่ก็ยื่นขึ้น “แต่ผมแน่ใจว่าคุณไม่ได้มาที่นี่เพื่อพูดคุยเกี่ยวกับสุนัข คุณคิดอะไรอยู่ครับ?”

ฉันสบตาเขา “ฉันมีพี่สาวคนหนึ่งที่ดีดคุอยู่ที่นี่ในอัมสเตอร์ดัมค่ะ ฉันอยาการู้ค่ะว่า...ฉันไม่คิดว่าเธอสบายดีอยู่”

คุณหมอต่านี่ยิ้ม “งั้นคุณก็ไม่ได้สนใจเรื่องสุนัขเลยสักนิดสินะ”

“ฉันสนใจตอนนี้ค่ะ” ฉันกล่าวและยิ้มด้วย “แต่ฉันสนใจเรื่องพี่สาวของฉันมากกว่าเยอะเลยคะ”

“เธอชื่ออะไรล่ะ?”

“นอลลี วาน โวเออร์เดนคะ”

คุณหมอนั้นออกไปนอกห้องและกลับมาพร้อมกับสมุดจดสีน้ำตาลเล่มหนึ่ง “ใช่แล้ว หนึ่งในผู้มาใหม่เมื่อเร็ว ๆ นี้ บอกผมสักอย่างเกี่ยวกับเธอสิครับ เธอติดคุกด้วยสาเหตุอะไร?”

เมื่อถือโอกาส ฉันบอกคุณหมอนั้นว่าอาชญากรรมของนอลลีคือการซ่อนตัวยิวคนหนึ่งไว้ ฉันบอกเขาด้วยว่าเธอมีลูกหกคน ผู้ซึ่งหากเด็ก ๆ เหล่านี้ไม่มีคนดูแลก็จะกลายเป็นภาระต่อรัฐ (ฉันไม่ได้เอ่ยถึงว่าคนเล็กสุดในลูก ๆ เหล่านี้อายุสิบเจ็ดแล้วตอนนี้)

“เอาละ เราจะดูให้นะ” เขาเดินไปที่ประตูของห้องนั่งรอ “ผมต้องขอตัวก่อนนะตอนนี้”

ตอนนั้นฉันรู้สึกมีกำลังใจมากกว่าครั้งใด ๆ ตั้งแต่ นอลลีถูกจับกุมขณะที่ฉันนั่งรถไฟกลับไปฮาร์เลม แต่หลายวันผ่านไป จากนั้นสัปดาห์หนึ่งผ่านไป และไม่มีข่าวใด ๆ เพิ่มเติม ฉันกลับไปอัมสเตอร์ดัม “ฉันมาคิดว่าเจ้าโดเบอร์แมนเหล่านั้นเป็นยังไงบ้างคะ” ฉันบอกคุณหมอนั้น

เขาไม่ช้า “คุณต้องไม่มารบกวนผมนะ ผมรู้ว่าคุณไม่ได้มาคุยเรื่องสุข คุณต้องให้เวลาผมหน่อย”

ดังนั้นจึงไม่มีอะไรให้ทำได้นอกจากรอ

มันเป็นเพียงอันสไตน์ของเดือนกันยายนเมื่อพวกเราสิบเจ็ดคนบีบอัดอยู่รอบโต๊ะห้องทานข้าว ทันใดนั้นนิลส์ ซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกับฉัน หน้าถอดสี นิลส์ หนึ่งในเหล่าคนงานของเรา ได้มาเพื่อจะรายงานว่าคาเทรียนผู้ชราไปถึงที่ไร่แห่งหนึ่งทางเหนือของอัลค์มาอาร์อย่างปลอดภัยแล้ว คราวนี้นิลส์พูดด้วยเสียงต่ำปกติ

“อย่าหันไปนะ มีคนกำลังมองข้ามมานเข้ามา”

ข้ามมานเนียนะ! แต่ว่า-นั่นเป็นไปได้หรอก เขาคงจะต้องสูงสักสิบฟุต ทั้งโต๊ะเงียบกริบ

“เขาอยู่บนบันไดอันหนึ่ง ล้างหน้าต่างอยู่” นิลส์กล่าว

“ฉันไม่ได้สั่งให้ใครมาล้างหน้าต่างนะ” เบ็ทซี่กล่าว

ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร เราต้องไม่นั่งอยู่ตรงนี้ในความเงียบกริบแบบรู้สึกผิดเช่นนี้! ยูซีได้รับแรงบันดาลใจ “แฮปปี้เบิร์ธเดย์!” เขาร้องเพลง “แฮปปี้เบิร์ธเดย์ทูยู!” เราทุกคนเข้าใจความคตินั้นและร่วมวงอย่างครื้นเครง “แฮปปี้เบิร์ธเดย์ คุณตาสุดที่รัก...” เพลงนั้นยังดังก้องไปทั่วบ้านเบเยตตอนที่ฉันออกไปทางประตูข้างและยืนถัดจากบันไดนั้น เงยหน้าขึ้นไปที่ชายคนหนึ่งที่กำลังถือถังน้ำและฟองน้ำ

“คุณทำอะไรอยู่คะ? เราไม่ได้ขอให้ล้างหน้าต่างนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างงานปาร์ตี้!”

ชายคนนั้นหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าตรงสะโพกและดูมัน “นี่ไม่ใช่บ้านของควีเปอร์หรือครับ?”

“พวกเขาอยู่อีกฟากของถนนคะ แต่ว่า-ยังไงแล้ว เข้ามาสิคะและช่วยเราฉลองหน่อย” ชายคนนั้นสั้น ศีรษะ เขาชอบคุณฉัน แต่เขามีงานต้องทำ ฉันมองเขาข้ามถนนบาร์เตลโยริสสตราทพร้อมทั้งบันไดของเขาไปยังร้านขายลูกกวาดของควีเปอร์

“มันได้ผลไหม?” เสียงเอะอะหลายเสียงถามเมื่อฉันกลับเข้าไปที่ห้องทานข้าว “เธอคิดว่าเขากำลังสอดแนมไหม?”

ฉันไม่ได้ตอบ ฉันไม่รู้

นั่นเป็นสิ่งที่อยากที่สุด การไม่เคยรู้เลย และสิ่งใหญ่โตที่สุดอย่างหนึ่งที่ฉันไม่รู้ก็คือ ประสิทธิภาพของฉันทองเองเมื่อถูกซักถาม トラบิตที่ฉันยังตื่นอยู่ ฉันก็รู้สึกค่อนข้างแน่ใจเกี่ยวกับตัวเอง แต่ถ้าพวกเขาจะมาตอนกลางคืนล่ะ... กลุ่มนั้นทำงานกับฉันครั้งแล้วครั้งเล่า-นิลส์, เฮงค์, ลินเดิร์ท-โพล่งเข้ามาในห้องฉันโดยปราศจากคำเตือน เขย่าฉันให้ตื่น ระดมยิงหลายคำถามใส่ฉัน

หนแรกที่มันเกิดขึ้น ฉันแน่ใจว่าการบุกค้นได้เกิดขึ้นจริง ๆ มีเสียงทุบอันน่าสะพรึงที่ประตูห้องฉัน จากนั้นก็มีแสงจากไฟฉายส่องเข้าในตาฉัน “ลุกขึ้น! ยืนขึ้นเลย!” ตอนนั้นฉันมองไม่เห็นคนที่กำลังพูดอยู่นั้น

“คุณซ่อนยิวแก้วคนของคุณไว้ที่ไหน?”

“เรามียิวแค่หกคนแล้วตอนนี้”

มีความเงียบอันแสนเลวร้าย ไฟห้องสว่างขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นรูปเอามือสองข้างกุมศีรษะของตนอยู่ “โอ ไม โอ ไม” เขาพูดอยู่นั้น “มันไม่น่าจะแยขนาดนั้นนะ”

“คิดตอนนี้สิ” เฮงค์กล่าวข้างหลังเขาพอดี “พวกเกสตาโปกำลังพยายามที่จะล่อให้คุณติดกับนะ คำตอบก็คือ ‘พวกยิวอะไรกัน! เราไม่มีพวกยิวที่นี้ซะหน่อย’”

“ฉันขอลองอีกทีได้ไหม?”

“ไม่ใช่ตอนนี้” รอล์ฟกล่าว “คุณตื่นตาสว่างแล้วตอนนี้”

พวกเขาลองอีกในอีกสองสามคืนถัดมา “พวกยิวที่คุณกำลังซ่อนไว้อยู่ พวกเขามาจากที่ไหน?”

ฉันยืนตัวขี้นิ่งอย่างมีนัย “ฉันไม่รู้ พวกเขาแค่มาที่ประตู”

รอล์ฟเหวี่ยงหมวกของตนลงบนพื้นห้อง “ไม่ ไม่ ไม่!” เขาตะโกน “พวกยิวอะไรกัน! ไม่มีพวกยิวซะหน่อย! คุณเรียนรู้ไม่ได้หรือ?”

“ฉันจะเรียนรู้ค่ะ” ฉันสัญญา “ฉันจะทำให้ดีกว่านี้”

และแน่นอนพอ หนถัดมาฉันตื่นอย่างสมบูรณ์มากกว่าเดิมเล็กน้อย

ร่างเป็นเงากว่าครึ่งโหลอยู่เต็มห้อง “คุณซ่อนบัตรปันส่วนพวกนั้นไว้ที่ไหน?” เสียงหนึ่งถาม

ใต้บันไดชั้นล่างสุด แน่นอน แต่คราวนี้ฉันไม่ยอมติดกับให้กล่าวเช่นนั้น คำตอบแบบเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นในหัวฉัน: “ในนาฬิกาพริเชียบบนผนังนั่นได้!”

คิคนั่งลงข้างฉันทบนเตียงและเอาแขนข้างหนึ่งมาโอบฉัน “นั่นดีขึ้นแล้วครับ ทันทัดคอร์รี่” เขากล่าว “อาพยายามแล้ว คราวนี้ แต่จำไว้นะครับ-อาไม่มีบัตรปันส่วนใดนอกจากสามใบสำหรับอา คุณปู่ และทันเต้เบ็ชชี ไม่มีกิจกรรมใดคืนที่นี้ อาไม่เข้าใจว่าพวกเขา กำลังพูดเรื่องอะไรอยู่...”

ทีละเล็กละน้อย พร้อมกับการฝึกซ้อมซ้ำ ๆ ฉันก็ทำได้ดีขึ้น กระนั้น เมื่อถึงเวลานั้นจริง ๆ เมื่อพวกเขาเป็นเจ้าหน้าที่กองกำลังเกสตาโปจริง ๆ ที่ถูกฝึกฝนให้ค้นความจริงจากผู้คน ฉันจะทำได้ดีขนาดไหน?

งานใต้ดินของวิลเล่มนำเขาไปที่ฮาร์เลมบ่อย ๆ มีสีหน้าที่แสดงถึงความสิ้นหวังระคนกับริ้วรอยแห่งความกังวลในใบหน้าของเขาตอนนี้ สองหนแล้วพวกทหารได้ไปที่บ้านพักคนชรา และแม้ว่าเขาสามารถหลอก

ลวงพวกเขาเกี่ยวกับพวกยิวส่วนใหญ่ที่ยังอาศัยอยู่ที่นั่นได้ หญิงชราตาบอดที่ป่วยคนหนึ่งก็ถูกพาตัวไปแล้ว

“อายุเก้าสิบเอ็ด!” วิลเล็มกล่าวอยู่นั้น “นางเดินไม่ได้ด้วยซ้ำไป-พวกเขาต้องแบกนางไปที่รถ”

จนถึงตอนนี้ ตำแหน่งของวิลเล็มในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่งได้ชัดเจนขึ้นไม่ได้ให้มือโดยตรงต่อเขาและ
ทิน แต่เขาถูกจับตามอง เขากล่าว อย่างใกล้ชิดมากกว่าที่เคย เพื่อจัดหาเหตุผลทางการอย่างหนึ่งสำหรับการไป
เยี่ยมหลายหนของเขาที่เมืองฮาร์เลม เขาเริ่มจัดประชุมอธิษฐานรายสัปดาห์ที่บ้านเบเยทุกเช้าวันพุธ

แต่วิลเล็มไม่สามารถทำอะไรแบบเป็นกิจวัตรได้-โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอธิษฐาน-และในไม่ช้าการ
ประชุมนั้นก็มิมีชาวเมืองฮาร์เลมหลายสิบคนมาเข้าร่วม ผู้หิวโหยอะไรบางอย่างที่จะยึดเหนี่ยวจิตใจ นี่เป็นปีที่สี่
แล้วของการยึดครอง คนเหล่านั้นส่วนใหญ่ที่มาร่วมประชุมนมัสการไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับชีวิตสองหน้าของ
บ้านเบเย ในแง่หนึ่งพวกเขานำเสนออันตรายใหม่เมื่อพวกเขาเดินสวนเหล่าคนงานและผู้ส่งสารจากขบวนการ
ใต้ดินอื่น ๆ ที่มา ๆ ไป ๆ บนบันไดแคบ ๆ นั้น แต่ในอีกแง่หนึ่ง เราคิด มันอาจเป็นข้อได้เปรียบอย่างหนึ่งกับ
การมีผู้คนไร้เดียงสาอย่างเห็นได้ชัดเป็นฝูงเหล่านี้เข้า ๆ ออก ๆ อย่างน้อยนั่นก็เป็นความหวังของเรา

เรากำลังนั่งอยู่รอบโต๊ะทานมื้อค่ำหลังเวลาเคอร์ฟิวคืนหนึ่ง สามคนแห่งครอบครัวเท็น บูม เจ็ดคนนั้น
ที่เป็น “แขกถาวร” และยิวสองคนที่เรากำลังหาบ้านให้พวกเขา เมื่อกริ่งประตูร้านดังขึ้น

ลูกค้าคนหนึ่งหลังปิดร้านแล้วหรือ? และคนหนึ่งที่กล้าพอที่จะยืนอยู่บนถนนบาร์เตลโยริสสตราทหลัง
เวลาเคอร์ฟิวหรือ? เมื่อหยิบกุญแจจากกระเป๋าเสื้อของฉัน ฉันรีบลงไปในห้องโถง ไขเปิดประตูห้องทำงาน และ
คลำหาทางผ่านเข้าไปในร้านมืด ๆ นั้น ที่ประตูหน้าฉันฟังอยู่สักครู่

“ใครอยู่ตรงนั้นคะ?” ฉันเรียกถาม

“คุณจำผมได้ไหมครับ?”

เสียงของชายคนหนึ่งพูดภาษาเยอรมัน “นั่นใครคะ?” ฉันถามในภาษาเดียวกัน

“เพื่อนเก่าคนหนึ่ง แวะมาเยี่ยม เปิดประตูสิ!”

ฉันไขล็อกอย่างเงอะงะและดึงประตูเปิดอย่างระมัดระวัง เขาเป็นทหารเยอรมันสวมเครื่องแบบคน
หนึ่ง ก่อนที่ฉันจะเอื้อมถึงปุ่มกดเตือนภัยหลังประตู เขาก็ดันตัวเข้ามาข้างในแล้ว จากนั้นเขาถอดหมวกของตน
ออก และในแสงโพลีเพล็กซ์เดือนตุลาคม ฉันจำช่างทำนาฬิกาหนุ่มชาวเยอรมันคนนั้นได้ผู้ซึ่งคุณพ่อไล่ออกไปเมื่อ
สี่ปีก่อน

“ฮอตโต้” ฉันร้อง

“ผู้พันอัลท์สชูเลอร์ ต่างหาก” เขาแก้คำพูดฉัน “ตำแหน่งของเราสลับเปลี่ยนกันเล็กน้อยแล้วนะ คุณ
เท็น บูม คุณว่าฉันไหม”

ฉันเหลือบมองที่ตราประจำตำแหน่งของเขา เขาไม่ได้เป็นผู้พันหรืออะไรที่ใกล้เคียงกับมันเลย แต่ฉัน
ไม่ได้กล่าวอะไร เขามองไปรอบร้าน

“ยังเป็นร้านเล็ก ๆ อุดอูเหมือนเดิมนะ” เขากล่าว เขาเอื้อมไปที่สวิตช์บนผนัง แต่ฉันเอามือไปบังมันไว้

“ไม่! เราไม่มีบานเกล็ดแบบมีตสนิทในร้านนะ!”

“งั้น เราขึ้นไปชั้นบนกัน เราจะได้คุยกันเรื่องวันวาน เจ้าแกที่ทำความสะอาตนาฬิกาอยู่แถวนี้ ไหม?”

“คริสตอฟเฟลส์นะเหรอ? เขาตายไปแล้วตอนที่ขาดแคลนเชื้อเพลิงเมื่อฤดูหนาวที่แล้ว”

อ็อตโต้ยกไหล่ “ตายไปซะก็ดี! แล้วเจ้านักอ่านพระคัมภีร์เผ่าผู้นำเสื่อมใสล่ะ?”

ฉันกำลังหาทางขยับไปที่เคาน์เตอร์ขายของซึ่งเป็นที่ ๆ มีปุ่มกดอีกอันติดตั้งไว้ “คุณพ่อสบายดี ชอบคุณ”

“งั้น คุณจะไม่วอนผมขึ้นไปสวัสดีหน่อยหรือ?”

ทำไมเขาถึงกระตือรือร้นขนาดนั้นที่จะขึ้นไปชั้นบน? เจ้าน่าสังเกตขึ้นมาแค่เพื่อจะเยาะเย้ย หรือเขา สงสัยอะไรบางอย่าง? นิ้วของฉันเจอปุ่มกดแล้ว

“นั่นอะไรนะ?” อ็อตโต้หันขวับอย่างระแวง

“นั่นอะไรนะ?”

“เสียงนั่น! ฉันได้ยินเสียงออกอะไรบางอย่าง”

“ฉันไม่เห็นได้ยินอะไรเลย”

แต่อ็อตโต้เริ่มเดินย้อนกลับไปทางห้องทำงานแล้ว

“เดี๋ยวก่อน!” ฉันตะโกน “ขอให้ฉันถือกระเป๋าของคุณก่อนนะ แล้วฉันจะขึ้นไปกับคุณ! ฉัน-ฉันอยากจะ เห็นว่าต้องใช้เวลานานขนาดไหนพวกเขาถึงจะจำคุณได้”

ฉันอ้อยอิ่งอยู่ที่ประตูนั้นนานเท่าที่ฉันจะกล้า: แน่ใจว่าความหวาดระแวงของเขาถูกปลุกเร้าแล้ว จากนั้นฉันเดินตามเขาผ่านเข้าประตูหลังเข้าไปในห้องโถง ไม่มีเสียงเลยสักแอะจากห้องทานข้าวหรือบันได ฉัน พุ่งตัวผ่านเขาขึ้นบันไดไปหลายชั้นและเคาะที่ประตู

“พ่อคะ! เบ็ทซี่!” ฉันร้องในเสียงที่ฉันหวังว่าเป็นเสียงแบบขี้เล่น “หนูจะให้เดาสาม - ไม่สิ เอ้อ- หก ครั้งนะว่าใครยืนอยู่ตรงนี้!”

“ไม่ต้องมาเล่นเกมเดาเลย!” อ็อตโต้เอื้อมผ่านตัวฉันและเหวี่ยงประตูเปิด

คุณพ่อและเบ็ทซี่เงยหน้าขึ้นมาจากมือน้ำของพวกเขา โต๊ะนั้นถูกจัดไว้สำหรับสามที่ งานที่ฉันยังทาน ไม่เสร็จจอยู่อีกฟากของโต๊ะ มันสมบูรณ์แบบมากเสียจนแม้กระทั่งตัวฉัน ผู้ซึ่งเพิ่งเห็นสิบสองคนกินอยู่ตรงนี้ แทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่านี่จะเป็นอะไรได้ที่ไม่ใช่ชายแก่ผู้ไร้เดียงสาคนหนึ่งที่ทานมือน้ำกับลูกสาวของตน ป้ายอัลไพน์ตั้งอยู่บนตู้ซิดฟา: พวกเขาจดจำทุกสิ่งได้แล้ว

แม้ไม่ได้รับเชิญ อ็อตโต้ลากเก้าอี้ออกมาตัวหนึ่ง “เห็นไหมล่ะ!” เขาร้องเสียงดัง “หลายสิ่งเกิดขึ้น เหมือนที่ผมว่าไว้เลย ใจไหมล่ะ?”

“คงดูเหมือนอย่างนั้นนะ” คุณพ่อกล่าวเบา ๆ

“เบ็ทซี่” ฉันกล่าว “เทศาให้ผู้พันอัลท์สชูลเลอร์หน่อยสิจ๊ะ!”

อ็อตโต้จับขาที่เบ็ทซี่รินให้เขาและถลึงตาไปรอบโต๊ะมาที่เรา “พวกคุณไปได้ซาจริง ๆ มาจากไหน! ไม่มีใครอื่นในฮอลแลนด์แล้วที่มีขา”

ฉันช่างโง่จริง ๆ ชานี้มาจากพิควิค

“ถ้าคุณอยากทราบให้ได้” ฉันกล่าว “มันมาจากนายทหารชาวเยอรมันคนหนึ่ง แต่คุณต้องไม่ถามคำถามใด ๆ เพิ่มเติมนะ” ฉันพยายามที่จะบอกเป็นนัยถึงการติดต่อลับ ๆ กับเจ้าหน้าที่ตำแหน่งสูงนายหนึ่ง อ็อตโต้อยู่อยู่อีกสิบห้านาที และจากนั้น เมื่ออาจารย์รู้สึกว่าเขาได้ขีดเส้นใต้ชัยชนะของเขาไว้เพียงพอแล้ว เขาก็เดินทอดน่องออกไปในถนนที่ปลอดภัย

อีกประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา เราถึงกลับบอกว่าทุกอย่างปลอดภัยแล้วแก่เก้าคนที่บาดเจ็บและตัวสั้น

สัปดาห์ที่สองในเดือนตุลาคม ระหว่างเช้าที่รุ่งนวยเป็นพิเศษเช้าหนึ่งกับหลายปัญหาของขบวนการใต้ดิน เบอร์โทร์สท์พลับนั้นก็ส่งเสียงดังขึ้นลงในห้องโถง ฉันรีบลงไปรับสาย เฉพาะคุณพ่อ เบ็ทซี หรือฉันเคยรับสายเบอร์นั้น

“ว่าไง!” เสียงหนึ่งกล่าว “พวกเธอจะไม่มารับฉันหรือไง?”

นั่นคือนอลลี่

“นอลลี่! เมื่อไหร่-ยังไง-เธออยู่ที่ไหน?”

“ที่สถานีรถไฟในอัมสเตอร์ดัมนะสิ! แต่ฉันไม่มีเงินซื้อตั๋วรถไฟนะ.

“อยู่ตรงนั้นนะ! โอ นอลลี่ พวกเราจะไปแล้ว!”

ฉันปั่นจักรยานไปที่ถนนบอส เอ็น ไฮเว่นสตราท และจากนั้นก็ฟิลิปและเด็ก ๆ ซึ่งบังเอิญอยู่ที่บ้านพอตี รีบไปยังสถานีของเมืองฮาร์เลม เราเห็นนอลลี่ก่อนที่รถไฟของเราหยุดนิ่งในเมืองอัมสเตอร์ดัมเสียอีก-เสียอีก นานาวสีน้ำเงินสดใสของเธอเหมือนผืนฟ้าสีน้ำเงินในร่มไม่มีมิติใหญ่

เจ็ดสัปดาห์ในคุกได้ทำให้เธอมีใบหน้าขาวซีด แต่ก็ยังเป็นนอลลี่ที่เปล่งปลั่งเหมือนที่เคยเป็น เธอกล่าวว่า คุณหมอประจำคุกคนหนึ่งได้ประกาศว่าความดันเลือดต่ำของเธอเป็นสภาวะหนึ่งที่ร้ายแรง ที่อาจทำให้เธอพิการแบบถาวรและลูก ๆ หกคนของเธออาจกลายเป็นภาระต่อสังคมได้ ใบหน้าของเธอยับยู่ด้วยความงุนงงขณะที่เธอเล่าเรื่องนี้

คริสตมาสปี 1943 กำลังใกล้เข้ามา ทิมะที่ตกแล้วบาง ๆ เป็นคุณสมบัติอย่างเดียวกับบอกถึงช่วงเวลาเร็นเริงของฤดูกาลนี้ ดูเหมือนว่าทุกครอบครัวมีใครสักคนที่ติดคุกอยู่ในค่ายคนงาน หรือไปซ่อนตัวอยู่ ด้านที่เป็นศาสนาของช่วงวันหยุดนี้เป็นสิ่งแรกที่ทุกคนคิดถึงสักครั้ง

ที่บ้านเบเย เราไม่เพียงมีคริสตมาสให้เฉลิมฉลองเท่านั้นแต่ยังมีฮานุกกะห์ด้วย “เทศกาลแห่งดวงสว่างต่าง ๆ” ของคนยิว เบ็ทซีได้พบกับเชิงเทียนฮานุกกะห์อันหนึ่งในหมู่สมบัติเหล่านั้นที่ถูกเก็บรักษาไว้กับเราหลังผู้เก็บของห้องทานข้าวและตั้งมันบนเปียโน ทุกคืนเราจุดเทียนเพิ่มอีกเล่มขณะที่ยูชี่อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับพวกมัคคาบีให้เราฟัง จากนั้นเราก็จะขับร้องดนตรีเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารอันโหดเหี้ยมและโศกเศร้า พวกเราทุกคนเป็นยิวมาก ๆ เลยในช่วงเย็นเหล่านั้น

ประมาณคืนที่ห้าของเทศกาลนั้น ขณะที่เรารวมตัวกันรอบเปียโน กริ่งประตูในตรอกก็ดังขึ้น ฉันเปิด

ประตูปะตูไปพบกับนางบูเคอร์ส ภรรยาของช่างตัดแว่นหลังถัดไป ยืนอยู่ในหิมะ นางบูเคอร์สหน้ากลมและสงบ
เรียบพอ ๆ กับที่สามีของนางหน้าผอมและดูกังวล แต่คืนนี้ใบหน้าจ้ำม่ำของนางบิดเบี้ยวด้วยความร้อนใจ

“คุณคิดว่า” นางกระซิบ “พวกยิวของคุณจะร้องเพลงให้เบาว่านี้อีกนิตได้ไหมคะ? พวกเราได้ยิน
พวกเขาตั้งทะเลาะกันแล้วและ-คือว่า มีผู้คนทุกชนิดอยู่บนถนนเส้นนี้...”

กลับมาในห้องเหล่านั้นของทันต์แจนส์ พวกเราตริตรองข่าวนี้ด้วยความอกสั่นขวัญแขวน ถ้าครอบครัว
บูเคอร์สทราบทุกอย่างเกี่ยวกับกิจการของเรา มีอีกกี่คนในเมืองฮาร์เลมที่ทราบเหมือนกัน?

ไม่นานเลยก่อนที่เราได้ค้นพบว่าคนที่ทราบคือผู้บัญชาการตำรวจเอง เช้าที่มีด ๆ วันหนึ่งของเดือน
มกราคม เมื่อหิมะพยายามจะตกอีก ทูสโผล่พรวดเข้ามาใน “กองบัญชาการ” ใต้ดินในห้องด้านหลังของทันต์
แจนส์ มือของเธอกำแน่นจดหมายฉบับหนึ่ง ซองจดหมายนั้นมีตราประทับของกรมตำรวจฮาร์เลม

ฉันทึกของ ด้านใน บนกระดาษที่มีตราของผู้บัญชาการตำรวจ มีข้อความหนึ่งเขียนด้วยมือ ฉันท่านมัน
อย่างเรียบง่าย ๆ จากนั้นก็อ่านเสียงดัง

“คุณต้องมาที่สำนักงานของผมบ่ายวันนี้เวลาบ่ายสามโมงตรง”

นายนีลิสนาที่พวกเราพยายามวิเคราะห์ข้อความนั้น บางคนรู้สึกว่ามันไม่ใช่บทนำไปสู่การจับกุม เหตุ
ใดพวกตำรวจถึงจะให้โอกาสที่จะหลบหนีแก่คุณล่ะ? กระนั้น มันก็ปลอดภัยที่สุดที่จะเตรียมการสำหรับการ
ตรวจค้นและการติดคุก เหล่าคนงานย่องออกไปจากบ้านนั้น ทีละคน เหล่าผู้อาศัยชั่วคราวนำตะกร้าขยะไปเท
ทิ้งและเก็บเศษผ้าจากการเย็บผ้าเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการหลบหนีแบบรวดเร็วไปยังห้องลับ ฉันท่าน
เอกสารต่าง ๆ ที่เอาผิดได้ในเตาถ่านที่ว่างเปล่ามานานแล้วในห้องทานข้าว เจ้าแม่วู้สึกได้ถึงความตึงเครียดใน
อากาศและไปนอนอยู่ใต้ตู้ซิดฟา

จากนั้นฉันท่านก็อาบน้ำ น่าจะเป็นครั้งสุดท้ายในรอบหลายเดือน และบรรจุกระเป๋าคุณตามทีนอลลีและคน
อื่น ๆ ได้เรียนรู้มา: พระคัมภีร์หนึ่งเล่ม, ดินสอหนึ่งแท่ง, เข็มและด้าย, สบู่-หรือสิ่งที่เราเรียกว่าสบู่สมัยนี้-
แปรงสีฟันและหวี ฉันท่านแต่งกายในชุดที่อบอุ่นที่สุดพร้อมกับชุดชั้นในหลาย ๆ ชั้นและเสื้อกันหนาวตัวที่สองข้าง
ใต้ตัวบนสุด ก่อนถึง 3:00 น. ฉันท่านถอดคุณพ่อและเบ็ตซีที่แน่น และเดินผ่านหิมะที่กำลังละลายเป็นสีเทาไปยัง
ถนนสเมเตสตราท

ตำรวจที่เข้าเวรอยู่เป็นคนที่รู้จักแก่แก่คนหนึ่ง เขามองที่จดหมายนั้น จากนั้นก็มองที่ฉันท่านพร้อมกับสีหน้า
อยากรู้ อยากเห็น “ทางนี้ครับ” เขากล่าว

เขาเคาะที่ประตูซึ่งมีเครื่องหมายกำกับว่าผู้บัญชาการ ชายผู้นั้นที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานมีผมสีเทาแดงที่
ถูกหวีมาข้างหน้าทับจุด ๆ หนึ่งที่ล้าน วิทยูเครื่องหนึ่งกำลังเล่น ผู้บัญชาการเอื้อมมาข้างหน้าและบิดลูกบิด
ระดับเสียงไม่ใช่เบาแต่ดังขึ้น

“คุณเห็น บวม” เขากล่าว “ยินดีต้อนรับ”

“สวัสดีค่ะท่าน”

ผู้บัญชาการลุกไปจากโต๊ะของตนเพื่อปิดประตูไล่หลังฉันท่าน “เชิญนั่งครับ” เขากล่าว “ผมทราบทุกอย่าง
เกี่ยวกับคุณ คุณรู้ไหม เกี่ยวกับงานของคุณ”

“คุณหมายถึงงานทำนาฟีกาสินะ คุณน่าจะกำลังคิดถึงงานของคุณพ่อของฉันมากกว่าของฉันเอง กระจมั้งคะ”

ผู้บัญชาการยิ้ม “ไม่ ผมหมายถึงงาน ‘อีกงาน’ ของคุณ”

“อ้อ งั้นคุณก็กำลังหมายถึงงานของฉันกับพวกเด็กที่พัฒนาการช้าสินะคะ? ใช่ค่ะ ขอให้ฉันเล่าให้คุณ ฟังเกี่ยวกับงานนั้น-”

“ไม่ คุณเห็น บুম” ผู้บัญชาการหรีเสียงของตน “ผมไม่ได้กำลังพูดถึงงานของคุณกับพวกเด็ก พัฒนาการช้า ผมกำลังพูดถึงงานอีกอย่างของคุณ และผมอยากให้คุณทราบว่าพวกเราบางคนที่นี่มีความรู้สึก เห็นใจ”

ผู้บัญชาการกำลังยิ้มกว้างแล้วตอนนี้ ฉันยิ้มตอบแบบไม่ค่อยแน่ใจ “คราวนี้ คุณเห็น บুম” เขากล่าว ต่อ “ผมมีเรื่องหนึ่งอยากจะขออ้อ”

ผู้บัญชาการนั่งลงที่ขอบโต๊ะทำงานของเขาและมองมาที่ฉันอย่างมั่นคง เขาหรีเสียงของเขาจนมันแค่ พอจะได้ยินเท่านั้น เขากล่าวว่า เขาเองก็กำลังทำงานกับขบวนการใต้ดิน แต่มีสายคนหนึ่ง Ingram กำลัง ทำข้อมูลรั่วไหลไปถึงพวกเกสตาโป “ไม่มีทางที่เราจะจัดการกับชายผู้นี้ได้นอกจากฆ่าเขา”

ฉันรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“เรามีทางเลือกอื่นอีกไหม?” ผู้บัญชาการกล่าวต่อในเสียงกระซิบ “เราจับกุมเขาไม่ได้-ไม่มีคุก นอกจากคุกที่พวกเยอรมันคุม แต่ถ้าเขายังลายนวลอยู่ต่อไป อีกหลายคนจะตาย นั่นแหละผมถึงอยากรู้ คุณ เห็น บุม ว่าในงานของคุณ คุณอาจรู้จักใครสักคนบ้างไหมที่สามารถ-”

“ฆ่าเขาอะเหรอ?”

“ใช่แล้ว”

ฉันเอนตัวไปข้างหลัง ทั้งหมดนี้เป็นกลลวงเพื่อหลอกให้ฉันติดกับและยอมรับว่ากลุ่ม ๆ หนึ่งมีตัวตนอยู่ จริง และให้ฉันเปิดเผยชื่อหลายคนหรือ?

“ท่านคะ” ฉันกล่าวในที่สุด เมื่อเห็นว่าดวงตาของผู้บัญชาการกะพริบอย่างทนมไม่ไหว “ฉันเชื่อเสมอ เลยนะคะว่าบาทบาทของฉันคือช่วยชีวิตคน ไม่ใช่ทำลายชีวิตคะ แต่ฉันเข้าใจสภาวะลำบากของคุณนะคะ และ ฉันมีเรื่องหนึ่งที่อยากเสนอแนะคะ คุณเป็นคนชอบอธิษฐานไหมคะ?”

“พวกเราทุกคนก็เป็นมิใช่หรือครับ ในสมัยนี้?”

“งั้นเรามาอธิษฐานด้วยกันเถอะคะ ขอให้พระเจ้าทรงแต่ต้องใจของชายผู้นี้เพื่อที่เขาจะไม่ทรยศเหล่า เพื่อนร่วมชาติของเขาต่อไป”

มีการหยุดนิ่งพักใหญ่ ๆ จากนั้นผู้บัญชาการก็พยักหน้า “ผมอยากทำเช่นนั้นมาก ๆ เลยครับ”

และที่นั่นเอง ณ ใจกลางของสถานีตำรวจ พร้อมกับวิทยุที่แผดเสียงประกาศข่าวล่าสุดเกี่ยวกับการรุกร หน้าของเยอรมัน เราอธิษฐาน เราอธิษฐานขอให้ชายชาวดัชต์ผู้นี้จะตระหนักถึงคุณค่าของเขาในสายพระเนตร ของพระเจ้าและคุณค่าของมนุษย์คนอื่น ๆ ทุกคนบนแผ่นดินโลก

เมื่ออธิษฐานจบ ผู้บัญชาการก็ยื่นขึ้น “ขอบคุณครับ คุณเห็น บุม” เขาจับมือฉันเขย่า “ขอบคุณอีกหน

ผมทราบตอนนี้แล้วว่ามันผิดที่ถามคุณไปแบบนี้”

มือของฉันทิ้งกำกระเป๋าคุณแน่นอยู่ ฉันทเดินผ่านห้องโถงและอ้อมหัวมุมถนนไปยังบ้านเบเย

ชั้นบน ผู้คนรุมล้อมเพราะอยากทราบทุกเรื่อง แต่ฉันทไม่ได้บอกพวกเขา ไม่ใช่ทุกเรื่อง-ฉันทไม่อยากให้คุณพ่อและเบ็ทซีรู้ว่าพวกเราถูกขอให้ฆ่าคน มันคงเป็นภาระไม่จำเป็นที่จะให้พวกเขาแบก

เหตุการณ์กับผู้บัญชาการตำรวจนำที่จะหนุ่ใจเรา เห็นได้ชัดว่าเรามีมิตรสหายในตำแหน่งสูง ๆ อันที่จริง ชาวบ้านนั้นมีผลกระทบในทางตรงข้ามต่อเรา นี่เป็นอีกหนึ่งภาพประกอบที่แสดงให้เห็นว่าความลับของเราไม่ใช่ความลับเลยสักนิด ผู้คนทั้งเมืองฮาร์เลมดูเหมือนจะรู้ว่าพวกเราทำอะไรกันอยู่

เรารู้ว่าเราควรหยุดงานนี้ แต่เราจะหยุดได้อย่างไรกัน? ใครจะสานต่อเครือข่ายแห่งเสปียงและข้อมูลซึ่งความปลอดภัยของผู้คนหลายร้อยขึ้นอยู่กับมัน? ถ้าต้องทิ้งที่ซ่อนตัวแห่งหนึ่ง เหมือนที่เคยเกิดขึ้นแล้วตลอดเวลา ใครจะประสานงานเรื่องการย้ายไปที่อยู่ใหม่? เราต้องทำต่อ แต่เรารู้ว่าหายนะจะมาถึงในไม่ช้า

อันที่จริง มันมาถึงจอพเป็นคนแรก เด็กฝึกงานอายุสิบเจ็ดที่ได้มาหาที่อยู่ปลอดภัยสักแห่งที่บ้านเบเย บ่ายแก่ ๆ วันหนึ่งใกล้สิ้นเดือนมกราคมปี 1944 รอล์ฟก้าวเข้ามาในห้องทำงานแบบแอบ ๆ เขาเหลือบมองที่จอพ ฉันทพยักหน้า: จอพมีส่วนรู้เห็นกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านหลังนี้

“มีบ้านใต้ดินหลังหนึ่งในเมืองเอเดที่กำลังจะถูกบุกค้นเย็นนี้ คุณมีใครพอที่จะไปได้บ้างไหม?”

แต่ตอนนั้นฉันทไม่มี ไม่มีคนส่งของหรือคนเดินทางเป็นเพื่อนสักคนอยู่ที่บ้านเบเยบ่ายคล้อยขนาดนี้แล้ว

“ผมจะไปเองครับ” จอพกล่าว

ฉันท้าปากจะทักท้วงว่าเขายังด้อยประสบการณ์ และอาจถูกส่งตัวไปทำงานโรงงานได้หากถูกเรียกให้หยุดบนถนน จากนั้นฉันทก็คิดถึงผู้คนที่ไม่หวาดระแวงที่เมืองเอเด พวกเรามีตู้เสื้อผ้าที่มีผ้าพันคอและชุดของเด็กสาวอยู่ชั้นบน...

“งั้นเร็ว ๆ เลยเจ้าหนู” รอล์ฟกล่าว “เธอต้องออกเดินทางทันที” เขาให้รายละเอียดแก่จอพและรีบออกไป ในอีกไม่กี่ชั่วโมง จอพปรากฏตัวอีกในสภาพของเด็กสาวผมสีน้ำตาลน่ารักมาก ๆ ซึ่งสวมเสื้อคลุมยาวและผ้าพันคอ ถุงมือขนสัตว์เพื่อปกปิดมือของเขา เด็กหนุ่มคนนี้มีผมสีทองสว่างหน้าบางอย่างหรือไงกัน? ฉันทถึงกับตะลึงที่เขาหันไปที่ประตูและจับฉันท

จอพควรที่จะกลับมาก่อนเวลาเคอร์ฟิว 7:00 น. หนึ่งพุ่มมาถึงและผ่านไป ไม่แน่ว่าอาจเกิดความล่าช้าและคงจะกลับมาในตอนเช้า

เรามีผู้มาเยือนคนหนึ่งเข้าสู่วันถัดมาแต่นั้นไม่ใช่จอพ ฉันทรู้ว่าที่ที่รอล์ฟก้าวพันประตูเข้ามาว่าชาวร้ายกำลังทำให้เขาหนักใจอยู่

“เรื่องจอพใช้ไหมคะ”

“ใช่ครับ”

“เกิดอะไรขึ้นคะ?”

รอล์ฟได้ทราบเรื่องจากเจ้าหน้าที่ประจำโต๊ะตอนกลางคืน เมื่อจอพไปถึงที่อยู่นั้นในเมืองเอเด พวกเกสตาโป

ก็อยู่ที่นั่นแล้ว จอห์นได้กดกริ่งประตู ประตูเปิด คนของ S. D. แสร้งทำเป็นเจ้าของบ้านหลังนั้นและเชิญจอห์นเข้าบ้าน

“และคอร์รี่” รอล์ฟกล่าว “เราต้องเผชิญหน้ามัน พวกเกสตาโปจะค้นข้อมูลออกจากจอห์น พวกเขาพาเขาไปที่อัมสเตอร์ดัมแล้ว เขาจะยังลี้ภัยของคุณได้อีกนานขนาดไหนกัน?”

นี่เป็นอีกหนแล้วที่เราคิดที่จะหยุดงานนี้ นี่เป็นอีกหนแล้วที่เราค้นพบว่าเราหยุดไม่ได้

คืนนั้นคุณพ่อและเบ็ทซี่และฉันอธิษฐานต่ออีกนานหลังจากคนอื่น ๆ เข้านอนแล้ว เรารู้ว่าแม้ความเสี่ยงพอกพูนมากขึ้นทุกวัน เราก็ไม่มีทางเลือกนอกจากเดินหน้าต่อไป นี่เป็นชั่วโมงแห่งความชั่วร้าย: เราวิ่งหนีไปจากมันไม่ได้ บางทีเมื่อความอดสาหัสของมนุษย์ทำเต็มที่และล้มเหลวแล้วเท่านั้น ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพียงอย่างเดียวจึงจะทำงานได้อย่างอิสระ

การบุกค้น

เมื่อได้ยินเสียงใครสักคนอยู่ในห้องของฉัน ฉันลืมหูลืมตาอย่างเจ็บปวด เขาคือยูซี ที่กำลังแบกที่นอนและชุดนอนของตนไปเก็บในห้องลับนั้น ข้างหลังเขาคือแมรีและธิดากับห่อข้าวของของพวกเธอ

ฉันหลับตาอีก มันเป็นเช้าวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 1944 ฉันนอนป่วยนานสองวันเพราะไข้หวัดใหญ่ หัวฉันปวดตื้อ ๆ ไซ้ข้อของฉันร้อนผ่าว ทุกเสียงเล็ก ๆ เสียงหายใจพิศพาดของแมรี เสียงชุดของแผงห้องลับ ทำให้ฉันอยากกรีดร้อง ฉันได้ยินเฮงค์และเมตาเข้ามา จากนั้นเสียงหัวเราะของยูซีขณะที่เขายืนของใช้ตอนกลางวันออกมาให้คนอื่น ๆ ผ่านทางประตูลานั้น

ไปให้พ้นทุกคนเลย! ให้ฉันอยู่คนเดียวเถิด! ฉันก็ดริมผีปากไม่ให้พูดมันออกไป

สุดท้ายพวกเขาเก็บเสื้อผ้าและข้าวของของตนและเดินออกไป ปิดประตูไล่หลังพวกเขา สิ้นเดิร์ทอยู่ไหน? ทำไมเขาไม่ได้ขึ้นมา? จากนั้นฉันจำได้ว่าสิ้นเดิร์ทไปที่อื่นสองสามวันเพื่อติดตั้งระบบเตือนไฟฟ้าเหมือนของเราในบ้านของเจ้าบ้านของเราหลายหลัง ฉันหลุดลอยกลับเข้าสู่นิทราเพราะพิษไข้

พอรู้สึกตัวอีกที เบ็ทซึ่งกำลังยืนอยู่ที่ปลายเตียง ชาสมุนไพรรุ่นถ้วยหนึ่งอยู่ในมือของเธอ “ฉันขอโทษที่ต้องปลุกเธอนะ คอร์รี่ แต่มีชายคนหนึ่งอยู่ในร้านข้างล่างที่ยืนกรานว่าเขาจะคุยกับเธอคนเดียว”

“เขาเป็นใครหรือ?”

“เขาบอกว่าเขามาจากเออร์เมโล ฉันไม่เคยเห็นเขามาก่อนเลย”

ฉันลุกขึ้นนั่งตัวสั่น “ไม่เป็นไรหรอก ฉันต้องลุกขึ้นอยู่แล้ว พรุ่งนี้บัตรปันส่วนชุดใหม่จะมา”

ฉันจับขาที่ร้อนแทบลวกปาก จากนั้นก็พยายามลุกขึ้นยืน ที่กองอยู่ข้างเตียงนั้นคือกระเป๋าคูของฉัน ซึ่งมีของอยู่ข้างในและเตรียมพร้อมมาตั้งแต่ถูกเรียกตัวโดยผู้บัญชาการตำรวจนั้น อันที่จริงฉันใส่ของเพิ่มเข้าไปในถุงนั้นด้วย นอกจากพระคัมภีร์ เสื้อผ้า และของใช้ในห้องน้ำแล้ว ตอนนี้น้ำมันวิตามินต่าง ๆ ยาแอสไพริน ยาเม็ดธาตุเหล็กสำหรับโรคโลหิตจางของเบ็ทซี และอีกหลายสิ่ง มันได้กลายเป็นเหมือนเครื่องรางอย่างหนึ่งสำหรับฉันแล้ว เป็นเครื่องป้องกันสิ่งน่ากลัวเหล่านั้นของคุณ

ฉันค่อย ๆ สวมเสื้อผ้าของฉันและก้าวออกไปที่บันได บ้านนั้นดูเหมือนจะโคลงเคลงไปมารอบตัวฉัน ฉันค่อย ๆ ลงบันไดโดยเอามือยึดราวบันไดไว้แน่น ที่ประตูเข้าสู่ห้องเหล่านั้นของทันต์แจนส์ ฉันประหลาดใจที่ได้ยินเสียงหลายคน ฉันมองเข้าไปข้างใน แน่ใจว่าฉันลืมหูลืมตาไปแล้ว มันเป็นเช้าวันพุธ ผู้คนมารวมตัวกันเพื่อร่วมการประชุมมัสการประจำสัปดาห์ของวิลเล็ม ฉันเห็นนอลลีแจกจ่าย “กาแพซวงฮิตครอง” ตามที่เราเรียกกรากไม้และมะเดื่อแห้งต้มตอนนี้ ปีเตอร์อยู่ที่เปียโนแล้ว เหมือนที่เขาอยู่เกือบทุกสัปดาห์ เพื่อบรรเลงดนตรี ฉันเดินลงบันไดต่อไป เดินสวนผู้คนที่เพิ่งมาถึง

เมื่อฉันไปถึงแบบเข้าสั่นในร้าน ชายตัวเล็กผมสีทราวยคนหนึ่งก็โผล่มาทักทายฉัน “คุณเห็น บุม!”

“คะ?” มีสำนวนเก่าแก่อย่างหนึ่งของชาวดัตช์: คุณบอกได้ว่าคน ๆ หนึ่งเป็นคนยังไงโดยวิธีที่เขาสบตาคุณ ชายผู้นี้ดูเหมือนจะจดจ่ออยู่ที่ไหนสักแห่งระหว่างจุมูกของฉันกับคางของฉัน “จะคุยเรื่องนาฬิกาหรือ

คะ?” ฉันทถาม

“ไม่ครับ คุณเห็น บุม บางสิ่งที่จริงจังมากกว่านั้นเยอะ!” ดวงตาของเขาดูเหมือนจะจวนรอบใบหน้าของฉันท “ภรรยาของผมเพิ่งถูกจับกุม พวกเราให้ที่ซ่อนแก่พวกยิว คุณรู้ไหม ถ้าเธอถูกซักถาม ชีวิตของเราทุกคนก็ตกอยู่ในอันตราย”

“ฉันทไม่รู้ว่ฉันทจะช่วยได้อย่างไรคะ” ฉันทกล่าว

“ผมต้องการเงินทร้อยกิลเดอร์ มีตำรวจนายหนึ่งที่สถานีในเออร์เมโลที่อาจรับสินบนด้วยเงินเท่านั้นได้ ผมเป็นคนจนครับ-และมีคนบอกผมว่าคุณมีผู้ติดต่อบางคน”

“ผู้ติดต่อหรือคะ?”

“คุณเห็น บุม! มันเป็นเรื่องคอขาดบาดตายเลยนะครับ! ถ้าผมไม่ได้เงินนั้นเดี๋ยวนี้เลย เธอก็จะถูกพาตัวไปที่อัมสเตอร์ดัมและพอถึงตอนนั้นมันก็จะสายเกินไปแล้ว”

บางสิ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมของชายผู้นี้ทำให้ฉันทลังเลใจ แต่ฉันทจะเสี่ยงคิดผิดได้อย่างไร? “กลับมาในอีกครึ่งชั่วโมงนะคะ ฉันทจะเตรียมเงินไว้ให้คะ” ฉันทกล่าว

นี่เป็นครั้งแรกที่ชายผู้นี้จ้องตาฉันท

“ผมจะไม่มีวันลืมเรื่องนี้เลยครับ” เขากล่าว

จำนวนเงินนั้นมากเกินกว่าที่เรามีที่บ้านเบเย ฉันทจึงส่งทูสไปที่ธนาคารพร้อมกับคำสั่งต่าง ๆ ให้อื่นเงินให้ชายผู้นั้น แต่ไม่ให้อาสาที่จะให้ข้อมูลใด ๆ

จากนั้นฉันทก็กระเสือกกระสนกลับขึ้นบันได ขณะนี้เมื่อสิบนาทีก่อนฉันทัวร้อนเพราะพิษไข้ ตอนนั้นฉันทัวสั่นเพราะรู้สึกหนาว ฉันทแหวะที่ห้องเหล่านั้นของทันต์แจนส์นานพอที่จะหยิบกระเป่าเอกสารใบหนึ่งจากโต๊ะทำงาน จากนั้นพร้อมกับคำขอภัยต่อวิลเล็มและคนอื่น ๆ ฉันทขึ้นไปห้องของฉันทต่อ ฉันทถอดชุดอีก เต็มน้ำในเครื่องทำไอน้ำที่มันกำลังส่งเสียงฟู ๆ บนเตาเล็ก ๆ ของมัน และปีนกลับขึ้นบนเตียง นานสักพักหนึ่งฉันทพยายามจดจ่ออยู่กับชื่อและที่อยู่เหล่านั้นในกระเป่าเอกสารใบนั้น บัตรทำใบที่ต้องใช้เดือนนี้ในซานด์วูร์ท ไม่มีเลยในโอเวอร์วีน เราจะต้องการสืบแปลใบใน... ไข้หวัดใหญ่นั้นคำรามหลังดวงตาของฉันท เอกสารเหล่านั้นว่ยวนอยู่ตรงหน้าฉันท กระเป่าเอกสารนั้นหลุดจากมือของฉันทและฉันทผล็อยหลับไป

ในความฝันเพราะพิษไข้ของฉันท ออกตัวหนึ่งส่งเสียงดังไม่หยุด มันดังต่อไปเรื่อย ๆ ทำไมมันถึงไม่หยุดหนอ? หลายเท้ากำลังวิ่ง หลายเสียงกำลังกระซิบ “รีบหน่อย! รีบหน่อย!”

ฉันทลุกขึ้นนั่งตัวตรง ผู้คนกำลังวิ่งผ่านเตียงของฉันท ฉันทหันไปทันได้เห็นสันเท้าของธิดาหายลับไปทางประตูล่ำนั้น เมตาตามหลังเธอ จากนั้นก็เฮงค

แต่-ฉันทไม่ได้วางแผนให้ซ่อมหนีนีวันนี้! ใครกันละเนี่ย-เว้นแต่-เว้นแต่มันไม่ใช่การซ่อม ยูชีฟุงตัวผ่านฉันทไป ใบหน้าซีดเผือด กล้องยาเส้นของเขาส่งเสียงกรุกกริกในที่เขี่ยบุหรี่ที่เขาถือไว้ในมือที่สันเทา

และในที่สุดมันทะลุผ่านสมอ่งที่มีนงงของฉันทแล้วว่าเหตุฉุกเฉินได้มาถึงแล้ว หนึ่ง สอง สามคนอยู่ในห้องล่ำนั้นแล้ว สี่คนขณะที่รองเท้าสีดำและถุงเท้าสีม่วงของยูชีหายลับไป แต่แมรี่ละ-แมรี่อยู่ไหน? หลิงชราผู้

นั่นปรากฏตัวในประตูห้องนอน อ้าปาก หายใจพะงาบ ๆ เพื่อรับอากาศ ฉันพุ่งจากเตียงของฉัน กิ่งคุดกิ่งต้น
ตัวนางข้ามฟากห้องไป

ฉันกำลังเลื่อนแผงลัดนั้นลงตามหลังนางเมื่อชายตัวผมผมขาวคนหนึ่งโผล่พรวดเข้ามาในห้อง ฉันจำ
เขาได้จากบ้านของพิควิค ใครบางคนที่มีตำแหน่งสูงในกลุ่มต่อต้านแห่งชาติ ฉันไม่รู้มาก่อนเลยว่าเขาอยู่ในบ้าน
ด้วย เขาโจนเข้าไปตามหลังแมรี ห้า หกคน ไซแล้ว นั่นถูกแล้วเพราะสินเดิร์ทไม่อยู่

ขาของชายผู้นั้นหายวับไปและฉันหย่อนแผงนั้นลงและโจนกลับขึ้นเตียง ด้านล่างฉันได้ยินเสียงประตู
หลายบานเปิดปิดโครมคราม เสียงฝีเท้าหนัก ๆ บนชั้นบันได แต่มันเป็นอีกเสียงหนึ่งที่ทำให้เลือดของฉันกลายเป็นน้ำ: เสียงหายใจที่แหบและดั่งฟ้าผ่าของแมรี

“พระเยซูเจ้าข้า!” ฉันอธิษฐาน “พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะรักษาให้หาย! ขอทรงรักษาแมรีให้หาย
เดี๋ยวนี้ด้วยเถิด!”

และจากนั้นตาข้างหนึ่งของฉันก็เหลือบเห็นกระเป่าเอกสารใบนั้น ซึ่งเต็มไปด้วยชื่อและที่อยู่ต่าง ๆ ฉัน
คว้ามันขึ้นมา กระตุกประตูเลื่อนนั้นขึ้นอีก โยนกระเป่านั้นเข้าไป ดันประตูนั้นลง และดันกระเป่าคุกของฉันชิด
ประตูนั้น ฉันเพิ่งไปถึงเตียงอีกทีตอนที่ประตูห้องนอนเหวี่ยงเปิด

“คุณชื่ออะไร?”

ฉันค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่งและ-ฉันหวังว่า-อย่างจ้วเจีย

“อะไรนะคะ?”

“คุณชื่ออะไร?”

“คอร์นี่เลีย เท็น บูม ค่ะ” ชายผู้นั้นตัวสูงและร่างใหญ่ มีใบหน้าซีดอย่างประหลาด เขาสวมสูทนัก
ธุรกิจสีน้ำเงินปกติ เขาหันไปและตะโกนลงไปชั้นล่าง “เรามีอีกคนอยู่ข้างบนนี้ วิลเลียมเซ่” เขาหันกลับมาที่ฉัน
“ลุกขึ้น! แต่งตัวเลย!”

ขณะที่ฉันคลานออกมาจากใต้ผ้าคลุมที่นอน ชายผู้นั้นหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป่าเสื้อ
ของเขาและดูมัน “จิ้งคุณเป็นหัวโจกสินะ!” เขามองมาที่ฉันด้วยความสนใจแบบใหม่ “บอกผมมาเดี๋ยวนี้ คุณ
ซ่อนพวกยิวเหล่านั้นไว้ที่ไหน?”

“ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่”

ชายผู้นั้นหัวเราะ “และคุณไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับปฏิบัติการใต้ดินเหมือนกันสินะ เดียวเราจะได้เห็น
กัน!”

เขายังไม่ละสายตาไปจากฉัน ฉันจึงเริ่มสวมเสื้อผ้าของฉันที่บชุดนอนของฉัน หูเกร็งเพื่อคอยฟังเสียงที่
หลุดลอดมาจากห้องลัดนั้น

“ขอผมดูเอกสารของคุณหน่อย!”

ฉันดึงซองเล็ก ๆ นั้นซึ่งฉันสวมห้อยคอไว้ออกมา เมื่อฉันหยิบแฟ้มเอกสารประจำตัวของฉันออกมา
ธนบัตรม้วนหนึ่งก็หล่นออกมาพร้อมกับมัน ชายผู้นั้นก้มลง ฉวยเงินนั้นขึ้นมาจากพื้นห้อง และยัดมันไว้ใน
กระเป่าเสื้อของตัวเอง จากนั้นเขาก็หยิบเอกสารต่าง ๆ ของฉันไปและดูพวกมัน ห้องนั้นเงียบกริบสักครู่หนึ่ง

เสียงหายใจพิศพาตของแมรี อีทลีย์-ทำไมฉันถึงไม่ได้ยินมันแล้ว?

ชายผู้นั้นโยนเอกสารเหล่านั้นกลับมาที่ฉัน “รีบ ๆ หน่อย!”

แต่เขาไม่ได้เร่งรีบที่จะออกไปจากห้องนั้นได้สักครึ่งของฉันทะลุออก ฉันติดกระดุมเสื้อกันหนาวของฉันผิดหมดในความเร่งรีบของฉันและยึดเท้าของฉันไว้ในร่องเท้าของฉันโดยไม่หวังที่จะมัดเชือกกรองเท้าเลย จากนั้นฉันกำลังจะเอื้อมไปหยิบกระเป๋าของคุณ

เดี๋ยวก่อน

มันตั้งอยู่ตรงที่ฉันยึดมันไว้ในความตื่นตระหนกของฉัน: ตรงด้านหน้าแผงลับนั้นพอดี ถ้าฉันจะเอื้อมลงไปใต้ชั้นวางเพื่อหยิบมันตอนนี้ โดยที่ชายผู้นี้เฝ้ามองทุกความเคลื่อนไหวของฉัน ความสนใจของเขาจะไม่ถูกดึงดูดไปยังสถานที่สุดท้ายบนโลกที่ฉันอยากให้เขามองหรือ?

มันเป็นสิ่งยากที่สุดที่ฉันเคยทำเลยกับการหันและเดินออกไปจากห้องนั้น โดยละกระเป๋าฉันไว้ข้างหลัง ฉันเดินโซเซลงบันได เขาของฉันสั่นเทาเพราะความกลัวมากพอ ๆ กับเพราะพิษไข้ ทหารสวมเครื่องแบบนายหนึ่งประจำอยู่หน้าห้องเหล่านั้นของทันต์แจนส์ ประตูนั้นปิดอยู่ ฉันอยากรู้ว่าการประชุมอธิษฐานนั้นสิ้นสุดแล้วหรือยัง ว่าวิลเลียมและนอลลีและปีเตอร์หนีไปได้แล้วหรือไม่ หรือว่าพวกเขาอยุ่อยู่ในนั้น? คนบริสุทธิ์กี่คนอาจเกี่ยวข้องด้วย?

ชายที่อยู่ด้านหลังฉันผลักฉันเล็กน้อยและฉันรีบลงบันไดไปยังห้องทานข้าว คุณพ่อ เบ็ทซี และทูลูกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่ถูกดึงถอยไปชิดผนัง ข้างพวกเขามีคนงานใต้ดินสามคนนั่งอยู่ผู้ซึ่งน่าจะมาถึงตั้งแต่ฉันขึ้นไปชั้นบนแล้ว บนพื้นห้องใต้หน้าต่าง แตกออกเป็นสามส่วน มีป้ายอัลไพน์นั้นกองอยู่ ใครบางคนได้รื้อมันจากขอบหน้าต่าง

เจ้าหน้าที่เกสตาโปคนที่สองในเสื้อผ้าธรรมดากำลังตะกุกตะกวยอย่างขมขื่นในกองเหรียญเงินริจคส์ดัลเดอร์และเครื่องประดับที่ถูกสุ่มไว้บนโต๊ะห้องทานข้าว มันเป็นขุมสมบัติจากที่วางด้านหลังตู้เก็บของที่หัวมุม: มันเป็นที่แรกที่พวกเขาจะมองจริง ๆ

“นี่เป็นอีกคนนั้นไหมที่มีชื่อที่อยู่นี่” ชายผู้นั้นที่นำตัวฉันลงมากล่าว “ข้อมูลของผมบอกว่าหล่อนเป็นผู้นำของปฏิบัติการทั้งหมด”

ชายผู้นั้นที่โต๊ะ ผู้มีชื่อว่าวิลเลียมเซ่ เหลือบมาที่ฉัน จากนั้นก็หันกลับไปของรีบที่อยู่ตรงหน้าเขา “คุณรู้ว่าต้องทำอะไรนะ คัพเทน”

คัพเทนฉวยข้อศอกฉันและดันฉันให้นำหน้าเขาก้าวลงบันไดห้าชั้นที่เหลือและเข้าไปในด้านหลังของร้าน ทหารอีกนายหนึ่งในชุดเครื่องแบบยืนเฝ้าอยู่ด้านในประตูนี้ คัพเทนกระทุ้งฉันเข้าไปยังห้องด้านหน้าและผลักฉันไปชิดผนัง

“พวกยิวเหล่านั้นอยู่ที่ไหน?”

“ไม่มีพวกยิวอยู่ที่นี้เลยนะคะ”

ชายผู้นั้นตบหน้าฉันฉาดใหญ่

“คุณซ่อนบัตรปันส่วนเหล่านั้นไว้ที่ไหน?”

“ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลัง-”

คัพเทนตบฉันอีก ฉันเซไปชิตินาฬิกาดาราศาสตร์ ก่อนที่ฉันจะฟื้นตัว เขาตบฉันอีก ตบแล้ว ตบอีก การฟาดที่เจ็บแสบที่ต้นศีรษะของฉันหายหลัง

“พวกยิวเหล่านั้นอยู่ไหน?”

ฟาดอีกที

“ห้องลับของคุณอยู่ไหน?”

ฉันรู้รสเลือดในปากของฉัน หัวฉันหมุนตัว หูฉันดังวิ้ง ๆ-ฉันกำลังจะหมดสติ “พระเยซูเจ้าข้า” ฉันร้องออกไป “โปรดปกป้องลูกด้วย!”

ฝ่ามือของคัพเทนหยุดกลางอากาศ

“ถ้าคุณเอ่ยนามนั้นอีก ผมจะฆ่าคุณ!”

แต่แขนของเขาค่อย ๆ หล่นลงมาอยู่ข้างตัวเขาแทน “ถ้าคุณไม่พูด ยัยผอมกะหร่องนั้นจะพูดแน่”

ฉันโซเซหน้าหน้าเขาขึ้นบันได เขาผลักฉันให้นั่งเก้าอี้ตัวหนึ่งที่ชิดผนังห้องทานข้าว ผ่านสายตาที่เบลอ ๆ ฉันเห็นเขานำเบ้ที่ออกไปจากห้อง

เหนือพวกเราเสียงค้อนทุบและเศษไม้กระจุยกระจายแสดงให้เห็นที่ ๆ หน่วยผู้สืบค้นที่ได้รับการฝึกฝน กำลังแหงหน้าห้องลับ จากนั้นในตรอกข้างล่างกริ่งประตูก็ดังขึ้น แต่ป้ายนั้น! พวกเขาไม่เห็นหรือว่าป้ายอัลไพน์นั้นถูกเอาออกไปแล้วและ...? ฉันขำเลี้งไปที่หน้าต่างนั้นและกลั่นหายใจ ที่นั่นบนขอบหน้าต่าง ชั้นส่วนที่แตกกระจายเหล่านั้นถูกนำมาติดเข้าด้วยกันอย่างระมัดระวังแล้ว ป้ายไม้สามเหลี่ยมนั้นตั้งอยู่

สายเกินไปแล้วฉันเงยหน้าขึ้นเห็นวิลเลมเซ่จ้องเป้งมาที่ฉัน “ฉันนึกแล้วเชียว!” เขากล่าว “มันเป็นสัญญาณอย่างหนึ่ง ไซ้ใหม่ล่ะ?”

เขาวิ่งลงบันได เหนือพวกเราเสียงค้อนทุบและเสียงย่าของรองเท้าบูทหยุดแล้ว ฉันได้ยินประตูตรอกเปิดและเสียงพูดของวิลเลมเซ่ ซึ่งรีนุและประจบประแจง

“เข้ามาไหมครับ?”

“คุณได้ข่าวหรือยังคะ!” เสียงของผู้หญิงคนหนึ่ง “พวกเขาจับตัวอุม เฮอร์มันไปแล้ว!”

พิควิคนะเหรอ? ไม่ใช่พิควิคนะ!

“เธอครับ?” ฉันได้ยินวิลเลมเซ่กล่าว “ใครอยู่กับเขาตอนนั้นครับ?” เขาเค้นข้อมูลจากเธออย่างสุด ความพยายาม จากนั้นก็ทำการจับกุมเธอ กะพริบตาปริบ ๆ ด้วยความตกใจกลัวและความสับสน หญิงผู้นั้นถูก ใหนั่งกับพวกเราตามแนวผนัง ฉันจำได้แค่เธอเป็นคนที่นำข่าวสารมาบอกเราเป็นครั้งคราวเกี่ยวกับเมืองนี้ ฉันจ้องด้วยความปวดร้าวไปที่ป้ายนั้นในหน้าต่างที่ประกาศแก่ชาวโลกว่าทุกสิ่งปกติดีที่บ้านเบเย บ้านของเรา ได้ถูกเปลี่ยนเป็นกับดักอันหนึ่งแล้ว: อีกกี่คนจะมาติดกับดักนี้ก่อนวันนี้สิ้นสุดลง? และพิควิค! พวกเขาจับตัวพิควิคไปแล้วจริง ๆ หรือ?

คัพเทนปรากฏตัวพร้อมเบ้ที่ในประตูห้องทานข้าว ริมีฝีปากของเธอบวมเป่ง รอยฟกช้ำหนึ่งกำลังมีสี เข้มขึ้นบนแก้มของเธอ เธอกิ่งทรุดตัวลงในเก้าอี้ตัวถัดจากของฉัน

“โธ่ เบ๊ทซี่! เขาทำร้ายเธอ!”

“ใช่” เธอซบเลือดที่ปากของเธอ “ฉันรู้สึกเสียใจแทนเขาจริง ๆ นะ”

คัพเพนหันขวับมา ใบหน้าขาวของเขาซีดยิ่งกว่าเดิมอีก “พวกนักโทษห้ามพูดคุย!” เขาตะคอก ชายสองคนกำลังเดินย่ำลงบันไดมาและเข้ามาในห้องทนายโดยหิวบางสิ่งมาตรงกลางพวกเขา พวกเขาได้ค้นพบวิทย์เก่าเครื่องนั้นข้างใต้บันได

“พลเมืองที่ปฏิบัติตามกฎหมายจริง ๆ เหมอ พวกคุณเนี่ย?” คัพเพนกล่าวต่อ “คุณ! เจ้าแก่ตรงนั้น ผมเห็นว่าคุณเชื่อในพระคัมภีร์” เขาเอานิ้วโป้งจิ้มไปที่หนังสือเก่าแก่เล่มนั้นบนชั้นวางของมัน “บอกผมสิ มันกล่าวว่าอะไรในนั้นเกี่ยวกับการเชื่อฟังรัฐบาล?”

“จงยำเกรงพระเจ้า” คุณพ่อยกคำพูด และบนริมฝีปากของท่านในห้องนั้นถ้อยคำเหล่านั้นมาเหมือนพระพรและการให้ความมั่นใจ “จงยำเกรงพระเจ้าและจงให้เกียรติพระราชาธิ”

คัพเพนจ้องไปที่เขา “มันไม่ได้กล่าวอย่างนั้น พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวอย่างนั้น”

“ไม่” คุณพ่อยอมรับ “มันกล่าวว่า ‘จงยำเกรงพระเจ้า จงให้เกียรติกษัตริย์’ แต่ในกรณีของพวกเรา นั่นคือพระราชาธิ”

“มันไม่ใช่กษัตริย์หรือพระราชาธิ!” คัพเพนคำราม “พวกเราเป็นรัฐบาลที่ถูกกฎหมายแล้วตอนนี้ และพวกคุณทุกคนเป็นผู้ทำผิดกฎหมาย!”

กริ่งประตูดังอีก มีคำถามเหล่านั้นและการจับกุมอีก ชายหนุ่มผู้นั้น-คนหนึ่งในเหล่าคนงานของเรา-แทบยังไม่ได้นั่งเก้าอี้เลยด้วยซ้ำตอนที่กริ่งดังขึ้นอีก ฉันเห็นว่าเราไม่เคยมีคนแะมาเยอะขนาดนี้มาก่อนเลย: ห้องทนายนั้นเริ่มมีคนแน่นขนัดแล้ว ฉันรู้สึกเสียใจที่สุดสำหรับคนเหล่านั้นที่มาแค่เพื่อจะเยี่ยมทักทาย มิซชันนารีสูงวัยที่เกษียณแล้วคนหนึ่งถูกพาตัวเข้ามา ขากรรไกรสั้นเพิ่มความกลัว อย่างน้อย จากการทุบและการขยำข้างบน พวกเขายังไม่ค้นพบห้องลับนั้น

เสียงใหม่ทำให้ฉันสะดุ้งเฮือก โทรศัพทในห้องโถงข้างล่างกำลังดังกริ่ง ๆ

“นั่นเสียงโทรศัพทนี่นา!” วิลเลียมเซ่ร้อง

เขาถลึงตาไปรอบห้อง จากนั้นก็คว้าข้อมือฉัน คว้าฉันลงบันไดตามหลังเขาไป เขาดันหูโทรศัพทขิดหูของฉันแต่เอามือของเขาจับมันไว้ด้วย

“รับสาย!” เขาบอกด้วยริมฝีปากของเขา

“นี่บ้านและร้านของครอบครัวเท็น บูมคะ” ฉันกล่าวด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวเท่าที่จะกล้าได้

แต่คนที่อยู่ปลายสายไม่รับรู้ถึงความแปลกประหลาด “คุณเท็น บูม คุณตกอยู่ในอันตรายร้ายแรงนะ! พวกเขาจับกุมเฮอรั่มมัน สลุดิ่งไปแล้ว! พวกเขารู้ทุกอย่างแล้ว! คุณต้องระวังตัวให้ดีนะ!” เสียงของหญิงผู้นั้นพล่ามต่อไปเรื่อย ๆ ชายที่อยู่ข้างกายฉันได้ยินทุกสิ่ง

เธอลากสายไปไม่ทันไร โทรศัพทก็ดังขึ้นอีก เสียงของชายคนหนึ่งและข้อความนั้นอีก “อูม เฮอรั่มมัน ถูกพาตัวไปสถานีตำรวจแล้ว นั่นหมายความว่าพวกเขาทั้งหมดทุกเรื่อง...”

ในที่สุด ครั้งที่สามที่ฉันทวนซ้ำคำทักทายเล็กน้อยแบบเป็นทางการและไม่เป็นแบบฉบับของฉัน มีเสียง

วางหูที่ปลายสาย วิลเลียมเซ่ช่วยหูโทรศัพท์ไปจากมือของฉัน

“ฮัลโหล! ฮัลโหล!” เขาตะโกน เขาคดแบ่นวางโทรศัพท์บนผนัง สายถูกตัดไปแล้ว เขาปลุกฉันกลับขึ้นบันไดและให้ปิ่นแก้วของฉันอีก “เพื่อน ๆ ของเราฉลาดขึ้นแล้ว” เขาบอกคัพเพน “แต่ฉันได้ยินมากพอแล้ว”

เห็นได้ชัดว่าเบ็ทซีได้รับอนุญาตให้ออกไปจากเก้าอี้ของเธอได้: เธอกำลังหันขมมึงอยู่ที่ตู้ซิดดา ฉันประหลาดใจที่ได้รู้ว่ามันเป็นเวลาทานมื้อเที่ยงแล้ว เบ็ทซีส่งขมมึงไปทั่วห้องแต่ฉันสั้นศิริระ ใช้นั้นกำเริบอีกแล้ว ลำคอของฉันปวดและหัวของฉันปวดตู่บ ๆ

ชายคนหนึ่งปรากฏตัวในทางเข้าประตู “พวกเราคั้นที่นี้ทั้งหมดแล้ว วิลเลียมเซ่” เขากล่าว “ถ้ามีห้องลับที่นี้ มารร้ายเองก็คงสร้างมัน”

วิลเลียมเซ่มองจากเบ็ทซีมาที่คุณพ่อมาที่ฉัน “มีห้องลับอยู่” เขากล่าวเงิบ ๆ “และผู้คนใช้มันอยู่หรือพวกเขาจะยอมรับมันไปแล้ว เอาละ เราจะให้ยามเฝ้ารอบบ้านจนกว่าพวกเขากลายเป็นศพ”

ในความเงิบกริบอันน่าสยดสยองที่ตามมา มีแรงกดเบา ๆ ที่เข้าของฉัน มาเซอร์ซาลาลห์ซบัส ได้กระโจนขึ้นมาบนตักฉันเพื่อถั่วตัวกับฉันแล้ว ฉันลอบขนสีดาเป็นมันเงานั้น จะเกิดอะไรขึ้นกับมันตอนนี้? ฉันไม่ยอมให้ตัวเองคิดเกี่ยวกับหกคนนั้นที่อยู่ชั้นบน

ครึ่งชั่วโมงผ่านไปตั้งแต่กริ่งประตูตู่บครั้งล่าสุด ใครก็ตามที่ได้ข้อความของฉันไปผ่านทางโทรศัพท์น่าจะส่งสัญญาณเตือนภัยนั้นไปทั่วแล้ว ช่ววนั้นออกไปแล้ว: ไม่มีใครจะเดินมาติดกับที่บ้านเบเยอีก

เห็นได้ชัดว่าวิลเลียมเซ่ได้ข้อสรุปเดียวกันแล้วเพราะว่าอยู่ดี ๆ เขาก็สั่งเราให้ยืนขึ้นและลงไปที่ห้องโถงกับเสื้อคลุมและหมวกของพวกเรา คุณพ่อ เบ็ทซีและฉัน เขาก็กตัวไว้ในห้องทานข้าวจนคนสุดท้าย ผู้คนจากห้องเหล่านั้นของทันต์แจนส์เดินลงบันไดไปต่อหน้าเรา ฉันกลั้นหายใจขณะกวาดตาตู่บพวกเขา เห็นได้ชัดว่าคนส่วนใหญ่เหล่านั้นที่การประชุมอธิษฐานกลับบ้านไปแล้วก่อนมีการบุกคั้น แต่ก็ไม่ใช่ทุกคน นอลลีเดินมานั้น ปีเตอร์ตามหลังเธอมา ที่เดินมาคนสุดท้ายในแถวคือวิลเลียม

ทั้งครอบครัวเลยว้างัน คุณพ่อ ลูก ๆ ทั้งสี่คนของท่าน หลานคนหนึ่ง คัพเพนกระตู่บฉันหนึ่งที่

“เดินไปสิ”

คุณพ่อหยิบหมวกทรงสูงของท่านจากที่แขวนบนผนัง ด้านนอกประตูห้องทานข้าว ท่านหยุดช่วครู่เพื่อตู่บลูกตู่บที่อยู่บนนาฬิกาพริเซียนโบราณนั้น

“เราต้องไม่ปล่อยให้นาฬิกาเดินช้านะ” ท่านกล่าว

พ่อคะ! คุณพ่อคิดจริง ๆ หรือว่าเราจะได้กลับมาบ้านเมื่อโซอันถัดไปวังหมด?

หิมะละลายไปจากถนนหนทางหมดแล้ว แอ่งน้ำสกปรกกองอยู่ในท้องร่องเหล่านั้นขณะที่พวกเราเดินหน้าไปทางตรอกและเข้าสู่ถนนสมเดสตราท การเดินนั้นใช้เวลาแค่หนึ่งนาที แต่ก่อนเราเข้าด้านในประตูคู่ของสถานีตำรวจ ฉันก็ตัวสั้นเพราะหนาว ฉันกวาดตาอย่างร้อนใจไปรอบ ๆ ห้องโถงนั้นเพื่อมองหารอล์ฟและคนอื่น ๆ ที่เรารู้จัก แต่ไม่เห็นใครเลย พวกทหารเยอรมันกองหนุนดูเหมือนจะมาเสริมกำลังพลของตำรวจประจำ

พวกเราถูกตู่บไปตามระเบียบทางเดินและเข้าไปทางประตูโลหะหนัก ๆ บานนั้นที่ฉันได้เห็นแฮร์รี่

เดอ วเรียสครั้งล่าสุด ที่ปลายทางห้องโถงนี้มีห้องใหญ่ห้องหนึ่งที่เราเห็นได้ชัดว่าเป็นโรงพละ หน้าต่างที่อยู่สูงใน กำแพงถูกคลุมด้วยตะแกรงลวด วงแหวนและท่วงบาศเกิดบอลถูกผูกเชือกไปติดเพดาน ตอนนี้มีโต๊ะตัวหนึ่งตั้ง อยู่กลางห้องพร้อมกับนายทหารเยอรมันคนหนึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะนั้น เสื้อที่ไว้ฝึกกลิ้งหลายผืนถูกปูไว้เพื่อปกปิด ส่วนของพื้นห้องและฉันทรดตัวลงบนเสื้อผืนหนึ่งนั้น

นานสองชั่วโมงนายทหารผู้นั้นจืดชืด ที่อยู่ และสติดีอื่น ๆ ฉันทับจำนวนคนเหล่านั้นที่ถูกจับกุมแล้วซึ่ง อยู่กับพวกเรา: 35 คนจากการบุกค้นที่บ้านเบเย

ผู้คนจากการจับกุมครั้งก่อน ๆ กำลังนั่งหรือนอนกลิ้งเกลือกอยู่บนเสื้อเหล่านั้นเช่นกัน พวกเรารู้จัก บางคนจากใบหน้าเหล่านั้น ฉันทมองหาพิควิดแต่เขาไม่ได้อยู่ในหมู่พวกเขา คนหนึ่งในพวกเขา เพื่อนช่างทำ นานาฬิกาคนหนึ่งที่มาทำธุระที่บ้านเบเยบ่อย ๆ ดูเหมือนจะกังวลใจมากเป็นพิเศษกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเรา เขา มาและนั่งลงข้างคุณพ่อและฉันท

ในที่สุดเจ้าหน้าที่คนนั้นก็ออกไป นี่เป็นครั้งแรกตั้งแต่อดเตือนภัยนั้นตั้ง ที่เราสามารถพูดคุยในหมู่ พวกเราเองได้ ฉันทค้นร่นที่จะลุกขึ้นนั่ง “เร็วเข้า!” ฉันทร้องเสียงแหบ “เราต้องตกลงกันว่าจะพูดอะไร! พวกเรา ส่วนใหญ่บอกความจริงได้อยู่แล้วแต่ว่า-” เสียงของฉันทหายไปในลำคอ สมอ่งที่มันเพราะใช้หัวใจใหญ่ของฉันท ทำให้ฉันทเห็นว่าปีเตอร์กำลังทำหน้าที่ควมวดแบบดูร้ายที่สุดใส่ฉันทเท่าที่ฉันทเคยเห็นมาเลย

“แต่ถ้าพวกเขารู้ว่าลู่วิลเล่กำลังสอนเมื่อเข้านี้จากภาคพันธสัญญาเดิม ลู่วิลเล่อาจลำบากได้นะ ครับ” ปีเตอร์พูดจบแทนฉันท

เขาสะบัดหัวของเขาไปข้างหนึ่ง และฉันทะอะอะจะลุกขึ้นยืนแบบโง่เงา “ทันต์เคอร์รี่!” เขาขู่เสียงฟ่อ เมื่อพวกเราอยู่อีกฟากของห้องแล้ว “ชายคนนั้น ช่างทำนาฬิกาคนนั้น! เขาเป็นสายให้พวกเกสตาโปครับ” เขา ลูบหัวของฉันทราวกับว่าฉันทเป็นเด็กป่วยคนหนึ่ง “นอนลงอีกเถิดครับ ทันต์เคอร์รี่ เพื่อเห็นแก่สวรรค์ อย่าพูด อะไรทั้งนั้นครับ”

ฉันทถูกปลุกให้ตื่นโดยเสียงประตูหนักของโรงพละนั้นที่เปิดกระแทกเสียงดัง รอล์ฟก้าวเข้ามา

“ในนี้เงียบ ๆ หน่อย!” เขาตะโกน เขาเอนเข้ามาใกล้วิลเล่และกล่าวอะไรสักอย่างที่ฉันทไม่ได้ยิน “ห้องน้ำอยู่ด้านหลังข้างนอก” เขากล่าวต่อด้วยเสียงดัง “พวกคุณไปได้ทีละคนโดยมีคนไปด้วย”

วิลเล่มนั่งลงข้างฉันท “เขาบอกว่าเราสามารถกดชักโครกเอกสารที่เอาผิดเราได้หากเราฉีกพวกมันให้ ละเอียดพอ” ฉันทค้นดูในกระเป๋าเสื้อคลุมของฉันท มีเศษกระดาษอยู่หลายแผ่นและกระเป๋าตั้งค์ที่มีเงินกระดาษ ริจคส์ตาลเคอร์รี่อยู่สองสามใบ ฉันทตรวจดูของแต่ละชิ้น พยายามคิดว่าฉันทจะอธิบายมันอย่างไรในกระบวนการ ของศาล ข้าง ๆ ห้องน้ำกลางแจ้งที่เรียงเป็นแถวมีอ่างล้างหน้าอันหนึ่งที่มีถ้วยสังกะสีใบหนึ่งผูกติดกับโซ่เส้น หนึ่ง ฉันทดื่มน้ำเสือกใหญ่ด้วยใจขอบพระคุณ-ได้ดื่มน้ำครั้งแรกตั้งแต่นั้นที่เบ็ทซีขึ้นมาให้ฉันทเข้าวันนั้น

พอใกล้ตอนเย็นตำรวจนายหนึ่งถือขนมปังอบใหม่ร้อน ๆ ใส่ตะกร้าใหญ่ใบหนึ่งเข้ามาในโรงพละ ฉันท กลืนขนมปังของฉันทไม่ลง มีแต่น้ำที่รสชาติดีสำหรับฉันท แม้ว่าฉันทเริ่มรู้สึกขายหน้าแล้วกับการขอให้พาออกไป ข้างนอกซ้ำแล้วซ้ำอีก

ตอนที่ฉันทกลับมาครั้งหลังสุด คนกลุ่มหนึ่งได้รวมตัวกันรอบคุณพ่อเพื่อขอให้อธิษฐานรอบเย็น ทุกวัน

ของชีวิตของฉันได้สิ้นสุดลงเช่นนี้: เสียงทุ้มที่หนักแน่นนั้น การฝากเราทุกคนไว้กับการดูแลของพระเจ้าโดย ความรู้สึกที่แน่ใจและกระตือรือร้นนั้น พระคัมภีร์ตั้งอยู่บนชั้นวางของม้านที่บ้าน แต่หลายส่วนของพระคัมภีร์ถูก เก็บไว้ในใจของคุณพ่อ ดวงตาสีฟ้าของท่านดูเหมือนจะเห็นเลยผ่านไปกว่าห้องที่ถูกใส่กลอนและที่แออัดนั้น เลย พ้นเมืองฮาร์เลมไป เลยพ้นโลกนี้ไป ขณะที่ท่านยกข้อพระคัมภีร์จากความทรงจำ: “พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนของ ข้าพระองค์และโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังในพระวอนของพระองค์...ขอพระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้น และข้าพระองค์จะปลอดภัย...”

ไม่มีใครในพวกเราได้ออนมากนัก แต่ละคนที่ใครสักคนออกไปจากห้อง เขาต้องก้าวข้ามอีกเป็นสิบคน ในที่สุดแสงสว่างก็สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่างสูงที่มีตะแกรงปิดเหล่านั้นด้านบนสุดของห้อง ตำรวจนำขนมปัง มาให้อีก ขณะที่ตอนเช้าอันแสนยาวนานผ่านไปเรื่อย ๆ ฉันก็สับสนโดยเอาหลังชิดผนัง ความเจ็บปวดที่ รุนแรงที่สุดตอนนี้ดูเหมือนจะอยู่ในหน้าอกของฉัน มันเป็นตอนที่เที่ยงเมื่อพวกทหารเข้ามาในห้องนั้นและสั่งพวก เราให้ลุกขึ้นยืน เรารีบสวมเสื้อคลุมของเราและเดินแถวออกไปทางระเบียงทางเดินที่เห็นบนหาวอีก

ในถนนสมเดสตราท ผุ่ชนหมู่หนึ่งที่ก่อตัวเป็นกำแพงเบียดเสียดเครื่องกีดขวางของตำรวจที่ตั้งขวาง ถนนเส้นนั้น ขณะที่เบ็ตซีและฉันก้าวออกไปโดยมีคุณพ่ออยู่ตรงกลางพวกเรา เสียงพึมพำด้วยความสยดสยองก็ ทักทายเมื่อได้เห็น “ชายชราผู้ยิ่งใหญ่ของเมืองฮาร์เลม” กำลังถูกนำตัวไปเข้าคุก ด้านหน้าของประตูมีรถบัสสี เขียวคันหนึ่งจอดอยู่โดยมีพวกทหารนั่งอยู่ที่เบาะหลัง ผู้คนกำลังป็นขึ้นรถขณะที่เพื่อนฝูงและญาติพี่น้องในฝูง ชนนั้นร่ำไห้หรือแค่จ้องมอง เบ็ตซีและฉันกุมแขนของคุณพ่อไว้ขณะที่เริ่มเดินลงขั้นบันได จากนั้นเราก็กินพิควิดิน โขเซผ่านเราไปโดยอยู่ตรงกลางทหารสองคน เขาไม่สวมหมวกและไม่สวมเสื้อคลุม ด้านบนสุดของหัว ถ้าวของเขา มีรอยฟกช้ำหลายแห่ง เลือดแห้งกรังเกาะอยู่ที่คอหวนคางของเขา เขาไม่ได้เงยหน้าขึ้นมอง ขณะที่เขาถูกลากไปขึ้นรถบัสคันนั้น

คุณพ่อ เบ็ตซีและฉันปีบตัวเข้าไปในเบาะคูโกล์แถวหน้า ผ่านทางหน้าต่างรถฉันเหลือบไปเห็นที่นที่ยืน อยู่ในฝูงชน มันเป็นหนึ่งในวันเหล่านั้นที่สดใสของฤดูหนาวเมื่ออากาศดูเหมือนจะมีแสงสว่างส่องระยิบระยับ รถบัสสั้นกระตุกและเครื่องติด พวกตำรวจช่วยเปิดทางและรถพาพวกเราขับเดินหน้าไปที่ละน้อย ฉันจ้องออกไปอย่างหวือหวานอกหน้าต่างรถ พยายามยึดเมืองฮาร์เลมไว้ด้วยสายตาของฉัน คราวนี้เรากำลังข้ามตลาดโกร ทมาร์คท์ กำแพงเหล่านั้นของอาสนวิหารหลังใหญ่ที่ส่องประกายเจดสีเทานับพันในแสงผลึกนั้น ช่างน่าแปลก จริง ๆ ที่ฉันเห็นว่าฉันเคยมีชีวิตผ่านช่วงเวลานี้มาก่อนแล้ว

จากนั้นฉันก็นึกออก

นิมิตนั้น คั้นแห่งการรุกรานนั้น ฉันเคยเห็นมันทั้งหมดแล้ว วิลเลียม นอลลี พิควิด ปีเตอร์-เราทุกคนที่นี้- ถูกฉุดลากไปด้วยความไม่เต็มใจผ่านจตุรัสนี้ ทั้งหมดเคยอยู่ในความฝันนั้นแล้ว-เราทุกคนที่ออกไปจากเมือง ฮาร์เลม ไม่สามารถหันกลับได้ ไปที่ไหนกันล่ะ?

สเกเวินกัน

นอกเมืองฮาร์เลมรถบัสคันนั้นไปตามถนนสายใต้ ขนานไปกับทะเล ทางขวาของเรามีเงินทรายเตี้ย ๆ ของภูมิประเทศที่เป็นเนินทราย พวกทหารเป็นเงาอยู่บนสันทรายเหล่านั้น เห็นได้ชัดว่าพวกเราไม่ได้กำลังถูกพาตัวไปที่อัมสเตอร์ดัม

การนั่งรถสองชั่วโมงพาเราเข้าสู่ถนนหนทางของกรุงเฮกแทน รถบัสคันนั้นจอดที่ด้านหน้าของอาคารใช้สอยหลังใหม่แห่งหนึ่ง มีเสียงกระซิบที่หลังรถว่านี่เป็นกองบัญชาการของเกสตาโปสำหรับทั่วทั้งฮอลแลนด์ พวกเราถูกต้อนให้เดินหน้าไป-ทุกคนยกเว้นพิควิค ผู้ซึ่งดูเหมือนไม่สามารถลุกขึ้นจากที่นั่งของเขาได้-เข้าไปในห้องใหญ่ห้องหนึ่งซึ่งเป็นที่ ๆ กระบวนการอันไม่รู้จบของการจดชื่อ ที่อยู่ และอาชีพเริ่มต้นใหม่หมดอีก

อีกฟากหนึ่งของเคาน์เตอร์สูงที่ทอดยาวไปตลอดแนวยาวของห้อง ฉันตกใจที่ได้เห็นทั้งวิลเลมเซ่และคัพเพน ขณะที่นักโทษแต่ละคนเหล่านั้นจากเมืองฮาร์เลมไปถึงโต๊ะนั้น คนใดคนหนึ่งทั้งสองคนนั้นก็เอนตัวมาข้างหน้าและพูดกับชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ที่เครื่องพิมพ์ดีดและจะมีเสียงเคาะแป้นจากเครื่องนั้น

ทันใดนั้นดวงตาของหัวหน้าผู้ไตสวนก็จับจ้องมาที่คุณพ่อ “คุณตาคนนั้น!” เขาร้องถาม “เขาต้องถูกจับกุมด้วยหรือ? เฮ้ คุณตา!”

วิลเลมพาคุณพ่อไปที่โต๊ะนั้น หัวหน้าของเกสตาโปเอนมาข้างหน้า “ผมอยากส่งคุณกลับบ้านนะ คุณตา” เขากล่าว “ผมจะเชื่อคำพูดของคุณนะว่าคุณจะไม่ก่อความยุ่งยากใด ๆ เพิ่มเติม”

ฉันมองไม่เห็นใบหน้าของคุณพ่อ เห็นแค่ไหล่คู่หนึ่งที่ตั้งตรงของท่านและรัศมีแห่งผมสีขาวที่อยู่เหนือไหล่คู่ นั้น แต่ฉันได้ยินคำตอบของท่าน

“ถ้าผมกลับบ้านวันนี้” ท่านกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคงและชัดเจน “พรุ่งนี้ผมก็จะเปิดประตูบ้านของผมอีกเพื่อรับผู้ใดที่ขัดสนที่มาเคาะ”

ความเป็นมิตรเหือดหายไปจากใบหน้าของชายอีกคนนั้น “กลับไปต่อแถวเลย!” เขาตะโกน “ชนेल! ศาลนี้จะไม่ทนต่อความล่าช้าอีกต่อไปแล้ว!”

แต่ความล่าช้าดูเหมือนจะเป็นจุดประสงค์ของการมีอยู่ของศาลแห่งนี้ ขณะที่เราเคลื่อนตัวไปตามเคาน์เตอร์นี้ มีการถามคำถามซ้ำ ๆ ไม่รู้จบ การขอดูเอกสารไม่รู้จบ การมาและไปของพวกเจ้าหน้าที่ไม่รู้จบ ด้านนอกหน้าต่างวันที่แสนสั้นของฤดูหนาวกำลังเคลื่อนคล้อยไป เรายังไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่ขนมปังและน้ำเมื่อตอนรุ่งสาง

ด้านหน้าของฉันในแถว เบ็ทซี่ตอบว่า “ยังไม่แต่งงานค่ะ” เป็นหนที่ยี่สิบในวันนั้นแล้ว

“มีลูกกี่คน?” ผู้ซักถามถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ฉันยังไม่แต่งงานค่ะ” เบ็ทซี่ทวนซ้ำ

ชายผู้นั้นไม่ได้ยกหน้าขึ้นจากเอกสารของเขาเลยด้วยซ้ำ “มีลูกกี่คน!” เขาตะคอก

“ไม่มีลูกค่ะ” เบ็ทซี่ตอบอย่างยอมแพ้

พอถึงตอนค่ำ ชายตัวเล็กอ้วนลำคนหนึ่งซึ่งสวมดาวสีเหลืองถูกนำตัวผ่านพวกเราไปยังด้านไกลสุดของห้อง เสียงต่อสู้อะลุมนทำให้เราทุกคนเงยหน้าดู ชายผู้น่าสงสารคนนั้นกำลังพยายามเหนี่ยวรั้งบางสิ่งที่มือทั้งสองข้างของเขากุมไว้แน่น

“มันเป็นของผม!” เขาตะโกนไม่หยุด “พวกคุณเอามันไปไม่ได้! พวกคุณเอากระเป๋าเงินของผมไปไม่ได้นะ!”

ความบ้าคลั่งใดหนอสิ่งสู่เขา? เขาคิดว่าเงินจะช่วยอะไรเขาได้ตอนนี้? แต่เขายังดิ้นรนต่อไป ซึ่งทำให้ชายเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเขาเบิกบานใจอย่างเห็นได้ชัด

“นี่ไง เจ้ายิว!” ฉันได้ยินคนหนึ่งในพวกเขาพูด เขายกเท้าที่สวมรองเท้าบูทของเขาและเตะชายตัวเล็กนั้นตรงด้านหลังเขาของเขา “นี่เป็นวิธีที่พวกเรายึดสิ่งของจากคนที่เป็นยิว”

มันส่งเสียงดังรบกวนมากจริง ๆ ฉันคิดได้เพียงเท่านั้นขณะที่พวกเขาเตะเขาต่อไป ฉันเอามือเกาะเคาน์เตอร์นั้นไว้แน่นเพื่อพุงตัวไม่ให้ล้มขณะที่เสียงเหล่านั้นดังต่อไป พุงปล่าน้อย่างไรเหตุผลฉันเกลียดชายคนนั้นที่กำลังถูกเตะ เกลียดเขาที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ขนาดนั้นและเจ็บตัวขนาดนั้น ในที่สุดฉันได้ยินพวกเขาลากตัวเขาออกไป

จากนั้นอยู่ดี ๆ ฉันก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าหัวหน้าผู้ซักถาม ฉันเงยหน้าขึ้นและสบตากับคัพเพน ซึ่งอยู่หลังเขาพอดี

“ผู้หญิงคนนี้เป็นหัวหน้าขบวนการ” เขากล่าว

เพราะความปั่นป่วนภายในตัวฉัน ฉันตระหนักว่ามันสำคัญที่ชายอีกคนนี่ต้องเชื่อเขา “สิ่งที่คุณคัพเพนกล่าวเป็นความจริงค่ะ” ฉันกล่าว “คนอื่น ๆ เหล่านี้-พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ค่ะ ทั้งหมดนี้ฉันเป็นคน-”

“ชื่ออะไร?” ผู้ซักถามนั้นสอบถามอย่างใจเย็น

“คอร์นี่เลีย เท็น บูม ค่ะ และฉันเป็น-”

“อายุเท่าไร?”

“ห้าสิบสองค่ะ คนที่เหลือพวกนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเลยกับ-”

“ทำอาชีพอะไร?”

“แต่ฉันบอกพวกคุณไปสิบกว่าครั้งแล้วนะ!” ฉันโพล่งออกมาด้วยความเหลืออด

“ทำอาชีพอะไร?” เขาถามซ้ำ

มันเป็นคืนที่มีดีเมื่อพวกเราถูกสั่งให้เดินออกจากอาคารหลังนั้นในที่สุด รถบัสคันสีเขียวคันนั้นไม่อยู่แล้ว เรากลับเห็นนาง ๆ ว่ามีรถบรรทุกของกองทัพอันใหญ่มีหลังคาผ้าใบคันหนึ่ง ทหารสองนายต้องอุ้มคุณพ่อข้ามประตูท้าย ไม่มีสัญญาณใดเลยเกี่ยวกับพิควิด คุณพ่อ เบ็ทซี่และฉันได้ที่นั่งบนม้านั่งแคบ ๆ ตัวหนึ่งที่ทอดยาวตามด้านข้างของตัวรถ

รถบรรทุกคันนั้นไม่มีสปริงและเต็งสะเทือนอย่างรุนแรงเหนือถนนหนทางที่ถูกกระเปิดทำให้เป็นหลุมบ่อ

ของกรุงเฮก ฉันสอดแขนข้างหนึ่งของฉันไปไว้ด้านหลังของคุณพ่อเพื่อป้องกันไม่ให้ท่านชนกับขอบตัวรถ วิลเล็ม ซึ่งยืนอยู่ใกล้หลังรถ กระซิบกลับมาเกี่ยวกับสิ่งที่เขามองเห็นได้จากเมืองใหญ่ที่มีตสนิทนั้น พวกเราออกมาจากส่วนที่เป็นใจกลางเมืองแล้วและดูเหมือนจะมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกสู่ชานเมืองชื่อว่าสเกเวนินกัน น้ำมันก็เป็นจุดหมายปลายทางของเรา ทักษสถานของรัฐที่ถูกตั้งชื่อตามเมืองริมทะเลแห่งนี้

รถบรรทุกคันนั้นกระตุกจนหยุดสนิท เราได้ยินเสียงครูดของเหล็ก เรากระตุกไปข้างหน้าอีกสองสามฟุตและหยุดอีก ด้านหลังเราประตูใหญ่มีมาสองบานปิดเสียงดัง

เราปีนลงจากรถเพื่อจะพบว่าตัวเองอยู่ในลานขนาดใหญ่ซึ่งถูกล้อมด้วยกำแพงอิฐสูง รถบรรทุกคันนั้นถอยไปยังอาคารเตี้ยยาวหลังหนึ่ง พวกทหารกระทุ้งเราให้เข้าไปข้างใน ฉันกะพริบตาเพราะแสงจ้าของหลอดไฟหลายดวงบนเพดาน

“นาเซ่น เกเกิน เมมาเออร์!” (จุมูกชิดผนัง!)

ฉันรู้สึกถึงแรงผลักดันจากด้านหลังและพบว่าตัวเองจ้องไปที่รอยปูนแตก ฉันเหลือบตาไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทางซ้ายก่อนและทางขวา วิลเล็มอยู่ตรงนั้น เบ็ทช้อยู่ถัดไปสองที่จากเขา ทูสอยู่ถัดจากฉันไปอีกด้าน ทุกคนเหมือนฉันยืนหันหน้าเข้าผนังอยู่ คุณพ่ออยู่ที่ไหน?

มีการรอคอยอันไม่รู้จบขณะที่รอยแผลบนผนังต่อหน้าต่อตาฉันดูเหมือนโบหน้าผู้คน ภูมิทัศน์ รูปทรงสัตว์ต่าง ๆ จากนั้นที่ไหนสักแห่งทางขวาประตูบานหนึ่งเปิด

“พวกนักโทษหญิงตามฉันมา!”

เสียงของผู้คุมหญิงนั้นฟังดูเหมือนโลหะพอ ๆ กับประตูที่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด

ขณะที่ฉันก้าวออกมาจากผนัง ฉันรีบขำเสียงไปรอบห้องเพื่อมองหาคุณพ่อ ท่านอยู่ตรงนั้น-ไม่ก็ฟุตออกจากผนัง นั่งอยู่บนเก้าอี้พนักตรงตัวหนึ่ง ทหารยามคนหนึ่งคนนำเก้าอี้ฉันมาให้ท่าน

ผู้คุมหญิงนั้นกำลังเริ่มเดินไปตามระเบียงทางเดินยาวนั้นแล้วที่ฉันมองเห็นได้ผ่านทางประตูนั้น แต่ฉันยังรือร้อ จ้องอย่างจนตรอกไปที่คุณพ่อ วิลเล็ม ปีเตอร์ เหล่าคนงานใต้ดินที่กล้าหาญของเราทุกคน

“พ่อคะ!” ฉันร้องให้ทันที “ขอพระเจ้าสถิตอยู่ด้วยนะคะ!”

“ขอพระองค์สถิตกับพวกหนูด้วยนะ ลูก ๆ ของพ่อเอ๋ย” ท่านกล่าว

ฉันหันและเดินตามคนอื่น ๆ ไป ประตูนั้นปิดเสียงดังข้างหลังฉัน ขอพระองค์สถิตกับพ่อด้วยคะ! กับพ่อด้วยคะ! โอ พ่อคะ หนูจะได้เจอพ่ออีกเมื่อไหร่?

มือของเบ็ทชีสอดมาจับมือของฉัน เสื้อที่ทำจากใบต้นมะพร้าวปูยาวไปตรงกลางห้องโถงกว้างนั้น เราก้าวขึ้นจากพื้นคอนกรีตชั้น ๆ ขึ้นไปเหยียบบนมัน

“พวกนักโทษเดินไปด้านข้าง” มันเป็นเสียงรู้สึกลึกซึ้งของยามคนนั้นที่อยู่ข้างหลังเรา “พวกนักโทษต้องไม่ขึ้นไปเหยียบบนเสื่อนั้น”

พวกเราก้าวลงจากทางเดินอภิสถิธินั้นอย่างรู้สึกผิด

ข้างหน้าเราในระเบียงนั้นมีโต๊ะตัวหนึ่ง ด้านหลังโต๊ะมีหญิงคนหนึ่งในชุดเครื่องแบบ ขณะที่นักโทษแต่ละคนมาถึงจุดนี้ เธอก็บอกชื่อของเธอเป็นครั้งที่พันแล้ววันนั้นและวางบนโต๊ะสิ่งใดก็ตามที่เธอกำลังสวมใส่

อยู่ซึ่งมีมูลค่า นอลลี เบ็ทซี และฉันทพลดสายนาฬิกาข้อมือเรือนงามของพวกเรา ขณะที่ฉันทยื่นนาฬิกาของฉันทไป ให้เจ้าหน้าที่นั้น นางก็ชี้มาที่แหวนทองคำแบบเรียบ ๆ วงนั้นที่เคยเป็นของคุณแม่ ฉันทปิดมันออกจากนิ้วของฉันท และวางมันบนโต๊ะนั้นร่วมกับกระเป๋าเงินและเงินกระตาศกิลเดอ์ของฉันท

ขบวนแถวนั้นเดินต่อไปที่ระเบียงนั้น ผนังทั้งสองด้านของเรามีประตูโลหะแคบ ๆ เรียงเป็นแถว คราวนี้แถวผู้หญิงนั้นหยุดเดิน: ผู้คุมหญิงนั้นกำลังเสียบกุญแจดอกหนึ่งไขเปิดประตูหนึ่งในประตูเหล่านั้น พวกเราได้ยินเสียงกลอนประตูถูกตึงกลับ เสียงเอี้ยดฮึดฮัดของบานพับ ผู้คุมหญิงนั้นตรวจดูรายชื่อในมือของนาง จากนั้นก็เรียกชื่อของสุภาพสตรีคนหนึ่งซึ่งฉันทไม่รู้จักด้วยซ้ำ คนหนึ่งในคนเหล่านั้นที่เคยมาร่วมการประชุมอธิษฐานของ วิลเลียม

เป็นไปได้ไหมว่าเหตุการณ์นั้นเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานเอง? นี่เป็นเพียงคืนวันพฤหัสบดีเท่านั้นหรือ? ดูเหมือนเหตุการณ์เหล่านั้นที่บ้านเบเยเป็นส่วนหนึ่งของอีกช่วงชีวิตไปเสียแล้ว ประตูนั้นปิดโครม แถวนั้นขยับต่อไป ประตูอีกบานถูกไข มนุษย์อีกคนถูกขังไว้หลังประตูนั้น ไม่มีสองคนใดจากเมืองฮาร์เลมได้อยู่ในห้องขังเดียวกันเลย

หนึ่งในชื่อแรก ๆ เหล่านี้ที่ถูกขานจากรายชื่อนี้คือชื่อของเบ็ทซี เธอก้าวเข้าประตูไป ก่อนที่เธอจะหัน มาหรือกล่าวอำลา ประตูนั้นก็ปิดแล้ว ห่างไปอีกสองห้องขัง นอลลีก็จากฉันทไป เสียงปิดของประตูสองบานนั้น ดังก้องในหูของฉันทขณะที่แถวนั้นเดินต่อไปอย่างช้า ๆ

คราวนี้ระเบียงนั้นแยกออกและเราเลี้ยวซ้าย จากนั้นก็ขวา และก็ซ้ายอีก โลกอันไม่รู้จบของโลหะและคอนกรีต

“เท็น บูม คอร์นี่เลีย”

ประตูอีกบานเปิดครูด ห้องขังนั้นลึกและแคบ แทบจะไม่กว้างไปกว่าประตูเลย หญิงคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียงโลหะเดี่ยว อีกสามคนอยู่บนผ้าปูทำจากฟางบนพื้นห้อง “ยกเตียงโลหะให้คนนี่ซิ” ผู้คุมหญิงนั้นกล่าว “นางป่วยอยู่”

และแแนทีเดี่ยว ทันทีที่ประตูนั้นปิดโครมไล่หลังฉันท อาการไอเป็นระยะ ๆ ก็โจมตีหน้าอกและลำคอของฉันท

“เราไม่ยอมให้ผู้หญิงป่วยอยู่ในนี้นะ!” ใครสักคนตะโกน พวกนางสะตูดกันลุกขึ้นยืน ถอยไปจากฉันท ไกลเท่าที่ห้องแคบ ๆ นั้นจะยอมให้ถอยได้

“ฉันทขอโทษจริง ๆ ค่ะ-” ฉันทเริ่มกล่าว แต่อีกเสียงขัดจ้งหวะฉันท

“อย่าเลย มันไม่ใช่ความผิดของคุณหรอก เกอะน่า ฟราว มิเคส ยกเตียงโลหะให้นางเถอะ” หญิงสาวคนนั้นหันมาทางฉันท “ขอให้ฉันทเอาหมวกกับเสื้อคลุมของคุณไปแขวนให้หะคะ”

ฉันทยื่นหมวกของฉันทให้เธอด้วยความซาบซึ้งใจ ซึ่งเธอนำไปเพิ่มกับเสื้อผ้าเป็นแถวที่ห้อยจากตะขอ เหล่านั้นตลอดแนวผนังเดียว แต่ฉันทเก็บเสื้อคลุมของฉันทไว้โดยเอามันห่อรอบตัวไว้แน่น เตียงโลหะนั้นว่างแล้ว และฉันทเคลื่อนที่ไปหามันแบบตัวสั่น พยายามที่จะไม่จามหรือหายใจขณะที่ฉันทเบียดตัวผ่านเหล่าเพื่อนร่วมห้องขังของฉันท ฉันทจมลงบนเตียงแคบ ๆ นั้น จากนั้นอาการไอก็กำเริบอีกรอบเมื่อเมฆฝุ่นสีดำที่ชวนสาลักลอยคลุ้ง

ขึ้นจากที่นอนฟางที่โสมมนั้น สุดท้ายอาการไอกำเริบนั้นก็ผ่านไปและฉันก็นอนลง กลิ่นเหม็นเปรี้ยวของฟาง
เต็มจมูกของฉัน ฉันรู้สึกถึงไม้แต่ละแผ่นผ่านทางที่นอนฟางบาง ๆ นั้น

ฉันไม่มีทางนอนบนเตียงแบบนี้ได้แน่ ฉันคิด และพอรู้ตัวอีกทีก็เช้าแล้วและมีเสียงกระทบกันที่ประตู
“ถึงเวลาอาหาร” เหล่าเพื่อนร่วมห้องซังของฉันบอกฉัน ฉันพยายามลุก แผ่นโลหะสีเหลี่ยมจัตุรัสถูกหย่อนเปิด
ในประตูนั้น ก่อรูปเป็นชั้นวางเล็ก ๆ อันหนึ่ง บนชั้นวางนี้ใครสักคนในห้องโถงกำลังวางจานสังกะสีหลายใบที่
เต็มไปด้วยข้าวต้มร้อน ๆ

“มีคนใหม่อยู่ที่นี้!” หญิงที่ชื่อว่าฟราว มิเคสร้องบอกผ่านช่องที่เปิดนั้น “เราได้ห้าจาน!” จานสังกะสี
อีกใบถูกวางโครมบนชั้นวางนั้น “ถ้าคุณไม่หิว” ฟราว มิเคสเสริม “ฉันช่วยกินก็ได้นะ”

ฉันหยิบจานของฉันขึ้นมา จ้องไปที่ข้าวต้มสีเทาที่น้ำนอง และยื่นมันอย่างไร้เสียงให้เธอ ผ่านไปสักพัก
จานเหล่านั้นถูกเก็บรวบรวมและช่องส่งของในประตูนั้นก็ปิดโครม

ต่อมาในตอนเช้าฤดูแจดอกหนึ่งถูกเสียบเข้ามาในล๊อค สลักประตูส่งเสียงดังกัง และประตูก็เปิดนาน
พอที่จะแจกจ่ายตะกร้าผ้าอนามัย อ่างใส่น้ำสำหรับชะล้างก็ถูกนำไปเททิ้งและกลับมากับน้ำสะอาด พวกผู้หญิง
เก็บที่นอนฟางของตนขึ้นมาจากพื้นห้องและสวมพวกมันไว้ตรงมุมหนึ่งของห้อง ทำให้ฝุ่นฟุ้งกระจายอีกหนึ่ง
ทำให้ฉันเริ่มไอแบบช่วยไม่ได้

จากนั้นความน่าเบื่อของคุณ-ซึ่งฉันเรียนรู้ในไม่ช้าที่จะกลัวเหนือสิ่งอื่นใด-เริ่มปกคลุมห้องซังนั้น ตอน
แรกฉันพยายามที่จะคลายความเบื่อนั้นโดยการพูดคุยกับคนอื่น ๆ แต่ถึงแม้ว่าพวกนางมีมารยาทเท่าที่ผู้คนจะ
มีได้ผู้ซึ่งกำลังกินอยู่แบบเหยียบหัวกันและกันจริง ๆ พวกนางก็ไม่แยแสคำถามต่าง ๆ ของฉันและฉันไม่ได้เรียน
รู้อะไรมากนักเกี่ยวกับพวกนางเลย

หญิงสาวคนนั้นที่ได้พูดจาอย่างกรุณากับฉันเมื่อคืนก่อน ฉันได้ค้นพบว่าเป็นภรรยาของท่านบารอน
โดยเธอมีอายุแค่สิบเจ็ดเท่านั้น หญิงสาวผู้นี้เดินย่ำไปมาอยู่ตลอด ตั้งแต่เช้าจนตลอดไฟเหนือศีรษะดับลงตอน
กลางคืน หกก้าวไปที่ประตู หกก้าวถอยหลัง คอยหลบคนเหล่านั้นที่นั่งอยู่บนพื้นห้อง ถอยหลังและเดินหน้า
เหมือนสัตว์ตัวหนึ่งในกรง

ฟราว มิเคสกลับกลายเป็นหญิงชาวออสเตรเลียคนหนึ่งผู้ซึ่งเคยทำงานเป็นหญิงทำความสะอาดในอาคาร
สำนักงานแห่งหนึ่ง เธอร้องไห้ให้หนักขม้นของเธอบ่อย ๆ “เจ้านกน้อยผู้นำสงสาร! จะเกิดอะไรขึ้นกับมันหนอ?
พวกเขาคงจะไม่คิดที่จะให้อาหารมันแน่ ๆ”

นี่คงเริ่มทำให้ฉันคิดถึงเจ้าแมวของเรา เจ้ามาเฮอร์ซาลาลห์สับสนี่รอดไปถึงถนนแล้วไหม-หรือว่ามัน
กำลังอดตายอยู่ข้างในบ้านที่ถูกปิดตาย? ฉันชอบนิภภาพมันกำลังเดินนวดไปตามขาเก้าอี้เหล่านั้นในห้อง
ทานข้าว คิดถึงไหล่เหล่านั้นที่มันชอบเดินไปบนนั้น ฉันพยายามที่จะไม่ปล่อยให้ความคิดของฉันล่องลอยสูงขึ้น
ในบ้านหลังนั้น ไม่ปล่อยให้มันปั่นขึ้นบันไดไปดูว่าธิดา แมรี่ ยูซี ยิง-ไม่! ฉันทำอะไรเพื่อพวกเขาไม่ได้หรอกที่นี้
ในห้องซังนี้ พระเจ้าทรงรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่นั่น

เพื่อนร่วมห้องซังคนหนึ่งของฉันอยู่ที่นี้ในสเกเวินนิกันมาสามปีแล้ว นางสามารถได้ยินเสียงรถเข็น
อาหารนานก่อนพวกเราที่เหลือและบอกจากเสียงฝีเท้าได้ว่าใครกำลังเดินผ่านในระเบียบ “นั่นเป็นผู้ดูแลจาก

เวชภัณฑ์ ใครสักคนป่วย” “นี่เป็นหนที่สี่แล้วที่ใครสักคนในห้อง 316 ไปยังการพิจารณาคดี”

โลกของนางประกอบด้วยคอกสี่เหลี่ยมนี้และระเบียงข้างนอก-และในไม่ช้าฉันเริ่มมองเห็นสติปัญญาของการมองเห็นที่แคบนี้ และเหตุใดพวกนักโทษถึงเปื้อนหนี่โดยสัญชาตญาณจากคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับชีวิตที่ใหญ่โตกว่านี้ของพวกเขา ตลอดวันแรก ๆ ของการติดคุกของฉัน ฉันร้อนใจอยู่เสมอเกี่ยวกับคุณพ่อ เบ็ทซี วิลเล็ม พิควิก คุณพ่อจะทานอาหารนี้ได้ไหม? ผ้าห่มของเบ็ทซีจะบางเท่าผืนนี้ไหมหนอ?

แต่ความคิดเหล่านี้นำไปสู่ความสับสนในแบบที่ฉันเรียนรู้ในไม่ช้าที่จะไม่ยอมแพ้ให้แก่พวกมัน ในความพยายามที่จะมีใจจดจ่ออยู่กับอะไรสักอย่าง ฉันขอให้พราว มิเคสสอนเกมไพ่ฉันที่เธอเล่นชั่วโมงแล้ว ชั่วโมงเล่า เธอทำไพ่เหล่านั้นขึ้นเองด้วยกล่องสี่เหลี่ยมจัตุรัสเหล่านั้นของกระดาดชำระที่ถูกแจกให้นักโทษ แต่ละคนสองกล่องต่อวัน ตลอดทั้งวันเธอนั่งอยู่บนมุมหนึ่งของเตียงโลหะและเรียงไพ่เหล่านั้นตรงหน้าเธอและเก็บรวบรวมพวกมันอีกแบบไม่รู้จบ

ฉันเป็นคนเรียนรู้ช้า เนื่องจากไม่เคยมีการเล่นไพ่ชนิดใดเลยที่บ้านเบเย ตอนนี่เมื่อฉันเริ่มเข้าใจเกมไพ่ที่เล่นคนเดียวแล้ว ฉันก็สงสัยว่าคุณพ่อเคยต่อต้านพวกมันเพราะอะไรกัน-แน่นอนว่าไม่มีอะไรที่จะไร้เดียงสา มากไปกว่าการเรียงกันของรูปทรงเหล่านี้ที่เรียกว่าโพดำ ดอกจิก ข้าวหลามตัด...

แต่เมื่อหลายวันผ่านไปฉันก็เริ่มค้นพบอันตรายอย่างหนึ่งที่แยบยล เมื่อไพ่เหล่านั้นออกมาตี ฉันก็รู้สึกขึ้นบาน มันเป็นलगบอกเหตุอย่างหนึ่ง: ใครสักคนจากเมืองฮาร์เลมได้รับการปล่อยตัวแล้ว! แต่ถ้าฉันแพ้...ไม่แนใครสักคนอาจไม่สบาย ผู้คนในห้องลับนั้นถูกหาเจอแล้ว...

สุดท้ายฉันต้องหยุดเล่น ไม่ว่าจะยังไงฉันก็กำลังพบว่ามันยากที่จะนั่งได้นาน ๆ ฉันใช้เวลาช่วงกลางวันเหมือนช่วงกลางคืนมากขึ้นเรื่อย ๆ นอนพลิกตัวไปมาบนที่นอนฟางบาง ๆ นี่พยายามอย่างสุดขั้วเพื่อที่จะหาเจอสักตำแหน่งที่อาการปวดทั้งหมดจะถูกบรรเทาในทันที หัวของฉันปวดตื้อ ๆ อยู่ตลอด ความเจ็บปวดพุ่งขึ้นลงตามแขนทั้งสองข้างของฉัน ฉันไม่มีเลือดออกมาด้วย

ฉันกำลังนอนหลับพิซโซอยู่บนเตียงโลหะเช้าวันหนึ่งเมื่อประตูห้องซังเปิดและผู้คุมหญิงเสียงเข้มคนนั้นยืนอยู่ คือคนที่ฉันได้เห็นคืนนั้นที่ฉันเข้าห้องซังนี้เมื่อสองสัปดาห์ก่อน

“เท็น บูม คอร์นี่เลีย”

ฉันพยายามลุกขึ้นยืน

“หยาบหมวกของเธอกับเสื้อคลุมของเธอและมากับฉัน”

ฉันมองรอบตัวไปที่คนอื่น ๆ เพื่อจะได้เบาะแสว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น “เธอจะได้ออกไปข้างนอก” ผู้เชี่ยวชาญเรื่องคุกของเรากล่าว “เมื่อเธอหยาบหมวกของเธอ เธอก็ได้ออกไปข้างนอกเสมอ”

เสื้อคลุมของฉัน ๆ กำลังสวมใส่อยู่แล้ว แต่ฉันหยาบหมวกของฉันจากตะขอของมันและก้าวออกไปที่ระเบียง ผู้คุมหญิงนั้นถือคประตู่อีกที จากนั้นก็เริ่มเดินอย่างรวดเร็วจนใจฉันเต้นถึงขณะที่ฉันอย่าทำตามนางไป คอยระวังที่จะไม่เหยียบเสื้อปุอันมีค่านั้น ฉันจ้องอย่างโหยหาไปที่ประตูที่ใส่กลอนเหล่านั้นที่อยู่ทั้งสองด้านของเรา ฉันจำไม่ได้ว่าพี ๆ ของฉันหายลับไปหลังประตูไหนบ้าง

สุดท้ายเราก็ก้าวออกมายังลานกว้างที่มีกำแพงสูง

ท้องฟ้า! นี่เป็นครั้งแรกในสองสัปดาห์ ท้องฟ้าสีน้ำเงิน! หมู่เมฆช่างอยู่สูงจริง ๆ ช่างขาวสะอาดแบบบรรยายเป็นคำพูดไม่ได้จริง ๆ ทันใดนั้นฉันจำได้ว่าท้องฟ้ามีความหมายมากขนาดไหนต่อคุณแม่

“เร็ว ๆ สิ!” ผู้คุมหญิงตะคอก

ฉันรีบไปที่รถยนต์คันสีดำที่เงาไว้ที่นางกำลังยืนอยู่ข้าง ๆ นางเปิดประตูหลังและฉันก้าวขึ้นรถ อีกสองคนอยู่ในเบาะหลังแล้ว ทหารนายหนึ่งและผู้หญิงคนหนึ่งที่มีใบหน้าสีเทาพอม ช่างหน้าถัดจากคนขับมีหญิงท่าทางป่วยหนักคนหนึ่งนั่งห่อไหล่อยู่ซึ่งศีรษะของนางเอนห้อยอย่างน่าประหลาดพิงพนักศีรษะ เมื่อรถคันนั้นติดเครื่อง หญิงที่นั่งข้างฉันก็ยกผ้าขนหนูผืนหนึ่งที่มีรอยเลือดมาไว้ที่ปากของเธอและไอใส่หน้านั้น ฉันเข้าใจแล้ว: พวกเราทั้งสามคนป่วย ไม่แน่ว่าพวกเราอาจกำลังไปโรงพยาบาล!

ประตูคุกใหญ่ที่มาเปิดออกและพวกเราได้มาอยู่ในโลกภายนอก รถวิ่งไปตามถนนหนทางในเมืองใหญ่ ฉันจ้องมองออกไปทางหน้าต่างด้วยความอัศจรรย์ใจ ผู้คนเดินไปมา มองเข้าไปในหน้าต่างร้านค้า หยุดแหวะพูดคุยกับเพื่อนฝูง ฉันได้เป็นอิสระเหมือนเมื่อสองสัปดาห์ก่อนจริง ๆ หรือ?

รถจอดหน้าอาคารสำนักงานแห่งหนึ่ง ต้องใช้ทั้งทหารนายนั้นกับคนขับรถเพื่ออุ้มชายป่วยคนนั้นขึ้นบันไดสามชั้น พวกเราเข้าไปในห้องนั่งรอซึ่งมีผู้คนอยู่แออัดและนั่งลงโดยมีสายตาของทหารนายนั้นจับจ้องตลอด เมื่อผ่านไปเกือบชั่วโมง ฉันขออนุญาตไปห้องน้ำ ทหารนายนั้นพูดกับนางพยาบาลในเครื่องแบบสีขาวสะอาดที่นั่งอยู่หลังโต๊ะแผนกต้อนรับ

“ทางนี้” นางพูดหัวน ๆ นางพาฉันลงไปตามห้องโถงสั้น ๆ ก้าวเข้าไปในห้องน้ำกับฉัน และปิดประตู “เร็ว ๆ สิ! มีอะไรให้ฉันช่วยไหม?”

ฉันกะพริบตาให้นาง “มีค่ะ มีสิคะ! พระคัมภีร์สักเล่มค่ะ! คุณหาพระคัมภีร์ให้ฉันสักเล่มได้ไหม? และเข็มเย็บผ้ากับด้าย! และแปรงสีฟันสักอัน! และสบู่ค่ะ!”

นางก็ตรึมฝิปากอย่างสงสัย “คนไข้เยอะมากจริง ๆ วันนี้-และทหารนายนั้น-แต่ฉันจะทำเท่าที่ทำได้ละกัน” และนางก็จากไป

แต่ความกรุณาของนางส่องแสงจ้าในห้องเล็ก ๆ นั้นพอ ๆ กับกระเบื้องปูพื้นขาวเป็นประกายและก๊อกน้ำวาววับเหล่านั้น ใจของฉันจึงโลดขยับขณะที่ฉันขจัดคราบมันออกจากคอและใบหน้าของฉัน

เสียงของชายคนหนึ่งประตู: “มาได้แล้ว! คุณอยู่ในนี้นานพอแล้ว!”

ฉันรีบล้างสบู่และเดินตามทหารนายนั้นกลับไปห้องนั่งรอ นางพยาบาลคนนั้นกลับมาที่โต๊ะทำงานของนางแล้ว มีประสิทธิภาพแบบสงบนิ่งเหมือนแต่ก่อน นางไม่ได้เงยหน้าขึ้นมอง หลังจากรออีกนานสักพักชื่อของฉันก็ถูกเรียก คุณหมอขอให้ฉันไอ วัดอุณหภูมิและความดันโลหิตของฉัน ใช้หูฟังของเขาตรวจ และประกาศว่าฉันเป็นโรคเชื้อหุ้มปอดอักเสบและมีน้ำคั่ง ก่อนจะเป็นวัณโรค

เขาเขียนอะไรสักอย่างบนกระดาษแผ่นหนึ่ง จากนั้นด้วยมือข้างหนึ่งจับลูกบิดประตูเขาวางมืออีกข้างบนไหล่ของฉันสักครู่

“ผมหวัง” เขากล่าวด้วยเสียงต่ำ “ว่าผมกำลังช่วยคุณด้วยการวินิจฉัยโรคนี้นะครับ”

ในห้องนั่งรอทหารนายนั้นยืนรอฉันอยู่แล้ว ขณะที่ฉันเดินข้ามฟากห้องนั้น นางพยาบาลคนนั้นก็ลุกขึ้น

ทันทีจากโต๊ะของนางและยึดของใส่มือฉันอย่างฉับไวขณะเดินผ่านไป ในมือฉันรู้สึกถึงอะไรบางอย่าง ตะปุมตะป่ำท่อไว้ในกระตาศ

ฉันสอดมันไว้ในกระเป๋าเสื้อคลุมของฉันขณะที่ฉันเดินตามทหารนายนั้นลงบันได ผู้หญิงอีกคนกลับมาที่รถคันนั้นแล้ว ชายป่วยคนนั้นไม่ได้โผล่มาอีก ตลอดทางขากลับมือของฉันคอยความหวาดตุนั้นในกระเป๋าเสื้อคลุมของฉัน ลูกคำมัน สัมผัสโครงร่างของมัน “โอ พระองค์เจ้าข้า มันเล็กจังเลย แต่มันอาจจะเป็นที่ได้-ขอให้ เป็นพระคัมภีร์เถิด!”

กำแพงสูงเหล่านั้นตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ประตูใหญ่ปิดไล่หลังพวกเรา สุดท้าย ที่ปลายทางเดินยาว เหล่าเหล่านั้นที่ส่งเสียงสะท้อน ฉันมาถึงห้องซังของฉันและดึงพัสดุนั้นออกมาจากกระเป๋าเสื้อคลุมของฉัน เหล่าเพื่อนร่วมห้องซังของฉันแห่กันมารุมล้อมฉันขณะที่ฉันแกะห่อกระตาศหนังสือพิมพ์ด้วยมือที่สั่นเทา แม้แต่ภรรยาของท่านบารอนคนนั้นก็หยุดเดินย่ำไปมาเพื่อมาดู

เมื่อสบู่สมัยก่อนเกิดสงครามอันมีค่าสองก้อนปรากฏ ฟราว มิเคสก็เอามือข้างหน้าปิดปากเพื่อยับยั้งเสียงหวีดร้องแห่งชัยชนะของเธอ ไม่มีแปรงสีฟันหรือเช็มเย็บผ้าแต่-ความมั่งคั่งที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน-เช็มกัลดครบชุด! และที่แสนวิเศษที่สุด แนนอนว่าไม่ใช่พระคัมภีร์ฉบับเต็ม แต่ในหนังสือเล่มเล็กสี่เล่ม ชาวประเสริฐทั้งสี่เล่ม

ฉันแบ่งปันสบู่กับเช็มกัลดเหล่านั้นในท่ามกลางพวกเราทั้งห้าคนแต่ แม้ฉันเสนอที่จะแบ่งปันหนังสือเหล่านั้นด้วย พวกนางก็ปฏิเสธ “พวกเขาจับเธอด้วยหนังสือพวกนั้น” ผู้รอบรู้นั้นกล่าว “และมันคือโทษสองเท่าเลยและ คัลเต คอสท์ ด้วยนะ” คัลเต คอสท์-ได้รับขนมปังอย่างเดียวโดยปราศจากอาหารจานร้อนประจำวัน-เป็นโทษทัณฑ์ที่ลอยอยู่เหนือศีรษะของพวกเราตลอด ถ้าเราส่งเสียงดังรบกวนมากเกินไป พวกเราก็จะได้รับ คัลเต คอสท์ ถ้าพวกเราซ้ากับเรื่องถั่งน้ำ มันก็จะเป็นคัลเต คอสท์ แต่แม้กระทั่ง คัลเต คอสท์ ก็คงเป็นราคาเล็กน้อยที่ต้องจ่าย ฉันคิดขณะที่ฉันเหยียดกายที่ปวดระบมของฉันบนฟางสกปรกนั้น เพื่อจะได้หนังสืออันมีค่ายิ่งเหล่านั้นที่ฉันกุมไว้ระหว่างมือสองข้างของฉัน

เย็นสองวันถัดมา ไกล้วเวลาที่หลอดไฟกะพริบดับตามปกติ ประตูห้องซังนั้นก็เปิดโครมและทหารยามคนหนึ่งเดินเข้ามา

“เท็น บูม คอร์นี่เลีย” นางตะคอก “เก็บข้าวของของเธอซะ”

ฉันจ้องไปที่นาง ความหวังอันเสียดสีผุดขึ้นในใจฉัน “คุณหมายความว่า-”

“เงียบเสียง! ห้ามพูด!”

ฉันใช้เวลาไม่นานในการเก็บ “ข้าวของ” ของฉัน: หมวกของฉันและเสื้อกั๊กตัวหนึ่งที่กำลังผึ่งแห้งหลังจากความพยายามอันสูญเปล่าในการทำความสะอาดมันในอ่างน้ำที่คนใช้ไปเยอะแล้ว เสื้อคลุมของฉันพร้อมกับข้าวของอันมีค่าในกระเป๋าหลายใบของมันไม่เคยถูกถอดไปจากตัวฉันเลย ทำไมถึงต้องเงียบเสียงแบบเข้มงวดขนาดนั้น? ฉันสงสัย ทำไมฉันถึงไม่ได้รับอนุญาตให้แม้กระทั่งกล่าวอ้ออากแก่เหล่าเพื่อนร่วมห้องซังของฉัน? มันผิดมากขนาดนั้นเลยหรือที่ยามสักคนจะยิ้มบ้างเป็นครั้งคราว หรือให้คำอธิบายสักสองสามคำ?

ฉันกล่าวอำลาแก่คนอื่น ๆ ด้วยสายตาของฉันและเดินตามหญิงหลังตรงคนนั้นเข้าไปในห้องโถง นางหยุดชั่วคราวเพื่อลือคประตุ จากนั้นก็เดินไปตามระเบียบ แต่ว่า-ไปผิดทางนี่นา! พวกเราไม่ได้กำลังมุ่งหน้าไปทางทางเข้าที่อยู่ด้านนอกเลย แต่ลึกลับเข้าไปในเขาวงกตแห่งทางเดินเหล่านั้นของคุณ

ยังไม่พูดอะไรสักคำเหมือนเดิม นางหยุดหน้าประตูอีกบานและไขเปิดมันด้วยกุญแจดอกหนึ่ง ฉันก้าวเข้าไป ประตูนั้นปิดดังแก๊งไล่หลังฉัน กลอนถูกปิดเสียงดัง

ห้องขังนั้นดูเหมือนกันเปรียบกับห้องที่ฉันเพิ่งจากมา ยาวหกก้าว กว้างสองก้าว เพียงโลหะอันเดียวตรงด้านหลัง แต่ห้องนี้ว่างเปล่า ขณะที่เสียงฝีเท้าของยามคนนั้นค่อย ๆ เบาลงบนระเบียบ ฉันก็เอนพิงโลหะที่เย็นเฉียบของประตูนั้น อยู่คนเดียว คนเดียวหลังกำแพงเหล่านี้...

ฉันต้องไม่ปล่อยให้ความคิดต่าง ๆ ของฉันวิ่งเทลิด ฉันต้องเป็นผู้ใหญ่มาก ๆ และเน้นการปฏิบัติมาก ๆ หกก้าว นั่งลงบนเตียงโลหะสี เติงนี้ส่งกลิ่นเหม็นยิ่งกว่าอีกเตียงนั้นเสียอีก: ฟางดูเหมือนกำลังบูด ฉันเอื้อมไปคว้าผ้าห่ม: ใครสักคนเคยนอนป่วยบนผ้าผืนนี้ ฉันโยนมันทิ้งไปแต่มันสายเกินไปแล้ว ฉันพุ่งไปที่ถังน้ำใกล้ประตูและเอนตัวเหนือถังนั้นอย่างอ่อนแอ

ทันใดนั้นหลอดไฟในเพดานก็ดับไป ฉันคลำหาทางกลับไปเตียงโลหะนั้นและคุ้ยคุ้ยที่นั่นในความมืด กัดฟันสูกลิ่นเหม็นของที่นอน จับเสื้อคลุมห่อรอบตัวแน่นกว่าเดิม ห้องขังนั้นหนาวยิ่งนัก ลมพัดกระหน่ำใส่กำแพง นี่คงใกล้กับขอบด้านนอกของคุณ: สายลมไม่เคยส่งเสียงหวีดแหลมมากขนาดนี้เลยในอีกห้องขังนั้น

ฉันทำอะไรไปถึงถูกแยกตัวออกมาจากผู้คนเช่นนี้? พวกเขาทราบเรื่องการสนทนากับนางพยาบาลคนนั้นที่สำนักงานคุณหมอนั้นแล้วหรือ? หรือบางทีนักโทษบางคนจากเมืองฮาร์เลมได้ถูกไต่สวนและความจริงเกี่ยวกับกลุ่มของพวกเราเป็นที่ทราบแล้ว ไม่น่าโทษของฉันคือการถูกขังเดี่ยวมานานหลายปีและหลายปี...

ในตอนเช้าใช้ของฉันก็หนักกว่าเดิม ฉันยืนไม่ได้นานพอที่จะไปรับประทานอาหารของฉันจากชั้นวางในประตูด้วยซ้ำ และหลังจากผ่านไปประมาณชั่วโมงหนึ่ง จานนั้นก็ถูกเก็บไปโดยที่ฉันไม่ได้แตะต้องมันเลย

พอใกล้เย็นช่องส่งของนั้นก็เปิดอีกและขนมปังหยาบ ๆ ก้อนใหญ่ที่กินในคุกก็ไหลมา พอถึงตอนนี้ฉันอยากทานอาหารมากเหลือเกินแต่เดินไม่ไหวมากกว่าเดิมเสียอีก ใครก็ตามที่อยู่ในห้องโถงนั้นน่าจะเห็นปัญหานั้นแล้ว มือ ๆ หนึ่งหยิบขนมปังนั้นขึ้นมาและเขี่ยมันมาทางฉัน มันตกบนพื้นห้องข้างเตียงโลหะนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ ฉันคว้าขนมปังนั้นและกัดแทะมันอย่างหิวโหย

นานหลายวันขณะที่ใช้นั้นยังกำเริบอยู่ มีมูลค่าของฉันถูกส่งมอบในลักษณะนี้ ตอนเช้าประตูเปิดเสียงแหลมและหญิงคนหนึ่งในเสื้อเอี๊ยมสีน้ำเงินถือจานใส่ข้าวต้มร้อน ๆ มาที่เตียงโลหะนั้น ฉันหิวโหยการได้เห็นหน้ามนุษย์สักคนมากพอ ๆ กับหิวโหยอาหารและพยายามเริ่มการสนทนาด้วยเสียงที่แหบพร่า แต่หญิงผู้นั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นเพื่อนนักโทษด้วยกัน เพียงแค่สายหัวของเธอพร้อมกับการเหลือบมองแบบหวาดกลัวไปทางห้องโถง

ประตูนั้นเปิดวันละครั้งเช่นกันเพื่อปล่อยให้ผู้ดูแลจากห้องเวชภัณฑ์เข้ามาพร้อมกับของเหลวสีเหลืองเหม็นฉุนโตนึงจากขวดใบหนึ่งที่สกปรกมาก หนแรกที่เขาเข้ามาในห้องขัง ฉันกุมแขนเสื้อของเขา “ได้โปรดเถอะค่ะ!” ฉันส่งเสียงแหบพร่า “คุณเห็นชายวัยแปดสิบสี่บ้างไหม-ผมขาว เครายาวค่ะ? คาสเปอร์ เท็น บูมค่ะ!

คุณน่าจะเคยเอาเข้าไปให้เขาแล้ว!”

ชายผู้นั้นดึงแขนเสื้อหลุดจากมือของฉัน “ผมไม่รู้! ผมไม่รู้อะไรทั้งนั้น!”

ประตูห้องซังเปิดโครมไปชนผนัง ยามผู้นั้นโผล่มา “นักโทษซังเดี่ยวไม่ได้รับอนุญาตให้พูดคุย! ถ้าเธอพูดอีกคำเดียวกับนักโทษที่มีเวรทำงานคนไหน มันจะเป็น คัลเด คอสท์ ไปตลอดช่วงเวลารับโทษของเธอเลย!” และประตูนั้นปิดดังโครมไล่หลังพวกเขาทั้งสองคน

ผู้ดูแลคนเดิมนี้อย่างได้รับหน้าที่ให้บันทึกอุทกกรรมของฉันทุกครั้งที่เขามาด้วย ฉันต้องถอดเสื้อเชิ้ตของฉัน ออกและเอาปรอทวัดไข้สอดระหว่างแขนของฉันกับด้านข้างตัวของฉัน ฉันไม่เห็นว่ามีอะไรเหมือนเป็นระบบที่ แม่นยำเลย: แนนอนทีเดียว ก่อนสิ้นสัปดาห์ เสียงที่หูดหงิดเรียกผ่านช่องส่งอาหารนั้นว่า “ลุกขึ้นมาหยิบอาหารเองเลย! ไข่ของเธอหายแล้ว-ไม่มีใครจะมาคอยปรนนิบัติเธออีกแล้ว!”

ฉันรู้สึกแน่ใจว่าใช้นั้นยังไม่หายดี แต่ไม่มีสิ่งใดจะทำได้นอกจากจะคลาน ตัวสั้น ไปหยิบจานของฉันที่ ประตู เมื่อฉันเอาจานนั้นไปวางที่เดิมแล้ว ฉันก็จะนอนลงอีกบนฟางเหม็น ๆ นั้น ฟืนตัวที่จะไม่ร้องพึมพายออกมาซึ่งฉันรู้ว่าจะมาแน่ “คุณนางคนนี้สิ กลับไปนอนอีกแล้ว! เธอจะนอนที่นั่นทั้งวันเลยหรือ?” ทำไมการนอนลงถึงเป็นอาชญากรรมขนาดนั้น ฉันไม่มีวันเข้าใจได้เลย และคน ๆ หนึ่งน่าจะทำอะไรสำเร็จได้ถ้าหากเขาลุกขึ้นมา...

ความคิดหลายอย่าง เมื่อตอนนี้อยู่ตัวคนเดียวแล้ว เป็นปัญหาใหญ่กว่าแต่ก่อน ฉันไม่สามารถแม้แต่จะอธิษฐานเผื่อครอบครัวและเพื่อนฝูงโดยเอ่ยชื่อได้อีกต่อไปแล้ว ความกลัวและความโหยหาที่ห่อรอบพวกเขา แต่ละคนช่างมหาศาลเหลือเกิน “คนเหล่านั้นที่ลูกรัก พระองค์เจ้าข้า” ฉันชอบทูล “พระองค์ผู้รักพวกเขา พระองค์เห็นพวกเขา โอ-โปรดอวยพรพวกเขาทุกคนด้วยเถิด!”

ความคิดต่าง ๆ เป็นศัตรูในตอนนี้ กระเป๋าคุกกี้ในนั้น...ก็หมดแล้วที่ฉันเปิดมันในความคิดของฉันและ ตะกุกตะกักเหล่านั้นทั้งหมดที่ฉันทิ้งไว้ข้างหลัง เสื้อสตรีที่สะอาด ๆ แอสไพริน มียานั้นทั้งขวดเลย ยาสิฟีนแบบ ที่มีรสเป็ปเปอร์มินท์ และ-

จากนั้นฉันก็จะจับตัวเอง ความคิดเช่นนั้น ช่างเหลวไหลจริง ๆ! ถ้าฉันต้องทำมันใหม่อีกที ฉันจะให้ความสบายส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้มาก่อนชีวิตมนุษย์หรือ? ไม่อย่างแน่นอน แต่ในคำคืนที่มีดมืด ขณะที่สายลมโหยหวนและไข่เต็นเป็นจิ้งหะ ฉันก็มักดึงกระเป๋าใบนั้นออกมาจากมุมมืดแห่งความคิดของฉันและรื้อค้นมันอีก ผ่าขนหนูสักผืนเพื่อจะหนุนนอนบนฟางที่คันยิบ ๆ นี้ แอสไพรินสักเม็ด...

มีอยู่อย่างเดียวกับที่ห้องซังนี้เป็นการปรับปรุงมากกว่าห้องซังแรกนั้น มันมีหน้าต่างบานหนึ่ง ลูกกรงเจ็ดอันพาดขวางหน้าต่างนั้น ลูกกรงสีอันขึ้นและลง มันอยู่สูงในกำแพง สูงเกินกว่าที่จะมองออกไปได้ แต่ผ่านทางช่องสี่เหลี่ยมจตุรัสสี่สับแปดอันนี้ ฉันมองเห็นท้องฟ้าได้

ตลอดทั้งวันฉันให้สายตาของฉันจับจ้องอยู่ที่สวรรค์เล็ก ๆ นั้น บางครั้งหมู่เมฆเคลื่อนผ่านสี่เหลี่ยมจตุรัสเหล่านั้น สีขาวหรือสีชมพูหรือมีขลิบทอง และเมื่อสายลมพัดมาจากทิศตะวันตก ฉันก็ได้ยินเสียงทะเล ที่ดีที่สุดเลยก็คือ เป็นเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงทุกวัน ค่อย ๆ ยืดยาวมากขึ้นเมื่อดวงอาทิตย์ถูดูไปไม่ผลิขึ้นสูงกว่าเดิม

ลำแสงตราหามากรุกก็สาดส่องเข้ามาในห้องเล็กมีดนี้ เมื่อสภาพอากาศเริ่มอุ่นและฉ่ำแข็งแรงมากขึ้น ฉันก็ชอบ ยืนขึ้นเพื่อรับแสงแดดที่สาดมาบนใบหน้าและหน้าอกของฉัน ขยับไปตามกำแพงนั้นพร้อมกับแสงที่เคลื่อนที่นั่น สุดท้ายก็ปีนขึ้นไปบนเตียงโลหะเพื่อยืนเขย่งรับลำแสงสุดท้ายของวัน

เมื่อสุขภาพของฉันกลับคืนมา ฉันก็สามารถใช้ดวงตาของฉันได้นานกว่าเดิม ก่อนหน้านั้นฉันประทัง ชีวิตของฉันจากพระคัมภีร์ของฉันครึ่งหนึ่งข้อ ตอนนี้ เหมือนคนที่กำลังอดอยาก ฉันเขมื่อบข่าวประเสริฐจบ เป็นเล่ม ๆ เลยในการอ่านแต่ละที โดยเห็นฉากละครอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับความรอด

และเมื่อฉันทำเช่นนั้น ความคิดหนึ่งที่เหลือเชื่อก็ทิ่มแทงด้านหลังคอของฉัน เป็นไปได้ใหม่ว่านี่-ทั้งหมด นี้ที่ดูเหมือนเสียเปล่าจริง ๆ และไม่จำเป็นเลยจริง ๆ-สงครามครั้งนี้ คุกสเกเวินนกัน ห้องขังนี้ ไม่มีสิ่งใดเลยที่ ไม่ได้ถูกเห็นล่วงหน้ามาก่อนหรือเป็นเหตุบังเอิญ? มันเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบที่ถูกเปิดเผยก่อนแล้วในข่าว ประเสริฐทั้งสี่เล่มนั้นไหม? พระเยซูไม่ได้พ่ายแพ้และการอ่านของฉันตรงนี้เริ่มมีเจตนาจริง ๆ-ไม่ได้พ่ายแพ้ อย่างสิ้นเชิงและอย่างโต้แย้งไม่ได้เหมือนกลุ่มเล็ก ๆ ของเรา และแผนการเล็ก ๆ ของเราที่พ่ายแพ้หรือ?

แต่ว่า...ถ้าข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มนั้นเป็นรูปแบบแห่งกิจกรรมของพระเจ้าจริง ๆ จังความพ่ายแพ้ก็เป็น เพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น ฉันชอบมองไปรอบห้องขังเล็ก ๆ ที่ว่างเปล่านี้และสงสัยว่าชัยชนะใดหนอจะมาจาก สถานที่แบบนี้ได้

ผู้เชี่ยวชาญประจำคุกในห้องขังแรกนั้นเคยสอนฉันให้ทำมีดชนิดหนึ่งขึ้นมาโดยการฉุ่ฉุ่หน้าท้อง ของเสื้อรัดทรงเข้ากับพื้นซีเมนต์หยาบ ๆ ฉันเห็นว่ามันสำคัญอย่างน่าประหลาดที่จะไม่หลงลืมเวลา และฉนั้น พร้อมกับฉุ่ฉุ่หน้าท้องที่ถูกเหลาจนแหลมคมแล้ว ฉันขีดเขียนปฏิทินอันหนึ่งบนกำแพงด้านหลังเตียงโลหะ ขณะที่แต่ละวันอันยาวนานและไร้จุดเด่นคืบคลานมาถึงสิ้นสุด ฉันก็ขีดฆ่าอีกช่อง ฉันเริ่มต้นบันทึกวันพิเศษต่าง ๆ ข้างใต้ปฏิทินนั้นเช่นกัน:

28 กุมภาพันธ์ 1944 ถูกจับกุม

29 กุมภาพันธ์ 1944 ถูกส่งตัวมาที่สเกเวินนกัน

16 มีนาคม 1944 เริ่มต้นถูกขังเดี่ยว

และตอนนี้มีวันที่ใหม่:

15 เมษายน 1944 วันเกิดของฉันในคุก

วันเกิดต้องหมายถึงงานเลี้ยง แต่ฉันค้นดูอย่างสุญเปล่าเพื่อหาวัตถุประสงค์ขึ้นที่ทำให้ใจชื่นบาน อย่างน้อย ในอีกห้องขังนั้นก็มิเศษผ้าสีสดใสอยู่บ้าง: หมวกสีแดงของภรรยาท่านบารอน, เสื้อครึ่งตัวสีเหลืองของฟราว มิ เคส ฉันเสียใจตอนนี้จริง ๆ ที่ขาดรสนิยมในเรื่องเสื้อผ้า

อย่างน้อยฉันก็จะมีเพลงบทหนึ่งในงานเลี้ยงของฉัน! ฉันเลือกเพลงหนึ่งเกี่ยวกับต้นไม้เจ้าสาวแห่งฮาร์ล มนนั้น-นางคงแบ่งบานเต็มที่แล้วตอนนี้ เพลงของเด็กน้ามันทั้งหมดมาอยู่ใกล้กัน: กิ่งก้านที่แตกสาขา กลีบดอกที่ โปรยปรายลงมาคลุมขิมะบนทางเดินปูด้วยอิฐ-

“เจียบ ๆ หน้อยในนั้นนะ!” เสียงทุบดัง ๆ ที่ประตูเหล็กของฉัน

“นักโทษขังเดี่ยวต้องไม่ส่งเสียง!”

ฉันนั่งบนเตียงโลหะ เปิดข่าวประเสริฐของยอห์น และอ่านจนกระทั่งความปวดร้าวในใจของฉันจางหายไป

สองวันหลังวันเกิดของฉัน ฉันถูกพาไปยังห้องอาบน้ำที่ใหญ่โตและส่งเสียงก้องเป็นครั้งแรก ยามหน้าตาตึงตังคนหนึ่งเดินเคียงข้างฉัน หน้าตาบึ้งตึงของนางห้ามฉันไม่ให้รำเริงในการเดินทางครั้งนี้ แต่ไม่มีสิ่งใดจะบดบังความวิเศษของการได้ก้าวออกไปในทางเดินกว้าง ๆ นั้นหลังจากถูกขังเดี่ยวมานานหลายสัปดาห์

ที่ประตูเข้าสู่ห้องอาบน้ำ ผู้หญิงหลายคนกำลังรออยู่ แม้กระทั่งในความเงียบอันเข้มงวดนั้น ความใกล้ชิดกับมนุษย์เช่นนี้ก็เป็นความชื่นบานและพละกำลัง ฉันกวาดตามองใบหน้าของคนเหล่านั้นที่ออกมา แต่ไม่มีทั้งเบ้าตื้นและนอลลืออยู่ที่นั่น ไม่มีใครอีกเลยจากเมืองฮาร์เลม และกระนั้น ฉันคิด พวกนางทุกคนเป็นพี่น้องของฉัน การได้เห็นใบหน้าผู้คนที่มีความมั่งมีของคน ๆ หนึ่งแล้ว!

การได้อาบน้ำฝักบัวนั้นก็สุดยอดจริง ๆ: น้ำสะอาดอุ่น ๆ ที่โปรยปรายมาบนผิวหนังที่เป็นตุ่มหนองของฉัน สายน้ำที่ไหลผ่านเส้นผมที่จับตัวเป็นก้อนของฉัน ฉันกลับไปห้องขังของฉันพร้อมกับปณิธานใหม่: ครั้งหน้าที่ฉันได้รับอนุญาตให้อาบน้ำ ฉันจะหยิบข่าวประเสริฐสามเล่มของฉันไปด้วย การถูกขังเดี่ยวกำลังสอนฉันว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะมั่งมีอยู่คนเดียว

และฉันก็ไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวอีกต่อไปแล้ว: มดสีดำตัวเล็กที่งานยุ่งตัวหนึ่งเข้ามาในห้องขังเดี่ยวของฉัน ฉันเกือบเอาเท้าไปเหยียบตรงที่มันอยู่เช้าวันหนึ่งแล้วขณะที่ฉันหิวถึงน้ำของฉันไปที่ประตู เมื่อฉันตระหนักถึงเกียรติที่ฉันได้รับ ฉันหมอบลงและชื่นชมการออกแบบอันแสนมหัศจรรย์ของขาและร่างกาย ฉันขอโทษสำหรับขนาดตัวของฉันและสัญญาว่าฉันจะไม่เดินออกไปทั่วแบบไม่คิดเช่นนั้นอีก

หลังผ่านไปสักพัก เจ้ามดนั้นก็หายกลับไปทางช่องอันหนึ่งในพื้นห้อง แต่เมื่อขนมปังขึ้นรอบเย็นของฉัน โผล่ที่ชั้นวางประตูนั้น ฉันก็โปรยเศษขนมปังไว้และดีใจที่เจ้ามดนั้นโผล่หัวมาแทบจะในทันที มันเก็บเศษขนมปังขึ้นเชิงไป กระเสือกกระสนที่จะลงรูไปพร้อมกับเศษขนมปังนั้น และกลับมาเอาเพิ่มอีก มันเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์หนึ่ง

ตอนนี้ นอกจากการมาเยี่ยมทุกวันของดวงอาทิตย์แล้ว ฉันมีเพื่อนเป็นแขกผู้กล้าหาญและหล่อเหลาตัวนี้-อันที่จริงมีเพื่อนตัวเล็ก ๆ เป็นฝูงเลย ถ้าฉันกำลังซักเสื้อผ้าอยู่ในอ่างน้ำหรือกำลังเหลาปลายมีดทำเองของฉันตอนที่เจ้ามดเหล่านั้นปรากฏตัว ฉันก็หยุดเขียน The Hiding Place ทันทีเพื่อให้ความสนใจแก่พวกมันอย่างเต็มที่ มันคงเป็นเรื่องที่คิดไม่ได้จริง ๆ กับการทำสองกิจกรรมอย่างสิ้นเปลืองในช่วงเวลาน้อย ๆ นี้พร้อมกัน!

เย็นวันหนึ่งขณะที่ฉันกำลังขีดฆ่าอีกวันที่แสนยาวนานออกจากปฏิทินที่ฉันขีดเขียนบนกำแพงของฉัน ฉันได้ยินเสียงตะโกนโหวกเหวกมาตามทางเดิน เสียงตะโกนเหล่านั้นมีเสียงตอบกลับบ่อย ๆ คราวนี้เสียงเอะอะดังมาจากทุกทิศทาง ช่างผิดปกติจริง ๆ ที่พวกนักโทษส่งเสียงเอะอะมะเทิงได้แบบนี้! พวกเขามองอยู่ไหน

กัน?

ชั้นวางในประตูของฉันไม่ได้ถูกปิดตั้งแต่ขมปิ้งนั้นมาเมื่อสองชั่วโมงที่แล้ว ฉันแนบหูไปที่มันและฟังแต่มันยากที่จะฟังออกเพราะความซุมนด้านนอก หลายชื่อกำลังถูกเรียกขานไปตามที่ละห้องซัง ผู้คนกำลังร้องเพลง คนอื่น ๆ กำลังทูปที่ประตูห้องซังของตน พวกเขามทุกคนคงไม่อยู่แล้ว!

“ได้โปรด! เงียบ ๆ กันหน่อยเถิด!” เสียงหนึ่งอ่อนวอนอยู่ใกล้เคียง “ให้เราใช้เวลานี้ก่อนพวกเขากลับมากันเถอะ!”

“เกิดอะไรขึ้นเนี่ย?” ฉันร้องถามผ่านทางช่องที่เปิดนั้น “พวกขมอยู่ไหนกัน?”

“อยู่ทำงานเลี้ยงนะสิ” เสียงเดิมนั้นตอบฉัน “วันนี้วันเกิดของฮิตเลอร์” จากนั้นนี่น่าจะเป็นชื่อของคนเหล่านั้นที่กำลังตะโกนบอกมาตามทางเดิน นี่เป็นโอกาสของเราแล้วที่จะบอกว่าเราอยู่ที่ไหน เพื่อจะได้ข้อมูล

“ฉันชื่อคอร์รี่ เท็น บูม!” ฉันขานชื่อไปทางชั้นวางอาหารนั้น “ทั้งครอบครัวของฉันอยู่ที่ไหนสักแห่งในนี้! โอ มีใครเห็นคาสเปอร์ เท็น บูมบ้างไหม! เบ็ทซี่ เท็น บูม! นอลลี่ วาน โวเออร์เดน! วิลเล็ม เท็น บูม!” ฉันตะโกนหลายชื่อจนกระทั่งเสียงแหบแห้งและได้ยินพวกเขาทวนซ้ำชื่อเหล่านั้นแบบปากต่อปากไปตามระเบียบยวานั้น ฉันส่งต่อหลายชื่อเช่นกัน ไปทางขวาและทางซ้าย ขณะที่เราทำงานเป็นระบบหนึ่งอยู่

หลังผ่านไปสักพักคำตอบก็เริ่มถูกส่งต่อกลับมา “นางวานเดอเอลส์ที่อยู่ในห้องซัง 228...” “แขนของเพ็ทเจตขึ้นมากแล้ว...” บางข้อความเหล่านั้นฉันแทบจะทนไม่ได้เลยที่จะส่งต่อ: “การได้ยินของเขาแย่มากเลย เขานั่งอยู่ในห้องซังโดยไม่พูดอะไรเลย” “ถึงจุสต์สามีของฉัน: ลูกของเราเสียแล้วเมื่อสัปดาห์ก่อน...”

ที่มาพร้อมกับข้อความส่วนตัวต่าง ๆ มีข่าวลือเกี่ยวกับโลกด้านนอก แต่ละข่าวฟังดูดีอย่างเหลือเชื่อกว่าข่าวล่าสุด

“มีการปฏิวัติในเยอรมนีแล้ว!”

“พวกพันธมิตรบุกยุโรปแล้ว!”

“สงครามนี้อยู่ต่ออีกไม่ถึงสามอาทิตย์หรอก!”

สุดท้ายบางชื่อเหล่านั้นที่ฉันได้ตะโกนออกไปเริ่มกลับมา “เบ็ทซี่ เท็น บูม อยู่ห้องซัง 312 เธอฝากบอกคุณว่าพระเจ้าช่างแสนดี”

โอ นั่นคือเบ็ทซี่! นั่นคือเบ็ทซี่ทุกกระเบียดนิ้วเลย

จากนั้น: “นอลลี่ วาน โวเออร์เดนเคยอยู่ในห้องซัง 318 แต่เธอถูกปล่อยตัวไปแล้วเมื่อกว่าหนึ่งเดือนก่อน” ถูกปล่อยตัวแล้ว! โอ ขอขอบคุณพระเจ้า!

ทูลส์ก็ได้รับการปล่อยตัวแล้วด้วย!

ข่าวจากฝั่งของพวกผู้ชายกลับมาช้ากว่า แต่เมื่อมันกลับมาใจของฉันก็โลดเต้นมากขึ้นเรื่อย ๆ:

ปีเตอร์ วาน โวเออร์เดน ถูกปล่อยตัวแล้ว!

เฮอร์มัน สลูริง ถูกปล่อยตัวแล้ว!

วิลเล็ม เท็น บูม ถูกปล่อยตัวแล้ว!

เท่าที่ฉันได้ทราบมา ทุกคนที่ถูกจับในการบุกค้นคราวนั้นที่บ้านเบเย-ยกเวินเบ็ทซี่กับฉัน-ได้รับการ

ปล่อยตัวแล้ว

เกี่ยวกับคุณพ่อคนเดียวที่ฉันไม่ได้ข่าวคราวอะไรเลย แม้ว่าฉันขานชื่อของท่านครั้งแล้วครั้งเล่าในห้อง
โถงที่ส่งเสียงเซ็งแซ่ฉัน ดูเหมือนไม่มีใครเคยเห็นท่านเลย ดูเหมือนไม่มีใครทราบเลย

อีกประมาณหนึ่งสัปดาห์ต่อมาประตูห้องข้างของฉันเปิดออกและผู้ดูแลคนหนึ่งโยนพัสดุห่อหนึ่งใน
กระดาดสีน้ำตาลลงบนพื้นห้องข้าง ฉันหยิบมันขึ้นมา หยั่งน้ำหนักมัน พลิกมันไปมา กระดาดห่อนั้นถูกแกะดู
แล้วและถูกมัดอีกทีอย่างลวก ๆ แต่ถึงแม้มันดูไม่เรียบร้อย ฉันก็ดูออกถึงสัมผัสอันใส่ใจของนอลลี ฉันนั่งบน
เตียงโลหะและแกะพัสดุนั้น

ในนั้น ช่างคุ้นเคยและแสนอบอุ่นเหมือนการมาเยือนจากบ้าน คือเสื้อกันหนาวถักด้วยมือสีฟ้าอ่อน
เมื่อฉันหยิบมันมาสวม ดูเหมือนฉันรู้สึกถึงอ้อมแขนของนอลลีที่โอบไหล่ของฉัน นอกจากนี้ข้างในพัสดุนั้นยังมี
คุกกี้และวิตามินต่าง ๆ เช่นวิตามินซี และวิตามินอี และผ้าขนหนูสีแดงสดใส นอลลีช่างเข้าใจจริง ๆ ถึงความวิหิงโหยสืเทาของ
คุณ! เธอถึงกับห่อคุกกี้มาในกระดาดแก้วสีแดงสดใสด้วย

ฉันกำลังกัดคุกกี้ชิ้นแรกตอนที่แรงบันดาลใจหนึ่งมาถึงฉัน ฉันลากเตียงโลหะนั้นออกจากผนังเพื่อจะ
ยืนอยู่ใต้หลอดไฟเหนือศีรษะที่เปลือยเปล่า เมื่อป็นขึ้นเตียงโลหะ ฉันก็ทำคอมพิวเตอร์หนึ่งด้วยกระดาดนั้น: แสง
เรืองรองสีแดงเซอร์รี่แผ่กระจายไปทั่วห้องมืดทึมเล็ก ๆ นั้นทันที

ฉันห่อเก็บคุกกี้เหล่านั้นในกระดาดชั้นนอกสีน้ำตาลนั้นเมื่อดวงตาของฉันไปเห็นที่อยู่ซึ่งเขียนด้วย
ลายมืออันตั้งใจของนอลลี เฉฉขึ้นไปทางดวงตราไปรษณียากร แต่ว่า-ลายมือของนอลลีไม่ได้เฉ...แสดมบ้นั้นต่าง
หาก! ข้อความหนึ่งเคยมาที่บ้านเบเยได้แสดมบ้นดวงหนึ่งไม่ใช่หรือ ถูกเขียนด้วยดินสอในช่องสี่เหลี่ยมจตุรัสเล็ก
จิ๋วข้างใต้? เมื่อหัวเราะกับจินตนาการบรรเจิดของตัวเอง ฉันเอากระดาดนั้นไปซุบน้ำในอ่างและลอกแสดมบ้นั้น
ออกอย่างแผ่วเบา

ข้อความ! มีการเขียนตรงนั้นจริง ๆ-แต่เล็กจิ๋วมากเสียจนฉันต้องป็นขึ้นเตียงโลหะอีกและซุบกระดาดนั้น
ไปใกล้กับหลอดไฟที่มีที่บังแล้ว

“นาฬิกาทุกเรือนในตัวเสื้อผ้าของเธอปลอดภัย”

ปลอดภัย จัน-จันยูซี และเฮงค์ และแมรี่ และ-พวกเขาออกมาจากห้องลับนั้นแล้ว! พวกเขาหนีรอดไป
แล้ว! พวกเขาเป็นอิสระแล้ว!

ฉันสะอึกสะอื้นด้วยความดีใจ จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าหนัก ๆ มาตามทางเดิน ฉันรีบกระโดดลงมา
จากเตียงโลหะและยันมันกลับไปชิดผนัง ช่องตรงประตูเปิดดังแกร๊ก

“ส่งเสียงอะอะอะไรในนี้!”

“ไม่มีอะไรค่ะ ฉัน-จะไม่ทำอีกค่ะ”

ช่องตรงประตูปิดดังปัง พวกเขาหนีไปได้ยังไง? พวกเขาผ่านพวกทหารเหล่านั้นออกมาได้อย่างไร? ช่าง
เถอะ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นตอนนั้น และแค่นั้นแหละที่สำคัญ...

ประตูห้องซังเปิดเพื่อให้ นายทหารเยอรมันคนหนึ่งเข้ามา ตามมาด้วยหัวหน้าผู้คุมหญิงคนนั่นเอง ฉันกวาดตาไปดูทั่วห้องแบบที่รีดมาอย่างดีนั้นกับรีบขึ้นผ่านคอกสี่สันสดใสหลายแถวของมัน

“คุณเห็น บวม” นายทหารผู้นั้นเริ่มต้นพูดในภาษาดัชท์ที่ยอดเยี่ยม “ผมมีสองสามคำถามที่ผมเชื่อว่า คุณจะช่วยผมได้”

ผู้คุมหญิงนั้นกำลังถือม้านั่งเล็ก ๆ ตัวหนึ่งที่นางรีบไปวางให้ นายทหารผู้นั้น ฉันจึงไปที่นาง คนซึ่งประจวบคนนี้เป็นคนเดียวกับผู้หญิงเสียน่าสะพรึงนั้นแห่งแดนคุกฝั่งผู้หญิงหรือ?

นายทหารผู้นั้นนั่งลง ทำมือบอกฉันให้นั่งบนเตียงโลหะ มีบางสิ่งในท่าทางนั้นที่เป็นของโลกภายนอก คุก เมื่อเขาหยิบสมุดจดเล็ก ๆ เล่มหนึ่งออกมาและเริ่มอ่านหลายชื่อจากมัน อยู่ดี ๆ ฉันก็เริ่มรู้ตัวเกี่ยวกับเสื้อผ้าย้วยยู่ของฉัน เล็บมือที่ยาวและไม่เรียบของฉัน

ฉันโล่งใจที่ฉันไม่รู้จักชื่อคนเหล่านั้นที่เขาอ่านเลย-ตอนนี้ฉันเข้าใจสติปัญญาของชื่อเหมารวม “คุณสมิท” แล้ว นายทหารผู้นั้นยื่นขึ้น “คุณรู้สึกดีพอที่จะมาช่วยการพิจารณาคดีของคุณเร็ว ๆ นี้ไหม?”

ลักษณะท่าทางแบบมนุษย์ปกตินั้นอีกแล้ว “ค่ะ-ฉัน-ฉันหวังเช่นนั้นค่ะ” นายทหารผู้นั้นก้าวออกไปยังห้องโถง ผู้คุมหญิงนั้นผงกหัวและลนลานตามเขาไปพร้อมกับม้านั่งตัวนั้น

มันเป็นวันที่สามของเดือนพฤษภาคม ฉันกำลังนั่งเย็บผ้าอยู่บนเตียงโลหะของฉัน ตั้งแต่พัสดุดของนอลลีถูกนำมาส่ง ฉันก็มีสิ่งฆ่าเวลาใหม่ที่แสนวิเศษ: ฉันกำลังดัดยัดออกมาทีละเส้นจากผ้าขนหนูสีแดงนั้นและใช้ด้ายเหล่านั้นปักเป็นรูปทรงสี่สันสดใสหลายรูปบนชุดนอนที่เมื่อเร็ว ๆ นี้ฉันเพิ่งเลิกสวมไว้ภายใต้เสื้อผ้าของฉัน หน้าต่างบานหนึ่งที่มีม่านปลิวไสว ดอกไม้ดอกหนึ่งที่มีกลีบและใบมากมายนับไม่ถ้วน ฉันเพิ่งเริ่มปักหัวของแมวตัวหนึ่งเหนือกระเปาะเสื้อด้านขวาตอนที่ชั้นวางอาหารในประตุนั้นเปิดดั่งปังและปิดโดยการขยับที่เดียว

และตรงนั้นบนพื้นห้องซังมีจดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่

ฉันวางชุดนอนและถลันไปข้างหน้า ลายมือของนอลลี ทำไมมือของฉันถึงสันเทาขณะที่ฉันหยิบมันขึ้นมา?

จดหมายนั้นถูกเปิดโดยหน่วยคัดกรองเนื้อหาแล้ว-ถูกถือโดยพวกเขาด้วย: ตราประทับของไปรษณีย์ก็ผ่านมาตั้งหนึ่งสัปดาห์แล้ว แต่มันเป็นจดหมายฉบับหนึ่ง จดหมายฉบับหนึ่งจากที่บ้าน-จดหมายฉบับแรกเลย! ทำไมอยู่ดี ๆ ถึงกลัวเช่นนี้หนอ?

ฉันคลี่กระดาษนั้น “คอร์รี่ เธอทำใจกล้าหาญเยอะ ๆ ได้ไหมจ๊ะ?”

ไม่! ไม่! ฉันกล้าหาญไม่เป็นหรอก! ฉันฝันดวงตาให้อ่านต่อ

“ฉันมีข่าวที่เขียนมาหาเธอได้ยากมากจริง ๆ คุณพร้อมชีวิตจากการถูกจับกุมของท่านได้แค่สิบวัน ตอนนี้ท่านอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว...”

ฉันยื่นถือกระดาษนั้นนานเสียจนลำแสงประจำวันของดวงอาทิตย์สอดเข้ามาในห้องซังนั้นและตกกระทบบนจดหมายนั้น คุณพ่อ...คุณพ่อ...จดหมายนั้นส่องประกายระยิบระยับในแสงกากบาทนั้นขณะที่ฉันอ่านเนื้อหาที่เหลือ นอลลีไม่มีรายละเอียด ไม่บอกว่าท่านเสียอย่างไรและเสียที่ไหน และไม่บอกด้วยซ้ำว่าท่านถูกฝัง

ที่ไหน

เสียงฝีเท้ากำลังย่างมาบนเสื่อทางมะพร้าว ฉันวิ่งไปที่ประตูและเอาใบหน้าแนบกับช่องส่งของที่ปิดอยู่นั้น “ได้โปรด! โอ ได้โปรดเถอะค่ะ!”

เสียงฝีเท้าที่นั่นหยุด ชั่วคราวหยาบเปิด “มีอะไรหรือ?”

“ได้โปรดเถิดค่ะ! ฉันได้รับข่าวร้าย-โอ ได้โปรดเถิดค่ะ อย่าเพิ่งไปนะคะ!”

“รอเดี๋ยวก่อน” เสียงฝีเท้าที่นั่นถอยกลับ จากนั้นก็กลับมาพร้อมกับเสียงพวงกุญแจกระทบกัน ประตูห้องซึ่งเปิดออก

“เอานี่” หญิงสาวผู้นั้นยื่นยาหนึ่งเม็ดกับน้ำแก้วหนึ่งให้ฉัน “นี่เป็นยาระงับประสาท”

“จดหมายฉบับนี้เพิ่งมาค่ะ” ฉันอธิบาย “มันบอกว่าคุณพ่อของฉัน-มันบอกว่าคุณพ่อของฉันเสียแล้ว”

หญิงสาวผู้นั้นจ้องมาที่ฉัน “คุณพ่อของคุณ!” เธอกล่าวในน้ำเสียงที่ตกตะลึง

ฉันรู้ตัวว่าฉันคงดูแก่ชราและเสื่อมสภาพมากจริง ๆ ในสายตาของหญิงสาวคนนี้ เธอยืนอยู่ตรงทางเข้าประตูสักครู่ เห็นได้ชัดว่ารู้สึกขาน้ำกับน้ำตาของฉัน “ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น” เธอกล่าวในท้ายที่สุด “คุณก็หาเรื่องเองเพราะทำผิดกฎหมาย!”

“พระเยซูเจ้าข้า” ฉันกระซิบเมื่อประตูนั้นปิดดังโครมและเสียงฝีเท้าของเธอค่อย ๆ จางหายไป “ลูกช่างโง่เขลาเสียจริงที่ร้องขอความช่วยเหลือจากมนุษย์ในเมื่อพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อคิดว่าคุณพ่อเห็นพระองค์ตอนนี้แบบหน้าต่อหน้าแล้ว! เมื่อคิดว่าท่านและคุณแม่ได้อยู่ด้วยกันอีก เดินไปบนถนนหนทางที่มีแสงจ้าเหล่านั้น...”

ฉันลากเตียงโลหะนั้นออกมาจากผนังและใต้ปฏิทินนั้นฉันขีดเขียนอีกวันที่:

9 มีนาคม 1944 คุณพ่อ ถูกปล่อยตัวแล้ว

ผู้หมวด

ฉันกำลังเดินไปกักขังคนหนึ่ง-ตามหลังและค่อนข้างไปทางขวาเล็กน้อยของเธอเพื่อที่เท้าของฉันจะได้ไม่แตะเสื้อค็อกซ์สีทึบนั้น-ไปตามระเบียบที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย เลี้ยวขวา เดินต่อไปอีกสองสามก้าว และเลี้ยวขวาอีก...คุณนี่ช่างเป็นนางงามที่ฉันไม่รู้สินะจริงๆ สดุดีเราก้าวออกไปยังลานชั้นในขนาดเล็ก ฝนกำลังตกพรำๆ มันเป็นเช้าที่อากาศเย็นปลายเดือนพฤษภาคม: หลังจากสามเดือนในคุกฉันก็ถูกเรียกให้ไปยังการพิจารณาคดีครั้งแรกของฉัน

หน้าต่างมีลูกกรงหลายบานจ้องมาจากตึกสูง ๆ บนสามด้านของลานกว้างนั้น ตลอดแนวด้านที่สี่มีกำแพงสูงและมีกระท่อมเล็ก ๆ หนึ่งแถวปลูกชิดกำแพงนั้น รั้วกระท่อมพวกนี้คงเป็นที่ ๆ การไต่สวนอันเลื่องชื่อเหล่านั้นเกิดขึ้น ฉันเริ่มหายใจขัดและหนักขณะที่ฉันคิดย้อนไปถึงรายงานเหล่านั้นที่ฉันได้ส่งต่อคืนวันเกิดของฮิตเลอร์

พระเยซูเจ้าข้า พระองค์ก็เคยถูกเรียกให้ไปยังการพิจารณาคดีเหมือนกัน โปรดสำแดงแก่ลูกด้วยว่าจะต้องทำอะไร

และจากนั้นฉันเห็นอะไรบางอย่าง ใครก็ตามที่ใช้กระท่อมหลังที่สี่นั้นได้ปลูกดอกทิวลิปแถวหนึ่งตลอดแนวด้านข้าง พวกมันเขียวแห้งแล้วตอนนี้ มีแค่ก้านสูง ๆ และใบที่เริ่มเหลือง แต่ว่า...พระองค์เจ้าข้า ขอให้ลูกได้ไปยังกระท่อมหมายเลขสี่ด้วยเถิด!

ยามคนนั้นได้หยุดเพื่อถอดผ้าคลุมทหารยาว ๆ ผืนหนึ่งที่มีติดกับไหล่ข้างหนึ่งของชุดเครื่องแบบของนาง เมื่อได้รับการปกป้องจากสายฝน นางก็เดินเข้าไปบนทางเดินกรวด ผ่านกระท่อมหลังแรก หลังที่สอง หลังที่สาม นางหยุดหน้ากระท่อมหลังนั้นที่มีแปลงดอกไม้ และเคาะถ้ำ ๆ ที่ประตู

“จา! เฮอริน!” เสียงชายคนหนึ่งเรียก

ยามคนนั้นผลักประตูเปิด ทำความเคารพแบบแขนตรง และเดินจากไปอย่างสง่างาม ชายผู้นั้นพกปืนกระบอกหนึ่งในซองปืนหนังสัตว์และสวมเครื่องแบบที่มีริบบิ้นเต็มไปหมด เขาถอดหมวกของเขาและฉันกำลังจ้องเข้าไปในใบหน้าของชายผู้มีมารยาทสุภาพคนนั้นที่เคยมาเยี่ยมฉันในห้องขังของฉัน

“ผมผู้หมวดรามส์” เขากล่าว ก้าวมาที่ประตูเพื่อปิดมันไว้หลังฉัน “คุณตัวสั้นงั้นงเลย! มานี่สิ เดียวผมจุดไฟให้ผิง”

เขาเติมถ่านหินเข้าในเตา อะไรกันเนี่ย เจ้าบ้านชาวเยอรมันผู้มีใจกรุณาที่กำลังต้อนรับแขกคนหนึ่ง ถ้าเกิดทั้งหมดนี้เป็นกับดักอันแยบยลล่ะ? ทำทางกรุณาแบบมนุษยธรรมเช่นนี้-เขาอาจพบว่ามันได้ผลมากกว่าความโหดเหี้ยมในการหลอกลวงค้นความจริงจากผู้คนที่โหยหาความรักก็ได้ โอ พระองค์เจ้าข้า ขออย่าให้การถูกหลอกลวงของลูกทำให้ชีวิตของอีกคนต้องตกในอันตรายด้วยเถิด

“ผมหวัง” นายทหารผู้นั้นกำลังกล่าว “ว่าเราจะไม่มีวันหนาว ๆ หลายวันเท่ากับวันนี้ในฤดูใบไม้ผลินะครับ” เขาลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมาให้ฉันนั่ง

ฉันตอบรับมันอย่างระแວดระวัง ช่างแปลกจริง ๆ หลังจากสามเดือน ที่ได้รู้สึกถึงพลังเก้าอี้ข้างหลังฉัน มีที่เท้าแขนสำหรับมือของฉันด้วย! ความร้อนจากเตากำลังทำให้ห้องเล็ก ๆ นั้นอุ่นขึ้นอย่างรวดเร็ว แม้จะระวังตัว ฉันก็เริ่มผ่อนคลาย ฉันเสียงออกความเห็นแบบเหนียวอายเกี่ยวกับดอกทิวลิปเหล่านั้น: “สูงจังเลยนะคะ พวกมันน่าจะสวยมากเลย”

“โอ้ พวกมันสวยจริง ๆ ครับ!” เขาดูพึงพอใจอย่างน่าเหลือไหว “สวยที่สุดเท่าที่ผมเคยปลูกมาเลย ที่บ้านเรามีดอกไม้ของชาวตัดซ์เสมอครับ”

เราคุยกันเกี่ยวกับดอกไม้ที่อยู่สักพักและจากนั้นเขากล่าวว่า “ผมอยากช่วยคุณนะ คุณเห็น บুম แต่คุณต้องบอกผมหมดทุกเรื่อง ผมอาจทำอะไรได้บ้าง แต่ก็ต่อเมื่อคุณไม่ปิดซ่อนสิ่งใดจากผมเท่านั้น”

ว่าแล้วไง ความเป็นมิตรทั้งหมดนั้น ความหวังเฝ้ายามแบบกรุณาที่ฉันเคยเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง-ทั้งหมดเป็นกลวิธีที่จะดึงข้อมูลออกมา เอาล่ะ ทำไมจะไม่ไม่ได้ล่ะ? ชายคนนี้เป็นมืออาชีพพร้อมกับมิงานที่ต้องทำ แต่ฉันเองในแบบเล็ก ๆ ก็เป็นมืออาชีพเหมือนกัน

เขาซักถามฉันนานหนึ่งชั่วโมง ใช้ทุกกลเม็ดทางจิตวิทยาที่พวกคนหนุ่มแห่งกลุ่มของเราเคยฝึกซ้อมฉันมาแล้ว อันที่จริง ฉันรู้สึกเหมือนนักเรียนคนหนึ่งที่อ่านหนังสือทบทวนอย่างหนักเพื่อทำข้อสอบยาก ๆ และจากนั้นก็ถูกทดสอบเฉพาะเรื่องพื้นฐานที่สุดเท่านั้น ในไม่ช้ามันเริ่มชัดเจนว่าพวกเขาเชื่อว่าบ้านเบเยเคยเป็นกองบัญชาการสำหรับการบุกปล้นสำนักงานบัตรปันส่วนอาหารไปทั่วประเทศ จากกิจกรรมทั้งหมดที่ผิดกฎหมายที่ฉันเคยมีบนจิตสำนึกผิดชอบของฉัน นี่น่าจะเป็นกิจกรรมที่ฉันทราบน้อยที่สุดเกี่ยวกับมัน นอกเหนือจากการรับบัตรเหล่านั้นที่ถูกขโมยมาในแต่ละเดือนและส่งต่อพวกมัน ฉันไม่ทราบรายละเอียดของปฏิบัติการนั้นเลย เห็นได้ชัดว่าความไม่รู้เรื่องรัฐารจริง ๆ ของฉันเริ่มแสดงให้เห็น หลังผ่านไปสักพักผู้หมวดรามส์ก็หยุดจดบันทึกเกี่ยวกับคำตอบต่าง ๆ ที่เง่าแบบหมดรูปของฉัน

“กิจกรรมอื่น ๆ ของคุณ คุณเห็น บুম คุณอยากบอกอะไรผมใหม่เกี่ยวกับพวกมัน?”

“กิจกรรมอื่น ๆ เหนืออะไร? อ้อ คุณหมายถึง-คุณอยากทราบเกี่ยวกับคริสตจักรของฉันสำหรับผู้คนที่มีการพัฒนาการช้าทางสมองเหรอคะ!” และฉันดำดิ่งเข้าสู่การเล่าอย่างตื่นเต้นเกี่ยวกับความอดสาหัสของฉันในการประกาศแก่ผู้คนที่สมองช้า

คิวของผู้หมวดยกสูงขึ้นเรื่อย ๆ “ช่างเสียเวลาและพลังงานจริง ๆ!” เขาโพล่งออกมาในที่สุด “ถ้าคุณอยากได้พวกคนที่กลับใจเชื่อ แน่แน่นอนว่าคนปกติคนนึงก็มีค่าเท่ากับพวกสมองทึบทั้งหมดในโลกแล้ว!”

ฉันจ้องเข้าไปในดวงตาสีเทาฟ้าที่เฉลิยฉลาดของชายคนนี้: หลักปรัชญาแบบนักสังคมนิยมแห่งชาติที่แท้จริง ฉันคิด จะมีแปลงทิวลิปหรือไม่มีก็ตาม และจากนั้นฉันถึงกับทิ้งที่ฉันได้ยินเสียงของตัวเองกล่าวไปด้วยใจกล้าว่า “ฉันขอบอกความจริงกับคุณได้ไหมคะ คุณผู้หมวดรามส์?”

“การพิจารณาคดีครั้งนี้ คุณเห็น บুম มีพื้นฐานอยู่บนข้อสันนิษฐานที่ว่า คุณจะให้เกียรติฉันแก่ผม”

“ความจริงนะคะท่าน” ฉันกล่าว กลืนน้ำลาย “ก็คือว่ามุมมองของพระเจ้าบางครั้งก็แตกต่างจากมุมมองของเรา-แตกต่างมากเสียจนเราเดาไม่ออกเลยด้วยซ้ำหากพระองค์ไม่ประทานหนังสือเล่มหนึ่งแก่เราซึ่งบอกเราเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น”

ฉันรู้ว่ามันเป็นความบ้าที่จะพูดคุยแบบนี้กับนายทหารนาซีคนหนึ่ง แต่เขาไม่กล่าวอะไรเลย ฉันจึงพุ่งตรงต่อไป “ในพระคัมภีร์ฉันได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงให้คุณค่าเรา ไม่ใช่เพราะพลังกำลังของเราหรือมันสมองของเรา แต่เพียงเพราะว่าพระองค์ทรงสร้างเราขึ้นมา ใครจะรู้ล่ะคะ ในสายตาของพระองค์คนสมองที่บ๊องคนอาจมีค่ามากกว่าช่างทำนาฬิกาสักคน หรือผู้หมวดสักคนก็ได้”

ผู้หมวดรามส์ยืนขึ้นทันที “วันนี้พอแค่นี้” เขาเดินอย่างว่องไวไปที่ประตู “ยาม!”

ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าอำบนทางเดินกรวด

“นักโทษจะกลับไปห้องขังของเธอแล้ว”

ขณะเดินตามยามคนนั้นไปตามระเบียงยาว ๆ ที่หนาวเย็น ฉันรู้ว่าฉันทำพลาดแล้ว ฉันพูดเยาะเกิ้นไปฉันทำลายโอกาสใดก็ตามที่ฉันเคยมีที่ว่าชายคนนี้อาจให้ความสนใจในคดีของฉันบ้าง

และกระนั้นเช้าวันถัดมาผู้หมวดรามส์คนนั้นเองเป็นคนไขประตูห้องขังของฉันและเดินพาฉันไปยังการพิจารณาคดี เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ทราบเกี่ยวกับกฎข้อบังคับที่ห้ามพวกนักโทษไม่ให้เหยียบบนเสื่อนั้น เพราะเขาบอกฉันให้เดินนำหน้าเขาไปตรงกลางของห้องโถงนั้น ฉันหลีกเลี่ยงสายตาของพวกยามตลอดเส้นทางนั้น รู้สึกผิดเหมือนกับสุนัขตัวหนึ่งที่ได้รับการฝึกมาดีถูกพบว่าอยู่บนโซฟาห้องนั่งเล่น

ในลานด้านนอกคราวนี้ ดวงอาทิตย์เจิดจ้ากำลังส่องแสง “วันนี้” เขากล่าว “เราจะอยู่ข้างนอกกัน คุณตัวซืด คุณได้รับแสงแดดไม่เพียงพอ”

ด้วยความซาบซึ้งใจฉันเดินตามเขาไปยังมุมที่อยู่ไกลสุดของลานเล็ก ๆ นั้นซึ่งเป็นที่ ๆ อากาศสงบนิ่งและอบอุ่น เราเอาหลังพิงกำแพง “ผมนอนไม่หลับเมื่อคืน” ผู้หมวดกล่าว “คิดเกี่ยวกับหนังสือที่คุณเคยอ่านแนวคิดที่แตกต่างเหล่านั้น มันบอกอะไรอีกในหนังสือนั้น?”

แสงแดดส่องระยิบระยับและเจิดจ้ามาบนเปลือกตาที่ปิดอยู่ของฉัน “มันกล่าวไว้” ฉันเริ่มช้า ๆ “ความสว่างหนึ่งได้เข้ามาในโลกแล้ว ฉะนั้นเราจึงไม่ต้องเดินอยู่ในความมืดอีกต่อไป มีความมืดในชีวิตของคุณไหมคะ ผู้หมวด?”

มีความเจ็บที่ยาวนานมาก ๆ

“มีความมืดใหญ่โตจริง ๆ ครับ” เขากล่าวในที่สุด “ผมทนงานที่ผมทำที่นี่ไม่ไหวแล้ว”

จากนั้นอยู่ดี ๆ เขาก็เล่าให้ฉันฟังเกี่ยวกับภรรยาและลูก ๆ ของเขาในเบอร์เมน เกี่ยวกับสวนของพวกเขา เหล่าสุนัขของพวกเขา การเดินเล่นในพักร้อนช่วงหน้าร้อนของพวกเขา “เบอร์เมนถูกทิ้งระเบิดอีกแล้วเมื่อสัปดาห์ก่อน ทุกเช้าผมถามตัวเองว่า พวกเขายังมีชีวิตอยู่ไหม?”

“มีผู้หนึ่งที่คอยเฝ้าดูพวกเขาอยู่เสมอค่ะ ผู้หมวดรามส์ พระเยซูทรงเป็นความสว่างนั้นที่พระคัมภีร์แสดงให้ฉันเห็น ความสว่างนั้นที่สามารถส่องแสงกระทั่งในความมืดขนาดนั้นแบบของคุณ”

ชายผู้นั้นดึงกะบังหมวกของเขาลงมาเหนือดวงตาของเขา รูปหัวกะโหลกและกระดูกไขว้กันส่องแสงแวววาวในแสงแดด เมื่อเขาพูดประโยคนี้นั้นเบาเสียงจนฉันแทบจะไม่ได้ยิน “คุณจะรู้อะไรเกี่ยวกับความมืดแบบของผม...”

เข้าอีกสองวันการพิจารณาคดีนั้นดำเนินต่อไป เขาเลิกการเสแสร้งทั้งหมดนั้นแล้วกับการซักถามฉัน

เกี่ยวกับบรรดากิจกรรมใต้ดินของฉันและดูเหมือนขึ้นชอบเป็นพิเศษกับการฟังฉันเล่าเกี่ยวกับวัยเด็กของฉัน คุณแม่ คุณพ่อ พวกป้า ๆ-เขาอยากฟังเรื่องราวเกี่ยวกับพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีก เขาเตือนตาดที่ได้ทราบว่าคุณพ่อ เสียชีวิตที่นั่นในสเกเวนินกัน เอกสารเหล่านั้นเกี่ยวกับคดีของฉันไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนั้นเลย

เอกสารเหล่านี้ตอบคำถามหนึ่งจริง ๆ: เหตุผลสำหรับการขังเดี่ยว “สภาพของนักโทษอาจแพร่เชื้อไปยังคนอื่น ๆ ในห้องขังได้” ฉันจึงไปที่คำที่ถูกพิมพ์ย่อ ๆ เหล่านั้นตรงที่นิ้วของผู้หมวดรามส์วางอยู่ ฉันคิดถึง คำคินยาวนานเหล่านั้นที่สายลมหลอกหลอน พวกยามที่หน้าบึ้ง กฎเรื่องการห้ามส่งเสียง “แต่ถ้า ถ้ามันไม่ใช่ การลงโทษ ทำไมพวกเขาถึงโกรธฉันมากขนาดนั้นคะ? ทำไมฉันถึงพูดไม่ได้คะ?”

ผู้หมวดปรับสันเอกสารเหล่านั้นตรงหน้าเขาให้ตรง “คุณก็เหมือนสถาบันอื่น ๆ แหละครับ คุณเห็น บุม มีกฎบางประการ มีบางวิธีในการทำสิ่งต่าง ๆ-”

“แต่ฉันไม่แพร่เชื้อแล้วนะคะตอนนี้! ฉันอาการดีขึ้นมาหลายสัปดาห์แล้ว และพี่สาวของฉันก็อยู่ใกล้จริง ๆ! ผู้หมวดรามส์คะ ถ้าฉันได้เพียงพบหน้าเบ็ทซี่! ถ้าฉันได้เพียงพูดคุยกับเธอสองสามนาที!”

เขามองขึ้นมาจากโต๊ะและฉันเห็นความปวดร้าวในดวงตาของเขา “คุณเห็น บุม อาจเป็นไปได้ว่าใน สายตาของคุณดูเหมือนเป็นผู้ที่มีอำนาจ ผมสวมเครื่องแบบ ผมมีสิทธิอำนาจบางอย่างเหนือคนเหล่านั้นที่อยู่ ภายใต้อ้อม แต่ผมติดคุกอยู่ คุณสุภาพสตรีที่รักจากเมืองฮาร์เลม คุณที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าคุณแห่งนี้เสียอีก”

มันเป็นการพิจารณาคดีครั้งที่สี่และเป็นครั้งสุดท้าย และเรากลับเข้ามาในกระท่อมเล็ก ๆ นั้นเพื่อลงชื่อ ใน *proces-verbal* เขาเก็บรวบรวมเอกสารที่เสร็จสมบูรณ์และออกไปพร้อมกับมัน ทั้งฉันไว้ลำพัง ฉันเสียใจที่ต้องเฝ้าคำลาแก่ชายผู้หนึ่งที่กำลังคืนรอยอย่างจริงจังยิ่งนักเพื่อความจริง สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับเขาดูเหมือนจะเป็นว่าพวกคริสเตียนต้องทนทุกข์ “คุณเชื่อในพระเจ้าตอนนี้ได้ยังไง?” เขาชอบถาม “พระเจ้าแบบไหนกันที่จะยอมให้ชายแก่คนนั้นตายที่นั่นในสเกเวนินกัน?”

ฉันลุกขึ้นจากเก้าอี้และชูมือออกเพื่อรับไออุ่นจากเตาเล็ก ๆ นั้น ฉันไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมคุณพ่อ ถึงตายในสถานที่แบบนี้ ฉันไม่เข้าใจหลายเรื่องจริง ๆ

และทันใดนั้นฉันก็กำลังคิดถึงคำตอบของคุณพ่อเองที่มีต่อคำถามยาก ๆ: “ความรู้บางอย่างก็หนักเกินไป...ลูกแบกรับมันไม่ไหวหรอก...พ่อของลูกจะถือมันจนกว่าลูกจะถือเองได้” ไซ้แล้ว! ฉันจะบอกผู้หมวดรามส์ เกี่ยวกับกระเป่าที่ถือขึ้นรถไฟไบนั้น-เขาชอบเรื่องราวเกี่ยวกับคุณพ่อเสมอ

แต่เมื่อผู้หมวดนั้นกลับมาที่ห้องนั้น ยามคนหนึ่งจากแดนของพวกผู้หญิงก็มากับเขาด้วย “นักโทษเห็น บุมได้เสร็จสิ้นการพิจารณาคดีของเธอแล้ว” เขากล่าว “และจะกลับไปห้องขังของเธอ”

หญิงสาวผู้นั้นทำท่ายืนตรงอย่างฉับไว ขณะที่ฉันก้าวพ้นประตูนั้น ผู้หมวดรามส์เอนตัวมาข้างหน้า “เดินช้า ๆ นะครับ” เขากล่าว “ในระเบียบ F”

เดินช้า ๆ หรือ? เขาหมายความว่าอะไร? ยามคนนั้นเดินไปตามห้องโถงยาวที่มีประตูอยู่เรียงรายไว้เสียจนฉันต้องรีบจำเพื่อจะตามเธอให้ทัน ข้างหน้าเราผู้ดูแลคนหนึ่งกำลังไขเปิดประตูห้องขังหนึ่ง ฉันเดินตามหลังยามคนนั้นไปไกล่มากเท่าที่ฉันกล้า ใจของฉันเต้นเตลิด มันน่าจะเป็นห้องขังของเบ็ทซี่-ฉันนึกแล้วเสีย!

จากนั้นฉันก็อยู่ชิวประตุนั้น แผ่นหลังของเบ็ทซี่หันมาทางระเบียบ ฉันเห็นแค่ผมสีน้ำตาลแก่ของเธอที่

ถูกมัดเป็นมวอย่างสวยงาม ผู้หญิงคนอื่น ๆ ในห้องซังนั้นจ้องอย่างสนใจใคร่รู้มาที่ระเบียง ศีรษะของเธอยังคงก้มเหนืออะไรสักอย่างบนตักของเธอ แต่ฉันได้เห็นบ้านที่เบ็ทซีทำขึ้นในสเกเวินินเกินแล้ว

เพราะเหลือเชื่อจริง ๆ และขัดต่อตรรกะทั้งปวง ห้องซังนี้มีเสน่ห์ ดวงตาของฉันฉวยได้เพียงรายละเอียดไม่กี่อย่างขณะที่ฉันค่อย ๆ เดินผ่านไปทีละนิ้วอย่างลึกลับใจ ที่นอนฟางเหล่านั้นถูกม้วนเก็บแทนที่จะกองสุม ตั้งตรงเหมือนเป็นเสาต้นเล็ก ๆ ตลอดแนวผนัง แต่ละต้นมีหมวกผู้หญิงอยู่บนสุดของมัน ผ้าพันศีรษะผืนหนึ่งถูกแขวนไว้ตลอดแนวผนัง บรรจุภัณฑ์อาหารหลายอย่างถูกจัดวางบนชั้นวางเล็ก ๆ อันหนึ่ง ราวกับฉันได้ยินเบ็ทซีพูดว่า “กระป๋องขนมปังกรอบสีแดงอยู่ตรงกลางนี่นะ!” แม้แต่เสื้อคลุมเหล่านั้นที่แขวนอยู่บนตะขอของพวกมันก็เป็นส่วนหนึ่งของการต้อนรับของห้องนั้น แขนเสื้อแต่ละอันถูกพาดเหนือไหล่ของเสื้อคลุมตัวที่อยู่ถัดจากมันราวกับเป็นเด็ก ๆ ที่เดินร่าอยู่เป็นแถว

“ชเนลเลอร์! ฮ้าเบอร์ ชเนล!”

ฉันสะดุ้งและรีบตามยามที่เดินมากับฉันไป ฉันได้แค่ขำเลียงเท่านั้น อย่างมากที่สุดแค่สองวินาที แต่ฉันเดินไปตามระเบียงเหล่านั้นของสเกเวินินเกินพร้อมกับความฮึกเหิมที่ร้องเพลงของเบ็ทซีอยู่เคียงข้างฉัน

ตลอดทั้งเช้าฉันได้ยินประตูหลายบานเปิด ๆ ปิด ๆ ตอนนี่เสียงพวงกุญแจดังก๊อ๊กก๊อ๊กด้านนอกประตูห้องซังของฉัน: ยามที่สาวมาก ๆ คนหนึ่งในชุดเครื่องแบบใหม่มาก ๆ กระโจนเข้ามาข้างใน

“นักโทษยืนตัวตรง!” เธอแผดเสียง ฉันจ้องไปที่ดวงตาที่กะพริบเบิกกว้างของเธอ เด็กสาวคนนี้นักล้ออะไรสักอย่างหรือใครสักคนแบบถึงตายได้เลย จากนั้นเงา ๆ หนึ่งก็มาอยู่เต็มทางเข้าประตูและหญิงตัวสูงที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมาก็ก้าวเข้ามาในห้องซัง นางมีรูปลักษณ์ที่งดงามแบบคลาสสิก ใบหน้าและส่วนสูงราวกับของเทพี-แต่เป็นเทพีที่ลูกแกะสลักในหินอ่อน ไม่มีความรู้สึกเลยสักกษนิตในดวงตาของนาง

“ฉันเห็นแล้วว่าไม่มีผ้าปูที่นอนในนี้เลยด้วย” นางกล่าวในภาษาเยอรมันแก่ยามคนนั้น “จัดให้นางสองผืนนะภายในวันศุกร์ ให้เปลี่ยนผ้าปูที่นอนทุกสองสัปดาห์ล่ะ”

สายตาที่เย็นยะเยือกคุดน้ำแข็งของนางประเมินฉันแบบเดียวกันเปียบกับที่มันประเมินที่นอน “นักโทษได้อาบน้ำกี่หน?”

ยามคนนั้นเลียริมฝีปากของตน “ประมาณสัปดาห์ละหนคะ วัคท์เมออสเตริน”

สัปดาห์ละหนเธอ! ได้อาบน้ำเดือนละหนยังใกล้เคียงซะกว่า!

“นางจะได้อาบน้ำสัปดาห์ละสองหน”

ผ้าปูที่นอน! ได้อาบน้ำประจำด้วย! สภาพการณ์กำลังจะดีขึ้นแล้วหรือ? หัวหน้าผู้คุมหญิงคนใหม่ก้าวสองก้าวเข้ามาในห้องซัง นางไม่ต้องใช้เตียงโลหะเลยในการเอื้อมถึงหลอดไฟที่อยู่เหนือหัว แค่วัก! กระดาษแก้วสีแดงที่ฉันทำเป็นโคมไฟถูกฉีกออกเสียแล้ว นางขึ้นไปที่กล่องขนมปังกรอบโซดาที่มาในพัสดุอันที่สองจากนอลลี

“ห้ามมีกล่องในห้องซัง!” ยามตัวน้อยนั้นร้องบอกในภาษาดัตช์ อย่างเด็ดดาดลราวกับว่านี่เป็นกฎที่ตั้งไว้มานาน

เมื่อไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรอีก ฉันจึงทิ้งขนมปังกรอบเหล่านั้นออกมาบนเตียงโลหะ ตามคำสั่งที่ไม่ถูก

เอ่ยออกมาของผู้คุมหญิงนั้น ฉันทะหวัดวิตามินจนเกลี้ยงและของเม็ดอมเปปเปอร์มินท์ด้วย

ไม่เหมือนกับหัวหน้าผู้คุมหญิงคนก่อน ที่แผดเสียงและดูท่าไม่รู้จักใบเสียงเหมือนบานพับขึ้นสนิมของนาง หญิงคนนี้ทำงานในความเงียบอันน่าสะพรึง โดยการโบกมือทีเดียว นางสั่งยามสาวนั้นให้จับดูใต้ฟูกที่นอนใจของฉันทมาจุกที่คอกหอย ชาวประเสริฐอันมีค่าเล่มเดียวที่เหลือของฉันทถูกซ่อนไว้ตรงนั้น ยามนั้นคุกเขาและเอามือจับไปตามแนวยาวของเตียงโลหะนั้น แต่ไม่ว่าเธอหลุกหลุกจนเกินกว่าที่จะทำงานแบบละเอียดถี่ถ้วนหรือมีคำอธิบายใดที่ลึกลับกว่านี้ เธอก็เหยียดตัวขึ้นมาเมื่อเปล่า

และจากนั้นพวกนางก็จากไป

ฉันทยืนจ้องตัวชายอยู่ที่กองอาหารบนเตียงโลหะของฉันท ฉันทคิดถึงการทำหญิงผู้นี้ไปถึงห้องขังของเบ็ทซี่ โดยทำให้มันเหลือแค่ผนังสี่ด้านและเตียงโลหะในคุกอีก สายลมเย็นเฉียบกำลังพัดผ่านเข้ามาในสเกเวนินกันเพื่อเก็บกวาด สิ่งการ และเช่นฆ่า

มันคือหญิงตัวสูงตรงจุดไม้กระทุ้งดินปืนผู้นี้ที่ไขเปิดประตูห้องขังของฉันทบายวันหนึ่งในครึ่งหลังของเดือนมิถุนายนและให้ผู้หมวดรามส์เข้ามา เมื่อเห็นความเคร่งเครียดในใบหน้าของเขา ฉันทกลืนคำทักทายที่เกือบโพล่งออกมาจากตัวฉันท

“คุณต้องไปที่สำนักงานของผม” เขากล่าวสั้น ๆ “นายมาแล้ว”

เราอาจเป็นคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักกันจริง ๆ เลยก็ได้ “นายหรือคะ?” ฉันทถามอย่างโง่ ๆ

“เพื่ออ่านพินัยกรรมของคุณพ่อของคุณ” เขามีมือไม้ประกอบแบบทนไม่ไหว เห็นได้ชัดว่าเรื่องเล็ก ๆ แค่นี้ได้ขัดจังหวะวันที่งานยุ่ง “มันเป็นกฎหมาย-ต้องมีคนในครอบครัวอยู่ด้วยเวลาที่เปิดพินัยกรรม”

เขากำลังเดินหน้าออกจากห้องขังและเดินไปที่ระเบียงแล้ว ฉันทรีบออกวิ่งอย่างงก ๆ เงิน ๆ เพื่อตามทันก้าวยาว ๆ ของหญิงที่ไม่พูดไม่จาคนนี้อยู่ข้างฉันท กฎหมายหรือ? กฎหมายอะไร? และการยึดครองของเยอรมันให้ความสนใจกับกระบวนการทางกฎหมายของชาวดัตช์ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน? ครอบครัว ต้องให้ครอบครัวอยู่ด้วย...ไม่น่า อย่าปล่อยให้ตัวเธอคิดถึงเรื่องนี้สิ!

ที่ประตูเปิดสู่ลานข้างนอกผู้คุมหญิงนั้นหันมา ตัวตรงและไม่แสดงอารมณ์ หันหลังให้ทางเดิน ฉันทเดินตามผู้หมวดรามส์เข้าไปในป่าต้นฤดูร้อนที่ทำให้พร่าตา เขาเปิดประตูให้ฉันทเข้าไปในกระท่อมหลังที่สี่นั้น ก่อนที่สายตาของฉันทจะปรับให้เข้ากับควมมืดทึมนั้น ฉันทก็อยู่ในอ้อมกอดของวิลเล็มแล้ว

“คอร์รี่! คอร์รี่! น้องรักของพี่!” ผ่านมาห้าสิบปีแล้วตั้งแต่เขาเรียกฉันทแบบนั้น

คราวนี้แขนข้างหนึ่งของนอลลี่ก็โอบรอบตัวฉันทเช่นกัน โดยอีกแขนยังเกาะอยู่ที่เบ็ทซี่ ราวกับว่าโดยพละกำลังแห่งแรงยึดจับของเธอ เธอจะยึดพวกเราไว้ด้วยกันตลอดไป เบ็ทซี่! นอลลี่! วิลเล็ม! ฉันทไม่รู้ว่าจะร้องเรียกชื่อไหนก่อนดี ทินก็อยู่ในห้องเล็ก ๆ นั้นด้วย-และฟลิป! และชายอีกคน เมื่อฉันทมีเวลาได้มอง ฉันทจำได้ว่าเป็นทนายจากเมืองฮาร์เลมที่เคยถูกเรียกเข้ามาเพื่อปรึกษาเรื่องทางกฎหมายไม่ใช่ว่าอย่างของร้านนาฬิกา เรากอดกันในระยะช่วงแขนเพื่อจะได้มองดูกัน เราพละหลายคำถามออกมาพร้อมกัน

เบ็ทซี่ตัวพอมและซิดเพราะอยู่ในคุก แต่วิลเล็มต่างหากที่ทำให้ฉันทสะเทือนใจ ใบหน้าของเขาพอมแห่ง

เหลือ และถูกหลอกหลอนด้วยความเจ็บปวด เขาได้กลับบ้านไปเช่นนี้จากสเกเวนินกัน ที่นั่นทำให้ฉันฟัง สองคนจากแปดคนที่เปียดเสียดเข้าไปในห้องซังเล็กจิ๋วของเขาเสียชีวิตเพราะโรคติดเชื้อขณะที่เขาอยู่ที่นั่น

วิลเลียม! ฉันทนไม่ได้เลยที่ได้เห็นเขาในลักษณะนี้ ฉันเอาแขนข้างหนึ่งของฉันสอดเข้าไปในแขนของเขา ยืนชิดกันจนฉันไม่ต้องมองไปที่เขา รักเสียงอันทุ้มลึกของเขา ดูเหมือนวิลเลียมไม่รู้ตัวเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของตัวเอง: เขาห่วงแต่คิเคเท่านั้น ลูกชายรูปหล่อผมสีบลอนด์คนนี้ก็ถูกจับไปเมื่อเดือนที่แล้วขณะที่ช่วยเหลือพลร่มชาวอเมริกันคนหนึ่งให้ไปถึงทะเลเหนือ พวกเขาเชื่อว่าเขาได้ขึ้นรถไฟคูกุขบวนหนึ่งที่เพิ่งเข้าไปในประเทศเยอรมนี

ส่วนคุณพ่อ พวกเขาได้ทราบข้อเท็จจริงอีกสองสามประการเกี่ยวกับวินท่าย ๆ ของท่าน เห็นได้ชัดว่าท่านเริ่มล้มป่วยในห้องซังของท่านและถูกพาขึ้นรถไฟไปยังโรงพยาบาลเทศบาลในกรุงเฮก ที่นั่นไม่มีเตียงว่างเลย คุณพ่อเสียชีวิตในระยะเพียงหนึ่ง ไม่มีบันทึกประวัติของท่านและไม่มีใครรู้เลยว่าท่านชื่ออะไร พวกเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลฝังศพชายแก่ผู้ไม่ปรากฏชื่อคนนี้อยู่ในสุสานของพวกยากจน ครอบครัวเชื่อว่าพวกเขาเจอตำแหน่งของหลุมศพนั้นแล้ว

ฉันเหลือบไปมองที่ผู้หมวดรามส์ เขากำลังยืนหันหลังให้พวกเราขณะที่พวกเราคุยกัน จ้องลงไปใต้ตาอันเย็นเฉียบนั้นที่ไม่ได้จุดไฟ ฉันรีบแกะท่อพัสดุกึ่งอัตโนมัติใส่ไว้ในมือของฉันตอนที่สวมกอดกันครั้งแรก มันเป็นสิ่งที่ไม่ได้ใจที่เด่นชัดของฉันได้บอกฉันแล้ว: พระคัมภีร์เล่มหนึ่ง พระคัมภีร์ทั้งเล่มขนาดกะทัดรัด ที่ซุกไว้ภายในถุงเล็ก ๆ โดยมีสายห้อยสำหรับสวมไว้รอบคอเหมือนที่พวกเราเคยพบบัตรประชาชนของเรา ฉันรีบหย่อนมันเข้ามาหัวและลงไปบนแผ่นหลังของฉันข้างใต้เสื้อสตรีของฉัน ฉันคิดหาถ้อยคำมาขอบคุณเธอไม่ออกเลยด้วยซ้ำ: เมื่อวันก่อน ในแถวห้องอาบน้ำ ฉันให้ข่าวประเสริฐเล่มสุดท้ายที่เหลือของฉันไปแล้ว

“พวกเราไม่รู้รายละเอียดทุกอย่าง” วิลเลียมกำลังพูดในเสียงเบา ๆ แก่เบ๊ทซี “แต่ว่าหลังจากผ่านไปสองสามวัน พวกทหารก็ถูกสั่งให้เลิกเผ่าที่บ้านเบเยและพวกตำรวจมาประจำการที่นั่นแทน” คินที่สี่ เขาเชื่อ ผู้บัญชาการตำรวจได้ประสบความสำเร็จในการมอบหมายให้รอล์ฟและอีกคนจากกลุ่มของเราไปเข้ากะเดียวกัน พวกเขาได้พบว่าอิวทุกคนเหล่านั้นปลอดภัย แม้ว่าปวดเนื้อตัวและหิวโหย และพาพวกเขาไปยังที่ซ่อนแห่งใหม่ “และตอนนี้ล่ะ?” ฉันทะขี้บถามกลับ “พวกเขาปลอดภัยกันทุกคนไหมตอนนี้?”

วิลเลียมจ้องตาที่โหลลึกของเขามาที่ดวงตาของฉัน เขาไม่เคยเก่งเลยในการปิดบังความจริงที่ยากลำบาก “พวกเขาปลอดภัยดี คอร์รี่-ทุกคนยกเว้นแมรี่” แมรี่ อีทิลลีผู้ซรา เขากล่าว ถูกจับกุมวันหนึ่งขณะเดินไปตามถนนในเมือง เธอกำลังจะไปที่ไหนตอนนั้นและทำไมเธอถึงทำให้ตัวเองตกอยู่ในอันตรายขนาดนี้กลางวันแสด ๆ ไม่มีใครทราบ

“หมดเวลาแล้ว” ผู้หมวดรามส์เลิกการจ้องมองที่เตาของเขาและพยักหน้าให้ทนายผู้หนึ่ง “เริ่มอ่านพินัยกรรมได้เลย”

มันเป็นเอกสารย่อ ๆ ที่ไม่เป็นทางการฉบับหนึ่ง: บ้านเบเยจะเป็นบ้านสำหรับเบ๊ทซีและฉันไปนาน ตราบเท่าที่เราอยากได้มัน หากได้เงินใด ๆ จากการขายบ้านหลังนั้นหรือร้านนาฬิกา ท่านก็ทราบว่าเราจะระลึกถึงความรักที่เท่าเทียมกันที่ท่านมีให้แก่เราทุกคน ท่านฝากเราไว้ด้วยความชื่นบานกับการดูแลอยู่เสมอของพระเจ้า

ในความเจ็บที่ตามมา เราทุกคนจู่ ๆ ก็กัมศิระชะของเรา “พระเยซูเจ้า” วิลเลียมกล่าว “พวกเราขอสรรเสริญพระองค์สำหรับช่วงเวลาเหล่านี้ที่อยู่ด้วยกันภายใต้การปกป้องของชายที่ดีผู้นี้ เราจะขอบคุณเขาอย่างไรได้? เราไม่มีอำนาจที่จะทำการรับใช้ใด ๆ แก่เขาได้เลย พระองค์เจ้าข้า โปรดอนุญาตให้เราได้แบ่งปันมรดกนี้จากคุณพ่อของเรากับเขาด้วยเถิด ขอทรงรับเขาและครอบครัวของเขาไว้ในการดูแลอยู่เสมอของพระองค์ด้วยเถิด”

ด้านนอก เสียงฝีเท้าของยามคนหนึ่งดังอยู่บนทางเดินที่โรยด้วยกรวด

วจุฑ์

“เก็บข้าวของ ๆ ของพวกเธอให้เรียบร้อย! เตรียมพร้อมอพยพ! รวบรวมทรัพย์สินทั้งหมดไว้ใน
ปลอกหมอน!” เสียงตะโกนของพวกยามดังก้องไปตามระเบียงยาวนั้น

ฉันยืนอยู่ตรงกลางห้องซังของฉันในความตื่นเต้นยิ่งนัก อพยพ! จั้น-จั้นอะไรสักอย่างกำลังเกิดขึ้น! พวก
เรากำลังจะได้ออกจากคุกแล้ว! การตอบโต้การรุกรานคงเริ่มขึ้นแล้ว!

ฉันดึงปลอกหมอนนั้นออกจากฟางมัตน้อย ๆ นั่นที่ฉันได้ยึดเข้าไปในมัน ผ้าฝ้ายหยาบเล็กน้อยนี้ให้
ความสบายมากจริง ๆ ในสองสัปดาห์นี้ตั้งแต่มันถูกจัดทำให้: โล่ป้องกันสำหรับศีรษะของฉันจากการขีดข่วน
และกลิ่นเหม็นของที่นอน มันแทบไม่สำคัญแล้วที่ผ้าปูที่นอนที่สัญญาไว้นั้นไม่เคยมาถึงเลย

ด้วยมือที่สั่นเทา ฉันหย่อนของส่วนตัวไม่กี่อย่างของฉันลงในปลอกหมอนนั้น เสื้อกันหนาวสีน้ำเงิน ชุด
นอน-ซึ่งตอนนี้ถูกปกคลุมทั้งด้านหน้าและด้านหลังด้วยรูปภาพต่าง ๆ ที่ถูกปักไว้-แปรงสีฟัน หวี ขนมปังกรอบ
ที่เหลืออยู่ไม่กี่ชิ้นซึ่งถูกห่อไว้ในกระดาษชำระ พระคัมภีร์ของฉันอยู่ในถุงเล็ก ๆ ของมันบนแผ่นหลังของฉันซึ่ง
เป็นที่ ๆ มันอยู่ยกเว้นตอนที่ฉันกำลังอ่านมัน

ฉันหยิบเสื้อคลุมของฉันมาสวมและใส่หมวกและยืนอยู่ที่ประตูเหล็กนั้นมือทั้งสองข้างกุมปลอกหมอน
นั้นไว้แน่น มันยังเป็นช่วงเช้าตรู่ งานส่งกะสีไ่มือเข้ายังไม่ถูกเอาออกไปจากชั้นวางในประตูนั้น การเตรียมตัว
ให้พร้อมไม่ต้องใช้เวลาเยอะเลย

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป ฉันนั่งบนเตียงโลหะ สองชั่วโมง สามชั่วโมง มันอุ่นในห้องซังในตอนสายของวันนี้ใน
เดือนมิถุนายน ฉันถอดหมวกและเสื้อคลุมของฉันและพับพวกมันไว้ถัดจากตัวฉันบนเตียงโลหะ

เวลาผ่านไปนานกว่าเดิม ฉันจับจ้องอยู่ที่รูมนั้น หวังว่าพวกเพื่อน ๆ ตัวน้อยของฉันจะมาเยี่ยมเป็น
ครั้งสุดท้าย แต่พวกมันไม่ได้ปรากฏตัว ฉันอาจทำให้พวกมันตกใจกลัวเพราะการที่ฉันวิ่งวนไปมาก่อนหน้านี้ก็ได้
ฉันเอื้อมมือเข้าไปในปลอกหมอน หยิบขนมปังกรอบชิ้นหนึ่ง และบดมันให้แตกกรอบ ๆ รอยแยกเล็ก บนพื้นนั้น
ไม่มีพวกมด พวกมันกำลังซ่อนตัวอยู่อย่างปลอดภัย

และจู่ ๆ ฉันก็รู้ว่านี่ก็เป็นข่าวสารหนึ่งเหมือนกัน การสื่อสารครั้งสุดท้ายแบบไร้คำพูดในหมู่เพื่อน
บ้าน เพราะว่าตัวฉันเองก็มีที่ซ่อนตัวเวลาที่เกิดเรื่องไม่ดี พระเยซูทรงเป็นที่ซ่อนตัวนี้ รอยแยกของศิลาสำหรับ
ฉัน ฉันกดนิ้วมือข้างหนึ่งไปที่รอยแยกเล็กจิ๋ว

ดวงอาทิตย์ยามบ่ายปรากฏขึ้นบนกำแพงและเคลื่อนตัวอย่างช้า ๆ พาดห้องซัง และจากนั้นอยู่ดี ๆ ก็มี
เสียงแฉิ่งข้างนอกในระเบียง ประตูหลายบานส่งเสียงครูด สลักประตูดังปัง “ออกมา! ชเนล! ทุกคนออกมา!
ห้ามพูดคุย!”

ฉันคว้าหมวกและเสื้อคลุมของฉันขึ้นมา

ประตูของฉันเปิดครูด “จัดแถวเรียงห้า” ยามนั้นอยู่ที่ห้องซังถัดไปแล้ว

ฉันก้าวออกมาในห้องโถง มันแน่นขนัดจากกำแพงด้านนี้ไปอีกด้านเลย: ฉันไม่เคยนึกฝันเลยว่าผู้หญิง

เยอะมากขนาดนี้จะยืนบนระเบียบนี้ได้ พวกเราส่งสายตาทากัน “การ-รุก-ราน” พวกเราทำปากแบบไร้เสียง คำที่ไร้เสียงนั้นแพร่ไปทั่วมวลชนหญิงเหล่านั้นดูจกระแสไฟฟ้า

แน่นอนว่าการรุกรานประเทศฮอลแลนด์เริ่มต้นแล้ว! ไม่อย่างนั้นทำไมพวกเขาถึงจะให้นักโทษออก จากคุกเล่า!

พวกเราจะถูกพาตัวไปที่ไหน? เรากำลังมุ่งหน้าไปที่ไหน? ไม่ใช่เข้าไปประเทศเยอรมนีนะ! พระเยซู เจ้าข้า ขออย่าให้เป็นประเทศเยอรมนีเลย

มีการออกคำสั่งและพวกเราย่ำเท้าเดินไปตามห้องโถงยาว ๆ ที่หนาวเหน็บเหล่านั้น แต่ละคนหิ้ว ปกอกหมอนใบหนึ่ง โดยที่ข้าวของของเธอทำให้เกิดก้อนโป่งเล็ก ๆ ที่ก้นปกอกหมอน สูดท้ายพวกเราไหลออกมา ในลานกว้างนั้นด้านในประตูหน้าของคุณและการรอคอยที่ยาวนานเริ่มต้นอีก แต่การรอครั้งนี้เป็นเรื่องน่า อภิรมย์พร้อมกับแสงแดดยามบ่ายที่สาดมาบนแผ่นหลังของพวกเรา ไกลลิบ ๆ ทางขวามือฉันมองเห็นแถว หลายแถวของพวกนักโทษผู้ชาย แต่แม้ฉันจะจ้องจนสุดคอแล้ว ฉันก็ไม่เห็นเบ็ทซี่ที่ไหนเลย

สุดท้ายประตุมหึมานั้นก็เหวี่ยงเข้าด้านในและรถบัสสี่เทาหลายคันขับผ่านเข้ามา ฉันถูกดันให้ไปขึ้น รถคันที่สาม ที่นั่งเหล่านั้นถูกเอาออกไปแล้ว หน้าต่างเหล่านั้นก็ถูกทาสีทับ รถบัสพุ่งกระตุกอย่างน่ากลัวขณะที่ มันติดเครื่องแต่พวกเรายืนอยู่ใกล้ชิดกันเกินกว่าที่จะล้มได้ เมื่อรถบัสนั้นค่อย ๆ หยุด พวกเราก็ออยู่ที่ลานขนส่ง สินค้าที่ไหนสักแห่งแถบชานเมือง

พวกเราถูกสั่งให้ตั้งแถวอีก เสียงของยามเหล่านั้นดังครี๊ดและแสบหู เราต้องให้ศีรษะของเราหันตรง ไปข้างหน้า ตาจ้องไปข้างหน้าตลอด ข้างหลังเรา ๆ ได้ยินเสียงรถบัสหลายคันมาถึง จากนั้นก็เคลื่อนตัวจากไป อีก มันยังสว่างอยู่ แต่ฉันรู้โดยการปวดกระเพาะของฉันว่ามันเลยเวลามื้อค่ำมานานแล้ว

และจากนั้น เบื้องหน้าและไปทางซ้ายของฉัน ในนักโทษกลุ่มใหม่ล่าสุดที่มาถึง ฉันเห็นมวดยผมสีน้ำตาล แก่ เบ็ทซี่! ไม่ว่าจะใช้วิธีใด ฉันต้องไปหาเธอให้ได้! ตอนนี้แทนที่จะอยากให้วันนั้นสั้นสุดลง ฉันอธิษฐานขอให้ เราได้อยู่ตรงที่ ๆ เราอยู่จนกว่าจะมีดี

วันที่แสนยาวนานของเดือนมิถุนายนนั้นคล้อยไปอย่างช้า ๆ เสียงฟ้าร้องและฝนสองสามหยดตกลงมา สุดท้ายรถไฟยาวขบวนหนึ่งที่ไม่เปิดไฟค่อย ๆ เคลื่อนตัวมาบนรางรถไฟที่อยู่ตรงหน้าเรา รถไฟขบวนนั้นหยุด เสียงดัง กลิ้งไปข้างหน้าอีกเล็กน้อย จากนั้นก็หยุดอีก หลังผ่านไปสักพักรถไฟขบวนนั้นก็เริ่มถอยหลัง นานหนึ่ง ชั่วโมงหรือนานกว่านั้นรถไฟขบวนนั้นเดินหน้าสลับถอย

พอถึงเวลาออกคำสั่งให้ขึ้นรถไฟ มันก็มีดีสนิทแล้ว นักโทษหลายแถวเดินหน้าไป ด้านหลังเราพวกยาม ตะโกนและสบถ: เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่สบายใจเกี่ยวกับการขนส่งนักโทษจำนวนมากขนาดนี้ในคราวเดียว ฉัน บิดตัวและดันไปทางซ้าย หลายข้อศอกและไหล่ขวางทางฉันแต่ฉันก็เบียดตัวผ่านไป ได้ ที่ขึ้นบันไดของรถไฟนั้น ฉันเอื้อมมือออกและคว้ามือของเบ็ทซี่

พวกเราปีนขึ้นรถไฟไปด้วยกัน หาทีนั่งได้ด้วยกันในห้องโดยสารที่แออัด ร้องไห้ น้ำตาไหลด้วยกัน เพราะความซาบซึ้งในพระคุณ สี่เดือนนั้นในสเกเวินเกินเป็นการแยกจากกันครั้งแรกของเราในรอบห้าสิบสาม ปี ฉันเห็นว่าฉันน่าจะทนรับสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นได้เมื่อมีเบ็ทซี่อยู่เคียงข้างฉัน

ผ่านไปอีกหลายชั่วโมงขณะที่รถไฟที่บรรทุกเต็มขบวนนั้นจอดอยู่ข้างทางต่อไป สำหรับพวกเราชั่วโมงเหล่านี้นั้นเหมือนบินไป มีหลายเรื่องจริง ๆ ให้แบ่งปัน เบ็ทซี่เล่าให้ฉันฟังเกี่ยวกับเพื่อนร่วมห้องตั้งแต่ทุกคนของเธอ-และฉันเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับเพื่อนร่วมห้องของฉันและรูเล็ก ๆ นั่นที่พวกมันเบียดเสียดกันเข้าไปอยู่เมื่อถึงคราวฉุกเฉินใด ๆ เหมือนที่เป็นมาตลอด เบ็ทซี่ได้ยกทุกสิ่งที่มีให้แก่อื่นๆ พระคัมภีร์ที่นอลลีสลักลอบนำเข้ามาให้เธอ เธอก็ฉีกมันและส่งหนังสือที่ละเล่มแจกจ่ายไปทั่ว

มันน่าจะเป็นเวลา 2:00 หรือ 3:00 น. ในตอนเช้าที่รถไฟขบวนนั้นเริ่มขยับในที่สุด เราเอาใบหน้าของเราแนบกับกระจก แต่ไม่มีดวงไฟใด ๆ ปรากฏให้เห็นเลยและหมู่เมฆก็บดบังแสงจันทร์ ความคิดแรกสุดที่ปรากฏในหัวของฉันก็คือ: จะใช่เยอรมนีไหม? ณ จุดหนึ่งเราเห็นหอคอยหลังหนึ่งที่เบ็ทซี่แน่ใจว่าเป็นอาสนวิหารที่เมืองเดลฟท์ อีกประมาณชั่วโมงครึ่งต่อมาเสียงกระทบของรถไฟนั้นเปลี่ยนระดับเสียงสูงต่ำ: พวกเรากำลังข้ามสะพานที่มีโครงรับน้ำหนัก แต่เป็นสะพานที่ยาวมาก ๆ! เมื่อผ่านไปหลายนาทีและเรายังไม่ถึงอีกฟากเลย เบ็ทซี่และฉันก็มองหน้ากัน สะพานโมเออร์ดีจค์! มันเราก็กำลังมุ่งหน้าลงใต้ ไม่ใช่มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเข้าไปในเยอรมนี แต่ลงใต้ไปยังบราบันท์ นี่เป็นหนที่สองของคืนนั้นแล้วที่พวกเราต้องให้ด้วยน้ำตาแห่งความสิ้นบาน

ฉันเอนศีรษะพิงแผ่นไม้ของที่นั่งและหลับตา ย้อนรำลึกถึงการนั่งรถไฟอีกคราไปบราบันท์ มือของคุณแม่กุมมือของคุณพ่อไว้ จากนั้นขณะที่รถไฟแคว่งไปมา ตอนนั้นด้วยเป็นเดือนมิถุนายน-เดือนมิถุนายนแห่งคำเทศนาแรกนั้น แห่งสวนนั้นที่อยู่ด้านหลังที่อยู่ของพระ แห่งคาเรล...

ฉันน่าจะผล็อยหลับไป กลับไปในเดือนมิถุนายนอีกเดือนนั้น เพราะว่าเมื่อฉันลืมตา รถไฟขบวนนั้นก็หยุดแล้ว หลายเสียงกำลังตะโกนบอกเราให้ขยับ: “ซเนลเลอร์! อ้าเบอร์ ซเนล!” แสงจ้าประหลาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง เบ็ทซี่กับฉันเดินโซเซตามหลังคนอื่นไปตามทางเดินตรงกลางขบวนรถไฟและก้าวลงชั้นบันไดเหล็ก ดูเหมือนพวกเราจะมาจอดกลางป่า แสงไฟที่ติดในต้นไม้หลายต้นฉายให้เห็นทางเดินกว้างโล่งเตียนโดยมีพวกทหารถือปืนจ่ออยู่

เพราะถูกกระตุ้นโดยเสียงตะโกนของพวกยาม เบ็ทซี่กับฉันจึงเริ่มเดินไปบนทางเดินนั้นระหว่างปากกระบอกปืนที่จ่ออยู่เหล่านั้น “ซเนลเลอร์! แถวซิด ๆ กัน! เร็วเข้า! ไปที่ละห้าคน!” ลมหายใจของเบ็ทซี่เริ่มถี่แรงและขาดเป็นช่วง ๆ และพวกเขาตะโกนบอกเราให้เดินเร็วยิ่งขึ้น ก่อนหน้านั้นฝนตกหนักที่นี่ เพราะมีแอ่งน้ำลึก ๆ อยู่หลายแอ่งในทางเดินนั้น ข้างหน้าพวกเรา หญิงผมขาวคนหนึ่งก้าวออกไปด้านข้างเพื่อเลี่ยงแอ่งน้ำอันหนึ่ง ทหารคนหนึ่งเอาท้ายปืนกระแทกที่หลังของนาง ฉันหยิบปลอกหมอนของเบ็ทซี่มาไว้ด้วยกับกับของฉัน เกี่ยวแขนอีกข้างของฉันเข้ากับแขนของเธอ และลากเธอไว้แนบชิดตัวฉัน

การเดินทางที่เป็นฝันร้ายนั้นกินระยะทางหนึ่งไมล์หรือไกลกว่านั้น สุดท้ายพวกเรามาถึงรั้วลวดหนามที่ปิดล้อมโรงนอนที่ทำด้วยไม้เรียงเป็นแถว ไม่มีที่นอนในโรงนอนนั้นที่เราเข้าไป มีแต่โต๊ะยาว ๆ หลายตัวพร้อมกับม้านั่งหลายตัวที่ไม่มีพนักพิงซึ่งถูกลากมาชิดโต๊ะเหล่านั้น เบ็ทซี่กับฉันทรุดตัวลงบนม้านั่งตัวหนึ่ง ได้แขนของฉันฉันรู้สึกได้ถึงการเดินทางแบบผิดปกติของหัวใจของเธอ เราล้มลงนอนแบบหมดแรง โดยวางศีรษะของเราบนโต๊ะนั้น

ดวงอาทิตย์กำลังแสงเข้ามาทางหน้าต่างของโรงนอนเหล่านั้นเมื่อเราตื่นขึ้นมา เรากระหายและหิวโหย: เราไม่ได้ทานอะไรหรือดื่มอะไรเลยตั้งแต่เมื่อเช้าตรู่วันนั้นที่สเกเวนินกันเมื่อเช้าวานก่อน แต่ตลอดทั้งวันนั้นไม่มียามหรือเจ้าหน้าที่คนใดเลยปรากฏตัวภายในโรงนอนเหล่านั้น สุดท้ายเมื่อดวงอาทิตย์คล้อยต่ำในท้องฟ้า นักโทษที่เป็นคนทำงานกลุ่มหนึ่งมาถึงพร้อมกับของเหนียวข้นร้อน ๆ หม้อใหญ่ที่เราสวาปามอย่างตะกละตะกลาม

และนั่นจึงเป็นการเริ่มต้นของการพักอาศัยของเราในสถานที่แห่งนี้ ซึ่งเราได้เรียนรู้ว่ามีชื่อว่า วูจท์ ซึ่งตั้งตามหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่อยู่ใกล้ที่สุด ไม่เหมือนกับสเกเวนินกัน ซึ่งเป็นคุกประจำของชาวดัชต์มาตลอด วูจท์ได้ถูกก่อสร้างขึ้นโดยการยึดครองนั้นโดยเฉพาะเพื่อเป็นค่ายกักกันสำหรับเหล่านักโทษทางการเมือง เรายังไม่ได้อยู่ในค่ายนั้นแต่ในเขตกักกันพิเศษอย่างหนึ่งที่อยู่ด้านนอก ปัญหาใหญ่ที่สุดของเราคือความเฉื่อยชา กับการที่พวกเราถูกจับมาอยู่รวมกันรอบโตะแฉวยาว ๆ เหล่านั้นโดยไม่มีอะไรจะทำ เราถูกเฝ้ายามโดยหญิงสาวกลุ่มเดิมเหล่านั้นที่เคยเดินตรวจตราระเบียบเหล่านั้นที่สเกเวนินกัน พวกเขาเคยจัดการได้ดีตราบไต่ที่พวกเราอยู่หลังประตูที่ใส่กุญแจ ที่นี่พวกเขาดูเหมือนทำตัวไม่ถูกเลย เทคนิคเดียวของพวกเขาก็คือการรักษาระเบียบวินัย คือ การแผดเสียงพ่นคำหยาบคายและแจกจ่ายการลงโทษแก่ทุกคนเหมือน ๆ กัน การปันส่วนอาหารครึ่งเดียวสำหรับคนทั้งโรงนอน การขานชื่อพิเศษให้แถวตรงอย่างเคร่งครัด การห้ามพูดคุยนานยี่สิบสี่ชั่วโมง

มีผู้ดูแลของเราคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เคยข่มขู่หรือขึ้นเสียงของเธอเลย คนนี้คือหัวหน้าผู้คุมหญิงตัวสูงที่ไม่พูดไม่จาคนนั้นจากสเกเวนินกัน นางปรากฏตัวในวูจท์เช้าวันที่สามในระหว่างการขานชื่อก่อนรุ่งสางและอะไรสักอย่างเหมือนความเป็นระเบียบเข้าเกาะกุมการตั้งแถวที่ติดด้านและระเกะระกะของเราทันที แถวต่าง ๆ ตรงขึ้น มือแนบกับข้างลำตัว เสียงกระซิบกระซาบหยุดลงเมื่อดวงตาสีฟ้าที่เย็นชาคู้้นกวาดมองพวกเรา

ท่ามกลางพวกเราเอง เราให้ชื่อเล่นแก่นางว่า “ท่านนายพล” ในระหว่างการขานชื่ออันแสนยืดเยื้อหญิงที่ตั้งครมภ์อยู่คนหนึ่งที่โต๊ะของเราพุดลงกับพื้น หัวไปกระแทกกับขอบม้านั่ง ท่านนายพลไม่ได้หยุดชะงักเลยด้วยซ้ำในการขานชื่อแบบไร้อารมณ์ของนาง

พวกเราอยู่ในค่ายชั้นนอกนี้ที่วูจท์มาเกือบสองสัปดาห์แล้วเมื่อเบ็ชท์กับฉัน ตลอดจนอีกสิบกว่าคน ถูกเรียกชื่อให้ออกมาในระหว่างการขานชื่อรอบเช้า เมื่อพวกที่เหลือถูกบอกให้เลิกแถวแล้ว ท่านนายพลก็แจกจ่ายแบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ถูกพิมพ์ตีพิมพ์ในหมู่พวกเราและสั่งเราให้นำเสนอพวกมันที่โรงนอนธุรการเวลา 9:00 น.

คนงานคนหนึ่งในกลุ่มที่ทำอาหาร-นักโทษคนหนึ่งที่ดีดคุมนานจากค่ายหลัก-ยิ้มแบบให้กำลังใจขณะที่เขาตักมือเช้าให้พวกเรา “พวกเธอเป็นอิสระแล้ว!” เขากระซิบ “แบบฟอร์มสี่ชมพูเหล่านั้นหมายถึงการถูกปล่อยตัว!”

เบ็ชท์กับฉันจ้องแบบไม่เชื่อสายตาไปที่แผ่นกระดาษเหล่านั้นในมือของเรา เป็นอิสระหรือ? เป็นอิสระที่จะได้ออกไป-เป็นอิสระที่จะได้กลับบ้านหรือ? คนอื่น ๆ พากันมาวม แสดงความยินดีกับเรา สวมกอดเรา พวกผู้หญิงจากห้องข้างของเบ็ชท์ที่สเกเวนินกันร้องไห้แบบไม่กลัวอาย ช่างโหดร้ายจริง ๆ ที่ต้องทิ้งคนเหล่านี้ไว้ข้างหลัง!

“สงครามจะสิ้นสุดเร็ว ๆ นี้อย่างแน่นอน” เรบอกพวกเขา เราเทกองในปลอกหมอนของเราและแจก

จ่ายข้าวของไม่กี่อย่างของเราในหมู่คนเหล่านั้นที่ต้องอยู่ต่อ

นานแล้วก่อน 9:00 น. เรากำลังยืนอยู่ในห้องไม้ด้านหน้าขนาดใหญ่ของแผนกธุรการ สุดท้ายเราถูกเรียกให้ไปยังสำนักงานด้านในซึ่งเป็นที่ ๆ แบบฟอร์มของเราถูกตรวจสอบ ถูกประทับตรา และถูกยื่นให้ยามคนหนึ่ง เราเดินตามชายผู้นี้ไปตามระเบียงเข้าไปในสำนักงานอีกแห่ง กระบวนการนี้กินเวลาหลายชั่วโมงขณะที่เราถูกพาตัวจากห้องหนึ่งและเจ้าหน้าที่คนหนึ่งไปยังอีกห้องและอีกคน ถูกซักถาม ถูกให้พิมพ์ลายนิ้วมือ ถูกส่งต่อไปยังจุดถัดไป นักโทษกลุ่มนั้นเพิ่มจำนวนมากขึ้นจนกระทั่งมีพวกเราสี่สิบหรือห้าสิบคนยืนต่อแถวอยู่ข้างรั้วสูงอันหนึ่งที่มีโซ่ล่ามและมีลาดหนามอยู่บนสุด อีกฟากของรั้วนั้นคือป่าต้นเบิชสีขาว เหนือศีรษะของเราคือท้องฟ้าสีน้ำเงินของเมืองบราบันท์ พวกเราเองก็เป็นสมาชิกของโลกกว้างที่มีอิสระนั้น

โรงนอนถัดไปที่พวกเราเข้าไปมีโต๊ะเรียงเป็นแถวและเสมียนหญิงหลายคนนั่งอยู่หลังโต๊ะเหล่านั้น ที่โต๊ะหนึ่งฉันถูกยื่นของกระดาษสีน้ำตาล ฉันทะหงอนนั้นลงในมือและวินาทีถัดมาฉันก็กำลังจ้องแบบไม่เชื่อสายตาไปที่นาฬิกาข้อมืออัลไพน์ของฉัน แหวนของคุณแม่ แม้กระทั่งเงินกระดาษกิลเดอร์ของฉัน ฉันไม่ได้เห็นสิ่งเหล่านี้มาตั้งแต่คืนนั้นที่เรามาถึงที่สเกเวินเกิน เงิน...ทำไม นั่นเป็นของโลกที่มีร้านค้าและรถราง เราสามารถไปที่สถานีรถไฟสักแห่งได้ด้วยเงินนี้ ซื้อตั๋วสองที่ไปเมืองฮาร์เลมค่ะ...

เราเดินแถวไปตามทางเดินหนึ่งระหว่างลาดหนาวحدเป็นเกลียวและเข้าประตูใหญ่ไปในโรงนอนหลายหลังที่มีหลังคาสังกะสีเตี้ย ๆ มีการต่อแถวอีก มีการรอคอยอีก การสลัดจากโต๊ะนี้ไปโต๊ะนั้น แต่คายนั้นและชั้นตอนต่าง ๆ ของมันเริ่มไม่เป็นของจริงสำหรับฉันแล้ว

จากนั้นเรากำลังยืนอยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์สูงตัวหนึ่งและเสมียนหนุ่มคนหนึ่งกำลังพูดว่า “ทิ้งข้าวของส่วนตัวทั้งหมดไว้ที่หน้าต่างที่มีเครื่องหมาย C”

“แต่พวกเขาเพิ่งคืนพวกมันให้ฉันเองนะคะ!”

“นาฬิกาข้อมือ กระเป๋าเงิน เครื่องประดับ...”

เหมือนเครื่องจักร เหมือนเครื่องจักรที่ไม่มีเจตจำนงเป็นของตัวเอง ฉันยื่นนาฬิกาข้อมือ แหวน และเงินเข้าไปในทางหน้าต่างเล็ก ๆ ที่มีลูกกรงนั้น หญิงสวมเครื่องแบบคนหนึ่งกวาดพวกมันลงไปในกลุ่มโลหะเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่ง “เดินต่อ! คนถัดไป!”

จั้น-เราจะได้รับการปล่อยตัวมิใช่หรือ? ด้านนอกอาคารหลังนี้เจ้าหน้าที่หน้าแดงกำลังบอกให้เราให้จัดแถวตอนคู่และนำเราเดินแถวตัดลานกว้างแห่งหนึ่งไป ที่ปลายลานนั้น คนงานชายกลุ่มหนึ่งที่ศีรษะถูกโกนแล้วและสวมชุดกันเปื้อนหลายทางกำลังขุดคูอันหนึ่งอยู่ นี่หมายความว่าอะไร? ทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร การต่อแถวและการรอคอยตลอดทั้งวันนี้? ใบหน้าของเบ็ทซ์เป็นสีเทาเพราะความเหนื่อยล้า และเธอสะดุดขณะที่เราเดินแถวไป

ผ่านเข้ารั้วอีกอันพวกเรามาถึงในลานแห่งหนึ่งที่ถูกล้อมรอบทั้งสามด้านด้วยตึกคอนกรีตเตี้ย ๆ หญิงสาวคนหนึ่งสวมผ้าคลุมอาหารกำลังรอเราอยู่

“นักโทษหยุดเดินแถว!” เจ้าหน้าที่หน้าแดงกำลังตะโกน “อธิบายแก่พวกที่มาใหม่ซิ ฟราวไลน์ หน้าที่ของบังเกอร์”

“บังเกอร์” หญิงสาวนั้นเริ่มกล่าวในน้ำเสียงที่รู้สึกเบื่อของมัคคุเทศก์ในพิพิธภัณฑ์ “มีไว้เพื่อเป็นที่พักอาศัยของคนเหล่านั้นที่ไม่ให้ความร่วมมือกับกฎต่าง ๆ ของค่าย ห้องพวกนี้อยู่สบาย หากเลิกไปสักหน่อย: ขนาดประมาณตู้เก็บของในโรงพละ เพื่อเร่งกระบวนการให้การศึกษา มือสองข้างถูกมัดไว้เหนือศีรษะ...”

แม้ขณะที่การทออบทอนนำสยดสยองดำเนินต่อไป ยามสองคนก็ออกมาจากบังเกอร์เหล่านั้น หามร่างของชายคนหนึ่งอยู่ตรงกลาง เขายังไม่ตาย เพราะขาของเขากำลังขยับอยู่ แต่ดูเหมือนเขาไม่สามารถควบคุมขาของตัวเองแบบมีสติได้เลย ดวงตาของเขาลึกละลกลอกกลับไปในหัวของเขา

“ดูเหมือนไม่ใช่ทุกคน” หญิงสาวนั้นสังเกตเห็นในการพุดยานคางแบบไร้อารมณ์เดิม “ที่จะชอบการได้พักอาศัยที่บังเกอร์เหล่านี้”

ฉันคว้าแขนข้างหนึ่งของเบ็ทซี่ไว้ขณะที่กำลังให้เดินแถวมาอีก เพื่อจะพยุงตัวฉันเองมากกว่าตัวเธอ มันเป็นกระเป๋ารถไฟของคุณพ่ออีกแล้ว ความโหดเหี้ยมเช่นนั้นยากเกินจะเข้าใจจริง ๆ ยากเกินจะทนไหวจริง ๆ พระบิดาในสวรรค์เจ้าข้า โปรดแบกมันแทนลูกด้วย!

เราเดินตามเจ้าหน้าที่คนนั้นไปยังถนนกว้างเส้นหนึ่งที่มีโรงนอนเรียงรายตลอดทั้งสองฝั่งถนนและมาหยุดที่เพิงสี่เทาที่ไม่มีอะไรเด่นเลยหลังหนึ่ง มันเป็นอวสานของวันที่แสนยาวนานของการยืน การรอ และการหวัง: เราเพิ่งมาถึงในค่ายหลักที่วูจท์

โรงนอนเหล่านั้นดูเหมือนจะเหมือนกันเปี้ยบกับค่ายที่เราเพิ่งจากมาเมื่อเช้า ยกเว้นว่าค่ายนี้มีเตียงสองชั้นและโต๊ะและม้านั่งหลายตัว และเราก็กังไม่ได้รับอนุญาตให้นั่งเหมือนเดิม: มีการรอคอยจนสุดท้ายขณะที่ผู้คุมหญิงตรวจเอกสารต่าง ๆ ของเรากับรายชื่อหนึ่งด้วยความรอบคอบแบบที่จะทำให้เป็นบ้า

“เบ็ทซี่!” ฉันครวญ “ต้องใช้เวลาอีกนานแค่ไหน?”

“อาจจะอีกนานเลย อาจหลายปีเลย แต่จะมีวิธีไหนที่ดีกว่านี้เพื่อจะใช้ชีวิตของเราล่ะ?”

ฉันหันไปจ้องเธอ “นี่เรากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่เนี่ย?”

“หญิงสาวพวกนี้ หญิงสาวคนนั้นที่อยู่บังเกอร์ คอร์รี่ ถ้าผู้คุมถูกสอนให้เกลียดได้ พวกเขาก็ถูกสอนให้รักได้! เราต้องหาทางนะ เธอกับฉัน ไม่ว่าจะต้องใช้เวลานานแค่ไหน...”

เธอก้าวต่อไป เกือบล้มไปด้วยในความตื่นเต้นของเธอที่จะลดเสียงให้เหลือแค่กระซิบ ขณะที่ฉันค่อย ๆ ยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าเธอกำลังพูดถึงพวกยามของเรา ฉันเหลือบไปมองที่ผู้คุมหญิงนั้นที่นั่งอยู่ที่โต๊ะข้างหน้าเรา ฉันเห็นเครื่องแบบสี่เทาชุดหนึ่งและหมวกมีกะบังใบหนึ่ง เบ็ทซี่มองเห็นมนุษย์คนหนึ่งที่ได้รับบาดเจ็บ

และฉันสงสัย ไม่ใช่เป็นครั้งแรก ว่าเธอเป็นคนแบบไหนกัน พี่สาวคนนี้ของฉัน...เธอเดินไปตามถนนแบบไหนขณะที่ฉันย่อไปอย่างอิดโรยเคียงข้างเธอบนดินที่แข็งเกินไปทั้งหมดนั้น

สองสามวันต่อมาเบ็ทซี่และฉันถูกเรียกให้ไปรับมอบหมายงาน เมื่อข้าเลี้ยงที่เดียวไปที่ใบหน้าขาวซีดและรูปร่างที่บอบบางของเบ็ทซี่ และผู้คุมหญิงนั้นก็โบกมืออย่างเหยียดหยามให้เธอกลับเข้าไปในโรงนอนซึ่งเป็นที่ ๆ พวกสูงวัยและพวกที่อ่อนแอใช้เวลาทั้งวันไปกับการเย็บเครื่องแบบนักโทษ เครื่องแบบของนักโทษหญิงในวูจท์นี้เป็นเสื้อยาวสีฟ้าที่มีลายทางสีแดงพาดลงมาด้านข้างของขาข้างหนึ่ง ใช้งานได้ดีและใส่สบาย และ

เป็นการเปลี่ยนแปลงที่น่ายินดีหลังจากเสื้อผ้าของเราเองที่เราสวมใส่มาตั้งแต่วันที่เรากลับมา

เห็นได้ชัดว่าฉันดูแข็งแรงพอที่จะทำงานที่หนักกว่า ฉันถูกสั่งให้รายงานตัวต่อโรงงานฟิลลิปส์ “โรงงาน” แห่งนี้ก็เป็นอีกโรงงานที่อยู่ข้างในชุมชนค่าย แม้จะเป็นตอนเช้าตรู่ น้ำมันดินที่อยู่ข้างใต้สคูมหลังคา ก็เริ่มผุดเป็นฟองแล้วในแสงแดดร้อนเดือนกรกฎาคม ฉันเดินตามยามที่มาด้วยเข้าไปในห้องเดี่ยวขนาดใหญ่ นั่นซึ่งเป็นที่ ๆ ชายและหญิงหลายร้อยคนนั่งอยู่ที่โต๊ะแผ่นไม้กระดานยาว ๆ ซึ่งถูกปกคลุมด้วยชิ้นส่วนวิทยุขนาดเล็กจิวหลายพันชิ้น เจ้าหน้าที่สองคน ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง กำลังเดินตรวจในทางเดินตรงกลางระหว่างม้านั่งเหล่านั้นขณะที่พวกนักโทษก้มหน้าก้มตาทำงานของตน

ฉันถูกมอบหมายให้ไปนั่งที่ม้านั่งตัวหนึ่งใกล้ด้านหน้าและได้รับงานในการวัดขนาดแท่งแก้วขนาดเล็ก ๆ และจัดเรียงพวกมันเป็นกอง ๆ ตามความยาวหลายขนาด มันเป็นงานที่น่าเบื่อ ความร้อนจากหลังคาโถมทับดุจลูกตุ้มบนศีรษะของฉัน ฉันอยากที่จะถามชื่อแม่และเมืองเกิดของเหล่าเพื่อนบ้านของฉันที่อยู่ซ้ายและขวา มือของฉัน แต่เสียงเดียวในห้องนั้นคือเสียงกระทบของชิ้นส่วนโลหะและเสียงครูดของร่องเท้าบูทของพวกเจ้าหน้าที่ พวกเขาไปถึงประตูตรงข้ามจากที่ ๆ ฉันนั่งแล้ว

“ยอดผลิตเพิ่มขึ้นอีกแล้วเมื่อสัปดาห์ก่อน” เจ้าหน้าที่ชายผู้นั้นกล่าวในภาษาเยอรมันแก่ชายสูงเพรียวคนหนึ่งที่ศีรษะถูกโกนและสวมเครื่องแบบลายทาง “คุณจะได้รับคำชมเชยสำหรับยอดผลิตที่เพิ่มขึ้นนี้ อย่างไรก็ตาม เรายังได้รับการร้องเรียนเกี่ยวกับการวางสายไฟที่ยังบกพร่องอยู่ การควบคุมคุณภาพต้องปรับปรุงนะ”

ชายที่ศีรษะถูกโกนคนนั้นทำท่าทางเหมือนจะขอร้อง “ถ้ามีอาหารมากกว่าเดิมนะครับ เฮอร์ ออฟฟิซิเออร์” เขาพิมพ์ “ตั้งแต่ลดการปันส่วนอาหาร ผมก็เห็นความแตกต่างเลย พวกเขาเริ่มม่วง พวกเขามีใจจดจ่อลำบาก...” เสียงของเขาทำให้ฉันนึกถึงเสียงของวิลเลียมเล็กน้อย ทุ้มลึก ไพเราะ ภาษาเยอรมันที่มีร่องรอยของสำเนียงชาวต่างชาติ

“นั่นคุณก็ต้องปลุกพวกเขาสิ! ทำให้พวกเขาจดจ่อกับบทลงโทษสิ! ถ้าพวกทหารที่อยู่แนวหน้าสามารถต่อสู้กับการได้รับอาหารเพียงครั้งเดียวได้ เจ้าพวกขี้เกียจเหล่านี้ก็-”

เมื่อเห็นสายตานั้นที่มองมาจากเจ้าหน้าที่หญิงคนนั้น เขาก็หยุดและรีบเลียริมฝีปากของตน “เออ-นั่นคือ-แน่นอนว่าผมพูดแค่เป็นตัวอย่าง ตามธรรมดาแล้วไม่มีความจริงเลยในข่าวลือที่ว่า การปันส่วนที่แนวหน้านั้นถูกลดลง ฉะนั้น! ผม-ผมถือว่า คุณต้องรับผิดชอบ!” และพวกเขาเดินไปจากตึกนั้นด้วยกัน

ชั่วครู่หนึ่งหัวหน้านักโทษคนนั้นเฝ้ามองพวกเขาจากทางเข้าประตู เขายกมือซ้ายขึ้นอย่างช้า ๆ จากนั้นก็หย่อนมันลงพร้อมกับตบที่ข้างตัว ห้องเงียบ ๆ นั้นแตกฮือ จากใต้โต๊ะหลายตัวปรากฏกระดาษจด หนังสือหลายเล่ม ด้ายถักนิตตั้ง ขนบึงกรอบหลายกระป๋อง ผู้คนละม้านั่งของตนและร่วมวงกันจับกลุ่มพูดคุยกับเพื่อน ๆ ไปทั่วทั้งห้อง คนครึ่งโหลมารุมล้อมฉัน: ฉันเป็นใคร? ฉันมาจากไหน? ฉันมีข่าวอะไรเกี่ยวกับสงครามบ้างไหม?

หลังจากผ่านไปราวครึ่งชั่วโมงของการเฝ้ามองตามโต๊ะต่าง ๆ หัวหน้าคนงานผู้นั้นก็เตือนใจพวกเราว่าเราต้องผลิตให้ได้ตามยอดที่กำหนดประจำวันและผู้คนแยกย้ายกลับไปยังที่ของตน ฉันทราบมาว่า หัวหน้าคนงานนั้นชื่อว่า มาร์มันและเขาเคยเป็นครูใหญ่ของโรงเรียนเด็กผู้ชายโรมันคาทอลิกแห่งหนึ่ง ตัวเขาเองมาที่

ม้านั่งทำงานของฉันในวันที่สามที่ฉันอยู่ที่นั่น เขาได้ยินมาว่าฉันได้เดินตามไปทั้งสายการประกอบชิ้นส่วนทั่วโรงนอนเหล่านั้น คอยติดตามดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับกองแท่งเล็ก ๆ ที่น่าเบื่อของฉัน “คุณเป็นคนงานหญิงคนแรกเลยนะ” เขากล่าว “ที่เคยแสดงความสนใจใด ๆ ในสิ่งที่เรากำลังทำขึ้นที่นี่”

“ฉันสนใจมาก ๆ ค่ะ” ฉันกล่าว “ฉันเป็นช่างทำนาฬิกา”

เขาจึงมาที่ฉันพร้อมกับความสนใจแบบใหม่ “ฉันก็มีงานที่คุณจะสนุกมากกว่านี้” เขาพาฉันไปยังปลายสุดฝั่งตรงข้ามของเพิงหลังใหญ่นั้นซึ่งเป็นที่ ๆ งานประกอบชิ้นส่วนขั้นสุดท้ายของสวิตซ์รีเลย์ถูกกระทำ มันเป็นงานที่ประณีตและแม่นยำ แม้จะไม่ยากเท่ากับการซ่อมนาฬิกาก็ตาม และคุณมัวร์มันก็พูดถูก ฉันสนุกกับมันและมันช่วยให้วันทำงานสิบเอ็ดชั่วโมงนั้นผ่านไปเร็วกว่าเดิม

ไม่ใช่สำหรับฉันเท่านั้น แต่สำหรับเหล่าคนงานที่ฟิลลิปส์ทุกคนด้วย คุณมัวร์มันทำตัวเหมือนพี่ชายใจดีคนหนึ่งมากกว่าเป็นหัวหน้าคนงาน ฉันคงเฝ้ามองเขา ซึ่งขยับไปมาไม่หยุดท่ามกลางคำสั่งหลายร้อยของเขา ให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ ให้งานที่ง่ายกว่าให้คนที่เหนื่อยล้า งานที่ยากกว่าให้คนที่อยู่ไม่สุข พวกเราอยู่ที่วงรีนานกว่าหนึ่งเดือนแล้วก่อนที่ฉันจะได้เรียนรู้ว่าลูกชายวัยยี่สิบเอ็ดของเขาถูกยิงที่ค่ายนี้สัปดาห์ที่เบ็ทซ์กับฉันมาถึง

ไม่มีร่องรอยของเหตุผลส่วนตัวนี้แสดงให้เห็นเลยในการที่เขาเอาใจใส่ดูแลพวกเราที่เหลือ เขาแวะมาบ่อย ๆ ที่ม้านั่งของฉัน ช่วงสัปดาห์แรก ๆ มาเพื่อจะเช็คสภาพจิตใจของฉันมากกว่างานของฉัน แต่สุดท้ายแล้วสายตาของเขาจะจ้องไปที่สวิตซ์รีเลย์ที่วางเป็นแถวตรงหน้าฉัน

“คุณช่างทำนาฬิกาหญิงครับ! คุณจำไม่ได้หรือว่าคุณกำลังทำงานให้ใครอยู่? วิทยุพวกนี้มีไว้สำหรับเครื่องบินต่อสู้ของพวกเขา!” และเขาชอบเอื้อมมือผ่านหน้าฉันไปดึงสายไฟอันหนึ่งจากช่องเก็บของมันหรือปิดท่อเล็กจิ๋วอันหนึ่งจากการประกอบชิ้นส่วนหนึ่ง

“คราวนี้เชื่อมพวกมันกลับเข้าไปแบบผิด ๆ นะ และอย่าเร็วขนาดนั้น! คุณทำเกินโควตาของวันแล้วนะ และนี่ยังไม่เที่ยงวันเลย”

ช่วงพักเที่ยงคงจะเป็นช่วงที่ดีที่สุดของวันเลยถ้าฉันใช้เวลาอันนั้นกับเบ็ทซ์ได้ อย่างไรก็ตาม เหล่าคนงานของฟิลลิปส์ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปจากเขตโรงงานจนกว่าวันทำงานสิ้นสุดตอน 6:00 น. พวกนักโทษที่ดูแลงานครัวลากถังใหญ่ ๆ เข้ามาซึ่งใส่ข้าวต้มที่ทำจากข้าวสาลีและถั่ว ไร้รสชาติแต่บำรุงสุขภาพ เห็นได้ชัดว่ามีการลดการปันส่วนอาหารเมื่อเร็ว ๆ นี้: กระนั้นอาหารนี้ก็อร่อยกว่าและมีเหลือเฟือกว่าที่สเกเวินินกันซึ่งเป็นที่ ๆ ไม่มีมือเที่ยงเลยสักนิด

หลังกินเสร็จพวกเรามีอิสระนานครึ่งชั่วโมงที่จะเดินเล่นภายในเขตโรงงานฟิลลิปส์ในอากาศที่สดชื่นและแสงแดดที่สดใสของเมืองบราบันท์ วันส่วนใหญ่ฉันเจอจุดหนึ่งเลียบบริวและเหยียดตัวลงบนพื้นดินที่อบอุ่นเพื่อจะนอน (วันเหล่านั้นเริ่มต้นด้วยการชานชืดตอน 5:00 น.) กลิ่นหอมของหัวร้อนเข้ามาในสายลมเย็นจากรั้วนาเหล่านั้นที่อยู่รอบค่าย บางครั้งฉันก็ชอบฝันว่าคาเรลและฉันกำลังเดินจูงมือกันไปตามถนนแถบชนบท

เมื่อถึง 6:00 น. ในตอนเย็นมีการชานชืดอีกหน จากนั้นเราก็เดินแถวกลับไปยังโรงนอนที่นอนอันหลากหลายของเรา เบ็ทซ์ยืนอยู่ที่ประตูค่ายพักของเราเสมอเพื่อรอคอยฉัน ทุกเย็นมันเหมือนราวกับว่าสัปดาห์หนึ่งได้ผ่านพ้นไป มีหลายเรื่องจริง ๆ ให้เล่าสู่กันฟัง

“เด็กผู้ชายกับเด็กสาวชาวเบลเยียมคนนั้นที่อยู่มานั่งถัดจากของฉัน? เทียงวันนี้พวกเขาหมั่นกันแล้วนะ!”

“นางเสียร์มา-ที่หลานสาวของนางถูกพาไปเยอรมนีแล้ว-วันนี้นางยอมให้ฉันอธิษฐานกับนาง”

วันหนึ่งข่าวของเบ็ทซีเกี่ยวข้องกับพวกเราโดยตรง “สุภาพสตรีคนหนึ่งจากเออร์เมโล่ถูกย้ายมาที่แผนกตัดเย็บวันนี้ พอฉันแนะนำตัว นางก็กล่าวว่า ‘อีกคนแล้ว!’”

“นางหมายความว่าอะไร?”

“คอร์รี่ เธอจำได้ไหม วันนั้นที่พวกเราถูกจับกุม ชายคนหนึ่งมาที่ร้าน? ตอนนั้นเธอป่วยและฉันต้องไปปลุกเธอไง”

ฉันจำได้ดีเลย จำดวงตาแปลก ๆ ที่ไม่อยู่กับที่ ความไม่สบายใจลึกซึ้งในกระเพาะของฉันที่เป็นมากกว่าไข้

“เห็นได้ชัดว่าเลยว่าทุกคนในเออร์เมโล่รู้จักเขา เขาทำงานกับพวกเกสตาโปตั้งแต่วันแรกของการยึดครองแล้ว เขารายงานเรื่องพี่ชายสองคนของผู้หญิงคนหนึ่งที่ทำงานให้กับฝ่ายต่อต้าน และสุดท้ายก็รายงานเรื่องตัวนางเองกับสามีของนางด้วย” เมื่อชาวเมืองเออร์เมโล่จับทางเขาได้ในที่สุด เขาก็มาที่ฮาร์เลมและร่วมทีมกับวิลเลมเซ่และคัพเพน เขาชื่อว่ายาน โวเกล

ดูเหมือนเปลวเพลิงลุกเด่นรอบเขื่อนนั้นในใจของฉัน ฉันคิดถึงชั่วโมงสุดท้ายเหล่านั้นของคุณพ่อ ตัวคนเดียวและสับสน ในระเบียบของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง คิดถึงงานใต้ดินนั้นที่หยุดชะงักแบบฉับพลัน ฉันคิดถึงแมรีอิทลลีที่ถูกจับกุมขณะเดินไปตามท้องถนน และฉันรู้ว่าถ้ายาน โวเกลยืนอยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้ ฉันคงฆ่าเขาได้

เบ็ทซีดึงถุงผ้าเล็ก ๆ นั้นออกมาจากใต้ชุดนิกโทซของเธอและซุ่มออกมาให้ฉัน แต่ฉันส่ายหัว เบ็ทซีเก็บพระคัมภีร์ไว้ในช่วงกลางวัน เนื่องจากเธอมีโอกาที่จะอ่านและสอนจากมันที่มากกว่าที่ฉันมีที่โรงนอนของฟิลลิปส์ ในตอนเย็นเราจัดประชุมอธิษฐานแบบลับ ๆ ให้แก่คนมากเท่าที่มามุงรอบเตียงสองชั้นของเราได้

“เธอนำการอธิษฐานคืนนี้ละ เบ็ทซี ฉันปวดหัว”

ยิ่งกว่าปวดหัวเสียอีก ทั้งตัวของฉันปวดร้าวด้วยความรุนแรงแห่งความรู้สึกต่าง ๆ ของฉันเกี่ยวกับชายผู้นั้นที่ก่อความเสียหายแก่เรามากเหลือเกิน คืนนั้นฉันไม่ได้นอนและวันถัดมาที่มานั่งของฉันแทบไม่ได้ยืนบทสนทนารอบตัวฉันเลย ก่อนสิ้นสัปดาห์ฉันทำให้ตัวเองล้มป่วยทั้งร่างกายและจิตใจจนคุณมัวร์มันแวะมาที่มานั่งของฉันเพื่อถามว่ามีอะไรผิดปกติไหม

“ผิดปกติหรือคะ? ไซ่คะ มีบางอย่างผิดปกติ!” และฉันเริ่มเล่าอย่างละเอียดถึงเหตุการณ์วันนั้น ฉันแค่กระตือรือร้นมากเกินไปที่จะเล่าให้คุณมัวร์มันและคนทั้งฮอลแลนด์ฟังว่ายาน โวเกลได้ทรยศประเทศชาติของเขาอย่างไร

สิ่งที่ทำให้ฉันฉงนตลอดเวลานี้คือเบ็ทซี เธอได้ทนทุกข์ทุกสิ่งที่ยังได้ทนทุกข์ และเธอดูเหมือนไม่แบกภาระแห่งความเกรี้ยวกราดเลย “เบ็ทซี!” ฉันกระซิบหาเธอคืนหนึ่งที่มีดมิดเมื่อฉันรู้ว่าการพลิกตัวไปมาแบบกระสับกระส่ายของฉันน่าจะทำให้เธอตื่นอยู่ เราสามคนนอนเตียงเดียวกันแล้วตอนนี้เมื่อค่ายที่แอดร์บผู้คนที่มาใหม่ทุกวัน “เบ็ทซี เธอไม่รู้สึกร่างกายหรือเกี่ยวกับยาน โวเกล? มันไม่กวนใจเธอเลยหรือไง?”

“ไอ้ กวนใจสิ คอร์รี่! แม่่มากเลยด้วย! ฉันรู้สึกให้เขาตั้งแต่ฉันได้รู้มา-และอธิษฐานเพื่อเขาเมื่อไรก็ตามที่ชื่อของเขาผุดขึ้นในหัวของฉัน เขาคงต้องทนทุกข์อย่างเลวร้ายมากจริง ๆ นะ!”

เป็นเวลานานฉันนอนเจีบบอยู่ในโรงนอนหลังใหญ่ที่มีเงาตะมึนนั้นกระสับกระส่ายพร้อมกับเสียงถอนหายใจ เสียงกรน และการพลิกตัวไปมาของผู้หญิงหลายร้อยคน ฉันเกิดความรู้สึกนี้อีกแล้วว่าพี่สาวคนหนึ่งที่ฉันอยู่ด้วยมาทั้งชีวิตเป็นมนุษย์คนละประเภทกับฉัน เธอกำลังบอกฉันมิใช่หรือในวิธีอันอ่อนโยนของเธอว่าฉันมีความผิดพอ ๆ กับยาน โวเกล? เขาและฉันยืนอยู่ด้วยกันต่อพระพักตร์พระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงเห็นทุกสิ่งมิใช่หรือโดยมีความผิดเรื่องบาปของการฆ่าคนเหมือนกัน? เพราะฉันได้ฆ่าเขาแล้วด้วยใจของฉันและด้วยลึนของฉัน

“พระเยซูเจ้าข้า” ฉันกระซิบในผ้าปูที่นอนที่ขยุกเป็นก้อนของเตียงนั้น “ลูกยกโทษให้ยาน โวเกล เหมือนที่ลูกอธิษฐานขอที่พระองค์จะทรงโปรดยกโทษให้ลูกด้วย ลูกก่อความเสียหายแก่เขามากมายจริง ๆ โปรดอวยพรเขาตอนนี้ และครอบครัวของเขา...” คือนั้นเป็นครั้งแรกตั้งแต่ผู้ทรยศของเรามีชื่อหนึ่ง ฉันหลับลึกและไม่ฝันอะไรเลยจนกระทั่งเสียงนกหวีดเรียกเรามาฟังการขานชื่อ

วันเหล่านั้นในวูจท์เป็นการผสมปนเปอันชวนสับสนของเรื่องดีและแย่ การขานชื่อในตอนเช้ามักจะยาวนานอย่างแสนโหด ถ้ามีการทำผิดกฎข้อเล็กน้อยที่สุด เช่น นักโทษคนเดียวมารายงานตัวตอนเย็นช้า นักโทษทั้งค่ายจะต้องถูกลงโทษโดยการขานชื่อตอน 4:00 น. หรือกระทั่งตอน 3:30 น. และถูกสั่งให้ยืนตัวตรงเรียงแถวจนกว่าหลังของเราจะปวดและขาของเราเป็นตะคริว แต่อากาศตอนหน้าร้อนก็อบอุ่นและมีชีวิตชีวาเพราะพวกนกยามรุ่งสาง ดวงตะวันที่ค่อย ๆ ขึ้นซึ่งมีสีชมพูและทองในทิศตะวันออกจะทำให้พื้นฟ้าอันกว้างใหญ่ของเมืองบราบันท์สว่างจ้าขณะที่เบ้าที่กับฉันบีบมือกันและกันในความตะลึงพรึงเพริด

พอถึง 5:30 น. เราทานขนมปังดำกับ “กาแฟ” ซึ่งมีรสขมและร้อน และจากนั้นก็เดินแถวตอนไปทำงานต่าง ๆ กัน ฉันตั้งตาคอยการเดินเท้านี้ไปยังโรงงานฟิลลิปส์ ระหว่างทางเราได้เดินเลียบไปตามป่าเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งถูกกันไว้โดยลวดหนามมันหนึ่งเท่านั้นจากโลกอันเปล่งประกายของหยาดน้ำค้าง เรายังเดินผ่านส่วนที่เป็นค่ายของพวกผู้ชายด้วย ซึ่งหลายคนในกลุ่มของเราชะเง้อชะแง้มองหาสามีหรือลูกชายท่ามกลางชายเหล่านั้นที่ถูกโกนศีรษะและสวมชุดลายทาง

นี่เป็นอีกหนึ่งเรื่องย้อนแย้งของวูจท์ ฉันรู้สึกซาบซึ้งใจทุกวันแบบไม่รู้จบจริง ๆ กับการได้อยู่กับผู้คนอีกแต่สิ่งที่ไม่ตระหนักมาก่อนในการถูกขังเดี่ยวก็คือว่าการมีผู้คนอยู่เคียงข้างก็หมายถึงการรับรู้ความทุกข์ใจของพวกเขาเช่นกัน เราทุกคนทนทุกข์กับผู้หญิงเหล่านั้นที่สามีและลูกชายอยู่ในค่ายนี้: ระเบียบวินัยในฝั่งของพวกเขาเข้มงวดยิ่งกว่าในฝั่งผู้หญิง การประหารชีวิตเกิดขึ้นถี่บีบ เกือบทุกวันเสียงยิงกระสุนหลายนัดทำให้เสียงกระซิบกระซาบเซ็งแซ่ไปทั่ว: ก็คนละคราวนี้? พวกเขาเป็นใคร?

ผู้หญิงคนที่อยู่ถัดจากฉันไปที่ม้านั่งชั้นส่วนริเลย์เป็นคอมมิวนิสต์แบบจริงจังชื่อว่าฟลอร์ เธอและสามีของเธอพาลูกเล็ก ๆ สองคนไปฝากไว้กับเพื่อน ๆ ได้ก่อนตนถูกจับกุม แต่เธอเป็นกังวลเสียงดังตลอดทั้งวันเกี่ยวกับพวกเขาและเกี่ยวกับนายฟลอร์ ผู้ซึ่งเป็นวิศวกร เขาทำงานในกลุ่มคนงานทำเชือกในค่ายเชลยที่อยู่ถัดจากฟิลลิปส์และทุกเที่ยงพวกเขาสามารถพูดคุยกันได้ผ่านทางลวดหนามที่แยกสองที่ปิดล้อมนั้นออกจากกัน แม้ว่าเธอจะคลอเคลียคนที่สามในเดือนกันยายน เธอก็ไม่ยอมทานมื้อเช้าของเธอที่เป็นขนมปังแต่ส่งมันผ่านทาง

รื้อนั่นไปให้เขา เธอฝ่ายผมอย่างน่าจะเป็นอันตราย ฉันรู้สึกอย่างนั้น สำหรับคุณแม่คนหนึ่งที่กำลังท้องอยู่ และหลายหนฉันนำขนมปังมื่อเข้าส่วนของฉันไปให้เธอ แต่นี่ก็ถูกกันไว้ต่างหากสำหรับนายพลอร์เช่นกัน

และแม้จะมีความโศกเศร้าและความกระวนกระวายใจ-และไม่มีใครในสถานที่แห่งนั้นที่ไม่มีทั้งสอง อย่างนั้นเลย-ก็มีเสียงหัวเราะเช่นกัน ในโรงนอนฟิลลิปส์ การทำท่าล้อเลียนผู้หมวดคนที่สองที่วางโตและชอบ ตะคอก การเล่นเกมลักไก่คนตาบอด บทเพลงหนึ่งที่ร้องต่อกันรอบวงจากม้านั่งตัวหนึ่งไปยังอีกตัวจนกระทั่ง-

“เมฆครึ้ม! เมฆครึ้ม!” การส่งสัญญาณนี้อาจมาจากม้านั่งตัวใดก็ได้ที่หันหน้าไปทางหน้าต่าง โรงนอน ส่วนที่เป็นโรงงานตั้งอยู่ตรงกลางอาณาเขตฟิลลิปส์อันกว้างใหญ่ ไม่มีทางที่เจ้าหน้าที่ประจำค่ายคนใดจะเดินมา ทางโรงงานโดยไม่ต้องข้ามพื้นที่เปิดโล่งนี้ ในฉับพลันม้านั่งทุกตัวจะมีคนกลับไปนั่งตามเดิม และได้ยินแต่เสียง ชื่นส่วนวิทย์ที่ตั้งก๊อกแก๊กตามปกติ

เช้าวันหนึ่งขณะกำลังส่งต่อรหัสลับเหล่านั้นไปตามโรงงานยาว ๆ นั้น เออาพีเซเฮริน ที่ล่าสุนัขนางหนึ่งก็ ก้าวเข้ามาทางประตู นางกวาดตาไปทั่วอย่างโกรธายิ่งนัก ใบหน้าแดงก่ำขณะที่นางใช้คำว่า “เมฆครึ้ม” กับการ ปรากฏตัวของนาง นางแผดเสียงและพรูสวาทนานสิบห้านาที จากนั้นก็สั่งห้ามไม่ให้เราได้พักเที่ยงกลางแจ้งวัน นั้น หลังจากนี้เราเลือกใช้สัญญาณที่เป็นกลางมากขึ้น นั่นคือ “สิบห้า”

“ฉันประกอบชิ้นส่วนหน้าปิดได้สิบห้าอันแล้ว!”

ในช่วงบ่ายที่แสนยาวนานและอากาศร้อน การเล่นแผลง ๆ และการพูดคุยเริ่มขาลงขณะที่แต่ละคนนั่ง เพียงลำพังกับความคิดต่าง ๆ ของตัวเอง ฉันชุดบนด้านข้างของโต๊ะจำนวนวันจนถึงวันที่ 1 กันยายน ไม่มีอะไร เป็นทางเกี่ยวกับวันนั้นนั้น แคเป็นคำพูดโดยบังเอิญที่นางพลอร์กล่าวว่าหกเดือนเป็นการรับโทษปกติในคุก สำหรับพวกที่กระทำความผิดเรื่องบัตรปันส่วน นั้นถ้ามันเป็นข้อหาที่ว่าและถ้าพวกเขารวมเวลาที่เรารับโทษ แล้วที่สเกเวินกันไว้ด้วย วันที่ 1 กันยายนก็คงจะเป็นวันที่เราได้รับการปล่อยตัว!

“คอร์รี่” เบ็ทซี่เตือนเย็นวันหนึ่งเมื่อฉันประกาศแบบมีชัยชนะว่าเดือนสิงหาคมผ่านไปครึ่งหนึ่งแล้ว “เราไม่รู้แน่หรือหนะ”

ฉันมีความรู้สึก เกือบจะมีนะ ว่าสำหรับเบ็ทซี่มันไม่สำคัญหรอก ฉันมองไปที่เธอ ซึ่งนั่งอยู่บนเตียง โลหะของเราในช่วงขณะสุดท้ายเหล่านั้นก่อนดับไฟ ขณะกำลังเหยียดตะเข็บที่ขาดอันหนึ่งในชุดนักโทษของฉัน เหมือนที่เธอเคยนั่งปะชุดผ้าบ่อยเหลือเกินได้แสงตะเกียงในห้องทานข้าวนั้น เบ็ทซี่โดยทำนองของเธอชวนให้ นึกถึงเก้าอี้พนักพิงสูงตัวหนึ่งที่อยู่ด้านหลังเธอและพรมผืนหนึ่งที่เท้าของเธอแทนที่จะเป็นเตียงโลหะแถวยาว ไม่รู้จบบนพื้นไม้ไผ่โล่ง ๆ สัปดาห์แรกที่เรายูที่นั่นเธอได้เสริมตะขอพิเศษหลายตัวเข้ากับส่วนคอของชุด นักโทษของเธอเพื่อที่เธอจะสามารถรัดปกคอเสื้อไว้รอบลำคอของเธอได้และเมื่อจัดการเรื่องความเหมาะสมนี้ แล้ว ฉันก็รู้สึกพอใจกับการอ่านพระคัมภีร์ที่นี้ในจุดที่ให้บรรดาคนที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมากพอ ๆ กับที่เธอ พอใจกับการเสิร์ฟซูบให้แก่ผู้คนที่หิวโหยในห้องโถงของบ้านเบเย

ส่วนตัวฉันแล้ว ฉันมีใจจดจ่ออย่างหนักแน่นมากขึ้นกับวันที่ 1 กันยายน

และจากนั้น จู่ ๆ มันก็ดูเหมือนราวกับว่าเราคงไม่ต้องรอลยาวนานขนาดนี้เลยด้วยซ้ำ มีข่าวลือกันว่าเจ้า

หญิงไอรีน บริเกตอยู่ในประเทศฝรั่งเศส โดยย้ายไปทางเบลเยียม ราชวงศ์บริเกตเป็นส่วนหนึ่งของกองกำลัง ดัตช์ที่ได้หนีไปยังประเทศอังกฤษในระหว่างสงครามห้าวันนั้น ตอนนี้นั้นกำลังเดินทางมาทวงคืนประเทศของ ตัวเอง

พวกยามตึงเครียดอย่างเห็นได้ชัด การขานชื่อเป็นความทุกข์ระทม พวกคนแก่และคนป่วยที่มายืน ประจำที่ซาก็ถูกทุบตีอย่างไร้ความปราณี แม้กระทั่ง “หน่วยคอมมานโดไฟแดง” ก็เข้ามาเพื่อลงวินัยด้วย หญิง สาวเหล่านี้ปกติแล้วเป็นกลุ่มนักโทษที่ได้รับความโปรดปราน พวกโสเภณี ซึ่งส่วนใหญ่มาจากอัมสเตอร์ดัม พวก นางติดคุกไม่ใช่เพราะอาชญากรรมของพวกนาง-ซึ่งถูกยกย่องให้เป็นหน้าที่อย่างหนึ่งของผู้รักชาติ-แต่เพราะทำให้พวก ทหารเยอรมันติดโรค ตามปกติแล้ว พวกนางก็มีกิริยาทำทางแบบเชยชวนและใจกล้ากับพวกยามผู้ชายอยู่แล้ว ตอนนี้อย่างไรก็ตามพวกนางก็ต้องตั้งแถวตรงแนวเป็นไม้บรรทัดและยืนตัวตรงไม่ขยับนานหลายชั่วโมง

เสียงของหน่วยยิงประหารถูกได้ยินบ่อยครั้งมากเรื่อย ๆ ตอนพักเที่ยงวันหนึ่งเมื่อเสียงกริ่งดังบอกให้ กลับไปทำงาน นางฟลอรีไม่ได้ปรากฏตัวที่ม้านั่งข้างฉัน ฉันต้องใช้เวลานานสักพักเสมอกว่าสายตาของฉันจะ ปรับให้เข้ากับโรงงานมืด ๆ นั้นได้หลังจากแสงอาทิตย์จ้าข้างนอก: ฉันค่อย ๆ เห็นว่าขนมปังดำก้อนนั้นยังวาง อยู่ที่จานของเธอบนม้านั่งตัวนั้น ไม่มีสามีให้ส่งขนมปังนั้นแล้ว

และขณะห้อยอยู่ระหว่างความหวังกับความสยดสยอง พวกเรารอคอยให้สิ้นสุดวันเหล่านั้น เราประท้วง ชีวิตด้วยข้าวลือเท่านั้น ราชวงศ์บริเกตข้ามพรมแดนดัตช์แล้ว ราชวงศ์บริเกตถูกทำลายแล้ว ราชวงศ์บริเกตไม่เคยได้ขึ้นบกเลย พวกผู้หญิงที่แต่ก่อนไม่เคยมาเข้าร่วมการประชุมอธิษฐานเล็ก ๆ แบบใช้เสียงกระซิบรอบเตียง ของเราตอนนี้ก็มารุมล้อมใกล้ซิด ขอทราบหมายสำคัญและคำทำนายต่าง ๆ จากพระคัมภีร์

ในตอนเช้าของวันที่ 1 กันยายน นางฟลอรีคลอดลูกสาวตัวน้อย เด็กนั้นมีชีวิตอยู่ได้สี่ชั่วโมง

หลายวันต่อมาพวกเรตื่นมาเจอกับเสียงระเบิดหลายตูมอยู่ไกลลิบ ๆ นานแล้วก่อนเสียงนกหวีดเรียก ให้มาขานชื่อ คนทั้งโรงนอนเหล่านั้นก็ลุกและวิ่งวุ่นไปมาในความมืดระหว่างเตียงเหล่านั้นแล้ว มันใช้เสียง ระเบิดไหม? เสียงปืนใหญ่ไหม? แน่แน่นอนว่าราชวงศ์บริเกตคงมาถึงบราบันท์แล้ว วันนี้พวกเขาอาจมาอยู่ในจุดที่ ก็ได้!

เสียงชู่ตะคอกของพวกยามเมื่อพวกเขามาถึงไม่ได้ทำให้พวกเราหวั่นเกรงเลย ความคิดของทุกคนหัน กลับบ้านแล้ว ทุกคนพูดคุยถึงสิ่งที่ตนจะทำเป็นอันดับแรก “พวกต้นไม้มคงตายหมดแล้ว” เบ็ทซีกล่าว “แต่เรา คงได้ไม้มาปลูกจากนอลลีแหละนะ! เราจะล้างหน้าต่างพวกนั้น แสงแดดจะได้เข้ามาได้”

ที่โรงงานฟิลลิปส์คุณมัวร์มันพยายามบอกพวกเราให้ใจเย็น ๆ “นั่นไม่ใช่เสียงระเบิดหรอก” เขากล่าว “และแน่นอนว่าไม่ใช่เสียงปืน นั่นเป็นงานรื้อถอน พวกเยอรมัน พวกเขาจะกำลังระเบิดสะพานทั้งอยู่ มัน หมายความว่าพวกเขาคาดหวังว่าจะมีการโจมตีแต่ว่ามันไม่ได้เกิดขึ้นที่นี่ มันอาจไม่มานานหลายสัปดาห์เลย ก็ได้”

นี่ทำให้พวกเราใจฝ่อเล็กน้อย แต่เมื่อเสียงระเบิดเหล่านั้นใกล้เข้ามามากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีสิ่งใดจะลด ทอนความหวังได้ ตอนนี้อย่างไรก็ตามพวกนั้นใกล้เข้ามาจนพวกมันทำให้เราปวดหู

“หย่อนขากรรไกรล่างของพวกเธอไว้!” คุณมัวร์มันร้องบอกไปตามห้องยาวนั้น “อ้าปากของพวกเธอ

ไว้และแก้วหูของพวกเธอจะได้ไม่แตก”

เราทานมื้อเที่ยงของเราข้างในโดยปิดประตูและหน้าต่างทุกบาน ก่อนหน้านั้นเราทำงานอีกมานานหนึ่งชั่วโมงแล้ว-หรือนั่งอยู่ที่ม้านั่งของเรา ไม่มีใครทำงานได้เลย-เมื่อคำสั่งนั้นมาบอกให้กลับไปยังโรงนอนพร้อมกับความเร่งด่วนแบบฉับพลัน พวกผู้หญิงสวมกอดเหล่าสามีและคนรักที่ทำงานอยู่ข้างพวกเธอที่ฟิลลิปส์

เบ็ทซี่กำลังคอยฉันทันนอกโรงนอนของเรา “คอร์รี่! ราชวงศ์บริเกตมาแล้วหรือยัง? พวกเราเป็นอิสระแล้วไหม?”

“ยัง ยังไม่มา ฉันไม่รู้สิ โธ่ เบ็ทซี่ ทำไมฉันถึงหวาดกลัวมากขนาดนี้?”

เสียงโทรโข่งในค้ายของพวกผู้ชายกำลังส่งสัญญาณให้มาขานชื่อ ไม่มีการออกคำสั่งที่นี้และพวกเราเดินล่องลอยไปทั่วอย่างไร้จุดหมาย คอยฟังสิ่งที่เราแทบไม่รู้เลยว่าคืออะไร หลายชื่อกำลังถูกอ่านผ่านทางโทรโข่งของพวกผู้ชาย แม้มันจะอยู่ไกลเกินกว่าที่จะฟังออกว่าชื่ออะไรบ้าง

และทันใดนั้นความกลัวแบบเสียสติก็เกาะกุมหญิงเหล่านั้นที่กำลังรอดคอย ความเจ็บสนิทดุจความมรณบัตรนี้ลอยอยู่เหนือทั้งสองฝั่งของค้ายอันกว้างใหญ่นั้น เสียงโทรโข่งนั้นเงียบสนิทไปแล้ว พวกเรามองหน้ากันแบบไร้คำพูด พวกเรากลับจนแทบไม่กล้าหายใจ

จากนั้นเสียงปืนยาวก็แหวกอากาศมา รอบตัวเราพวกผู้หญิงเริ่มร้องไห้ เสียงปืนชุดที่สอง ชุดที่สาม นานสองชั่วโมงการประหารชีวิตดำเนินต่อไป ใครสักคนนับจำนวน เหล่านักโทษชายจำนวนกว่าเจ็ดร้อยคนถูกฆ่าวันนั้น

มีการนอนเพียงเล็กน้อยในโรงนอนของเราคืนนั้นและไม่มีการขานชื่อเช้าวันถัดมา ประมาณ 6:00 น. เราถูกสั่งให้เก็บรวบรวมข้าวของส่วนตัวของเรา เบ็ทซี่กับฉันทันเอาข้าวของของเราใส่ไว้ในปลอกหมอนเหล่านั้นที่เราเอามาจากสเกเวนินกัน: แปรงสีฟัน เข็มและด้าย น้ำมันดาวิตามอนขนาดเล็ก ๆ ที่มาในพัสดุดูกาชาด เลือ่กัน หนาวสีน้ำเงินของนอลลี่ ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เราคิดว่าติดตัวมาด้วยตอนที่เรากลับมาจากค้ายก็กักกันนั้นเมื่อสิบสี่ปีต่อก่อน ฉันทันย้ายพระคัมภีร์ที่อยู่ในถุงของมันจากแผ่นหลังของเบ็ทซี่มาไว้ที่แผ่นหลังของตัวเอง เธอผอมเสียจนมันปูดออกมาเห็นได้ชัดระหว่างไหล่สองข้างของเธอ

เราถูกให้เดินแถวไปยังทุ่งแห่งหนึ่งที่พวกทหารกำลังแจกผ้าห่มหลายผืนจากท้ายรถบรรทุกหลายคันที่เปิดอยู่ ขณะที่เราเดินแถวผ่านไป เบ็ทซี่กับฉันทันดึงสองผืนใหม่ที่สวยและนุ่มมา ผืนของฉันทันมีสีขาวพร้อมกับลายทางสีฟ้า ผืนของเบ็ทซี่มีสีขาวพร้อมกับลายทางสีแดง-เห็นได้ชัดว่าเป็นทรัพย์สินของครอบครัวหนึ่งที่มีฐานะดี

ประมาณเที่ยงการอพยพจากค้ายก็เริ่มต้น เราเดินไปตามท้องถนนที่สีจืดชืดของโรงนอนเหล่านั้น ผ่านบังเกอร์ ผ่านเข้าเขตพื้นที่ปิดล้อมที่มีลวดหนามเป็นเขาวงกต และสุดท้ายออกไปสู่ถนนลูกรังที่ขรุขระผ่านเข้าป่าที่เราเคยเดินสะดุดคั้นที่ฝนตกหนักนั้นในเดือนมิถุนายน เบ็ทซี่เกาะแขนฉันทันไว้แน่น เธอกำลังพยายามหายใจเหมือนที่เธอทำเสมอเมื่อเธอต้องเดินเป็นระยะทางไกล ๆ

“เดินหน้า! ชเนล! เร็วขึ้นอีก!”

ฉันทันสอดแขนข้างหนึ่งไว้ข้างใต้ไหล่ของเบ็ทซี่และกึ่งหามเธอไปตลอดระยะทางหนึ่งส่วนสี่ไมล์สุดท้าย ในที่สุดเส้นทางนั้นก็สิ้นสุดและเราเรียงแถวหันหน้าไปยังทางรถไฟเดี่ยวนั้น ผู้หญิงกว่าพันคนยืนอยู่หัวนี้หัว

ชิดสั้นเท่า

ไกลออกไปบนแนวเดียวกัน ฝั่งของพวกผู้ชายก็กำลังอยู่ข้างทางรถไฟเช่นกัน มันเป็นไปได้เลยที่จะบอกได้ว่าคนเหล่านั้นเป็นใครบ้างในหลายศตวรรษที่ถูกโกนแล้วซึ่งสะท้อนแสงแดดฤดูใบไม้ร่วง

ตอนแรกฉันคิดว่ารถไฟของเราคงไม่มาแล้ว จากนั้นฉันก็รู้ว่าตู้สัมภาระเหล่านี้ที่ตั้งอยู่บนรางรถไฟเหล่านั้นมีไว้สำหรับเรา พวกผู้ชายถูกกระทุ้งให้ขึ้นรถไฟแล้ว โดยปีนป่ายขึ้นไปทางด้านข้างที่ยกสูง เรามองไม่เห็นหัวรถจักร เห็นแค่ตู้รถหลายตู้แบบยุโรปที่มีขนาดเล็กและล้อสูงซึ่งเรียงต่อกันเป็นแถวที่เหยียดยาวออกไปสุดลูกหูลูกตาในทั้งสองทิศทาง ปีนกลหลายกระบอกถูกติดตั้งเป็นระยะ ๆ บนหลังคา พวกทหารกำลังเดินเข้ามาเลียบบางรถไฟ หยุดเป็นระยะที่แต่ละตู้เพื่อดึงประตูเลื่อนที่หนักนั้นเปิด ตรงหน้าเราด้านในของรถที่มีด้ามและอ้าปากรอปรากฏขึ้น พวกผู้หญิงเริ่มต้นไปข้างหน้า

ขณะที่ยังเกาะกุ่มผ้าห่มและปลอกหมอนของเราไว้แน่น เราถูกกวาดต้อนไปพร้อมกับคนอื่น ๆ หน้าอกของเบ็ทส์กำลังกระเพื่อมขึ้นลงอย่างประหลาดหลังจากการเดินทางแบบรวดเร็ว นั้น ฉันต้องต้อนเธอไปทางด้านข้างของรถไฟ

ตอนแรกฉันมองอะไรไม่เห็นเลยในตู้รถที่มีดำนั้น จากนั้นในมุม ๆ หนึ่งฉันเห็นรูปทรงหนึ่งที่สูงและไม่เรียบ มันเป็นกองขนมปัง ขนมปังก้อนดำแบนเป็นสิบ ๆ ก้อนกองสุมทับกัน ทั้งนี้จึงเป็นการเดินทางไกล...

ตู้รถไฟขนาดเล็กนั้นเริ่มแออัด เราถูกดันไปชิดผนังด้านหลัง ตู้รถนั้นจู่ๆได้สามสิบหรือสี่สิบคนเท่านั้น และกระนั้นพวกทหารก็ยังดันพวกผู้หญิงให้ขึ้นมาทางด้านข้าง คอยสบถ คอยกระทุ้งด้วยปืนของพวกเขา เสียงกรีดร้องดังขึ้นจากตรงกลางของตู้รถแต่กระนั้นการเบียดเสียดก็ยิ่งเพิ่มขึ้น พอผู้หญิงแปดสิบคนถูกยัดเข้ามาข้างในแล้วเท่านั้นประตูจึงปิดดังโครมและเราได้ยินเสียงสลักเหล็กถูกดันให้เข้าที่

พวกผู้หญิงกำลังสะอึกสะอื้นและหลายคนเป็นลมไปแล้ว แม้ว่าในฝูงชนที่เบียดเสียดกันแน่นนั้นพวกเธอยังยืนตรงอยู่ พอเมื่อดูเหมือนจะแน่นอนว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ตรงกลางจะต้องขาดอากาศหายใจหรือถูกเหยียบจนตาย พวกเราก็หาทางคิดระบบหนึ่งขึ้นมา ซึ่งโดยการกึ่งนั่งกึ่งนอนโดยเอาขาของเราเกี่ยวรอบกันและกันเหมือนเหล่าสมาชิกของทีมเลื่อนหิมะ เราก็สามารถนั่งลงบนพื้นของตู้รถได้

“เธอรู้ไหมว่าฉันขอบคุณพระเจ้าเรื่องอะไร?” เสียงอันอ่อนโยนของเบ็ทส์ทำให้ฉันตกใจในการเบียดเสียดกันแน่นนั้น “ฉันขอบคุณพระเจ้าที่คุณพ่ออยู่ในสวรรค์แล้ววันนี้!”

คุณพ่อ ใช่แล้ว! โอ พ่อคะ หนูคงจะร้องไห้เพราะพ่อหนักขนาดไหนกันหนอ?

แสงแดดอุ่น ๆ สาดลงมาบนรถไฟที่ไม่ขยับ อุณหภูมิในตู้รถที่แออัดนั้นเพิ่มสูงขึ้น อากาศเริ่มอับ ด้านข้างฉันใครสักคนกำลังออกแรงดึงตะปูตัวหนึ่งในไม้โบราณนั้นของผนังตู้รถ ในที่สุดมันก็หลุดออกมา ด้วยปลายแหลมนั้น เธอเริ่มหาทางแซะรูนั้นให้กว้างกว่าเดิม คนอื่น ๆ ที่อยู่ด้านข้างรับแนวคิดนั้นไปปฏิบัติและผ่านไปสักพักเสียงหวีดอันเปี่ยมสุขของอากาศข้างนอกก็เริ่มไหลเวียนรอบตัวเรา

ผ่านไปหลายชั่วโมงก่อนที่รถไฟนั้นจะช้าลงอย่างฉับพลันและเริ่มขยับ มันหยุดอีกเกือบจะในทันที จากนั้นก็คลานไปข้างหน้าอีก ตลอดช่วงที่เหลือของวันนั้นและผ่านเข้าตอนกลางคืนมันเป็นเหมือนเดิม หยุด เริ่ม กระแทก กระชาก ครั้นพอถึงตาฉันที่รูอากาศนั้น ฉันก็เห็นในแสงจันทร์พวกคนงานรถไฟกำลังถือรางรถไฟที่ปิด

เป็นเกลียวยาวขนาดหนึ่ง รางรถไฟข้างหน้าคงถูกทำลายแล้ว ฉันส่งข่าวต่อ ไม่น่าพวกเขาจะซ่อมรางพวกนั้น
ไม่ได้ ไม่น่าเราอาจจะยังอยู่ในฮอลแลนด์เมื่อการปลดแอกนั้นมาถึง

หน้าผากของเบ็ทซีร้อนเมื่อฉันเอามือไปสัมผัส สาว “ไฟแดง” คนนั้นที่ฉันเอาตัวไปอยู่ระหว่างขาของ
เธอบีบตัวเธอให้หมอบลงแน่นกว่าเดิมเพื่อที่เบ็ทซีจะนอนเกือบแบนราบได้บนตักของฉัน ฉันก็จับเช่นกัน เป็น
พัก ๆ หัวของฉันอยู่บนไหล่ของสาวที่เป็นมิตรคนนั้นที่อยู่ข้างหลังเรา ครั้งหนึ่งฉันฝันว่ากำลังเกิดพายุ ฉันได้ยิน
เสียงลูกเห็บบนหน้าต่างด้านหน้าของทันต์แจนส์ ฉันลืมตา ลูกเห็บกำลังตกอยู่จริง ๆ ฉันได้ยินเสียงมันกระทบ
ด้านข้างของตู้รถ

ทุกคนตื่นแล้วตอนนี้และพูดคุยกัน ลูกเห็บอีกระลอกใหญ่ และจากนั้นเราได้ยินเสียงกระหน่ำยิงของ
ปืนกลจากหลังคาของรถไฟ

“นี่มันกระสุนปืน!” ใครสักคนตะโกน “พวกเขา กำลังโจมตีรถไฟขบวนนี้”

เราได้ยินเสียงเหมือนหินก้อนเล็ก ๆ อีกที่ปะทะผนังตู้รถ และเสียงปืนกลหลายกระบอกตอบกลับ ราช
วงศ์บริเตนมาถึงเราแล้วในที่สุดหรือ? เสียงปืนจางหายไป นานหนึ่งชั่วโมงรถไฟนั้นจอดนิ่งสนิท จากนั้นพวกเรา
ก็คลานไปข้างหน้าอย่างช้า ๆ

พอถึงรุ่งสางใครสักคนร้องบอกว่าเรากำลังผ่านเข้าในเมืองชายแดนชื่อว่าเอมเมอร์ริช

เรามมาถึงในประเทศเยอรมนีแล้ว

ราเวนสบรูค

นานอีกสองวันอันแสนเหลือเชื่อและอีกสองคืนพวกเขาถูกกวาดต้อนลึกลงเรื่อย ๆ เข้าไปในดินแดนแห่งความกลัวของพวกเขา ขนมหึ่งหนึ่งก้อนถูกส่งผ่านจากมือหนึ่งไปอีกมือเป็นครั้งคราว แต่ไม่มีการจัดเตรียมแม้กระทั่งในระดับบื้องต้นที่สุดด้วยซ้ำสำหรับการขับถ่ายและอากาศในตู้รถนั้นก็รูปแบบที่น้อยคนจะกินลง

และที่เล็กลงน้อย น่ากลัวยิ่งกว่าการบดขยี้ของหลายร่างและความสกปรก ความหมกมุ่นเดียวคือ: การหาอะไรดีมี สองหรือสามหนเมื่อรถไฟนั้นหยุด ประตุนั้นก็เลื่อนเปิดไม่กี่นิ้วและน้ำถังหนึ่งถูกส่งเข้ามา แต่พวกเราได้กลายเป็นเหมือนสัตว์ ไม่รู้จักแผนการหรือระบบใด ๆ แล้ว คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้ประตูก็ได้เข้าไปทั้งหมด

ในที่สุด เข้าของวันที่สี่ รถไฟนั้นก็หยุดอีกและประตุนั้นถูกเปิดจนสุด เหมือนพวกเด็กทารก ที่คลานไปบนมือและเข่า พวกเรากลานไปที่ช่องเปิดนั้นและหย่อนตัวลงไปทางด้านข้างตู้รถ เบื้องหน้าเราคือทะเลสาบสีฟ้าที่กำลังยืมให้ อีกปากที่อยู่ไกลออกไป ท่ามกลางหมุ่ต้นมะเดื่อ ยอดสูงของโบสถ์สีขาวปรากฏให้เห็น

พวกนักโทษที่แข็งแรงกว่าตักน้ำหลายถังมาจากทะเลสาบ พวกเรานั่งผ่านทางริมฝีปากที่แตกและบวมฉิ่ง รถไฟนั้นลั่นลง ตู้รถเหล่านั้นที่ชนพวกผู้ชายมาหายไปแล้ว มีแค่ทหารหยิบมือหนึ่ง-บางคนในพวกเขาดูอายุไม่เกินสิบห้า-อยู่ที่นั่นเพื่อเฝ้าผู้หญิงนับพันคน ไม่ต้องใช้ทหารมากกว่านี้หรอก เราแทบจะเดินไม่ไหวเลย ไม่ต้องพูดถึงการขัดขึ้นด้วยซ้ำ

ผ่านไปสักพักพวกเขาก็ให้เราตั้งแถวแบบกระจัดกระจายและสั่งให้พวกเราเดินแถวไป เป็นระยะทางหนึ่งไมล์ถนนเส้นนั้นทอดยาวไปตามฝั่งของทะเลสาบนั้น จากนั้นก็จากมันไปเพื่อไต่ขึ้นเนินเขาลูกหนึ่ง ฉันสงสัยว่าเบ็ทซึ่งจะเดินขึ้นไปถึงยอดเนินไหวไหม แต่ภาพของต้นไม้หลายต้นและท้องฟ้าดูเหมือนจะฟื้นใจเธอขึ้นใหม่แล้วและเธอพยุงฉันมากพอ ๆ กับที่ฉันพยุงเธอ เราเดินผ่านผู้คนในท้องถิ่นจำนวนหนึ่งที่เดินเท้าและอยู่ในเกวียนที่ใช้ม้าลาก พวกเด็ก ๆ ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันอัศจรรย์ใจมากเป็นพิเศษ พวกเขาแก้มชมพูและสุขภาพดี พวกเขาจ้องตาฉันกลับด้วยความสนใจแบบตาโต อย่างไรก็ตาม ฉันสังเกตเห็นว่าพวกผู้ใหญ่ไม่ได้มองมาที่เราแต่หันศีรษะของตนไปเสียขณะที่พวกเราเดินเข้าไปใกล้

จากยอดเนินเขานั้นเราเห็นมัน เหมือนแผลเป็นอันบ่อเริ่มบนภูมิทัศน์เซอร์มันส์เขียว เมืองใหญ่ที่มีโรงนอนสีเทาเตี้ย ๆ ซึ่งถูกล้อมรอบโดยกำแพงคอนกรีตที่มีหอเฝ้ายามโผล่ขึ้นเป็นระยะ ๆ ในใจกลางนั้น ปล่องควันสีเหลี่ยมจตุรัสอันหนึ่งปล่อยควันสีเทาเร็วขึ้นสู่ท้องฟ้าสีฟ้า

“ราเวนสบรูค!”

เหมือนคำสาปแช่งที่ถูกกระซิบ คำนั้นส่งต่อกลับไปตามแถวเหล่านั้น นี่เป็นคำจำกัดทั้งของพวกเขาผู้หญิงที่เลื่องชื่อซึ่งชื่อของมันเราเคยได้ยินด้วยซ้ำในฮาร์เลม ตึกคอนกรีตอันเตี้ยหลังนั้น ควันนั้นที่หายไปแสงแดดจ้า-ไม่! ฉันไม่ยอมมองมันหรอก! ขณะที่เบ็ทซ์และฉันโซเซลงเนินเขานั้น ฉันรู้สึกพระคัมภีร์กระทบระหว่างกระดูกสะบักของฉัน ขาวดีของพระเจ้า พระองค์ได้ตรัสข่าวประเสริฐนั้นแก่โลกนี้ใช่ไหม?

ตอนนี้พวกเราอยู่ใกล้พอที่จะเห็นรูปหัวกะโหลกและกระดูกไขว้แปะติดอยู่เป็นระยะ ๆ บนกำแพง เหล่านั้นเพื่อเตือนเกี่ยวกับลวดไฟฟ้าที่ติดอยู่ตลอดแนวบนสุด ประตูเหล็กขนาดมหึมาสองบานเหยียดเข้ามาใน เรา เดินแถวไประหว่างประตูนั้น โรงนอนสี่เทาซีเก้าหลายเอเคอร์เหยียดยาวเบื้องหน้าเรา ข้างในกำแพงนั้นมีหัว ก้อนน้ำสูงเท่าเอวเรียงเป็นแถว เราพุ่งไปหาหัวก้อนเหล่านั้น ยื่นมือ แชน ขา กระทั่งศีรษะ ไปอยู่ใต้สายน้ำเหล่านั้น ล้างกลิ่นเหม็นของตุรตุไฟออกไป ยามผู้หญิงหน่วยหนึ่งในชุดเครื่องแบบน้ำเงินเข้มรีบวิ่งมาที่เรา ฉุดลาก และตะโกน เหยียดผมสั้นแข็งของพวกเธอไปมา

สุดท้ายพวกนางก็ขับไล่พวกเราให้ถอยไปจากก้อนน้ำเหล่านั้นและต้อนเราลงไปที่ถนนใหญ่เส้นหนึ่ง ระหว่างโรงนอน ค่ายนี้ดูเหมือนมีนันทิมยิ่งกว่าค่ายที่เราจากมาเสียอีก อย่างน้อยในการเดินแถวไปรอบวงจรั เรา ก็ได้เห็นทุ่งนาและป่าไม้ ที่นี้มองไปทางไหนก็ไปสุดที่สิ่งกีดขวางคอนกรีตเดียวกัน ค่ายแห่งนี้ตั้งอยู่ในหุบเขา กว้างใหญ่ที่มนุษย์ทำขึ้นซึ่งสูงขึ้นทุกด้านไปบรรจบกับกำแพงตั้งตระหง่านเหล่านั้นที่มีลวดติดอยู่บนสุด

สุดท้ายเราก็หยุดเดิน ตรงหน้าเรามีหลังคาเตี้ยที่ผ้าใบขนาดใหญ่-ไม่มีด้านข้าง-ปกคลุมพื้นดินที่ปูด้วย ฟางขนาดหนึ่งเอเคอร์หรือมากกว่านั้น เบ็ชชีกับฉันทพบจุด ๆ หนึ่งบนขอบของพื้นที่นี้และนั่งลงด้วยใจ ขอบพระคุณ ทันใดนั้นเราก็ต้องลุกขึ้นยืนอีก เห็บเหา! ฟางนั้นเต็มไปด้วยเห็บเหาจริง ๆ เรายืนอยู่สักครู่หนึ่ง มือกำผ้าห่มและปลอกหมอนเหล่านั้นให้ห่างจากพื้นดินที่เต็มไปด้วยเห็บเหา แต่ในที่สุดเราก็กำผ้าห่มของเรา ทับฟางที่มีเห็บเหายั่วเยี้ยและนั่งไปบนผ้าห่มสองผืนนั้น

นักโทษบางคนพกกรรไกรมาด้วยจากวงจรั: ทุกที่ภายใต้เต็นท์หลังใหญ่นั้นพวกผู้หญิงกำลังตัดผมให้กัน และกัน กรรไกรอันหนึ่งถูกส่งต่อมาให้เรา แนนอนว่าเราต้องทำแบบเดียวกัน ผมยาวเป็นความโง่เขลาในสถานที่แบบนี้ แต่ขณะที่ฉันทัดผมลอนสีน้ำตาลของเบ็ชชี ฉันทก็ร้องไห้

พอใกล้เย็นมีเสียงอีกทีที่ปลายด้านหนึ่งของเต็นท์หลังนั้น ทหารยามหน่วย S. S. แถวหนึ่งกำลัง เคลื่อนที่ในแนวขวางของเต็นท์ ขับไล่พวกผู้หญิงออกไปจากใต้ผ้าใบนั้น เราลุกขึ้นยืนแบบลนลานและคว้า ผ้าห่มของเราขึ้นมาขณะที่พวกเขาเดินเข้ามาทางพวกเรา อาจเป็นระยะหนึ่งร้อยหลาเลยเต็นท์นั้นไปการไล่ล่าก็ สิ้นสุดลง เรายืนแบบเก้อ ๆ กัง ๆ ไม่แน่ใจว่าจะทำอะไร นักโทษกลุ่มใหม่มาถึงแล้วหรือเหตุผลใดก็ตามที่เราถูก ไล่ออกมาจากเต็นท์ ไม่มีใครรู้ พวกผู้หญิงเริ่มเอาผ้าห่มของตนมาปูบนพื้นดินแข็งที่มีซี้เก้า เบ็ชชีกับฉันทค่อย ๆ เข้าใจว่าเราจะต้องค้างคืนอยู่ตรงที่ ๆ เรายืนอยู่ตรงนี้ เราวางผ้าห่มของฉันทบนพื้นดิน เหยียดตัวนอนข้างกัน และดึงผ้าห่มของเรามาคลุมตัวเรา

“ราตรีมืดมิดและข้าอยู่ไกลจากบ้าน...” เสียงโซปราโนอันไพเราะของเบ็ชชีถูกร้องตามโดยหลายเสียง รอบตัวเรา “ขอพระองค์ทรงโปรดนำข้าต่อไป..”

เราถูกปลุกให้ตื่นช่วงเวลาหนึ่งกลางดึกโดยเสียงฟ้าร้องและฝนที่เทกระหน่ำ ผ้าห่มเหล่านั้นเปียกโชก และน้ำรวมตัวเป็นแอ่งข้างใต้เรา ในตอนเช้าสนามหญ้านั้นเป็นหนองน้ำเปียกชุ่มขนาดใหญ่: มือ เสื้อผ้า และ ใบหน้าดำเพราะโคลนซี้เก้า

เรากำลังบิดน้ำออกจากผ้าห่มของเราเมื่อมีคำสั่งให้ต่อแถวเพื่อรับกาแฟ มันไม่ใช่กาแฟแต่เป็น ของเหลวใส ๆ ที่มีสีคล้ายกาแฟ และเราซาบซึ้งใจที่ได้รับมันขณะที่เราเดินย่ำสองแถวผ่านคริวสนามชั่วคราว มี

ขนมปังดำแผ่นหนึ่งสำหรับนักโทษแต่ละคนด้วย จากนั้นก็ไม่มีอะไรอีกจนกระทั่งเราได้รับชุดหัวผักกาดที่พีหนึ่งและมันฝรั่งต้มเล็ก ๆ หัวหนึ่งในตอนบ่าย

ในระหว่างนั้นเราถูกสั่งให้ยืนแถวตัวตรงบนพื้นดินสวนสนามที่เปียกและนั่นที่เราใช้เป็นที่พักนอนเมื่อคืน เราอยู่ใกล้กับขอบด้านหนึ่งของค่ายหลังใหญ่ตรงนี้ ใกล้พอกับกำแพงชั้นนอกที่จะเห็นลวดไฟฟ้าสามแถวที่ทอดยาวตลอดแนวบนสุดนั้น เราใช้เวลาสองวันเต็ม ๆ ในลักษณะนี้ เหยียดตัวนอนคืนที่สองอีกครั้งที่ ๆ เรายืนฝืนไม่ตกอีกแต่พื้นดินและผ้าห่มยังเปียกชื้นอยู่ดี เบ็ชี่เริ่มโอ ฉันทยิบเสือกกันหนาวสีน้ำเงินของนอลลือออกมาจากปลอกหมอนของฉัน เอามันพันรอบตัวเธอและให้เธอทานน้ำมันวิตามินสองสามหยด แต่พอถึงตอนเช้าเธอก็เป็นตะคริวในลำไส้อย่างแสนเจ็บปวด หลายครั้งหลายหนตลอดวันที่สองนั้นเธอต้องขออนุญาตจากผู้เฝ้าดูแลหญิงที่อดทนไม่ไหวที่หัวแถวของเราเพื่อจะไปยังคูที่ใช้เป็นสุขา

มันเป็นคืนที่สามขณะที่เรากำลังเตรียมพร้อมที่จะนอนลงอีกใต้ฝืนฟ้าเมื่อคำสั่งมาให้รายงานตัวต่อศูนย์ดำเนินการสำหรับพวกที่มาใหม่ การเดินแถวนานสิบนาที่นำเรามาถึงอาคารหลังนั้น เราค่อย ๆ เดินไปตามระเบียบหนึ่งเข้าสู่ห้องต้อนรับขนาดมหึมา และที่นั่นภายใต้หลอดไฟติดเพดานที่สาดแสงลงมา เราเห็นภาพที่ชวนหดหู่ เมื่อผู้หญิงแต่ละคนไปถึงโต๊ะตัวหนึ่งที่มีเจ้าหน้าที่บางคนนั่งอยู่ เธอก็ต้องวางผ้าห่มของเธอปลอกหมอน และสิ่งอื่นใดก็ตามที่เธอพกมาลงบนสิ่งของเหล่านี้ที่กองสูงชันเรื่อย ๆ ต่อไปอีกสองสามโต๊ะเธอต้องถอดเสื้อผ้าทุกชิ้น โยนพวกมันลงบนกองที่สอง และเดินเปลือยผ่านการจ้องมองของพวกผู้ชายหน่วย S. S. เป็นโหลเข้าไปในห้องอาบน้ำ พอออกมาจากห้องอาบน้ำเธอก็สวมแค่ชุดนักโทษบาง ๆ และรองเท้าคู่หนึ่ง ไม่มากไปกว่านั้น

แต่เบ็ชี่ต้องการเสื้อกันหนาวตัวนั้น! เธอต้องการวิตามินเหล่านั้น! เหนือสิ่งอื่นใด เราต้องการพระคัมภีร์ของเรา เราจะอยู่ในสถานที่แห่งนี้ได้อย่างไรโดยไม่มีมัน? แต่ฉันทจะเอามันผ่านสายตาที่จับจ้องเยอะขนาดนั้นได้อย่างไรโดยที่ไม่มีเสื้อคลุมยาว ๆ ปกปิดมัน?

เราเกือบถึงโต๊ะตัวแรกแล้ว ฉันทเอามือควานอย่างจนตรอกในปลอกหมอนของฉัน ดึงขวดวิตามินนั้นออกมา และมีอกำพวกมันไว้แน่น เราหย่อนข้าวของอื่น ๆ อย่างลังเลใจลงบนกองนั้นที่เริ่มกลายเป็นภูเขาสูงหนึ่งอย่างรวดเร็ว “พระเจ้าคะ” ฉันทอธิษฐาน “พระองค์ประทานหนังสืออันมีค่าเล่มนี้ให้แก่เรา พระองค์ทรงซ่อนมันไว้ได้ผ่านจุดตรวจและการตรวจตราทั้งหลาย พระองค์ทรงใช้มันมาแล้วหลายต่อหลาย-”

ฉันทรู้สึกว่าเบ็ชี่เข้ามาชนฉันทและมองไปที่เธอด้วยความตกใจ ใบหน้าของเธอขาวซีด ริมฝีปากของเธอกดแน่นเข้าด้วยกัน ยามคนหนึ่งกำลังเดินผ่านมา ฉันทขอร้องเขาในภาษาเยอรมันให้บอกทางไปสุขาแก่เรา แค่อำเลียงที่เดียว เขาก็กระตุกหัวของเขาไปยังทิศทางของห้องอาบน้ำ

เบ็ชี่กับฉันทก้าวออกนอกแถวอย่างเหนียวอายและเดินไปที่ประตูของห้องใหญ่นั้นที่มีกลิ่นชื้น ซึ่งมีหัวก๊อกรน้ำเหนือศีรษะติดอยู่เป็นแถว มันว่างคน รอรับผู้หญิงชุดถัดไปอีกห้าสิบคนที่เปลือยเปล่าและหนาวสั่น

“ได้โปรดเถิดคะ” ฉันทกล่าวแก่ชายหน่วย S. S. ที่เฝ้าประตู “สุขาอยู่ไหนคะ?”

เขาไม่มองมาที่ฉันทเช่นกัน “ใช้รู้ระบายน้ำพวกนั้นสิ!” เขาตวาด และเมื่อเราก้าวเข้าไปข้างใน เขาก็ปิดประตูโครมไล่หลังเรา เรายืนอยู่แค่สองคนในห้องนั้นซึ่งในอีกไม่กี่นาทีต่อมาเราคงต้องกลับไปโดยไม่มีเสื้อผ้าห่ม

หลังของเราด้วยซ้ำ นี่มีชุดนักโทษที่เราจะต้องสวมใส่ กองสูงด้านในประตูนี้พอดี จากด้านหน้าและด้านหลังของ แต่ละชุดที่คงจะเป็นชุดปกติได้มีตัว X ขนาดใหญ่ตัวหนึ่งถูกตัดออกไปแล้วและถูกแทนที่ด้วยผ้าอีกสี

และจากนั้นเราก็เห็นสิ่งอื่นอีก ถูกเรียงซ้อนกันอยู่ในมุมไกลสุด ม้านั่งไม้เก่า ๆ กองหนึ่ง พวกมันมีเมือก และขึ้นรา มีฝูงแมลงสาบไต่ยั่วเย้ย แต่สำหรับฉันพวกมันดูเหมือนเป็นเครื่องเรือนแห่งสวรรค์เองเลย

“เสื่อกันหนาว! ถอดเสื่อกันหนาวออกเร็ว!” ฉันทกระซิบบอก มือไล่คลำสายรัดที่คอของฉัน เบ็ทซี่ยื่น เสื่อนั้นให้ฉัน และทันใดนั้นฉันก็เอามันมาห่อรอบพระคัมภีร์และขวดวิตามินนั้นและยัดห่อผ้าที่มีค่านั้นไว้หลัง ม้านั่งเหล่านั้น

และดังนั้นเมื่อเราถูกต้อนเข้าไปในห้องนั้นในอีกสิบนาทีต่อมา เราไม่ได้ยากจน แต่มั่งมี มั่งมีในหลัก ฐานใหม่นี้ของการดูแลของพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าของแม่กระทั่งราเวนสบรูค

เราเียนอยู่ข้างใต้หัวกอกเหล่านั้นตราบไคที่สายน้ำเย็นเฉียบยังไหลออกมา รู้สึกมันทำให้ผิวหนังที่ถูก เรือดไรด์กัดกินของเราอ่อนนุ่ม จากนั้นเราก็กระจุกตัวกันตัวเปียกน้ำหยดรอบกองชุดนักโทษ หยิบชุดเหล่านั้นขึ้นมา ส่งต่อไปรอบ ๆ มองหาตัวที่น่าจะใส่ได้พอดี ฉันทเจอชุดเสื้อแขนยาวหลวม ๆ ชุดหนึ่งสำหรับเบ็ทซี่ที่น่าจะ คลุมเสื่อกันหนาวสีน้ำเงินนั้นได้เมื่อเธอจะมีโอกาสหยิบมันมาสวม ฉันทกระดิกตัวเข้าไปในอีกชุดสำหรับตัวเอง จาก นั้นก็เอ้อมไปด้านหลังม้านั่งเหล่านั้นและยัดห่อผ้าเล็ก ๆ นั้นไว้ข้างในคอเสื้ออย่างรวดเร็ว

มันพูดไปจนคุณน่าจะมองเห็นได้จากอีกฟากของตลาดโกธมาร์คท์ ฉันทริตมันให้เรียบมากที่สุดเท่าที่ ทำได้ กดมันลงไป มัดเสื่อกันหนาวนั้นไว้รอบเอวของฉัน แต่ไม่มีทางที่จะปิดบังมันได้จริงภายใต้ชุดผ้าฝ้ายบาง ๆ นั้น และตลอดเวลานั้นฉันมีความรู้สึกเหลือเชื่อว่ามันไม่สำคัญหรอก ว่านี่ไม่ใช่ธูระของฉัน แต่เป็นธูระของ พระเจ้า ว่าทั้งหมดที่ฉันต้องทำคือเดินตรงไปข้างหน้า

ขณะที่เราเดินแถวกลับออกไปทางประตูห้องอาบน้ำ พวกชายหน่วย S. S. ก็เอามือของพวกเขาลูบตัว นักโทษทุกคน ทั้งด้านหน้า ด้านหลัง และด้านข้าง ผู้หญิงคนที่อยู่หน้าฉันถูกตรวจค้นสามหน ด้านหลังฉันเบ็ทซี่ ถูกตรวจค้น ไม่มีมือใดแตะต้องฉัน

ที่ประตูทางออกของอาคารนั้นมีบททดสอบที่สอง ยามผู้หญิงแถวหนึ่งที่ตรวจสอบนักโทษแต่ละคนอีก ฉันทเดินช้าลงขณะที่ฉันเข้าไปใกล้พวกนาง แต่ เออฟีเซเฮอริน ที่คุมแถวอยู่ดันฉันอย่างแรงที่บ่า “เดินไปสิ! แก ทำให้แถวเดินช้าอยู่นะ!”

และดังนั้นเบ็ทซี่กับฉันจึงมาถึงในโรงนอน 8 ในเช้าตรู่ของวันนั้น ไม่เพียงนำพระคัมภีร์ติดตัวมาด้วย แต่ความรู้ใหม่เกี่ยวกับฤทธิเดชของพระองค์ผู้ซึ่งพระคัมภีร์เป็นเรื่องราวของพระองค์ด้วย มีผู้หญิงสามคนนอน หลับอยู่แล้วในเตียงที่ถูกกำหนดให้พวกเรา พวกนางเปิดช่องให้พวกเราอย่างดีที่สุดที่พวกนางทำได้แต่พวกนั้น ลาดเตียงและฉันทไกลตกพื้นอยู่เรื่อย สูดท้ายพวกเราห้าคนก็นอนขวางเตียงนั้นและจัดวางไหล่และข้อศอก ผ้าห่มนั้นก็เก่าจนหมดชนแล้วเมื่อเทียบกับผืนเหล่านั้นที่เรายอมเสียไป แต่อย่างน้อยการอยู่กันแออัดก็ช่วยให้ เราบออุ่น เบ็ทซี่สวมเสื่อกันหนาวสีน้ำเงินนั้นไว้ข้างใต้ชุดแขนยาวของเธอและนอนอยู่ตรงกลางระหว่างฉันกับ คนอื่น ๆ การสิ้นเทาของเธอค่อย ๆ จางหายไป และเธอนอนหลับ ฉันทนอนตื่นอยู่นานต่อไปสักพัก ฝ้ามองไฟ คันทาดวงหนึ่งที่กวาดไปทั่วกำแพงด้านหลังเป็นเส้นโค้งยาว ๆ เป็นระยะ ๆ ได้ยินเสียงเรียกไกลลิบ ๆ ของพวก

ทหารที่เดินตรวจตรากำแพงเหล่านั้น

การขานซื้อตอนเช้าที่ราเวนสบูร์กมาเร็วกว่าที่วุจท์ครึ่งชั่วโมง ก่อนถึง 4:30 น. เราก็ต้องไปยืนอยู่ข้างนอกแล้วในความหนาวเย็นดำมืดก่อนรุ่งสาง ยืนแถวตัวตรงเป็นกลุ่มสี่เหลี่ยมจตุรัสกลุ่มละหนึ่งร้อยคน กว้างสิบคน ลึกสิบคน บางครั้งหลังผ่านไปหลายชั่วโมงของการทำแบบนี้ เราก็จะได้ร่มเงาของโรงนอนเหล่านั้นเพียงเพื่อจะได้ยินเสียงนกหวีด

“ทุกคนออกไป! ไปตั้งแถวขานซื้อ!”

โรงนอน 8 อยู่ในเขตกักกัน ถัดจากเราไป-อาจเพื่อเป็นคำเตือนแบบจงใจแก่พวกที่มาใหม่-มีโรงนอนสำหรับการลงโทษตั้งอยู่หลายหลัง จากที่นั่นตลอดทั้งวันและบ่อยครั้งยาวไปจนถึงกลางคืน มีเสียงเหล่านั้นของนรกเองดังออกมา พวกมันไม่ใช่เสียงของความโมโห หรือของอารมณ์แบบใดของมนุษย์ แต่เป็นเสียงของความโหดเหี้ยมที่ถูกแยกออกมาทั้งหมด: เสียงทุบตีที่ฟาดลงมาเป็นจังหวะต่อเนื่อง เสียงกรีดร้องที่ตามเข้าจังหวะ เราจะยืนอยู่ในแถวลึกสิบคนของเราพร้อมกับมือที่สั่นเทาของเราอยู่ข้างลำตัวเรา โหยหาที่จะเอามือทั้งสองนั้นมาปิดหูของเรา เพื่อทำให้เสียงเหล่านั้นยุติเสียที

พื้นที่ที่เล็กแถวเราก็จะแห่กันเข้าประตูโรงนอน 8 เขยิบสันเท้าของกันและกันในความขวนขวายของเราที่จะเข้าไปข้างใน ที่จะหดโลกกลับมาสู่สัดส่วนที่เข้าใจได้

มันเริ่มยากมากขึ้นเรื่อย ๆ แม้กระทั่งภายในผนังทั้งสี่ด้านนี้ก็ยังมีความระทมทุกข์มากเกินไป การทนทุกข์ที่ดูเหมือนไร้จุดหมายมากเกินไป ทุกวันบางสิ่งอื่นก็ดูไม่เข้าท่า บางสิ่งอื่นเริ่มหนักเกินไป พระองค์จะแบกนี้ด้วยไหม พระเยซูเจ้าข้า?

แต่เมื่ออย่างอื่นที่เหลือของโลกเริ่มแปลกประหลาดมากขึ้น สิ่งหนึ่งก็เริ่มชัดเจนมากขึ้นเรื่อย ๆ และนั่นคือเหตุผลที่เราสองคนมาอยู่ที่นี่ เหตุใดคนอื่น ๆ ถึงต้องทนทุกข์ เราไม่ทราบ สำหรับพวกเรา ตั้งแต่เช้าจนถึงเวลาดับไฟ เมื่อใดก็ตามที่เราไม่ได้ไปตั้งแถวเพื่อขานซื้อ พระคัมภีร์ของเราก็เป็นศูนย์กลางแห่งวงกลมที่ขยายออกตลอดของความช่วยเหลือและความหวัง เหมือนพวกคนจรจัดที่มากระจุกตัวกันรอบกองไฟที่ลุกโชน เรามีมารวมตัวกันรอบพระคัมภีร์ เปิดใจของเราเพื่อรับความอบอุ่นและความสว่างของพระคัมภีร์ ยิ่งคำคืนรอบตัวเรามีมืดทึบมากขึ้นเท่าไร พระวจนะของพระเจ้าก็ลุกโชนสว่างจ้าและเป็นความจริงมากขึ้นและงดงามมากขึ้นเท่านั้น “แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพล่ภัย หรือการถูกคุมขังหรือ... แต่ไว้ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย”

ฉันชอบมองไปรอบตัวเราขณะที่ बैठที่อ่าน ฝ้ามองความสว่างนั้นกระโจนจากใบหน้าไปใบหน้า นั่นยิ่งกว่าผู้พิชิต...มันไม่ใช่ความปรารถนา มันเป็นข้อเท็จจริง เรายุ่จักมัน เรามีประสบการณ์กับมันแบบนาทีต่อนาที-ยากจน ถูกเกลียดชัง หิวโหย เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิต ไม่ใช่ “เราจะเป็น” เราเป็นอยู่แล้ว! ชีวิตในราเวนสบูร์กเกิดขึ้นบนสองระดับที่แยกจากกัน อยู่ร่วมกันไม่ได้ ชีวิตหนึ่งเป็นชีวิตภายนอกที่เฝ้าสังเกตได้ ทวีความเลวร้ายมากขึ้นทุกวัน อีกชีวิตที่เหลือ คือชีวิตที่เราดำเนินกับพระเจ้า ดีขึ้นทุกวัน ความจริงซ้อนความจริง ส่งราก็

ซ็อนส่งาราคี

บางครั้งฉันก็ชอบหยิบพระคัมภีร์ออกมาจากถุงเล็ก ๆ ของมันด้วยมือที่สั่นเทา มันเริ่มลึกลับมากเหลือเกินสำหรับฉันแล้ว มันเป็นของใหม่ มันเพิ่งถูกเขียน บางครั้งฉันก็อึดจรรยาใจที่หมักนั้นแห้งไปแล้ว ฉันเคยเชื่อพระคัมภีร์เสมอมา แต่การอ่านมันตอนนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับความเชื่อ มันเป็นเพียงคำพรรณนาเกี่ยวกับวิธีที่สิ่งต่าง ๆ เป็น-เกี่ยวกับบรอกและสวรรค์ เกี่ยวกับว่ามนุษย์ทำตัวอย่างไรและพระเจ้าทรงกระทำกิจอย่างไร ฉันเคยอ่านเป็นพันรอบแล้วเรื่องราวเกี่ยวกับการจับกุมพระเยซู-การที่พวกทหารได้ตบพระพักตร์พระองค์ หัวเราะเยาะพระองค์ เอาเส้เขี่ยนพระองค์ บัดนี้สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเช่นนั้นมันมีหลายใบหน้าและหลายเสียงพูด

วันศุกร์-การเหยียดหยามที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ ของการตรวจสอบทางการแพทย์ ระเบียบโรงพยาบาลที่เราอยู่อยุในนั้นไม่มีเครื่องทำความร้อน และความหนาวเย็นช่วงฤดูใบไม้ร่วงก็เริ่มฝังตัวในกำแพงเหล่านั้นแล้ว เรายังถูกห้ามอยู่เหมือนเดิมไม่ให้กอดอก แต่ต้องตัวตรง มืออยู่ข้างลำตัวตลอดเวลาขณะที่เราเดินเรียงแถวซ้ำ ๆ ผ่านพวกยามที่ยืนเสยยืมเป็นแถว มีความเปลือยเปลือยได้อย่างไรในการเห็นขาที่ผอมเป็นตะเกียบเหล่านี้กับท้องที่ป่องเพราะความหิวโหย ฉันก็ไม่อาจจินตนาการได้จริง ๆ แน่แน่นอนที่ไม่มีภาพที่น่าเวทนามากไปกว่าร่างกายมนุษย์ที่ไม่ได้รับความรักและไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแล และฉันไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องถอดเสื้อผ้าหมดทุกชิ้นด้วย: เมื่อสุดท้ายแล้วเราไปถึงห้องตรวจ คุณหมอคนหนึ่งก็จะมองลงไปในลำคอของแต่ละคน หมออีกคน-น่าจะเป็นหมอฟัน-ก็จะดูที่ฟันของพวกเรา หมอคนที่สามก็ตรวจดูระหว่างนิ้วมือแต่ละนิ้ว และแค่นั้นเอง เราเดินแถวไปตามระเบียบยาว ๆ ที่เหน็บหนาวอีกและหยิบชุดที่ถูกทำเครื่องหมาย X ของเราที่ประตูนั้น

แต่ในเช้าวันหนึ่งของวันเหล่านี้เองขณะที่เรารอคอย ตัวสั่น ในระเบียบนั้น ที่อีกหน้าในพระคัมภีร์กระโจนขึ้นมีชีวิตสำหรับฉัน

พระองค์ทรงห้อยเปลือยเปล่าอยู่บนกางเขนนั้น

ก่อนหน้านั้นฉันไม่รู้-ฉันไม่เคยคิด...ภาพวาดเหล่านั้น รูปกางเขนที่แกะสลักเหล่านั้นแสดงให้เห็นผ้าสักแลบเป็นอย่างน้อย แต่นี่ อยู่ดี ๆ ฉันก็รู้ว่าเป็นความเคารพและความยำเกรงของศิลปิน แต่ โอ-ณ เวลานั้นเองในเช้าวันศุกร์อีกวันนั้น-ไม่มีความเคารพยำเกรงเลย ไม่มากไปกว่าที่ฉันได้เห็นในใบหน้าเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเราตอนนี้

ฉันเอนตัวไปทางเบ็ทซี่ ซึ่งอยู่ข้างหน้าฉันในแถว กระตุกสะบักของเธอโผล่แหลมออกมาและพอมภายใต้ผิวที่กะดากะต่างของเธอ

“เบ็ทซี่ พวกเขาก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์ไปเหมือนกัน”

ด้านหน้าฉัน ฉันได้ยินเสียงอ้าปากค้างเล็กน้อย “โอ คอร์รี่ และฉันไม่เคยขอบคุณพระองค์เลย...”

ทุกวันดวงอาทิตย์ขึ้นช้าลงเล็กน้อย ความเหน็บหนาวใช้เวลานานขึ้นในการไปจากอากาศ มันจะดีขึ้นทุกคนรับประกันทุกคนที่เหลือ เมื่อเราย้ายเข้าไปในโรงนอนถาวร เราจะมีผ้าห่มคนละผืน เพียงนอนของเราเอง เราแต่ละคนระบายความต้องการใหญ่โตที่สุดของตัวเองเข้าไปในภาพนั้น

สำหรับฉันมันคือสถานจำยาที่เบ็ทซี่จะได้ยารักษาสำหรับอาการไอของเธอ “จะมีพยาบาลคนหนึ่งประจำอยู่ที่โรงนอนเหล่านั้น” ฉันกล่าวมันบ่อยครั้งเหลือเกินจนฉันก็เชื่อเองแล้ว ฉันกำลังบริจาคหยดหนึ่งของ

ดาวิตามอนทุกเข้าบนขนมปังดำชั้นของเธอ แต่ขวดเล็ก ๆ นั้นจะใช้ได้อีกนานแค่ไหน? ฉันชอบบอกเธอว่า “โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเธอแบ่งมันไปทั่วอยู่เรื่อยทุกครั้งที่ใครสักคนจาม”

การย้ายไปอยู่ห้องถาวรมาส์ปตาห์ที่สองในเดือนตุลาคม พวกเราถูกสั่งให้เดินแถว หน้ากระดานสิบคนไปตามถนนกว้างเส้นหนึ่งและจากนั้นก็เข้าไปในถนนเส้นแคบ ๆ ของโรงนอนหลายหลัง หลายหนขบวนนั้นต้องหยุดเดินขณะที่มีการอ่านตัวเลขเสียงดัง-ชื่อไม่เคยถูกใช้ที่ราเวนสบูร์คเลย สุดท้ายเลขของเบ็ทซ์กับของฉันก็ถูกเรียก: “นักโทษ 66729, นักโทษ 66730” เราก้าวออกไปนอกแถวพร้อมกับอีกสิบกว่าคนและจ้องไปที่ด้านหน้าสี่เทาขนาดยาวของโรงนอน 28 หน้าต่างของมันครึ่งหนึ่งดูเหมือนจะแตกแล้วและถูกแทนที่ด้วยผ้าซีริวประตูปานหนึ่งที่อยู่ตรงกลางปล่อยให้เราเข้าสู่ห้องขนาดใหญ่ห้องหนึ่งที่มีผู้หญิงสองร้อยคนหรือมากกว่านั้นก้มหน้าก้มตาใช้เข็มถักผ้าอยู่ บนโต๊ะหลายตัวระหว่างพวกเรามีถุงเท้าผ้าขนสัตว์สี่เทาแบบกองทัพกองอยู่หลายกอง

ทั้งสองด้านมีประตูเปิดเข้าไปสู่สองห้องที่มีขนาดใหญ่กว่านี้อีก-ถือว่าเป็นโรงนอนที่มีขนาดใหญ่โตที่สุดเท่าที่เราเคยเห็นมาเลย เบ็ทซ์และฉันเดินตามผู้นำทางนักโทษคนหนึ่งเข้าไปทางประตูที่อยู่ขวามือ เพราะหน้าต่างที่แตกเหล่านั้น ห้องที่กว้างใหญ่นั้นจึงกึ่งมืดกึ่งสว่าง จมูกของเราบอกเราก่อนเลยว่าสถานที่แห่งนั้นสกปรก: ที่ไหนสักแห่งท่อประปาอุดตัน ที่นอนก็เประอะเปื้อนและเหม็นหืน จากนั้นขณะที่สายตาของเราปรับให้เข้ากับควมมืดทึมนั้นเราก็เห็นว่าไม่มีเตียงเดี่ยวเลยสักหลัง แต่มีแผ่นไม้สี่เหลี่ยมจตุรัสขนาดใหญ่เรียงซ้อนกันสูงสามชั้น และถูกปิดอัดเคียงข้างกัน และปลายจรดกันโดยมีแค่ช่องทางเดินแคบ ๆ เป็นครั้งคราวให้ลอดตัวผ่านเท่านั้น

เราเดินแถวตอนเรียงหนึ่งตามผู้นำทางของเราไป-ทางเดินนั้นไม่กว้างพอสำหรับสองคน-คอยขัดขึ้นอาการกลัวที่แคบของแผ่นไม้เรียงสูงเหล่านี้ที่อยู่เหนือเราทุกที่ ห้องขนาดใหญ่โตนั้นแทบจะไม่มีคนอยู่เลย พวกเขาคงออกไปเป็นลูกมือทำงานหลายอย่าง สุดท้ายนางก็ชี้ไปที่ชั้นที่สองในตรงกลางของแถวใหญ่แถวหนึ่ง เพื่อจะเอื้อมถึงมันเราต้องยืนบนระดับล่างสุด ดึงตัวเราขึ้นไป และจากนั้นก็คลานข้ามแผ่นไม้ที่ปูพางอีกสามแผ่นเพื่อจะไปถึงแผ่นที่เราจะต้องแบ่งกันนอนกับ-อีกก็คนล่ะ? ชั้นที่อยู่เหนือเราก็คิดเกินกว่าที่จะให้เรานั่งตัวตรงได้ เราเอนหลัง พยายามต่อสู้กับอาการคลื่นไส้ที่ถ้าโถมเข้าใส่เราจากพางที่ส่งกลิ่นเหม็นนั้น เราได้ยินพวกผู้หญิงที่มาถึงพร้อมกับเราพยายามหาที่ของตัวเองให้เจอ

ทันใดนั้นฉันก็ลุกขึ้นนั่ง หัวของฉันไปชนกับแผ่นไม้ขวางที่อยู่ด้านบน บางสิ่งหยิกขาของฉัน

“ตัวหมัด!” ฉันร้อง “เบ็ทซ์! ที่นี่มีพวกหมัดอยู่เต็มไปหมดเลย!”

เราคลานลนลานข้ามแผ่นไม้ที่อยู่แทรกกลางเหล่านั้น หัวก้มต่ำเพื่อหลีกเลี่ยงการชนอีก หย่อนตัวลงไปที่ทางเดิน และแทรกตัวหาทางไปยังที่ ๆ มีแสงสว่าง

“ตรงนี้! และมีตรงนี้อีกตัว!” ฉันทอดครวญ “เบ็ทซ์! เราจะอยู่ในที่แบบนี้ได้อย่างไร?”

“โปรดสำแดงแก่พวกเราด้วยเถิด โปรดสำแดงแก่พวกเราด้วยเถิดว่าจะต้องทำยังไง” เรอกล่าวแบบเหมือนเป็นข้อเท็จจริงจนฉันต้องใช้เวลาสักครู่ถึงจะรู้ว่าเธอกำลังอธิษฐานอยู่ ความแตกต่างระหว่างการอธิษฐานกับสิ่งอื่นที่เหลือของชีวิตดูเหมือนจะเลือนหายไปมากขึ้นเรื่อย ๆ สำหรับเบ็ทซ์

“คอร์รี่!” เธอกล่าวอย่างตื่นเต้น “พระองค์ทรงให้คำตอบแก่พวกเราแล้ว! ก่อนที่เราได้ทูลขอเสียอีก เหมือนที่พระองค์ทรงทำตลอด! ในพระคัมภีร์เมื่อเช้านี้ ตรงไหนนะ? อ่านตรงส่วนนั้นอีกทีสิ!”

ฉันเหลือบไปมองทางเดินยาวมืด ๆ นั้นเพื่อที่จะแน่ใจว่าไม่มียามโผล่ให้เห็น จากนั้นก็หยิบพระคัมภีร์ ออกมาจากถุงของมัน “มันอยู่ใน 1 เรสะโลนิกา” ฉันบอก เรากำลังจะอ่านจบภาคพันธสัญญาใหม่เป็นรอบที่ สามแล้วตั้งแต่ออกมาจากสเกเวนินกัน ในแสงมัว ๆ นั้น ฉันเปิดหน้ากระดาษ “ตรงนี้ไง: ‘หนูนน้ำใจผู้ที่ท้อใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมีใจดื้อเอาเบาสู้ต่อคนทั้งปวง ระวังให้ต้อยต่ำให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อคนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง...’” ดูเหมือนมันถูกเขียนมาถึงราเวนสบูร์คโดยเฉพาะ

“อ่านต่อสิ” เบ็ทซี่บอก “ยังไม่จบนะ”

“อ้อ ใช่: ‘... และต่อคนทั้งปวงด้วย จงชื่นบานอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์-’”

“นั่นไง คอร์รี่! นั่นแหละคำตอบของพระองค์ ‘จงขอบพระคุณในทุกกรณี!’ นั่นเป็นสิ่งที่เราทำได้ เรา เริ่มต้นได้ตอนนี้เลยในการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับโรงนอนแห่งใหม่นี้!”

ฉันจ้องไปที่เธอ จากนั้นก็มองไปรอบตัวฉันในห้องมืด ๆ ที่มีกลิ่นเหม็นอับนั้น

“เช่นอะไรล่ะ?” ฉันถาม

“เช่นการถูกกำหนดให้มาอยู่ที่นี่ด้วยกันไง”

ฉันกัตรีมฝีปากตัวเอง “โอ้ ใช่ค่ะ พระเยซูเจ้า!”

“เช่นสิ่งที่เธอกำลังถืออยู่ในมือของเธอไง”

ฉันมองลงไปที่พระคัมภีร์เล่มนั้น “ใช่! ขอบคุณพระองค์ค่ะ พระองค์เจ้าข้า ที่ไม่มีการตรวจตอนที่พวก เราเข้ามาที่นี่! ขอบคุณพระองค์ค่ะสำหรับผู้หญิงทุกคน ที่นี่ในห้องนี้ ที่จะได้พบกับพระองค์ในหน้าพระคัมภีร์ เหล่านี้”

“ใช่แล้ว” เบ็ทซี่กล่าว “ขอบคุณพระองค์ค่ะที่มีคนอยู่แออัดที่นี่ เนื่องจากพวกเรายู่กันแน่นจนใกล้ชิด กันขนาดนี้ อีกหลายคนก็จะไต่ยีน!” เธอมองมาที่ฉันอย่างคาดหวัง “คอร์รี่!” เธอกระซิบ

“โอ้ ก็ได้ ๆ ขอบคุณพระองค์ค่ะสำหรับผู้คนมากมายที่นี่ ที่อยู่กันอย่างแออัด เปียกเสียด แน่นเอี้ยด เหม็นอับ จนแทบจะหายใจไม่ออก”

“ขอบคุณพระองค์ค่ะ” เบ็ทซี่กล่าวต่ออย่างสงบนิ่ง “สำหรับตัวหมัดเหล่านี้และสำหรับ-”

ตัวหมัด! นี่มากเกินไปแล้ว “เบ็ทซี่ ไม่มีทางหรอกแม้แต่พระเจ้าที่จะทำให้ฉันสามารถซาบซึ้งใจสำหรับ หมัดสักตัวได้”

“‘จงขอบพระคุณในทุกกรณี’” เธอยกพระคัมภีร์ “ข้อนี้ไม่ได้บอกว่า ‘ในสภาวะการณ์ที่น่าอภินิรมย์’ พวกหมัดเป็นส่วนหนึ่งของสถานที่แห่งนี้ซึ่งเป็นที่ ๆ พระเจ้าให้เราได้อยู่”

และดังนั้นพวกเราจึงยืนอยู่ระหว่างเตียงไม้สูงหลายชั้นและขอบพระคุณสำหรับตัวหมัด แต่คราวนี้ฉัน แน่ใจว่าเบ็ทซี่คิดผิด

พวกเขาเริ่มมาถึงหลัง 6:00 น. ไม่นาน พวกผู้หญิงแห่งโรงนอน 28 ซึ่งเหน็ดเหนื่อย มีคราบเหงื่อ และสกปรกจากการทำงานแบบใช้แรงงานยาวนาน อาคารหลังนั้น เราทราบมาจากเพื่อนร่วมที่นอนเหล่านั้นคนหนึ่ง ได้ถูกออกแบบมาให้รองรับได้สี่ร้อยคน ตอนนี้มีหนึ่งพันสี่ร้อยคนประจำที่นั่นแล้วและจะมีมาถึงเพิ่มขึ้นทุกสัปดาห์ขณะที่ค่ายกักกันหลายแห่งในโปแลนด์ ฝรั่งเศส เบลเยียม ออสเตรีย รวมถึงฮอลแลนด์ต่างอพยพคนมายังใจกลางของเยอรมนี

มีพวกเราเก้าคนที่นอนร่วมกันบนแผ่นไม้สี่เหลี่ยมอันเดียวกัน ซึ่งถูกออกแบบมาสำหรับสี่คน และบางคนบ่นพึมพำเมื่อคนอื่น ๆ ค้นพบว่าพวกเขาจะต้องเปิดช่องให้เบ็ดซี่กับฉันทัน สุขาแปดห้องที่เหม็นหึ่งและล้นเอ่อรับใช้คนทั้งห้องนั้น การจะไปถึงสุขาเหล่านั้นเราต้องคลานไม่เพียงข้ามเหล่าเพื่อนร่วมเตียงของเราแต่ข้ามคนเหล่านั้นที่อยู่บนที่นอนชั้นอื่น ๆ ระหว่างพวกเรากับทางเดินที่ใกล้ที่สุดด้วย ซึ่งเสี่ยงเสมอกับการเพิ่มน้ำหนักมากเกินไปให้แก่แผ่นไม้ที่ยุบตัวแล้วและพังถล่มผู้คนที่อยู่ข้างใต้ มันเกิดขึ้นหลายหน คืนแรกนั้น จากที่ไหนสักแห่งในห้องนั้นจะมีเสียงไม้แตก เสียงกรีดร้อง เสียงร้องไห้แบบเหนื่อยหอบ

แม้ในยามที่แผ่นไม้เหล่านั้นรับน้ำหนักไหว การเคลื่อนที่แบบเล็กน้อยที่สุดบนแผ่นไม้ที่อยู่ชั้นบนก็จะส่งฝุ่นผงและฟางโปรยปรายลงมาบนเหล่าผู้นอนด้านล่าง-ตามด้วยเสียงสบถ่าชุดใหญ่ ในโรงนอน 8 พวกเราส่วนใหญ่เคยเป็นชาวต่างชาติ ที่นี้ไม่มีแม้กระทั่งภาษากลางและท่ามกลางผู้คนที่อดโรยและได้กินน้อย การทะเลาะเบาะแว้งก็ปะทุขึ้นเป็นประจำ

ตอนนี้ก็มีการทะเลาะกันอยู่เมื่อพวกผู้หญิงที่นอนใกล้หน้าต่างมากที่สุดปิดหน้าต่างเหล่านั้นเพื่อกันหนาว ทันใดนั้นหลายเสียงก็เรียกร้องให้เปิดหน้าต่างพวกนั้นอีก การวิวาทกำลังเริ่มขึ้นแล้วทางปากนั้นของห้องเราได้ยินเสียงตะลุมบอน เสียงตบตี เสียงสะอึกสะอื้น

ในความมืดนั้นฉันรู้สึกมือของเบ็ทซี่กุมมือของฉัน “พระเยซูเจ้าคะ” เธอพูดเสียงดัง “โปรดส่งสันติสุขของพระองค์เข้ามาในห้องนี้ด้วยเถิด มีการอธิษฐานน้อยเกินไปจริง ๆ ที่นี่ ผมนั่งเหล่านี้ก็ทราบดี แต่ที่ใดที่พระองค์เสด็จมา พระองค์เจ้าข้า จิตวิญญาณแห่งการวิวาทก็อยู่ไม่ได้...”

การเปลี่ยนแปลงนั้นค่อย ๆ เกิดขึ้น แต่ก็ชัดเจน เสียงโมโหโกรธาเหล่านั้นค่อย ๆ หายไปที่ละน้อย

“ฉันจะตกลงกับเธอละกัน!” เสียงนั้นพูดภาษาเยอรมันด้วยสำเนียงสแกนดิเนเวียแบบเข้ม “เธอนอนตรงนี้ได้ซึ่งเป็นที่ ๆ อุ่นกว่าและฉันจะไปนอนแทนที่เธอริมหน้าต่างเอง!”

“และเพิ่มตัวหมัดของเธอเข้ากับของฉันนะเธอ?” แต่มีเสียงหัวเราะที่ ๆ เป็นคำตอบ “ไม่เอาล่ะ ขอบใจ”

“ฉันจะบอกอะไรให้ล่ะ!” เสียงที่สามมีสำเนียงแบบภาษาฝรั่งเศส “เราจะเปิดหน้าต่างพวกนั้นครั้งเดียวละกัน วิธีนั้นพวกเราก็จะได้หนาวเป็นน้ำแข็งครั้งเดียวและพวกเธอจะได้หายใจไม่ออกแค่ครั้งเดียว”

เสียงหัวเราะครืนดังก้องไปทั่วห้องเมื่อได้ยินมุขนี้ ฉันเอนหลังบนฟางกลิ้งเหม็นเปรี้ยวและรู้ว่ายังมีอีกกรณีหนึ่งที่ฉันสามารถขอพระคุณได้ เบ็ทซี่ได้มาที่โรงนอน 28

การขานชื่อมาตอน 4:30 น. ที่นี้เหมือนที่ในเขตกักกัน เสียงนกหวีดปลุกเราตอน 4:00 น. เมื่อโดยที่ยัง

ไม่สะบัดฟางออกจากเสื้อผ้าและผมเลยด้วยซ้ำ มีเสียงย่าเท้าไปขอรับขนมปังและกาแฟตรงใจกลางห้อง พวก
ที่มาทำยสุดก็อดรับประทาน

การนับจำนวนนั้นมีขึ้นใน ลาเกอร์สตราส ถนนเส้นใหญ่นั่นที่นำไปสู่โรงพยาบาล ที่นั่นเราไปร่วมแถว
กับผู้คนของโรงนอนอื่น ๆ-มีอยู่ประมาณ 35,000 คน ณ เวลานั้น-เหยียดยาวสุดลูกหูลูกตาในแสงเรืองซีด ๆ
ของไฟถนนหลายดวง เท้าเริ่มเป็นเหน็บชาบนพื้นดินซี้เถาที่หนาวเย็น

หลังจากการขานชื่อ กลุ่มคนงานต่าง ๆ ก็ถูกเรียกออกมา นานหลายสัปดาห์เบ็ชี่กับฉันถูกมอบหมาย
ให้ไปที่โรงงานซีเมนส์ กลุ่มอาคารขนาดใหญ่ซึ่งมีหลายโรงสีและสถานีรถไฟอยู่ห่างไปจากค่ายนั้นหนึ่งไมล์ครึ่ง
“กลุ่มคนงานซีเมนส์” พวกเราหลายพันคน เดินแถวออกไปทางประตูเหล็กที่อยู่ใต้ลวดไฟฟ้าเข้าสู่โลกแห่ง
ต้นไม้และใบหญ้าและผืนฟ้า ดวงอาทิตย์ขึ้นขณะที่เราเดินเลียบทะเลสาบเล็กนั้น สีทองอร่ามของทุ่งนาปลาย
ฤดูใบไม้ร่วงทำให้จิตใจของเราชื่นบาน

อย่างไรก็ตาม งานนั้นที่ซีเมนส์ เป็นความทุกข์ระทมโดยแท้ เบ็ชี่กับฉันต้องเข็นรถเข็นด้วยมือที่หนัก
คันหนึ่งไปริมทางรถไฟซึ่งเป็นที ๆ เราชนแผ่นโลหะใหญ่ ๆ ลงจากตู้รถคันหนึ่งและเข็นแผ่นโลหะเหล่านั้นไปยัง
ประตูรับสินค้าที่โรงงานนั้น วันทำงานที่เหนื่อยสาวยตัวแทบขาดนี้กินเวลาสิบเอ็ดชั่วโมง อย่างน้อย พอถึงตอน
เที่ยงเราก็ได้รับมันฝรั่งต้มกับซूपใสบ้าง คนเหล่านั้นที่ทำงานข้างในค่ายไม่มีมือกลางวันเลย

เมื่อกลับมาที่ค่ายเราก็แทบจะยกขาที่บวมปวดของเราไม่ขึ้น พวกทหารที่เดินตรวจตราเราตะคอกและ
ด่า แต่เราทำได้แค่เข้าไปข้างหน้าก้าวละหลายนิ้ว ฉันสังเกตอีกว่าพวกคนในท้องถื่นหลบสายตาไปทางอื่น

กลับมาที่โรงนอนเรายังต้องต่อแถวอีก-ไม่มีการสิ้นสุดเสียทีหรือกับการต่อแถวและรอคอย?- เพื่อจะรับ
ซูปหัวผักกาดทัพพีของเราในใจกลางนั้น จากนั้นอย่างรวดเร็วเท่าที่เราจะทำได้เพราะผู้คนเบียดเสียด เบ็ชี่
กับฉันก็จะฝ่าวงล้อมไปยังด้านหลังของห้องโรงนอนนั้นซึ่งเป็นที ๆ เราจัด “การประชุม” นมัสการของเรา รอบ
พื้นที่เตียงนอนของเราไม่มีแสงสว่างพอให้อ่านพระคัมภีร์ แต่ด้านหลังนี้มีหลอดไฟเล็ก ๆ ดวงหนึ่งสาดแสง
วงกลมสีเหลืองซีดไปบนฝาผนัง และที่นี่ผู้หญิงกลุ่มใหญ่มากขึ้นทุกที่ได้มารวมตัวกัน

นี่เป็นการประชุมนมัสการที่ไม่เหมือนคราวอื่น ๆ ช่วงเวลาเหล่านี้ในโรงนอน 28 การประชุมหนหนึ่ง
อาจรวมถึงการท่องบทคำสรรเสริญของมารีย์ในภาษาลาตินโดยกลุ่มที่เป็นโรมันคาทอลิก บทเพลงนมัสการ
แบบกระซิบโดยพวกลูเธอรันบางคน และการท่องแบบเสียงค่อยโดยพวกผู้หญิงที่เป็นออร์โธดอกซ์ตะวันออก
พร้อมกับทุกชั่วขณะที่ผ่านไปฝูงชนรอบตัวเราก็จะขยายใหญ่ขึ้น คนแน่นเตียงเหล่านั้นที่อยู่ใกล้เคียง ห้อยตัวมา
เหนือขอบเตียง จนกระทั่งโครงสร้างสูงเหล่านั้นส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดและเอนไหวไปมา

สุดท้ายไม่เบ็ชี่ก็ฉันจะเปิดพระคัมภีร์เล่มนั้น เพราะมีแต่ชาวฮอลแลนด์ที่สามารถเข้าใจข้อความภาษา
ดัตช์ได้ เราจึงแปลออกเสียงดังเป็นภาษาเยอรมัน และจากนั้นเราก็จะได้ยินถ้อยคำที่ให้ชีวิตเหล่านั้นถูกส่งต่อ
กลับมาตามทางเดินเป็นภาษาฝรั่งเศส ภาษาโปแลนด์ ภาษารัสเซีย ภาษาเชค กลับมาเป็นภาษาดัตช์ มีภาพให้
ชมก่อนน้อยมากเกี่ยวกับสวรรค์ ยามเย็นเหล่านี้ภายใต้หลอดไฟดวงนั้น ฉันชอบคิดถึงเมืองฮาร์เลม คริสตจักร
ที่เข้มแข็งแต่ละแห่งซึ่งถูกตั้งอยู่หลังรั้วเหล็กของมันและสิ่งกีดขวางแห่งหลักคำสอนของมัน และฉันก็จะทราบ
อีกว่าในความมืดความจริงของพระเจ้าส่องสว่างชัดเจนที่สุด

ตอนแรกเบ็ทซี่และฉันเรียกให้มีการประชุมเหล่านี้ด้วยความเหนียมอายยิ่งนัก แต่พอผ่านไปคืนแล้วคืนเล่าและไม่มียามเข้ามาใกล้พวกเราเลย เราจึงมีใจกล้าขึ้น คนเยอะจริง ๆ ตอนนี้อยากมาเข้าร่วมกับเราจนเราจัดการประชุมนมัสการรอบที่สองหลังจากการขานชื่อตอนเย็น ที่นั่นบนถนน ลาเกอร์สตราส เราตกอยู่ภายใต้การจับตามองแบบเข้มงวด พวกยามที่สวมผ้าคลุมขนสัตว์ที่แสนอบอุ่นของตนคอยเดินแถวไปมาตลอด มันเป็นแบบเดียวกันในห้องกลางนั้นของโรงนอน: ยามหรือตำรวจค่ายครึ่งโหลอยู่ด้วยเสมอ ถึงกระนั้นในโรงนอนขนาดใหญ่นี้แทบจะไม่มีใครกำกับดูแลเลย เราไม่เข้าใจมัน

เรื่องแปลกอีกเรื่องกำลังเกิดขึ้น ขวดดาวิตามอนยังผลิออกมาหลายหยดต่อไป มันดูเหมือนแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ขวดเล็กขนาดนั้น แจกจ่ายออกไปหลายโหลต่อวันขนาดนั้น ตอนนี้ นอกเหนือจากเบ็ทซี่แล้วอีกสิบกว่าคนบนชั้นที่นอนของเรากำลังกินยานี้

สัญญาณของฉันท้องอืดกักตุนมันไว้เสมอ-เบ็ทซี่เริ่มอ่อนแอลงมากขึ้นจริง ๆ! แต่คนอื่น ๆ ก็ล้มป่วยเช่นกัน มันยากที่จะปฏิเสธดวงตาที่ร้อนผ่าวเพราะพิษไข้ มือที่สั่นเทาเพราะความหนาว ฉันทพยายามที่จะออมมันไว้สำหรับคนที่อ่อนแอที่สุด-แต่แม้กระทั่งคนเหล่านี้ในไม่ช้าก็มีจำนวนมากถึงสิบห้า ยี่สิบ ยี่สิบห้าคน...

และถึงอย่างนั้น ทุกครั้งที่ฉันเอียงขวดเล็ก ๆ นั้น หยดหนึ่งก็ปรากฏที่ยอดของจุกแก้วนั้น มันไม่น่าจะเป็นไปได้จริง ๆ! ฉันทขวดนั้นไปที่แสงสว่าง พยายามที่จะเห็นว่าเหลืออยู่มากเท่าไรแล้ว แต่ขวดแก้วสีน้ำตาลเข้มนั้นก็หนาเกินกว่าที่จะเห็นทะลุผ่านได้

“มีผู้หญิงคนหนึ่งในพระคัมภีร์” เบ็ทซี่กล่าว “ที่หน้ามันของนางไม่เคยว่างเปล่าเลย” เธอเปิดไปที่เรื่องนั้นในหนังสือพงศกษัตริย์ เรื่องราวของหญิงม่ายยากจนชาวเมืองศาเรฟที่ให้อีลียาห์มาอาศัยอยู่ในห้องหนึ่งในบ้านของนาง: “แป้งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอีลียาห์”

ก็ตინะ-แต่ว่า-สิ่งมหัศจรรย์หลายอย่างเคยเกิดขึ้นตลอดทั่วพระคัมภีร์ มันเป็นเรื่องหนึ่งที่จะเชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ เช่นนั้นเคยเป็นไปได้เมื่อหลายพันปีก่อน แต่เป็นคนละเรื่องเลยที่จะให้มันเกิดขึ้นตอนนี้ กับพวกเราในวันนี้เลย และกระนั้นมันก็เกิดขึ้นแล้ว วันนี้ และวันถัดไป และวันถัดไป จนกระทั่งผู้ชมกลุ่มเล็ก ๆ ที่ตกตะลึงกลุ่มหนึ่งยืนรอบและเฝ้ามองหยดเหล่านั้นหล่นลงบนขนมปังที่ได้รับปันส่วนในแต่ละวัน

หลายคืนฉันทนอนล้มตายเป็นฝูงในฝูงงูที่โพรยปรายลงมาจากฟูกที่อยู่ข้างบน พยายามที่จะหยั่งถึงความมหัศจรรย์ของการจัดหาที่ทรงโปรดประทานแก่พวกเรา “ไม่แน่นอน” ฉันทกระซิบบอกเบ็ทซี่ “อาจแค่โมเลกุลเดียวหรือสองโมเลกุลเล็ดลอดออกมาจากรูเข็มเล็ก ๆ นั้น-และจากนั้นมันก็ขยายใหญ่ในอากาศ!”

ฉันทได้ยินเสียงขำเบา ๆ ของเธอในความมืด “อย่าพยายามหนักเกินไปที่จะอธิบายมันเลยนะ คอร์รี่ แค่อยอมรับมันว่าเป็นเรื่องน่าประหลาดใจจากพระบิดาผู้หนึ่งที่รักเธอสิ”

และจากนั้นวันหนึ่งเมียนก็เบียดเสียดมาหาพวกเราในแถวรับอาหารตอนเย็น “ดูสิว่าฉันมีอะไรมาให้พวกเธอ!”

เมียนเป็นหญิงสาวชาวดัคซ์ที่หน้าตาสะสวยที่เราเคยเจอในจู่ท เธอได้รับมอบหมายให้ทำงานที่โรง

พยาบาลและสามารถนำสมบัติที่ถูกขโมยมาจากห้องพนักงานมาที่โรงนอน 28 ได้บ่อย ๆ-กระดาษหนังสือพิมพ์ แผ่นหนึ่งเพื่อยึดหน้าต่างที่แตกไว้ข้างใน ขนมปังแผ่นหนึ่งที่ยังไม่มีใครกินวางอยู่บนจานของนางพยาบาลคนหนึ่ง ตอนนี้เรามองเข้าไปในห่อผ้าเล็ก ๆ ที่เธอลือมา

“วิตามิน!” ฉันท้องอุทาน และจากนั้นก็ข้าเสียงแบบกลัว ๆ ไปที่ตำรวจค่ายคนหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง “ผง ยีสต์!” ฉันทกระซิบ

“ใช่!” เธอกระซิบกลับ “มีโอใหญ่ ๆ หลายใบเลย ฉันทแต่ละใบในปริมาณเท่า ๆ กันนะ”

เราชดน้ำซूपหัวผักกาดใส อัจฉรย์เฝ้ากับความมั่งคั่งแบบฉับพลันของเรา กลับมาที่เตียงฉันทหีบขวด นั้นมาจากฟาง “เราจะต้องให้หยุดเหล่านี้นหมดก่อนนะ” ฉันทตัดสินใจ

แต่คืนนั้น ไม่ว่าฉันทจะคว้าขวดนั้นนานขนาดไหน หรือฉันทเขย่าขวดนั้นแรงแค่ไหน ก็ไม่ปรากฏเลยอีกสักหยด

วันที่หนึ่งของเดือนพฤศจิกายน เสื้อคลุมหนึ่งตัวถูกแจกจ่ายให้นักโทษแต่ละคน เสื้อของเบ็ทซีและของฉันททำขึ้นในรัสเซียทั้งสองตัว น่าจะเคยมีขนอยู่เต็ม: รอยด้ายแสดงให้เห็นว่ามีบางสิ่งถูกฉีกออกไปจากคอเสื้อ และส่วนข้อมือ

เลิกมีการเรียกให้ไปทำงานที่โรงงานซีเมนส์แล้วและเราคาดเดาว่าโรงงานนั้นอาจถูกทิ้งระเบิดซึ่งเรา ได้ยินเกือบทุกคืนแล้วตอนนี้ เบ็ทซีกับฉันทถูกส่งไปทำงานปราบหน้าดินบางส่วนที่ซุระให้เรียบแถวด้านใน กำแพงค่าย นี่ก็เป็นงานที่หนักจนแทบหลังหักเช่นกัน บางครั้งขณะที่ฉันทก้มตัวเพื่อจะยกดินหัวใจของฉันทก็ปวด เกร็งแบบแปลก ๆ ตอนกลางคืนความเจ็บเป็นช่วง ๆ ก็เกาะกุมขาสองข้างของฉันท

แต่ปัญหาใหญ่ที่สุดก็คือเสียงของเบ็ทซี เข้าวันหนึ่งหลังจากฝนตกหนักตอนกลางคืนเราก็มารู้ว่าพื้นดินเปียกชุ่มและหนัก เบ็ทซีไม่เคยยกของหนักได้เลย วันนี้พลั่วของเธอเต็มไปด้วยดินขนาดเล็กมาก ๆ และเธอสะดุดบ่อยครั้งขณะที่เธอเดินไปยังพื้นที่ต่ำกว่าซึ่งเป็นที่ ๆ เราเททิ้งดินเหล่านั้น

“ซเนลเลอร์!” ยามคนหนึ่งแผดเสียงไปที่เธอ “แกไปเร็วกว่านี้ไม่ได้หรือไง?”

ทำไมพวกเขาต้องแผดเสียงด้วย? ฉันทสงสัยขณะที่ฉันทก้มพลั่วของฉันทลงในดินสกปรกสีดำ ทำไมพวกเขา ถึงพูดเหมือนมนุษย์ปกติกันไม่ได้? ฉันทยึดตัวตรงซ้า ๆ เหงื่อเริ่มแห้งบนแผ่นหลังของฉันท ฉันทกำลังระลึกถึงที่ ๆ เราเคยได้ยินเสียงแบบคนบ้านนี้ครั้งแรก บ้านเบเย ในห้องเหล่านั้นของทันต์แจนส์ เสียง ๆ หนึ่งดังมาจากลำโพง รูปทรงเปลือกหอย เสียงกริตร้องที่ยังอ้อยอิ่งอยู่ในอากาศแม้กระทั่งหลังจากที่เบ็ทซีกระโจนไปปิดมันทิ้งแล้ว...

“จอมอู้! เจ้าหมูขี้เกียจ!”

ยามคนนั้นคว่ำพลั่วของเบ็ทซีไปจากมือของเธอและวิ่งจากกลุ่มหนึ่งไปอีกกลุ่มของพวกคนทำงานชุด แสดงให้พวกเขาเห็นดินหีบมือหนึ่งที่เบ็ทซียกไหวแค่นั้น

“ดูสิว่านางภรรยาท่านบารอนยกไหวแค่ไหน! นางคงฝืนตัวแน่ ๆ เลย!”

พวกยามคนอื่น ๆ และแม้กระทั่งนักโทษบางคนหัวเราะ เมื่อได้ใจ ยามนางนั้นก็ทำท่าล้อเลียนท่าเดิน แบบโซเซของเบ็ทซี ยามผู้ชายคนหนึ่งคุมงานของเราวันนี้และต่อหน้าผู้ชายคนหนึ่งพวกยามผู้หญิงก็มีชีวิตชีวา

เสมอ

ขณะที่เสียงหัวเราะนั้นดังขึ้นต่อไป ฉันก็รู้สึกถึงความโกรธแบบฆ่าคนได้พุ่งขึ้นมา ยามคนนั้นยังสาว และอยู่ที่กินดี-มันเป็นความผิดของเบ็ทซีหรือที่เธอแก่แล้วและหิวโซ? แต่ฉันถึงกับอึ้งจรรยาใจ เบ็ทซีเองก็กำลังหัวเราะเช่นกัน

“นั่นแหละค่ะฉัน” เธอยอมรับ “แต่คุณควรให้ฉันเดินเตาะเตาะต่อไปพร้อมกับดินที่ฉันตักได้เพียงน้อยนิดของฉันนะ ไม่อย่างนั้นฉันคงต้องหยุดตักหมดเลยนะคะ”

แก้มอวบของยามคนนั้นเป็นสีแดงเข้ม “ฉันเป็นคนตัดสินใจเองว่าใครจะหยุดตัก!” และคว่ำส่วนที่เป็นหนังสือตัวจากเข็มขัดของนาง นางฟาดแก้มและคอของเบ็ทซี

ไม่รู้ตัวเลยว่าฉันกำลังทำแบบนี้ ฉันคว่ำพลั่วของฉันและวิ่งไปหาเธอแล้ว

เบ็ทซีหยุดตรงหน้าฉันก่อนที่จะมีใครเห็น “คอร์รี่!” เธอวิงวอน ดึงแขนของฉันไปที่ข้างลำตัวของฉัน “คอร์รี่ ทำงานต่อไปเถอะ!” เธอดึงพลั่วฉันไปจากมือของฉันและขุดมันลงไปใต้ดิน ด้วยความสะใจยามคนนั้นโยนพลั่วของเบ็ทซีมาทางพวกเรา ฉันหยิบมันขึ้นมา ยังมีมันงอยอยู่ รอยแดงปรากฏขึ้นแถวคอเสื้อของเบ็ทซี รอยเขี่ยยาวเริ่มบวมเป่งบนคอของเธอแล้ว

เบ็ทซีเห็นตรงที่ฉันกำลังมองและวางมือผอมเหมือนนกปีตรอยเขี่ยนั้น “อย่ามองมันสิ คอร์รี่ มองไปที่พระเยซูเท่านั้น” เธอชักมือของเธอออก: มันมีเลือดเหนียวติดอยู่

ในกลางเดือนพฤศจิกายนฝนเริ่มเทกระหน่ำเปียกปอนหนาวเย็นอย่างจริงจังตลอดทั้งวันซึ่งเหลือเม็ดแห่งความชื้นไว้กระทั่งบนกำแพงด้านใน ถนนลาเกอร์สตราสไม่เคยแห้งเลยตอนนี้ แม้กระทั่งเมื่อฝนซา แอ่งน้ำลึก ๆ ก็ยังมีอยู่ในถนนนั้น พวกเราไม่ได้รับอนุญาตให้ก้าวอ้อมแอ่งน้ำเหล่านั้นขณะที่กำลังจัดแถว: บ่อยครั้งเรายืนในน้ำสูงถึงข้อเท้าของเรา และตอนกลางคืนโรงนอนก็เหม็นตลบไปด้วยกลิ่นหนังรองเท้าไถลไถ่

อาการไอของเบ็ทซีเริ่มมีเลือดออกมาแล้ว เราไปที่ห้องตรวจที่โรงพยาบาล แต่ปรอทก็วัดได้แค่ 102 องศา ไม่พอที่จะรับเธอเข้าแผนกเตียงผู้ป่วย อนิจจาสำหรับความเพ้อฝันของฉันเกี่ยวกับนางพยาบาลคนหนึ่ง และห้องจ่ายยาในแต่ละโรงนอน ห้องโล่งใหญ่ในโรงพยาบาลเป็นที่ ๆ คนป่วยทุกคนในค่ายต้องมารวมตัวกัน บ่อยครั้งต้องยืนตากฝนข้างนอกนานหลายชั่วโมงเพื่อจะได้เข้าทางประตู

ฉันเกลียดสถานที่ชวนหดหู่ที่เต็มไปด้วยพวกผู้หญิงที่เจ็บป่วยและทนทุกข์ แต่เราต้องกลับไปซ้ำแล้วซ้ำอีก เพราะอาการของเบ็ทซีแยลงเรื่อย ๆ เธอไม่ได้รังเกียจห้องนั้นเหมือนฉัน สำหรับเธอมันแค่เป็นฉากหลังที่จะพูดคุยเกี่ยวกับพระเยซู-เหมือนที่อื่นทุกที่เป็นจริง ๆ ไม่ว่าเธออยู่ที่ไหน ที่ทำงาน ในแถวรับอาหาร ในโรงนอน เบ็ทซีพูดคุยกับคนเหล่านั้นรอบตัวเธอเกี่ยวกับความใกล้ชิดของพระองค์และความปรารถนาของพระองค์ที่จะเข้ามาในชีวิตของพวกเขา ขณะที่ร่างกายของเธออ่อนแอลงเรื่อย ๆ ความเชื่อของเธอดูเหมือนจะแข็งแกร่งยิ่งขึ้น และห้องตรวจเป็น “สถานที่ ๆ สำคัญมากจริง ๆ นะ คอร์รี่! ผู้คนเหล่านั้นบางคนอยู่ที่ประตูสวรรค์แล้ว!”

สุดท้ายคืนหนึ่งไข้ของเบ็ทซีก็วัดได้เกิน 104 องศาที่กำหนดไว้ มีการรอนานอีกจนกระทั่งพยาบาลคนหนึ่งปรากฏตัวเพื่อนำเธอและอีกประมาณหกคนเข้าไปในตัวโรงพยาบาลเอง ฉันอยู่ต่อกับพวกเขาไกลเท่าประตูเข้าสู่แผนกผู้ป่วยใน จากนั้นฉันก็เดินซ้ำ ๆ กลับไปที่โรงนอน

เหมือนเช่นเคย ขณะที่ฉันยืนอยู่ในประตูโรงนอน มันเตือนใจฉันมากที่สุดให้นึกถึงรังมด ผู้หญิงบางคน หลับไปแล้วหลังจากวันทำงานที่แสนยาวนาน แต่ส่วนใหญ่ยังขยับลุกไปมา บางคนรอคิวใช้สุขา คนอื่น ๆ ก็ หยิบเหาออกจากตัวเองและเพื่อนบ้านของพวกเขา ฉันเบียดตัวผ่านช่องทางเดินแคบ ๆ ไปยังด้านหลังที่ ๆ การ ประชุมอธิษฐานกำลังจะสิ้นสุด คำคืนที่เบ๊ทซี่กับฉันไปห้องตรวจ เราทิ้งพระคัมภีร์ไว้ที่นางวีเอลมาเคอร์ หญิง โรมันคาทอลิกที่มีความเป็นวิสุทธิชนจากกรุงเฮกผู้ซึ่งสามารถแปลคำภาษาดัตช์เป็นภาษาเยอรมัน ฝรั่งเศส ลาติน หรือกรีกได้ พวกผู้หญิงมารุมล้อมฉัน ถามเกี่ยวกับเบ๊ทซี่ เธอเป็นอย่างไรบ้าง? เธอจะต้องนอนพักรักษาตัว นานขนาดไหน?

เริ่มมีการดับไฟและผู้คนเริ่มปีนป่ายกันขึ้นเตียง ฉันโหนตัวขึ้นไปชั้นกลางและปีนข้ามคนเหล่านั้นที่อยู่ กับที่แล้ว ช่างมีความแตกต่างจริง ๆ ตั้งแต่เบ๊ทซี่ได้เข้ามาที่ห้องนี้! ที่ ๆ แต่ก่อนเคยมีการทะเลาะวิวาทและพูด หยาบคาย คินนี่โรงนอนขนาดใหญ่นี้เต็มไปด้วยเสียง “ขอโทษนะ!” “ขอทางหน่อยจ๊ะ” และ “ไม่เป็นไร!”

ฉันเจอที่นอนของพวกเขาในความมืดและปีนตัวเข้าไปในจุดที่อยู่ตรงกลาง จากทางเข้าประตูแสงไฟ คั่นหากวาดไปทั่วห้อง แสงสว่างอยู่บนแถวที่มีอะไรขยุกขยิกอยู่ ข้อศอกของใครสักคนกระทุ้งแผ่นหลังของฉัน เท้าของผู้หญิงอีกคนอยู่ห่างจากใบหน้าฉันสองนิ้ว เป็นไปได้อย่างไรหนอ อยู่แน่นกันขนาดนี้ ถึงรู้สึกเปลี่ยวเหงา อย่างน่าเวทนาที่สุดเหลือเกิน?

เสื่อกันหนาวสีน้ำเงิน

ในยามเช้าหมอกเปียกหนาวปกคลุมอยู่เหนือถนนลาเกอร์สตรอส ฉันทราบซึ่งใจที่เบ้พิงไม่ต้องมาขึ้นข้างนอก

ตลอดทั้งวันหมอกที่ปกคลุมเหมือนผ้าห่มลอยอยู่เหนือราเวนสบูร์ค วันน่าขนลุกวันหนึ่งเมื่อเสียงอู้อี้และดวงอาทิตย์ไม่ขึ้นเลย ฉันทำงานเกี่ยวกับมันฝรั่ง คนงานคนหนึ่งกำลังหิวมันฝรั่งหลายตะกร้าไปที่คูยาว ๆ เพื่อจะเอาดินปกคลุมเพื่อป้องกันอากาศหนาวเย็นที่จะมา ฉันทีใจที่ได้ทำงานออกแรงหนัก ๆ ซึ่งช่วยขับไล่ความชื้นบางส่วนออกไปจากกระดูกของฉันและได้มีโอกาสกัดมันฝรั่งดิบเป็นครั้งคราวตอนที่พวกยามไม่ได้กำลังเฝ้ามอง

วันถัดมาเมื่อหมอกสีขาวยังลอยอยู่เหนือคายนั้น ความเปลี่ยวเหงาของฉันเพราะคิดถึงเบ้พิงก็เริ่มยากเกินจะทนไหว ทันทีที่เลิกแถวหลังการขานชื่อ ฉันทำสิ่งหนึ่งที่จนตรอก เมียนเคยบอกฉันเรื่องทางไปที่โรงพยาบาลโดยไม่ต้องผ่านจุดเฝ้ายามด้านในประตู เธอบอกว่าห้องส้วมที่อยู่ด้านหลังมีหน้าต่างใหญ่มากบานหนึ่งที่ปิดเบี้ยวเกินกว่าจะปิดให้แน่นได้ เนื่องจากไม่อนุญาตให้คนเยี่ยมในโรงพยาบาล พวกญาติของผู้ป่วยมักใช้ทางนี้เพื่อจะเข้าไปข้างใน

ในหมอกหนาที่ขบนั้นมันง่ายที่จะไปถึงหน้าต่างนั้นโดยไม่ถูกพบเห็น ฉันทโหนตัวผ่านเข้าข้างใน จากนั้นก็เอามือของฉันอุดจมูกเพื่อป้องกันกลิ่นเหม็นฉุน สุขาที่ไม่มีฝาปิดและไร้ประตูเรียงเป็นแถวเหยียดยาวตลอดผนังด้านหนึ่งในกองสิ่งปฏิกูลที่ไหลล้นออกมาของพวกมัน ฉันทพุ่งไปที่ประตู จากนั้นก็หยุด ผิวหนังของฉันรู้สึกขนลุกชิตกับผนังฝั่งตรงข้ามมีศพเปลือยนับสิบนอนเรียงกันบนแผ่นหลังของพวกเขา ดวงตาบางคู่ลือมอยู่และดูเหมือนจะจ้องแบบไม่กะพริบตาไปที่เพดาน

ฉันทกำลังยืนอยู่ตรงนั้น เท้าหนักตุ้ดตุ้ดด้วยความสยดสยอง เมื่อชายสองคนผลัดประตูเข้ามาโดยหามห่อที่ถูกพันด้วยผ้าผืนหนึ่งตรงกลางพวกเขา พวกเขาไม่ได้ขำเเล้งมาที่ฉันทด้วยซ้ำและฉันทระหวั่นกว่าพวกเขาคงคิดว่าฉันทเป็นคนไข้คนหนึ่ง ฉันทหลบอ้อมพวกเขาเข้าไปในห้องโถงและยืนอยู่สักครู่ กระเพาะขมวดปมเพราะภาพที่ฉันทเพิ่งเห็น หลังผ่านไปสักพักฉันทก็เริ่มเดินแบบไร้จุดหมายออกไปทางด้านซ้าย

โรงพยาบาลนั้นเป็นเขาวงกตแห่งห้องโถงและประตูเยอะแยะจริง ๆ ฉันทไม่แน่ใจแล้วเกี่ยวกับทางกลับไปยังห้องส้วมนั้น ถ้าเกิดว่าพวกคนงานมันฝรั่งกลับไปก่อนฉันทกลับไปถึงล่ะ? และจากนั้นระเบียบหนึ่งก็ดูคุ้นตาฉันทรีบไป แทบจะวิ่งจากประตูหนึ่งไปอีกประตูเลย ในที่สุด แผ่นกที่ฉันทมาส่งเบ้พิงที่ต่อนั้น! ไม่มีบุคลากรโรงพยาบาลอยู่ให้เห็นเลย: ฉันทเดินอย่างตื่นเต้นไปตามทางเดินระหว่างเตียงโลหะมองไปที่ทะเลใบหน้า

“คอร์รี่!”

เบ้พิงกำลังนั่งอยู่ในเตียงที่อยู่ใกล้หน้าต่าง เธอดูแข็งแรงขึ้น ดวงตาสดใส แก้มที่ตอบของเธอเริ่มมีสี เธอบอกว่ายังไม่มียางพยาบาลหรือหมอมาตรวจเธอเลย แต่โอกาสที่ได้นอนนิ่ง ๆ และอยู่ในร่มก็สร้างความแตกต่างแล้ว

สามวันหลังจากนั้น เบ็ทซี่ก็กลับไปโรงนอน 28 เธอยังไม่ได้รับการตรวจหรือยารักษาใด ๆ ทั้งนั้นและหน้าผากของเธอรู้สึกมีไข้เมื่อฉันเอามือแตะ แต่ความชื่นบานของการได้เธอกลับมาก็ยิ่งใหญ่กว่าความกระวนกระวายใจของฉัน

ที่ตีที่สุดเลยก็คือ อันเป็นผลมาจากการรักษาตัวในโรงพยาบาล เธอจึงได้รับมอบหมายงานถาวรใน “หน่วยถักทอ” พวกผู้หญิงที่เราได้เห็นวันแรกนั้นที่นั่งอยู่รอบโต๊ะหลายตัวในห้องกลางนั้น งานนี้ถูกสงวนไว้สำหรับพวกนักโทษที่อ่อนแอที่สุด และตอนนี้ก็ล้นเข้ามาในโรงนอนด้วย

คนเหล่านั้นที่ทำงานในห้องนอนถูกกำกับดูแลน้อยกว่าพวกที่อยู่โต๊ะเหล่านั้นเยอะ และเบ็ทซี่พบว่าตัวเองมีโอกาสเกือบทั้งวันในการรับใช้คนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเธอ เธอเป็นนักถักสายฟ้าที่หาโคเวตาถุงเท้าของเธอเสร็จก่อนเที่ยงตั้งนาน เธอเก็บพระคัมภีร์ของเราไว้กับตัวและใช้เวลาหลายชั่วโมงในแต่ละวันอ่านเสียงดังจากมัน ย้ายจากที่นอนชั้นนี้ไปชั้นนั้น

เย็นวันหนึ่งฉันกลับมาถึงโรงนอนช้าจากการออกไปเก็บฟืนนอกกำแพง หิมะที่ตกมาเบา ๆ กองอยู่บนพื้นดินและมันยากที่จะเจอท่อนไม้และกิ่งไม้ที่จะใช้กับเตาเล็ก ๆ ในแต่ละห้อง เบ็ทซี่กำลังคอยฉันอยู่ เหมือนเช่นเคย เพื่อที่เราจะได้รอดต่อแถวรับอาหารด้วยกัน ดวงตาของเธอกำลังเปล่งประกายระยิบระยับ

“เธอดูท่าทางพอกพอใจมากเป็นพิเศษเลยนะ” ฉันบอกเธอ

“เธอรู้ว่าเราไม่เคยเข้าใจเลยว่าทำไมเราถึงมีอิสระมากจริง ๆ ในห้องใหญ่นี้” เธอกล่าว “เอาละ-ฉันรู้สาเหตุแล้ว”

บ่ายวันนั้น เธอกล่าว มีความสับสนในกลุ่มถักทอผ้าของเธอเกี่ยวกับขนาดถุงเท้าและพวกเขาได้ขอให้ผู้ควบคุมงานมาสะสางปัญหา

“แต่นางไม่ยอมมา นางไม่ยอมก้าวผ่านเข้าประตูนั้นเลยและพวกยามก็ไม่ยอมเข้ามาด้วย และเธอรู้ไหมว่าทำไม?”

เบ็ทซี่เก็บชัยชนะจากน้ำเสียงของเธอไว้ไม่อยู่ “เพราะพวกหมัดไง! นางพูดอย่างนั้น ‘ที่นั่นมีพวกหมัดคลานยั้วเยี้ยเต็มไปหมด!’”

ความคิดของฉันหวนกลับไปชั่วโมงแรกของเราในสถานที่แห่งนี้ ฉันจำได้ที่เบ็ทซี่กัมศีระชะ จำได้ว่าเธอขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นที่ฉันไม่เห็นประโยชน์อันใดเลย

แม้ว่าเบ็ทซี่ตอนนี้ไม่ต้องทำงานหนักที่ใช้แรงงานกลางแจ้งแล้ว เธอก็ยังต้องยืนเพื่อขานชื่อวันละสองหน เมื่ออุณหภูมิต่ำลงแล้ว การขานชื่อก็กลายเป็นบททดสอบความทรหดและหลายคนไม่รอดชีวิตเข้ามีดีวันหนึ่งเมื่อน้ำแข็งกำลังก่อตัวเป็นรัศมีรอบไฟถนนแต่ละดวง เด็กสาวที่จิตใจอ่อนแอคนหนึ่งสองแถวข้างหน้าเราอยู่ดี ๆ ก็อุจจาระรด ยามคนหนึ่งรีบวิ่งไปที่เธอ เหยียงสายหนังหนา ๆ ของนางพาดขณะที่เด็กสาวนั้นกรี๊ดร้องด้วยความเจ็บปวดและความหวาดกลัว มันเป็นเรื่องที่เลวร้ายกว่าเสมอเมื่อเด็กไร้เดียงสาคนหนึ่งถูกทุบตี กระนั้น เอาพีเซเฮริน นางนั้นก็ยิ่งเฝื่อนเธอต่อไป นางเป็นยามที่เราตั้งชื่อเล่นให้ว่า “อสรพิษ” เพราะชุดมันเงาที่นางสวม ตอนนี้ฉันเห็นมันได้แล้วข้างใต้ผ้าคลุมขนสัตว์ยาวของนาง ซึ่งเปล่งประกายในแสงไฟถนน

ขณะที่นางยกแขนของนาง ฉันทาบซึ่งใจเมื่อเด็กสาวที่กรีดร้องผู้นั้นนอนนิ่งบนถนนซีเถ่าในที่สุด

“เบ๊ทชี” ฉันทกระซิบเมื่ออสรพิษอยู่ห่างไปไกลพอแล้ว “เราทำอะไรได้บ้างเพื่อผู้คนที่เหล่านี้? ในภายหลังนะฉันทหมายถึง เราทำบ้านให้พวกเขาและดูแลพวกเขาและรักพวกเขาไม่ได้หรือ?”

“คอร์รี่ ฉันทอธิษฐานทุกวันเลยขอให้เราได้รับอนุญาตให้ทำเรื่องนี้ได้! เพื่อแสดงให้พวกเขาเห็นว่าความรักยิ่งใหญ่กว่า!”

และพอถึงตอนที่ฉันทกำลังเก็บกิ่งไม้ช่วงสาย ๆ เช้าวันนั้น ฉันทถึงตระหนักว่าก่อนหน้านั้นฉันทคิดถึงพวกที่จิตใจอ่อนแอเหล่านั้น และเบ๊ทชีคิดถึงเหล่าคนที่ข่มเหงพวกเขา

หลายวันต่อมากลุ่มคนงานทั้งหมดของฉันทก็ถูกสั่งให้ไปที่โรงพยาบาลเพื่อรับการตรวจทางการแพทย์ ฉันทถอดชุดของฉันทวางลงบนกองเสื้อผ้าด้านในประตูและไปต่อแถวกับพวกผู้หญิงที่เปลือยเปล่า ด้านหน้าเรา ฉันทถึงกับประหลาดใจ คุณหมอมคนหนึ่งกำลังใช้หูฟังของแพทย์แบบจริงจังเหมือนกับเป็นการตรวจสุขภาพจริง ๆ

“ตรวจไปเพื่ออะไรเธอ?” ฉันทกระซิบถามผู้หญิงที่อยู่ข้างหน้าฉันท

“ตรวจเพื่อขนย้ายไง” นางกระซิบตอบ โดยไม่ขยับศีรษะของนาง

“งานทำกระสุนปืน”

ขนย้าย! แต่พวกเขาทำไม่ได้นะ! พวกเขาต้องไม่ส่งฉันทไปที่อื่นนะ! พระเจ้าคะ โปรดอย่ายอมให้พวกเขาพรากฉันทไปจากเบ๊ทชีเลยนะคะ!

แต่ฉันทหวาดกลัวยิ่งนักขณะที่ฉันทผ่านสถานีแล้วสถานีเล่า-ใจ ปอด กะโหลก ลำคอ-และฉันทยังต่อแถวนั้นอยู่ หลายคนถูกดึงตัวออกไปแล้วระหว่างทาง แต่คนเหล่านั้นที่ยังอยู่ที่คูแทบจะไม่แข็งแรงกว่าเลย ท้องป่องอกแพบ ขาลีบ: ประเทศเยอรมนีคงขาดแคลนแรงงานมากจริง ๆ!

ฉันทหยุดเดินตรงหน้าหญิงคนหนึ่งที่สวมเสื้อคลุมสีขาวยาวปกปรก นางจับตัวฉันทหมุนรอบให้หันหน้าไปทางแผนภูมิอันหนึ่งบนผนัง มือของนางเย็นเฉียบบนไหล่เปลือยของฉันท “อ่านบรรทัดล่างสุดเท่าที่เธออ่านได้สิ”

“ฉันท-ฉันทอ่านไม่ออกเลยสักตัวคะ” พระองค์เจ้าชายกโทซให้ลูกด้วย! “อ่านออกแค่ตัวบนสุดคะ ตัว E ใหญ่นั่น” ตัวอักษรบนสุดนั้นคือตัว F

หญิงคนนั้นดูเหมือนจะเคยเห็นฉันทเป็นครั้งแรก “เธอเห็นชัดกว่านั้นนะ! เธออยากถูกปฏิเสธรึหรือ?”

ที่ราเวนสบูร์ค การถูกส่งไปทำงานกระสุนปืนถูกถือว่าเป็นสิทธิพิเศษ เรื่องอาหารการกินและความเป็นอยู่ในโรงงานเหล่านั้นว่ากันว่าดีกว่าที่นี้ในค่ายตั้งเยอะ

“โอ้ ใจคะ คุณหมอ! พี่สาวของฉันทอยู่ที่ราเวนสบูร์ค! เธอไม่สบายคะ! ฉันททิ้งเธอไปไม่ได้!”

หมอมคนนั้นนั่งลงที่โต๊ะของนางและขีดเขียนอะไรบางอย่างบนกระดาษแผ่นหนึ่ง “กลับมาใหม่พรุ่งนี้เพื่อวัดสายตาตัดแว่นละกัน”

เมื่อเดินทันคนในแถวนั้น ฉันทคลี่แผ่นกระดาษเล็ก ๆ สีฟ้าที่ออกมา นักโทษ 66730 ถูกสั่งให้รายงานตัวเพื่อตรวจวัดสายตาตัดแว่น ณ เวลา 6:30 น. เช้าวันถัดไป หกโมงครึ่งเป็นเวลาที่คุณงานต้องขึ้นรถสำหรับการ

คนส่งไปที่อื่น

และฉะนั้นขณะที่รถตู้คันใหญ่เหล่านั้นแล่นไปบนถนนลาเกอร์สตราส วันถัดมา ฉันก็กำลังยืนอยู่ในระเบียบหนึ่งของโรงพยาบาลรอให้ถึงคิวของฉันที่คลินิกวัดสายตา ชายหนุ่มคนนั้นที่ดูแลน่าจะเป็นหมอตาก็มีคุณสมบัติ แต่อุปกรณ์ทั้งหมดของเขาประกอบด้วยแว่นตามีกรอบกล่องหนึ่ง ไล่ตั้งแต่แว่นสองระยะขอบทองไปจนถึงแว่นตาเด็กกรอบพลาสติก ฉันไม่เจอแว่นตาสักอันที่ใส่ได้พอดีและสุดท้ายก็ถูกสั่งให้กลับไปทำงานของฉัน แต่แน่นอนว่า วันนั้นฉันไม่ได้รับมอบหมายงาน เพราะถูกจดชื่อลงไปแล้วสำหรับการขนส่ง ฉันเดินกลับไปทีโรงนอน 28 อย่างไม่แน่ใจ ฉันก้าวเข้าไปในห้องกลาง หัวหน้างานเงยหน้าขึ้นมามองเหนือศีรษะเหล่านั้นของกลุ่มคนงานถักทอ

“เลขอะไร?” นางถาม

ฉันบอกเลขนั้นและนางเขียนมันลงไปบนสมุดปกดำเล่มหนึ่ง “ไปหยิบไหมพรมของเธอและแผ่นแม่แบบ” นางกล่าวต่อ “เธอต้องไปหาที่บนเตียงสักหลังนะ ตรงนี้ไม่มีที่ว่างแล้ว” และนางหันกลับไปทีกองถุงเท้าที่ถักเสร็จแล้วบนโต๊ะนั้น

ฉันยืนกะพริบตาอยู่ตรงกลางห้องนั้น จากนั้นพอคว่ำกลุ่มไหมพรมสีเทาเข้มที่พันกันยุ่ง ฉันก็พุ่งไปที่ประตูโรงนอน และนั่นเป็นการเริ่มต้นของหลายสัปดาห์ที่แสนขึ้นบานและใกล้ชิดมากที่สุดที่เคยมีในราเวนสบูร์ค เคียงข้างกัน ในสถานศักดิ์สิทธิ์แห่งเห็บหมัดของพระเจ้า เบ็ทซีและฉันแจกจ่ายพระวจนะของพระเจ้าให้แก่ทุกคนในห้องนั้น เรานั่งริมเตียงผู้ป่วยใกล้ตายที่กลายเป็นประตูเข้าสู่สวรรค์ เราเฝ้าดูหญิงหลายคนที่สุดสูญเสียทุกสิ่งไปแล้วเริ่มมีความหวังอันไพบูลย์ เหล่านักถักแห่งโรงนอน 28 ได้กลายเป็นหัวใจที่อธิษฐานของร่างกายใหญ่ที่โรครุมเร้านั้นคือราเวนสบูร์ค วิงวอนเพื่อทุกคนในค่ายนั้น-พวกยาม ภายใต้การกระทำของเบ็ทซี เช่นเดียวกับพวกนักโทษ เราอธิษฐานเลยพันกำแพงคอนกรีตเหล่านั้นเพื่อการรักษาให้หายของประเทศเยอรมนี ของทวีปยุโรป ของโลกนี้-เหมือนที่คุณแม่เคยทำครั้งหนึ่งจากคุกแห่งร่างกายที่ขยับไม่ได้

และขณะที่เราอธิษฐาน พระเจ้าก็ตรัสกับเราเกี่ยวกับโลกหลังสงครามนั้น มันเป็นที่พิเศษมาก ๆ ในสถานที่แห่งนี้ซึ่งเสียงนกหวีดและโธโร่งเข้าแทนที่การตัดสินใจต่าง ๆ พระเจ้าทรงถามเราว่าเรามีแผนจะทำอะไรในหลายปีข้างหน้า

เบ็ทซีชัดเจนมากเสมอเกี่ยวกับคำตอบนั้นสำหรับเธอและฉัน เราจะต้องมีบ้านหลังหนึ่ง บ้านหลังใหญ่-ใหญ่กว่าบ้านเบเยมมาก ๆ-ซึ่งเป็นที ๆ ผู้คนซึ่งเคยถูกทำร้ายโดยชีวิตในค่ายกักกันสามารถมาได้จนกว่าพวกเขา รู้สึกพร้อมที่จะใช้ชีวิตในโลกปกติอีก

“มันเป็นบ้านที่งดงามจริง ๆ นะ คอร์รี่! พันปูด้วยไม้ทั้งหมดเลย พร้อมกับรูปปั้นต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ในกำแพงเหล่านั้นและทางบันไดกว้างที่ทอดยาวลงมา และมีสวนด้วย! สวนอยู่ล้อมรอบที่พวกเขาจะปลูกดอกไม้ได้ มันคงจะทำให้พวกเขา รู้สึกดีแน่ ๆ เลยคอร์รี่ กับการได้ดูแลพวกดอกไม้!”

ฉันชอบจ้องไปที่เบ็ทซีด้วยความอัศจรรย์ใจขณะที่เธอพูดถึงสิ่งเหล่านี้ เธอพูดเสมอราวกับว่าเธอกำลังพรรณนาถึงหลายสิ่งทีเธอได้เห็นมา-ราวกับว่าทางบันไดกว้างที่เวียนวนนั้นและสวนสดใสเหล่านั้นเป็นของจริง และโรงนอนที่แออัดและสกปรกนี่เป็นความฝัน

แต่มันไม่ใช่ความฝัน มันเป็นความจริงอย่างแท้จริง อย่างแสนเจ็บปวด และไม่รู้สึกสิ้นสุด และในระหว่างการขานชื่อเหล่านั้นเสมอที่ความทุกข์ระทมที่พอกพูนนี้ซึ่งจะท่วมทับฉัน

เช้าวันหนึ่งผู้หญิงสามคนจากโรงนอน 28 ยังอ้อยอิ่งอยู่ข้างในสองสามนาที่เพื่อหลีกเลี่ยงความหนาวเหน็บ ตลอดสัปดาห์ที่ตามมานั้นคนทั้งโรงนอนถูกลงโทษให้ยืนแถวตรงเพิ่มอีกหนึ่งชั่วโมง หลอดไฟบนถนนลาเกอร์สตราสไม่ได้ถูกเปิดด้วยซ้ำตอนที่เราถูกไล่ให้ลุกจากเตียงของเราตอน 3:30 น.

ในระหว่างการจัดแถวก่อนตรวจเช้าวันหนึ่งนี่เองที่ฉันได้เห็นสิ่งที่ก่อนหน้านี้ฉันไม่ยอมเชื่อมาตลอด แสงไฟนาร์ธปรากฎที่ปลายสุดของถนนยาว ๆ เส้นนั้น สั่นคลอนไปมาเพราะหิมะตก รถบรรทุกหลายคันที่กระบะท้ายเปิดโล่งด้านหลังกำลังใกล้เข้ามา พ่นหิมะที่เริ่มละลายขณะที่พวกมันผ่านไป พวกมันมาจอดที่ประตูหน้าของโรงพยาบาล ประตูเปิดและนางพยาบาลคนหนึ่งปรากฏกาย พยุงหญิงชราคนหนึ่งที่เขาของนางมีสายรัดไว้ขณะที่นางกะเผลกลงชั้นบันได นางพยาบาลผู้นั้นอุ้มนางอย่างอ่อนโยนขึ้นท้ายรถบรรทุกคันหนึ่ง หลายคนกำลังแห่กันออกมาทางประตูนั้นแล้วตอนนี้ พิงแขนของนางพยาบาลและผู้ช่วยในโรงพยาบาลหลายคน คนแก่ คนป่วย ท้ายที่สุดพวกเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลออกมาพร้อมกับเปลหามหลายอันที่อยู่ตรงกลางพวกเขา

สายตาของพวกเราจ้องจ้องทุกรายละเอียดของภาพเหตุการณ์นั้น สมอของเรารู้สึก แน่ใจว่าเรารู้มาก่อนแล้วว่าเมื่อผู้คนแออัดเยอะไปถึงจุดหนึ่ง พวกที่ป่วยที่สุดก็ถูกพาตัวไปยังอาคารอิฐหลังนั้นที่อยู่ด้านล่างของปล่องควันสีเหลี่ยมจตุรัสอันใหญ่โตนั้น แต่ว่าผู้หญิงเหล่านี้ที่อยู่ตรงหน้าเรา-คนเหล่านี้เลย มันเป็นไปได้เหนือสิ่งอื่นใดฉันไม่เข้าใจเลยกับพฤติกรรมที่กรุณาของพวกนางพยาบาล คนนั้นในรถบรรทุกที่อยู่ข้างหน้านั้นก้มตัวอย่างเอาใจใส่ ถึงขั้นอ่อนโยนเลยด้วยซ้ำ เหนือคนไข้ของนาง...สิ่งใดกำลังเกิดขึ้นอยู่ในความคิดของนางตอนนี้?

และตลอดเวลาทั้งหมดนั้น อากาศเริ่มหนาวมากขึ้น คืนหนึ่งในระหว่างการขานชื่อรอบเย็น ทหารหมวดหนึ่งที่เหน็บสีกแห่งบนถนนลาเกอร์สตราสเริ่มย่ำเท้าแบบเป็นจังหวะ เสียงนั้นดังขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่คนอื่น ๆ เริ่มได้ยิน พวกเขายามไม่ได้ห้ามพวกเราและสุดท้ายคนทั้งถนนเส้นนั้นก็เริ่มเดินแถว ย่ำรองเท้าที่ขาดรุ่งริ่งไปบนพื้นดินที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง ช่วยให้เลือดไหลเวียนกลับเข้าไปในเท้าและขาที่เหน็บชา ตั้งแต่นั้นไปนี่เป็นเสียงของการขานชื่อ การย่ำเท้าหลายพันบนถนนมีดยาวเส้นนั้น

และเมื่อความหนาวเหน็บเพิ่มขึ้น การลงใจพิเศษของชีวิตในค่ายก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน: การลงใจให้คิดถึงแต่ตัวเอง มันมาในนับพันรูปแบบที่แยบยล ฉันค้นพบอย่างรวดเร็วว่าเมื่อฉันหาทางให้เราไปถึงตรงกลางของแถวขานชื่อได้ เราก็มีสิ่งปกป้องเพียงเล็กน้อยจากสายลม

ฉันรู้ว่านี่เป็นความเห็นแก่ตัว: เมื่อเบ้ที่ซึ่กับฉันยืนอยู่ตรงกลาง ใครสักคนต้องยืนอยู่ที่ขอบ มันช่างง่ายดายจริง ๆ ที่จะตั้งชื่ออื่นให้กับมัน! ฉันกำลังทำแบบนั้นแค่เพราะเห็นแก่เบ้ที่ซึ่ ตอนนั้นเราอยู่ในงานรับใช้หนึ่งที่สำคัญและต้องรักษาสุขภาพให้ดี ตอนนั้นในโปแลนด์มันหนาวกว่าในฮอลแลนด์ พวกผู้หญิงชาวโปแลนด์เหล่านี้ไม่น่าจะรู้สึกหนาวแบบเดียวกับที่เราารู้สึก

ความเห็นแก่ตัวมีชีวิตแบบของมันเอง ขณะที่ฉันเฝ้ามองดูยีสต์ผงของเมียนหายไป ฉันก็เริ่มหยิบมัน ออกจากใต้ฟางนั้นเฉพาะหลังจากที่ปิดไฟแล้วเมื่อคนอื่น ๆ ไม่น่าจะเห็นและขอบางส่วน สุขภาพของเบ็ทซีเป็น เรื่องสำคัญมากกว่ามิใช่หรือ? พระองค์ก็เห็น พระเจ้าคะ เธอทำได้มากมายจริง ๆ เพื่อพวกเขา! โปตรระลึกถึง บ้านหลังนั้น หลังสงครามนี้นะคะ!

และแม้ว่ามันไม่ถูกต้อง-มันก็ไม่ได้ผิดมากขนาดนั้น ใช่ไหม? ไม่ผิดเหมือนความชอบธรรมานผู้คนและการฆ่าคนและความชั่วร้ายแบบสัตว์ประหลาดอื่น ๆ เหล่านั้นที่เราได้เห็นในราเวนสเบรูกทุกวัน โอ นี่เป็น แผนการใหญ่ๆของซาตานในอาณาจักรของมัน: การแสดงให้เห็นความชั่วร้ายอันโจ่งแจ้งขนาดนั้นจนคน ๆ หนึ่งเกือบเชื่อแล้วว่าบาปกลับ ๆ ของตัวเองไม่ใช่เรื่องสำคัญ

มะเร็งนั้นลูกกลม สัปดาห์ที่สองในเดือนธันวาคม ผู้อาศัยทุกคนของโรงนอน 28 ได้รับผ้าห่มเพิ่มหนึ่ง ผืน วันถัดมาผู้อพยพกลุ่มใหญ่มาถึงจากเชกโกสโลวาเกีย คนหนึ่งในพวกเขาที่ถูกกำหนดให้มานอนที่นอนของเราไม่มีผ้าห่มเลยสักผืนและเบ็ทซียื่นกระดาษให้เรายกผืนหนึ่งของเราให้แกนาง ฉะนั้นเย็นวันหนึ่งฉันจึง “ให้” ผ้าห่มผืนหนึ่งแกนาง แต่ฉันไม่ได้ “ให้” มันแกนาง ในใจของฉัน ฉันยังยึดมั่นสิทธิ์ที่มีต่อผ้าห่มผืนนั้น

มันเป็นเหตุบังเอิญไหมที่ความชื่นบานและฤทธิ์เดชค่อย ๆ หายไปจากงานรับใช้ของฉัน? การอธิษฐาน ของฉันเป็นแบบเหมือนเครื่องจักร แม้กระทั่งการอ่านพระคัมภีร์ก็น่าเบื่อและไร้ชีวิตชีวา เบ็ทซีพยายามที่จะ อ่านแทนฉัน แต่อาการไอของเธอทำให้การอ่านออกเสียงเป็นไปไม่ได้เลย

และฉะนั้นฉันจึงกระเสือกกระสนต่อไปกับการนมัสการและการสอนที่หมดความเป็นของจริงไปเสีย แล้ว จนกระทั่งบ่ายวันหนึ่งที่ฝนพรำเมื่อแสงเข้ามาทางหน้าต่างสว่างพอที่จะอ่านพระคัมภีร์ได้ ฉันก็มาถึง บันตึกของเปาโลเกี่ยวกับ “หนามในเนื้อ” ของเขา สามหน เขากล่าว เขาได้อ้อนวอนพระเจ้าให้เอาความ อ่อนแอของเขาไปเสีย ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม และแต่ละหนพระเจ้าได้ตรัสว่า จงพึ่งพาเรา สุดท้ายเปาโล สรุปลงท้ายคำเหล่านั้นดูเหมือนจะกระโจนออกมาจากหน้ากระดาษนั้น-ว่าความอ่อนแออันเองของเขาเป็นอะไร ที่เขาขอพระคุณได้ เพราะว่าตอนนี้เปาโลทราบว่ามีกรรมที่ศรัทธาและการอัศจรรย์ใดเหล่านั้นเลยที่เกิดขึ้น ตามหลังงานรับใช้ของเขาที่เขาจะกล่าวได้ว่าเป็นเพราะคุณงามความดีของเขา ทั้งหมดนั้นเป็นความแข็งแกร่ง ของพระคริสต์ ไม่เคยเป็นของเปาโลเลย

และมันอยู่ตรงนั้นเอง

ความจริงนั้นลูกโชนดูแสงอาทิตย์ในเงาเหล่านั้นของโรงนอน 28 บาบของจริงที่ฉันกำลังทำอยู่ไม่ใช่ การเขยิบตัวไปอยู่ตรงกลางของแถวเพราะว่าฉันหนาว บาบของจริงนั้นอยู่ในการคิดว่าอำนาจใด ๆ เพื่อจะช่วยเหลือและเปลี่ยนแปลงมาจากตัวฉัน แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่ความครบบริบูรณ์ของฉัน แต่ของพระคริสต์ที่สร้างความแตกต่างนั้น

วันฤดูหนาวที่แสนสั้นนั้นค่อย ๆ เลือนหายไป ฉันแยกแยะถ้อยคำบนหน้ากระดาษนั้นไม่ออกอีกต่อไป แล้ว และตั้งนั้นฉันจึงปิดพระคัมภีร์และฉันบอกความจริงนั้นเกี่ยวกับตัวเองแก่ผู้หญิงกลุ่มนั้นที่จับกลุ่มใกล้ซิด กัน-ความเห็นแก่ตัวของฉัน ความขี้เหนียวของฉัน การขาดความรักของฉัน คึ้นนั้นความชื่นบานของจริง 225 กลับมาสู่การนมัสการของฉัน

การขานชื่อแต่ละหนสายลมดูเหมือนจะแหลมคมยิ่งกว่าเดิม เมื่อใดก็ตามที่นางทำได้ เมียนก็ลักลอบนำกระดาษหนังสือพิมพ์มาจากห้องเจ้าหน้าที่ที่โรงพยาบาล ซึ่งเราซุกไว้ด้านในเสื้อผ้าของเรา เสื้อกันหนาวสีน้ำเงินของนอลลีที่อยู่ข้างใต้ชุดของเบ็ทซี่ดำไปด้วยหมึกพิมพ์

ความหนาวเหน็บนั้นดูเหมือนจะส่งผลต่อขาของเบ็ทซี่ บางครั้งในตอนเช้าเธอก็ขยับขาไม่ได้เลยและเราสองคนต้องหามเธอรหว่างพวกเรา มันไม่ยาก-เธอหนักไม่มากไปกว่าเด็กคนหนึ่ง แต่เธอย่ำเท้าของเธอไม่ไหวอีกต่อไปแล้วเหมือนพวกเราที่เหลือเพื่อช่วยให้เลือดไหลเวียน เมื่อเรากลับมาที่โรงนอน ฉันก็จะถูเท้าและมือของเธอ แต่มือของฉันแค่เก็บความหนาวเย็นมาจากมือและเท้าของเธอ

มันเป็นสัปดาห์ก่อนคริสตมาสที่เบ็ทซี่ตื่นมาขยับทั้งขาและแขนไม่ได้ ฉันเบียดเสียดผ้าทางเดินที่คนแน่นไปยังกลางห้อง อสรพิษปฏิบัติหน้าที่อยู่

“ได้โปรดเถอะค่ะ!” ฉันอ้อนวอน “เบ็ทซี่ไม่สบาย! โอ ได้โปรดเถอะค่ะ เธอต้องไปโรงพยาบาลนะค่ะ!”

“ยื่นตัวตรง บอกหมายเลขของเธอซิ”

“นักโทษ 66730 รายงานตัวค่ะ ได้โปรดเถอะค่ะ พี่สาวของฉันป่วยอยู่!”

“นักโทษทุกคนต้องรายงานตัวเพื่อนับจำนวน ถ้านางป่วย นางก็ไปลงทะเลเบียนที่ห้องตรวจได้”

มารีค เดอ กราฟ หญิงชาวดัชต์คนหนึ่งที่อยู่ชั้นเหนือของเรา ช่วยฉันทำเปลด้วยแขนของเราและหามเบ็ทซี่ออกไปข้างนอก เสียงย่ำเท้าเป็นจังหวะเริ่มต้นขึ้นแล้วในถนนลาเกอร์สตราส เราหามเธอไปที่โรงพยาบาลจากนั้นก็หยุด ในแสงสว่างของไฟถนนเหล่านั้น แกวคนรอดตรวจก็ยึดยาวมาจนถึงขอบของอาคารนั้นและพันสายตาเลยหัวมุมไป ในหิมะบนซีเก้าที่อยู่ตลอดแนว สามร่างนอนอยู่ตรงที่ ๆ พวกมันได้ร่วงลง

ปราศจากถ้อยคำ มารีคและฉันหันและหามเบ็ทซี่กลับไปยังถนนลาเกอร์สตราส หลังจากการขานชื่อเราก็พาเธอกลับไปทีเตียง เธอพูดซ้ำและไม่ชัด แต่เธอกำลังพยายามกล่าวอะไรสักอย่าง

“ค่ายหนึ่ง คอร์รี่-ค่ายกักกันหนึ่ง แต่พวกเรา...เป็นคนคุม...” ฉันต้องก้มไปใกล้มาก ๆ ถึงจะได้ยิน ค่ายนั้นอยู่ในประเทศเยอรมนี มันไม่ใช่คุกแห่งหนึ่งอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นบ้านแห่งหนึ่งที ๆ ผู้คนซึ่งเคยถูกบิตเปือนโดยปรัชญานี้แห่งความเกลียดชังและการใช้กำลังสามารถมาเรียนรู้อีกหนทางหนึ่งได้ ไม่มีกำแพง ไม่มีลวดหนาม และโรงนอนเหล่านั้นมีกระถางริมหน้าต่าง “มันจะดีมากเลยสำหรับพวกเขา...เฝ้าดูหลายสิ่งเติบโต ผู้คนสามารถเรียนรู้ที่จะรัก จากดอกไม้...”

ฉันทราบแล้วตอนนี้ว่าเธอหมายถึงคนพวกไหน พวกเยอรมัน ฉันคิดถึงอสรพิษนางนั้นที่ยืนอยู่ในโรงนอนเช้าวันนั้น “บอกหมายเลขของเธอซิ นักโทษทุกคนต้องรายงานตัวเพื่อนับจำนวน”

ฉันมองเข้าไปในดวงตาที่หดเล็กของเบ็ทซี่ “เราจะต้องมีค่ายนี้ในเยอรมนีแทนหรือ เบ็ทซี่? แทนที่บ้านหลังใหญ่ในฮอลแลนด์เนี่ยนะ?”

“โอ ไม่!” ดูเหมือนเธอจะซื่อ “เธอรู้อะไรว่ามีบ้านหลังนั้นก่อนแล้ว! มันพร้อมและรอคอยเราอยู่...หน้าต่างที่สูงขนาดนั้น! แสงอาทิตย์กำลังสาดส่องเข้ามาใน-”

การไต่ไม่หยุดฉวยเธอไว้ เมื่อเรนอนนิ่งในที่สุด คราบเลือดทำให้ฟางนั้นเป็นสีดำ เธอจับเป็นพัค ๆ ตลอดวันและคืนนั้นที่ตามมา ตื่นหลายหนพร้อมกับความตื่นเต้นของรายละเอียดใหม่บางอย่างเกี่ยวกับงานของ

เราในฮอลล์แลนด์หรือเยอรมนี

“โรงนอนเหล่านั้นมีสี่ทานะ คอร์รี่! แต่เราจะทำสี่พวกมันเป็นสี่เขียว! เขียวอ่อนที่สุดใส เหมือนช่วงฤดูใบไม้ผลิ”

“เราจะอยู่ด้วยกันใช่ไหม เบ็ทซี่? เราจะทำสิ่งนี้ทั้งหมดด้วยกันใช่ไหม? เธอแน่ใจเกี่ยวกับเรื่องนั้นไหม?”

“อยู่ด้วยกันเสมอ คอร์รี่! เธอกับฉัน...อยู่ด้วยกันตลอดไป”

เมื่อเสียงไซเรนดังเข้าวันถัดมา มาริคกับฉันก็ห้ามเบ็ทซี่ไปจากโรงนอนอีก อสรพิชนั้นกำลังยืนอยู่ที่ประตูติดถนน ขณะที่เราเริ่มเดินผ่านประตูนั้นพร้อมกับภาระที่บอบบางของเรา นางก็ก้าวมาขวางทางเรา “พานางกลับไปทีเดียวซะ”

“ฉันคิดว่านักโทษทุก-”

“พานางกลับไป!”

ด้วยความสงสัย เราห้ามเบ็ทซี่กลับมาที่เตียง หิมะฝนตกกระทบหน้าต่าง เป็นไปได้ไหมว่าบรรยากาศของโรงนอน 28 ส่งผลกระทบแม้กระทั่งต่อยามที่ทารุณคนนี้? ทันทิที่เล็กแถวการขานชื่อ ฉันก็วิ่งกลับไปโรงนอน ที่นั่นข้างเตียงของเรานางอสรพิชยืนอยู่ ข้างนางเจ้าหน้าที่สองคนจากโรงพยาบาลกำลังวางเปลหามอันหนึ่ง นางอสรพิชยืนตัวตรงแทบจะรู้สึกผิดขณะที่ฉันเข้าไปใกล้ “นักโทษพร้อมที่จะถูกขนย้ายแล้ว” นางตะคอก

ฉันมองไปที่หญิงผู้นั้นอย่างใกล้ชิดมากขึ้น: นางเสียงแจ่มกับเห็บหมัดเพื่อที่จะช่วยให้เบ็ทซี่ไม่ต้องต่อคิวนานเพื่อรอตรวจหรือ? นางไม่ได้ห้ามฉันขณะที่ฉันเริ่มเดินตามเปลหามนั้นไป กลุ่มนักถักของเราเพิ่งเข้ามาในห้องใหญ่นั้น ขณะที่เราเดินสวนกัน เพื่อนชาวโปลแลนด์คนหนึ่งคุกเข่าลงและทำเครื่องหมายกางเขน

หิมะฝนรุมกระหน่ำเราขณะที่เราไปถึงด้านนอก ฉันก้าวไปใกล้เปลหามนั้นเพื่อเป็นโล่กำบังให้เบ็ทซี่ เราเดินผ่านคนป่วยที่รออยู่ในแถว เข้าประตู และเข้าสู่แผนกใหญ่ พวกเขาวางเปลนั้นบนพื้นและฉันเองตัวลงไปเพื่อจะฟังคำพูดของเบ็ทซี่ “...ต้องบอกผู้คนนะที่เราเรียนรู้อะไรบ้างที่นี่ เราต้องบอกพวกเขาว่าไม่มีเห็บใดที่เล็กกว่าที่พระองค์ทรงอยู่ลึกยิ่งกว่า พวกเขาจะฟังเรานะ คอร์รี่ เพราะเราเคยอยู่ที่นั่นมาแล้ว”

ฉันจ้องไปที่เรือนกายที่ชุ่มชื้นของเธอ “แต่ทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไรล่ะ เบ็ทซี่!”

“ตอนนี้ เด็ยวนี่แหละ โอ อีกไม่นานหรอก! ก่อนวันที่หนึ่งของปี คอร์รี่ เราจะออกไปจากคุณนี่แล้ว!”

นางพยาบาลคนหนึ่งเห็นฉัน ฉันถอยไปที่ประตูห้องและเฝ้าดูขณะที่พวกเขาวางเบ็ทซี่บนเตียงโลหะแคบ ๆ เพียงหนึ่งใกล้หน้าต่าง ฉันวิ่งอ้อมไปที่ด้านนอกของอาคาร สุดท้ายเบ็ทซี่ก็เห็นฉัน เรายิ้มให้กันและกล่าวถ้อยคำไว้เสียงแก่กันจนกระทั่งตำรวจค่ายคนหนึ่งตะโกนบอกฉันให้ไปเสีย

ประมาณตอนเที่ยงฉันวางผ้าที่ถักอยู่และออกไปที่กลางห้อง “นักโทษ 66730 รายงานตัวคะ ขออนุญาตไปเยี่ยมผู้ป่วยที่โรงพยาบาลคะ” ฉันยืนตัวตรงเป็นไม้อัดดินปืน

นางอสรพิชเหลือบตาขึ้นมามอง จากนั้นก็ขีดเขียนบัตรผ่านให้ใบหนึ่ง ด้านนอกหิมะฝนยังคงตกอยู่ ฉันไปถึงประตูแผนกนั้นแต่นางพยาบาลนิสัยแย่นั้นไม่ยอมให้ฉันเข้าไป แม้ฉันมีบัตรผ่าน ฉันจึงไปที่หน้าต่างใกล้

เตียงของเบ็ทซี่อีก ฉันรอนจนกระทั่งนางพยาบาลผู้นั้นออกไปจากห้อง และเคาะหน้าต่างเบา ๆ

เบ็ทซี่ลืมตา เธอค่อย ๆ หันศีรษะมา

“เธอสบายดีใช่ไหม?” ฉันถามด้วยริมฝีปากของฉัน

เธอพยักหน้า

“เธอต้องพักผ่อนเยอะ ๆ นะ” ฉันกล่าวต่อ

เธอขยับริมฝีปากตอบแต่ฉันไม่เข้าใจ เธอทำปากบอกถ้อยคำเหล่านั้นอีก ฉันตะแคงศีรษะด้านหนึ่งให้ได้ระดับกับศีรษะของเธอ ริมฝีปากสีฟ้านั้นเปิดอีก: “...มีงานต้องทำเยอะจริง ๆ...”

นางอสรพิษออกเวรตลอดช่วงบ่ายและช่วงเย็น และแม้ฉันขอร้องยามคนอื่น ๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก ฉันก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปอีก ทันทีที่การขานชื่อถูกเลิกแถวเช้าวันต่อมา ฉันก็มุ่งหน้าไปโรงพยาบาล ไม่ว่าจะได้รับอนุญาตหรือไม่

ฉันไปถึงหน้าต่างนั้นและเอามือป้องตาเพื่อจะจ้องเข้าไป นางพยาบาลคนหนึ่งกำลังยืนขวางอยู่ระหว่างฉันกับเบ็ทซี่ ฉันหลบไปให้พ้นสายตา รอนาที่หนึ่ง จากนั้นก็มองเข้าไปอีก นางพยาบาลคนที่สองเข้ามาร่วมวงกับคนแรกแล้ว ตอนนี้อยู่ตรงจุดที่ฉันอยากมองเห็น พวกนางก้าวไปที่หัวเตียงและปลายเตียง: ฉันจ้องอย่างอยาก رؤ้ออยากเห็นว่าอะไรนอนอยู่บนนั้น มันคือรูปแกะสลักอันหนึ่งที่มีสิ่งข้างเหลืองแก่ ไม่มีเสื้อผ้าอยู่บนตัวรูปร่างนั้นเลย ฉันเห็นซี่โครงสีข้างแต่ละซี่ และโครงร่างของฟันผ่านแก้มตอบนั้น

ต้องใช้เวลาสักครู่ฉันถึงรู้ว่านั่นคือเบ็ทซี่

นางพยาบาลสองคนนั้นต่างฉวยปลายสองมุมของผ้าปูนั้นแล้ว พวกนางยกมันขึ้นระหว่างพวกนางและหามห่อผ้านั้นไปจากห้องนั้นก่อนที่หัวใจของฉันเริ่มต้นอีกในอกของฉัน

เบ็ทซี่! แต่-เธอมีงานให้ต้องทำอีกเยอะจริง ๆ! เธอไม่มีทาง- พวกนางจะพาเธอไปที่ไหน? พวกนางไปไหนแล้ว? ฉันหันไปจากหน้าต่างนั้นและเริ่มวิ่งเลียบด้านข้างของอาคาร หน้าอกเจ็บแปล็บขณะที่ฉันหายใจ

จากนั้นฉันก็จำห้องส้วมนั้นได้ หน้าต่างนั้นที่ด้านหลัง-นั่นเป็นที่ ๆ...

เท้าของฉันพาฉันอ้อมไปที่ด้านหลังอาคารโดยอัตโนมัติ และที่นั่น พร้อมกับมือข้างหนึ่งของฉันจับอยู่ที่ขอบหน้าต่าง ฉันหยุด สมมติว่าเธออยู่ที่นั่นล่ะ? สมมติว่าพวกนางวางเบ็ทซี่ลงบนพื้นนั่นล่ะ?

ฉันเริ่มเดินอีก ฉันเดินเป็นเวลานาน ยังมีความเจ็บปวดนั้นอยู่ในอกของฉัน และทุกคราวที่เท้าของฉันพาฉันกลับไปหน้าต่างห้องส้วมนั้น ฉันก็ไม่ยอมเข้าไป ฉันไม่อยากจะมอง เบ็ทซี่ไม่มีทางอยู่ที่นั่นได้

ฉันเดินต่อไปอีกหน่อย นำแปลกทีเดียว แม้ว่าฉันเดินผ่านตำรวจค่ายมาหลายคนแล้ว ไม่มีใครเรียกฉันให้หยุดหรือสอบถามฉันเลย

“คอร์รี่!”

ฉันหันไปเห็นเมียนที่วิ่งตามฉันมา “คอร์รี่ ฉันตามหาเธอซะทั่วเลยนะ! โอ คอร์รี่ มาเถิด!”

เธอฉวยแขนของฉันและดึงฉันไปทางด้านหลังของโรงพยาบาล เมื่อฉันเห็นว่าเธอมุ่งหน้าไปที่ไหน ฉันก็ดึงแขนของฉันออก “ฉันรู้แล้ว เมียน ฉันรู้แล้ว”

ดูเหมือนเธอจะไม่ได้ยิน เธอฉวยฉันอีก นำฉันไปที่หน้าต่างห้องส้วมนั้น และดันฉันให้เข้าไปก่อนเธอ

ในห้องที่เหม็นตลบนั้นนางพยาบาลคนหนึ่งยืนอยู่ ฉันถอยกลับด้วยความตกใจ แต่เมียนอยู่ข้างหลังฉันแล้ว

“นี่คือน้องสาวค่ะ” เมียนกล่าวแก่นางพยาบาลคนนั้น

ฉันหันศีรษะไปด้านข้าง-ฉันไม่ยอมมองไปที่ศพเหล่านั้นที่เรียงรายอยู่ริมผนังไกล ๆ นั้น เมียนวางแขนข้างหนึ่งโอบไหล่ของฉันและพาฉันข้ามฟากห้องนั้นไปจนกระทั่งเรายืนอยู่เหนือแถวที่ทำให้ใจสลายนั้น

“คอร์รี่! เธอเห็นเขาไหม?”

ฉันลืมหูลืมตาไปหน้าของเบ็ทซี่ พระเยซูเจ้า-พระองค์ทำอะไรไปนี่?

โอ พระองค์เจ้าข้า พระองค์กำลังตรัสอะไร? พระองค์กำลังประทานอะไรให้แก่ลูก?

เพราะว่าเบ็ทซี่นอนอยู่ตรงนั้น ดวงตาของเธอหลับราวกับกำลังนอนหลับ ใบหน้าของเธออิมเม็บและอ่อนเยาว์ ริ้วรอยแห่งความวิตกกังวล ริ้วรอยแห่งความทุกข์ใจ ร่องลึกกกลวงแห่งความหิวโหยและโรคภัยหายไปหมดสิ้น ตรงหน้าฉันคือเบ็ทซี่แห่งเมืองฮาร์เลม มีความสุขและมีสันติสุข แข็งแรงขึ้น! มีอิสระขึ้น! นี่คือนิเวศน์แห่งสวรรค์ พุงพ่อกับความชื่นบานและสุขอนามัย แม้แต่เส้นผมของเธอก็ถูกจัดเข้าที่อย่างสง่างามราวกับว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้มาปรนนิบัติเธอ

สุดท้ายฉันหันไปหาเมียนด้วยความอัศจรรย์ใจ นางพยาบาลนั้นเดินไปที่ประตูอย่างเงิบเขียบและเปิดประตุนั้นให้เราด้วยตัวเอง “พวกเธอออกไปทางห้องโถงก็ได้ล่ะ” นางกล่าวอย่างอ่อนโยน

ฉันมองไปที่ใบหน้าอันเจิดจรัสของพี่สาวของฉันอีกหน จากนั้นเมียนและฉันก็ออกไปจากห้องนั้นด้วยกัน เสื้อผ้ากองหนึ่งถูกสวมไว้ด้านนอกในห้องโถง ที่วางอยู่บนสุดคือเสื้อกันหนาวสีน้ำเงินของนอลลี

ฉันหยุดเพื่อหยิบมันขึ้นมา เสื้อกันหนาวตัวนั้นแทบจะไม่มีขนแล้วและมีคราบหมึกพิมพ์ แต่มันเป็นสิ่งเชื่อมโยงที่จับต้องได้กับเบ็ทซี่ เมียนคว้าแขนของฉัน “อย่าไปแตะต้องของพวกนี้นะ! พวกเข้บหมัดสีดำ! พวกมันต้องถูกเผาหมดเลย”

ดังนั้นฉันจึงทิ้งสายใยที่จับต้องได้ชิ้นสุดท้ายนั้นไว้ข้างหลัง แบบนั้นก็ดีแล้ว มันดีกว่า บัดนี้สิ่งที่ผูกพันฉันเข้ากับเบ็ทซี่คือความหวังเกี่ยวกับสวรรค์

นิมิตทั้งสาม

ความมดงามแห่งใบหน้าของเบ็ทซี่ช่วยค้าจุนฉันไว้ตลอดหลายวันถัดมา ขณะที่ฉันเที่ยวไปหาหญิงคนแล้วคนเล่าที่เคยรักเธอ พรรณนาให้พวกนางฟังเกี่ยวกับสันติสุขของเธอและความชื่นบานของเธอ

เช้าสองวันหลังจากเธอเสียชีวิต การนับขาดไปตอนชานชื่อ โรงแนอนอื่น ๆ ถูกสั่งเลิกแถว ส่วนโรงแนอน 28 ต้องอยู่ในแถวต่อ ดวงตามองไปข้างหน้า โทรโง่งนั้นส่งเสียงบีบและเสียงหนึ่งพูดออกมา: ผู้หญิงคนหนึ่งหายไป คนทั้งโรงแนอนนั้นต้องยืนอยู่บนถนนลาเกอร์สตราสจนกว่าจะพบตัวนาง ซ้าย ขวา ซ้าย ขวา การย่ำเท้าแบบไม่รู้จบเพื่อขับไล่ความหนาวออกไปจากขาที่เมื่อยล้า ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ดวงอาทิตย์หน้าหนาวที่ซีดจางที่ไม่ได้ให้ความอบอุ่น ฉันก้มมองที่เท้าของฉัน: ขาและข้อเท้าของฉันเริ่มบวมเป่ง พอตอนเที่ยงก็ไม่มีความรู้สึกในขา และข้อเท้าแล้ว เบ็ทซี่ เธอคงมีความสุขนำดูเลยวันนี้! ไม่มีความเห็นับหนาว ไม่มีคามหิวโหย ไม่มีสิ่งใดคั่นกลางระหว่างเธอกับพระพักตร์พระเยซูแล้ว!

คำสั่งให้เลิกแถวมาในตอนบ่าย เราได้ทราบในภายหลังว่าผู้หญิงที่หายไปนั้นถูกพบเป็นศพอยู่บนที่นอนชั้นที่อยู่บน ๆ พอเช้าวันถัดมาโทรโง่งในระหว่างการชานชื่อก็ประกาศคำนั้น: “เห็น บุม คอร์นี่เสีย!”

ช่วงขณะหนึ่งฉันยืนโง่ ๆ อยู่ตรงที่ ๆ ฉันอยู่ ฉันเป็นนักโทษ 66730 มานานเหลือเกินจนฉันแทบจะไม่ชานตอบเมื่อได้ยินชื่อตัวเองแล้ว ฉันเดินไปข้างหน้า

“ไปยืนอยู่ข้างแถวซิ!”

จะเกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย? ทำไมฉันถึงถูกเลือกให้ออกมาอยู่คนเดียว? มีใครรายงานเรื่องพระคัมภีร์หรือ?

การชานชื่อลากยาวต่อไป จากจุดที่ฉันยืนฉันสามารถมองเห็นได้ทั้งถนนลาเกอร์สตราส ผู้หญิงเป็นหมื่นคนเข้าแถวยาวสุดลูกหูลูกตา ลมหายใจของพวกเธอลอยเป็นไอสีขาวในอากาศยามค่ำคืน

เสียงเป่าไซเรนบอกเลิกแถว ยามคนนั้นส่งสัญญาณบอกฉันให้ตามนางไป ฉันเดินย่ำไปบนหิมะที่ละลายเป็นน้ำ พยายามก้าวให้ทันก้าวยาว ๆ ของนางซึ่งสวมรองเท้าบูททรงสูงของนาง ขาและเท้าของฉันยังบวมเป่งแสนเจ็บปวดจากการนับจำนวนที่แสนยาวนานเมื่อวันก่อน รองเท้าของฉันถูกยึดไว้ด้วยกันด้วยเศษเชือก

ฉันกะเผลกตามหลังยามคนนั้นเข้าไปในโรงแนอนธุรการที่ปลายด้านตรงข้ามของถนนลาเกอร์สตราส จากโรงพยาบาล นักโทษหลายคนกำลังยืนต่อแถวอยู่ที่โต๊ะใหญ่ตัวหนึ่ง เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่นั่งหลังโต๊ะนั้นประทับตราเอกสารฉบับหนึ่งและยื่นมันให้ผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเขา

“เอนท์ลาซเซ่น!” เขากล่าว

เอนท์ลาซเซ่น? ได้รับการปล่อยตัวหรือ? งั้นผู้หญิงคนนั้นก็ใช่อิสระแล้ว? นี่มัน-พวกเราทุกคน-เขาเรียกชื่อ ๆ หนึ่งและนักโทษอีกคนก้าวไปที่โต๊ะนั้น ลายเซ็นหนึ่ง ตราประทับหนึ่ง:

“เอนท์ลาซเซ่น!”

สุดท้าย “เห็น บุม คอร์นี่เสีย” ถูกเรียก ฉันก้าวไปที่โต๊ะนั้น ประคองตัวเองโดยเอามือเท้าโต๊ะไว้ เขา

เขียน ประทับตรานั้นลงไป และจากนั้นฉันก็กำลังถือมันอยู่ในมือของฉัน: กระดาษแผ่นหนึ่งที่มีชื่อและวันเกิด
ของฉันอยู่บนมัน และพาด้านบนสุดมีตัวอักษรสีดำตัวใหญ่ปรากฏ: ใบรับรองการปล่อยตัว

ด้วยความมึนงง ฉันเดินตามคนอื่น ๆ ที่เหลือเข้าประตูหนึ่งทางด้านซ้ายของเรา ตรงนั้นที่โต๊ะอีกตัวฉัน
ถูกยื่นบัตรขึ้นรถไฟที่ให้สิทธิ์ฉันเดินทางผ่านเยอรมนีเข้าสู่พรมแดนดัตช์ ด้านนอกสำนักงานแห่งนี้ยามคนหนึ่งซึ่ง
บอกทางฉันให้เดินไปตามระเบียงเข้าสู่อีกห้องหนึ่ง ที่นั่นพวกนักโทษที่มาก่อนฉันแล้วกำลังดึงชุดสวมข้ามศีรษะ
ของพวกนางและกำลังต่อแถวชิดผนังด้านหลัง

“เสื้อผ้ายู่ทางนี้!” ผู้ดูแลคุกใบหน้ายิ้มคนหนึ่งบอกฉัน “เอนท์ลาซเช่นฝ้ายร่างกาย” นางอธิบาย

ฉันดึงพระคัมภีร์ข้ามศีรษะของฉันพร้อมกับชุดตัวนั้น ม้วนพวกมันเข้าด้วยกันและฝังหัวฉันไว้ที่ด้าน
ล่างของกองเสื้อผ้านั้น ฉันไปพร้อมกับคนอื่น ๆ ผนังไม้ที่ขรุขระชนผนังที่เปลือยเปล่าของฉัน นำแปลกที่คำ
ว่า “ปล่อยตัว” ได้ทำให้ขั้นตอนเหล่านั้นของคุณ่าซังมากกว่าเดิมเป็นร้อยเท่า บ่อยครั้งจริง ๆ ที่ बैठซีกับฉัน
เคยยืนแบบนี้มาแล้ว แต่ความคิดเรื่องอิสรภาพได้ทำให้ฉันปั่นป่วน และความอับอายของการตรวจร่างกายนี้ก็
มากยิ่งขึ้นกว่าความอับอายอื่น ๆ ทั้งปวง

สุดท้ายคุณหมอก็ก็นมาถึง เด็กหนุ่มหน้าตากระคนหนึ่งในชุดเครื่องแบบทหาร เขาฆ่าเลือกไปตามผู้หญิงที่
ต่อแถวนั้นด้วยความเหยียดหยามแบบไม่อำพราง ทีละคนเราต้องก้ม หันรอบ กางนิ้วมือของเรา เมื่อเขามาถึง
ฉัน สายตาของเขาทอดลงไปที่เท้าของฉันและริมฝีปากของเขาเย็นด้วยความรังเกียจ

“บวมน้ำ” เขากล่าว “โรงพยาบาล”

เขาจากไป พร้อมกับผู้หญิงอีกคนเดียวที่ไม่ “ผ่าน” ฉันรีบสวมเสื้อผ้าอีกทีและเดินตามผู้ดูแลนั้นไป
จากอาคารนั้น เริ่มเช้าแล้ว ท้องฟ้าสีเทาเริ่มมีหิมะตก เราเดินไปบนถนนลาเกอร์สตราส ผ่านถนนหลาย
เส้นที่ไม่รู้จักที่เต็มไปด้วยโรงนอน

“จั้น-แปลว่า-พวกเราจะไม่ถูกปล่อยตัวหรือ?”

“ฉันคิดว่าเธอจะได้รับการปล่อยตัวนะ ทันทีที่อาการบวมในขาของเธอเริ่มลด” ผู้ดูแลคนนั้นกล่าว
“พวกเขาจะปล่อยตัวเธอเฉพาะถ้าเธออยู่ในสภาพดีเท่านั้น” ฉันเห็นเธอมองไปที่นักโทษอีกคนนั้น: ผิวหนังและ
ดวงตาของผู้หญิงคนนั้นมีสีเหลืองเข้มแบบหตุ

แถวคนที่รอตรวจเหยียดยาวอ้อมไปทางด้านข้างของโรงพยาบาล แต่เราเดินตรงเข้าทางประตูนั้นและ
เข้าไปในแผนกหนึ่งที่อยู่ด้านหลัง ห้องนั้นมีเตียงโลหะสองชั้นวางอยู่เต็มไปหมด ฉันถูกกำหนดให้ไปนอนเตียง
ชั้นบนถัดจากหญิงคนหนึ่งที่ร่างของนางถูกปกคลุมด้วยตุ่มหนองที่ใกล้แตก แต่อย่างน้อยมันก็ใกล้ผนังด้านหลัง
ที่ฉันสามารถยกขาทั้งสองข้างที่บวมเป่งของฉันได้ นั่นเป็นสิ่งที่สำคัญตอนนี้: เพื่อให้การบวมลดลง เพื่อจะผ่าน
การตรวจร่างกาย

ลำแสงแห่งอิสรภาพนั้นได้ให้ความสว่างใหม่ที่ไม้อ่อนช้อยมาบนราเวนสบูร์ค หรือว่านี่ยังเป็นสถานที่ ๆ
โหดร้ายที่สุดอย่างแท้จริงอยู่เหมือนเดิม ฉันก็บอกไม่ได้ การทนทุกข์นั้นยากที่จะจินตนาการได้จริง ๆ รอบตัว
ฉันคือเหล่าผู้รอดชีวิตจากรถไฟคุกขบวนหนึ่งที่ถูกวางระเบิดระหว่างทางมาที่นี่ ผู้หญิงเหล่านั้นแขนขาขาด

อย่างน่ากลัวและเจ็บปวดยิ่งนัก แต่ว่านางพยาบาลสองคนยิ้มเยาะและล้อเลียนเสียงครวญครางเมื่อได้ยินเสียงโอดครวญแต่ละหน

แม้กระทั่งในคนไข้คนอื่น ๆ ที่เหลือ ฉันก็เห็นความเฉยเมยด้วยใจหินที่มีต่อคนอื่น ๆ นั่นที่เป็นโรคร้ายถึงชีวิตมากที่สุดของค่ายกักกัน ฉันรู้สึกว่ามีนรกลามมาถึงตัวฉันเองแล้ว: คน ๆ หนึ่งจะรอดชีวิตได้อย่างไรหากเขายังรู้สึกต่อไปอยู่? พวกที่เป็นอัมพาตและพวกที่หมดสติร่วงตจากเตียงแคบ ๆ ที่แออัดเหล่านั้น คืนแรกนั้นผู้หญิงสี่คนร่วงลงมาจากเตียงชั้นบนและตายอยู่บนพื้น มันดีกว่ากับการให้ความคิดของตนจดจ่ออยู่กับความต้องการของตัวเอง เพื่อจะได้ไม่เห็น เพื่อจะได้ไม่คิด

แต่ไม่มีทางเลยที่จะปิดกั้นเสียงเหล่านั้นออกไปได้ ตลอดทั้งคืนผู้หญิงหลายคนร้องคำเยอมนั้นคำหนึ่งที ฉันไม่รู้จึก “ซีเบอร์!” ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจากลำคอที่แหบแห้ง: “ซีเบอร์!”

สุดท้ายฉันเข้าใจว่าพวกนางกำลังร้องขอกระโถน มันเป็นไปได้เลยสำหรับผู้หญิงส่วนใหญ่ในห้องนี้ที่จะไปถึงสุขาสกปรกที่อยู่ห้องถัดไปได้ สุดท้ายแม้สิ่งที่จะหย่อนขาของฉัน ฉันก็ปีนลงไปจากเตียงของฉันและเริ่มช่วยงานนั้น ความซาบซึ้งใจของผู้ป่วยเหล่านั้นช่างบิดหัวใจจริง ๆ “เธอเป็นใคร? ทำไมเธอมาทำแบบนี้?” - ราวกับว่าความทารุณและความด้านชาเป็นเรื่องปกติ ความกรุณาตามปกติเป็นเรื่องมหัศจรรย์

เมื่อรุ่งสางในฤดูหนาวคือคลานมาทางหน้าต่างเหล่านั้น ฉันก็ตระหนักว่ามีวันคริสตมาส

ทุกเช้าฉันไปที่คลินิกที่อยู่ตรงด้านหน้าของโรงพยาบาลซึ่งเป็นที่ ๆ ฉันได้ยินเสียงย่าเท้าบนถนนลาเกอร์สตราสที่อยู่ด้านนอก ทุกคราวคำตัดสินนั้นคือ “บวมน้ำของเท้าและข้อเท้า” หลายคนที่มาเข้าคลินิกก็เป็นนักโทษที่ได้รับการปล่อยตัวแล้วเหมือนกับฉัน บางคนถูกปล่อยตัวแล้วเมื่อหลายเดือนก่อน: เอกสารปล่อยตัวและบัตรขึ้นรถไฟของพวกเขาขยับยู่จากการเปิดและการพับกลับเข้าที่ และจะเป็นยังไงถ้าเขายังมีชีวิตอยู่? แน่แน่นอนว่าช่วงเวลาไร้โทษในคุกของเราคงเพิ่มขึ้นไปด้วยกัน แต่เบ็ทซี่ไม่มาจะผ่านการตรวจร่างกายอย่างแน่แน่นอน จะเป็นยังไงถ้าเธออยู่กับฉันที่นี่? จะเป็นยังไงถ้าฉันผ่านการตรวจและเธอ...”

ไม่มี “ถ้า” ในอาณาจักรของพระเจ้า ฉันได้ยินเสียงแผ่วเบาของเธอกำลังพูดนี้ จังหวะเวลาของพระองค์สมบูรณ์แบบ น้ำพระทัยของพระองค์เป็นที่ซ่อนตัวของเรา พระเยซูเจ้าข้า โปรดรักษาลูกให้อยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยเถิด! อย่าปล่อยให้ลูกเป็นบ้าและหาทางเจาะทะลุออกไปนอกน้ำพระทัยนั้น

ฉันมองหาใครสักคนอยู่ตลอดเพื่อที่จะยกพระคัมภีร์เล่มนั้นให้ มันคงจะง่ายจริง ๆ ย้อนไปในฮอลแลนด์ ที่ได้ถืออีกสักเล่ม-อีกเป็นร้อยเล่ม มีชาวฮอลแลนด์ไม่เยอะมากนักในแผนกนั้นที่จะสามารถอ่านตัวหนังสือภาษาดัตช์ได้ แต่สุดท้ายแล้วฉันสอดมันไว้รอบคอของหญิงสาวที่ดูซาบซึ้งใจคนหนึ่งจากอูเตรชท์

คืนที่หกที่ฉันอยู่ในแผนกนั้นกระโถนทั้งสองใบอยู่ดี ๆ ก็หายไปอย่างลึกลับ ในเตียงชั้นบนตัวหนึ่งที่อยู่แถวทางเดินกลางมีหญิงยิปซีชาวฮังการีสองคนที่เสียงบ่นพึมพำของพวกนางเป็นส่วนหนึ่งของเสียงแข็งแ่งของห้องนั้น ฉันไม่เคยเดินผ่านเตียงของพวกนางเลยเพราะว่าคนหนึ่งในพวกนางเป็นโรคเท้าเน่าซึ่งนางจะยื่นใส่หน้าของใครก็ตามที่เข้ามาใกล้ ตอนนั้นใครสักคนก็คิดว่ายิปซีสองคนนั้นมีกระโถนสองใบนั้น ซึ่งถูกซ่อนไว้ใต้ผ้าห่มของพวกนางเพื่อที่พวกนางจะได้ไม่ต้องออกไปที่สุขา ฉันไปที่เตียงของพวกนางและวิงวอนพวกนาง-แม้ฉัน

ไม่รู้ว่าพวกนางเข้าใจภาษาเยอรมันหรือไม่

ทันใดนั้นในความมืดอะไรบางอย่างที่เปียกและเหนอะหนะก็มันพันรอบใบหน้าของฉัน หญิงคนนั้นเอาผ้าพันแผลจากเท้าของนางเขวี้ยงมาที่ฉัน ฉันวิ่งสะอึกสะอื้นไปทางระเบียงและล้างและล้างใต้หัวก็อดคิดผนังในห้องส้วม ฉันจะไม่มีวันเหยียบเข้าไปในทางเดินนั้นอีก! ฉันสนอะไรเท่ากับกระโถนเวรพวกนั้น! ฉันไม่มีทางท...

แต่แน่นอนว่าฉันกลับไปอีก ฉันได้เรียนรู้มาเยอะ ในปีที่ผ่านมา เกี่ยวกับสิ่งที่ฉันทนได้และทนไม่ได้ เมื่อหญิงยิปซีสองคนนั้นเห็นฉันเดินตามทางเดินมาทางพวกนาง กระโถนทั้งสองใบนั้นก็ส่งเสียงกระทบบนพื้น

เช้าวันถัดมาคุณหมอที่เข้าเวรที่คลินิกประทับตราอนุมัติทางการแพทย์บนใบปล่ยตัวของฉัน หลายเหตุการณ์ที่ก่อนหน้านี้ลากยาวเชื่องช้าเหลือเกินตอนนี้เคลื่อนที่ไปอย่างรวดเร็วจนหัวหมุน ในเพียงแต่งตัวใกล้กับประตูชั้นนอกของค่ายนั้น ฉันได้รับเสื้อผ้าครบชุด ชุดชั้นใน กระโปรงขนสัตว์ตัวหนึ่ง เสื้อสตรีผ้าไหมที่สวยงามจริง ๆ ตัวหนึ่ง รองเท้าเกือบบใหม่ที่แข็งแรงคู่หนึ่ง หมวกใบหนึ่ง เสื้อคลุมชั้นนอกตัวหนึ่ง ฉันได้รับแบบฟอร์มใบหนึ่งเพื่อลงชื่อโดยระบุว่าฉันไม่เคยเจ็บป่วยที่ราเวนสบริค ไม่เคยประสบอุบัติเหตุ และว่าการรักษาที่นั่นดีเยี่ยม ฉันลงชื่อ

ในอาคารอีกหลัง ฉันได้รับการปันส่วนขนมปังสำหรับหนึ่งวันและคูปองอาหารสำหรับอีกสามวัน ฉันได้นำฝักข้าวของของฉันกลับคืนมาด้วย เงินดัตช์ของฉัน และแหวนของคุณแม่ และจากนั้นฉันก็กำลังยืนอยู่กับกลุ่มคนอีกสิบหรือสิบสองคนด้านในประตูใหญ่นั้น

ประตูเหล็กบานใหญ่สองบานนั้นเหวี่ยงเปิด เราเดินแถวตามหลังยามผู้หญิงคนหนึ่งไปติด ๆ เราป็นเนินเขาลูกเล็ก ๆ นั้น: ตอนนี้ฉันสามารถมองเห็นทะเลสาบนั้น ซึ่งจับตัวเป็นน้ำแข็งจากฝั่งหนึ่งไปอีกฝั่ง ต้นไพน์และยอดโบสถ์ที่อยู่ไกลลิบ ๆ นั้นส่องประกายในแสงแดดดูหนาวเหมือนการวัดวันคริสต์มาสเซย ๆ

ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย ไม่แน่เราอาจแค่กำลังไปที่โรงงานซีเมนต์ คืบนี้เราคงต้องเดินแถวกลับไปค่าย แต่บนยอดเนินนั้นเราเลี้ยวซ้าย ไปทางใจกลางของเมืองเล็ก ๆ นั้น ฉันรู้สึกว้าวเท้าของฉันบวมในรองเท้าคูใหม่ที่คับนั้น แต่ฉันก็ตรึมฝปากไว้และบังคับตัวเองให้ก้าวยาว ๆ ต่อไป ฉันนึกภาพยามคนนั้นหันมา ชี้นิ้วที่เหยียดยื่นบอกว่า: “บวมน้ำ! ส่งนางกลับไปค่าย!”

ที่สถานีรถไฟเล็ก ๆ นั้นยามคนนั้นหันและทิ้งเราไปโดยไม่เหลือบกลับมามองเลย เห็นได้ชัดว่าเราทุกคนต้องเดินทางไปไกลถึงเบอร์ลิน จากนั้นแต่ละคนต้องแยกย้ายกันไปตามเส้นทางกลับบ้านของตัวเอง มีการรอคอยยาวนานบนม้านั่งเหล็กที่เย็นเฉียบเหล่านั้น

ความรู้สึกเกี่ยวกับความไม่เป็นจริงยังมีอยู่ต่อไป มีแค่สิ่งเดียวที่ดูเหมือนคุ้นเคย ความหิวโหยอันกลวงโบในกระเพาะของฉัน ฉันเลื่อนการกินขนมปังที่ได้รับปันส่วนมาให้ยาวนานเท่าที่ทำได้ แต่สุดท้ายฉันก็เอื้อมเข้าไปในกระเป๋าเสื้อคลุมใหญ่ของฉัน ซองขนมปังนั้นไม่อยู่แล้ว ฉันกระดุ้งขึ้นจากม้านั่งนั้น มองดูข้างใต้มัน เดินย้อนกลับไปทั่วสถานีนั้น ไม่ว่าฉันทำมันหล่นหรือมันถูกขโมยไป ขนมปังนั้นก็ไม่มีอยู่แล้ว และคูปองปันส่วนเหล่านั้นก็หายไปด้วย

สุดท้ายรถไฟขบวนหนึ่งก็จอดเข้าสถานีและเราเบียดเสียดกันอย่างตึ้นเต้นไปที่มัน แต่มันมีไว้สำหรับ

บุคลากรทางทหารเท่านั้น ช่วงบ่ายแก่ ๆ เราได้รับอนุญาตให้ขึ้นรถไฟขนส่งไปรษณีย์ เพียงเพื่อที่จะถูกส่งให้ลงอีกสองสถานีถัดไปเพื่อให้มีที่สำหรับสินค้าอาหาร การเดินทางรอบนั้นกลายเป็นภาพที่ไม่ชัดเจน เราไปถึงสถานีปลายทางที่ใหญ่โตและถูกระเบิดถล่มในเบอร์ลินประมาณหลังเที่ยงคืน

มันเป็นวันขึ้นปีใหม่ 1945 เบ็ทซีตายถูกเพลิง: เธอและฉันได้ออกมาจากคุกแล้ว...

หิมะตกลงมาจากช่องแสงบนหลังคาที่แตกกระจายขณะที่ฉันเดินล่องไป สับสนและหวาดกลัวผ่านสถานีที่เหมือนถ้ำนั้น ฉันรู้ว่าฉันต้องหารถไฟไปที่อุเอลเซ่น แต่หลายเดือนของการถูกส่งให้ทำโน่นทำนี่ทำให้ฉันคิดริเริ่มไม่เป็นแล้ว สุดท้ายใครสักคนบอกทางฉันให้ไปที่ซานซาลาหนึ่งที่อยู่ห่างไกล การหยุดแต่ละครั้งตอนนี้เป็นความทุกข์ระทมในรองเท้าคูใหม่ที่แข็งนั้น เมื่อฉันไปถึงซานซาลานั้นในที่สุด ป้ายนั้นก็ไม่ได้บอกว่าอุเอลเซ่นแต่บอกว่าโอลส์ทิน เมืองหนึ่งในโปแลนด์ซึ่งอยู่ทิศตรงข้ามกันเลย ฉันต้องเดินข้ามพื้นคอนกรีตหลายเอเคอร์เหล่านั้นอีกแล้ว

ข้างหน้าฉันมีชายสูงวัยคนหนึ่ง แก้มชมพูจากการทำงานในสถานีที่ไร้หลังคา กำลังกวาดเศษซากที่ถูกระเบิดไปรวมเป็นกองหนึ่ง เมื่อฉันถามทางเขา เขาก็จับแขนฉันและนำฉันไปที่สถานีที่เหมาะสมนั้นด้วยตัวเอง “ผมเคยไปฮอลแลนด์มาครั้งนึง” เขากล่าว น้ำเสียงโหยหาถึงอดีต “ตอนที่ภรรยายังมีชีวิตอยู่ คุณรู้ไหม พวกเราพักบนทะเลเลย”

รถไฟขบวนหนึ่งกำลังจอดอยู่บนรางและฉันปีนขึ้นไป ผ่านไปหลายชั่วโมงก่อนที่คนอื่นมาถึง แต่ฉันไม่กล้าลงจากรถเพราะกลัวว่าฉันจะหาทางกลับมาไม่ได้อีก พอถึงเวลาที่รถไฟนั้นติดเครื่อง ฉันก็เวียนศีรษะเพราะไม่ได้ทานอาหาร เมื่อแวะจอดสถานีแรกนอกเบอร์ลิน ฉันก็เดินตามผู้โดยสารคนอื่น ๆ เข้าไปในคาเฟ่ประจำสถานี ฉันให้ผู้หญิงที่อยู่หลังตู้คิดเงินดูเงินกิลเดอร์ดัตช์ของฉันและบอกเธอว่าฉันทำคูปองของฉันหายไปแล้ว

“ไม่ต้องมากุเรื่องหลอกกันเลย! ออกไปจากที่นี่ซะก่อนฉันเรียกตำรวจ!”

การเดินทางที่ขมขื่นไม่รู้จบจริง ๆ การเดินทางหลายไมล์ทำได้แค่ไปแบบคืบคลาน บางส่วนของรางรถไฟไม่อยู่แล้ว และมีการอ้อมไกล ๆ แบบไม่รู้จักจบสิ้นและเปลี่ยนรถไฟหลายหน บ่อยครั้งเราไม่ได้หยุดในสถานีแห่งหนึ่งเลย เพราะกลัวการบุกโจมตีทางอากาศ แต่แลกเปลี่ยนสัมภาระกับเหล่าผู้โดยสารในแถบชนบท

และขณะเดียวกันนั้น นอกหน้าต่างของฉันเยอรมนีที่เคยสวยงามก็ผ่านพ้นไป ป่าไม้ที่ถูกเผาดำเป็นตอตะโก ซากโครงที่ผอมเกร็งของโบสถ์แห่งหนึ่งตั้งอยู่เหนือหมู่บ้านที่ย่อยยับ เบรเมนทำให้ฉันน้ำตาไหลมากเป็นพิเศษ ในพื้นที่ที่รกร้างทั้งหมดนั้น ฉันเห็นมนุษย์คนหนึ่ง หญิงแก่คนหนึ่งที่กำลังเอานิ้วจิ้มกองก้อนอิฐ

ในอุเอลเซ่นมีการรอคอยยาวนานระหว่างรถไฟ มันตึกแล้ว สถานีนั้นแทบไม่มีผู้คน ขณะที่ฉันจับใบในบาร์กาแพที่ว่างเปล่า ศีรษะของฉันก็สัปหงกไปข้างหน้าจนมันพักบนโต๊ะเล็กตัวนั้นที่อยู่ตรงหน้าฉัน การพาดเข้าที่หูข้างหนึ่งของฉันทำให้ฉันนอนเหยียดเกือบถึงพื้น

“นี่ไม่ใช่ห้องนอนนะ!” เจ้าหน้าที่สถานีที่ฉันขาดคนนั้นแผดเสียง “แกมาใช้โต๊ะของเรานอนไม่ได้!”

รถไฟหลายขบวนมา รถไฟหลายขบวนไม่มา ฉันปีนขึ้นและลง และจากนั้นฉันก็ยืนต่อแถวอยู่ที่เพิงตรวจคนเข้าเมืองและป้ายบนอาคารสถานีเล็ก ๆ นั้นอ่านว่า นิวเวอร์ซันส์ เมื่อฉันออกไปจากตึกนั้น คนงานชายคนหนึ่งที่สวมหมวกแก๊ปสีน้ำเงินและชุดผ้าคลุมกันเปื้อนสีน้ำเงินก็ก้าวมาหาฉัน “มานี่สิครับ! ขาแบบนี้คุณ

เดินไปได้ไม่ไกลหรอก! เกาะแขนผมไว้นะ”

เขาพูดภาษาดัตช์

ฉันเกาะเขาไว้และกะแผลกข้ามรางรถไฟบางรางไปที่ ๆ รถไฟอีกขบวนกำลังรออยู่ หัวรถจักรกำลังพ้นควันแล้ว ฉันอยู่ในฮอลแลนด์แล้ว

เรากระชากไปข้างหน้า ทุ่งนาแบนราบที่ถูกหิมะปกคลุมเลื่อนผ่านหน้าต่างไป บ้าน มันยังเป็นฮอลแลนด์ที่ถูกยึดครองเหมือนเดิม พวกทหารเยอรมันยังยืนอยู่เป็นระยะ ๆ ตลอดแนวรางรถไฟเหล่านั้น-แต่ มันก็เป็นบ้าน

รถไฟขบวนนั้นไปไกลเท่าแค้โกรนินกัน เมืองดัตช์เมืองหนึ่งที่ไม่ห่างจากชายแดน ไปไกลกว่านั้น ทางรถไฟถูกตัดขาดและห้ามการเดินทางทุกอย่างยกเว้นของรัฐบาล พร้อมกับเรี่ยวแรงเฮือกสุดท้ายของฉัน ฉันกะแผลกไปที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งใกล้สถานีนั่น

นางพยาบาลคนหนึ่งในชุดเครื่องแบบสีขาวแสบตาชวนฉันเข้าไปในห้องทำงานเล็ก ๆ ห้องหนึ่ง เมื่อฉันเล่าเรื่องราวของฉัน เธอก็ออกไปนอกห้อง ไม่กี่นาทีต่อมาเธอก็กลับมาพร้อมกับชาและขนมปังกรอบถาดหนึ่ง “ฉันไม่ได้ทาเนยนะคะ” เธอว่า “คุณกำลังไม่สบายเพราะภาวะขาดสารอาหาร คุณต้องระวังนะคะว่าคุณทานอะไร”

น้ำตาไหลหยดลงในซาร้อนนั้นขณะที่ฉันดื่ม นี่คือใครสักคนที่รู้สึกเป็นห่วงเป็นใยฉัน ไม่มีเตียงว่างเลยในโรงพยาบาลนั้น เธอบอก แต่เจ้าหน้าที่คนหนึ่งไม่อยู่และฉันจะได้ห้องของเธอ “ตอนนี้ฉันเตรียมน้ำร้อนไว้ให้อ่างแล้วค่ะ”

ฉันเดินตามเธอไปบนระเบียงที่เปล่งประกายนั้นเหมือนอยู่ในความฝันอันแสนสุข ในห้องอาบน้ำขนาดใหญ่ในห้องหนึ่ง ใอน้ำกำลังลอยเป็นเมฆจากอ่างอาบน้ำสีขาวส่องประกาย ไม่มีสิ่งใดในชีวิตของฉันที่รู้สึกดีเหมือนการอาบน้ำครานั้นเลย ฉันนอนแช่จมถึงคางของฉัน รู้สึกน้ำอุ่นนั้นเยียวยาผิวหนังที่ตกระกิดของฉัน “ขออีกแค่ห้านาทีนะคะ!” ฉันอ้อนวอนทุกครั้งที่นางพยาบาลผู้นั้นเคาะที่ประตู

สุดท้ายฉันยอมให้เธอยื่นชุดนอนตัวหนึ่งให้ฉันและนำฉันไปยังห้องหนึ่งที่เตียงอันหนึ่งถูกวางและรออยู่ ผ้าปูที่นอน ผ้าปูสีขาวอันบนและอันล่าง ฉันเอามือลูบผ้าปูเหล่านั้นไม่หยุดเลย นางพยาบาลผู้นั้นกำลังสอดหมอนใบที่สองไว้ใต้เท้าบวม ๆ ของฉัน ฉันดีใจที่มันจะไม่หลับ: การนอนที่นี้แบบสะอาดและมีคนดูแลเป็นความชื่นบานในแบบที่ฉันไม่อยากจะหลับให้พ้นไปสักนาทีเดียวเลย

ฉันได้พักอยู่ในโรงพยาบาลนั้นที่โกรนินกันสิบวัน รู้สึกว่าเรี่ยวแรงของฉันกลับคืนมา สำหรับมื้ออาหารส่วนใหญ่ ฉันไปทานกับพวกนางพยาบาลในห้องทานข้าวของพวกเธอ ครั้งแรกที่ได้เห็นชุดเครื่องเงินและแก้วหลายใบบนโต๊ะยวานั้น ฉันก็ผงะด้วยความตกใจ

“พวกคุณกำลังจัดงานเลี้ยงกันนี่คะ! ให้ฉันเอาถาดหนึ่งไปที่ห้องของฉันเถอะคะ!” ฉันไม่รู้สึกร่วมพอสำหรับเสียงหัวเราะและการพูดคุยหยอกล้อเพื่อสังสรรค์

หญิงสาวคนหนึ่งที่อยู่ข้างฉันหัวเราะขณะที่เธอดึงเก้าอี้ตัวหนึ่งออกมาให้ฉันนั่ง “มันไม่ใช่งานเลี้ยงหรอก

ค่ะ! แคมื้อค่าเอง-และแบบเบา ๆ แค่นั้นเองค่ะ”

ฉันนั่งลงกะพริบตาไปที่มีดหลายเล่ม ส้อมหลายคัน ฝาปู้โต๊ะ-ฉันเคยกินแบบนี้สักครั้งไหมนะ ทุกวันในปีนั้น? เหมือนคนปากคนหนึ่งที่มีมองดูอาหารที่มีอารยธรรมมือแรกของตน ฉันเลียนแบบท่าทางอันผ่อนคลายของคนอื่น ๆ ที่เหลือขณะที่พวกเขาส่งต่อขนมปังและเนยแข็งและคนกาแฟของพวกเขาแบบไม่เร่งรีบ

ความปวดร้าวในใจของฉันคือการไปถึงวิลเลียมและนอลลี-แต่จะไปได้อย่างไรเมื่อห้ามเดินทาง? บริการโทรศัพท์ก็ถูกจำกัดมากกว่าที่เคยเสียอีก แต่สุดท้ายหญิงสาวผู้หนึ่งที่แผงสายโทรศัพท์โรงพยาบาลก็ติดต่อไปที่พนักงานรับสายโทรศัพท์ในฮิลเวอร์ซัมพร้อมกับข่าวเรื่องการเสียชีวิตของเบ็ทซีและการถูกปล่อยตัวของฉัน

กลางสัปดาห์ที่สอง ผู้มีอำนาจของโรงพยาบาลจัดแจงให้ฉันได้นั่งโดยสารรถบรรทุกขนอาหารคันหนึ่ง ที่มุ่งหน้าไปทางใต้ เราเดินทางแบบผิดกฎหมายตอนกลางคืนและโดยไม่เปิดไฟหน้ารถ: อาหารนั้นถูกเปลี่ยนเส้นทางจากการขนส่งไปเยอรมนี ในตอนเช้าตรู่ฟ้าสีเทาบรรทุกคนนั้นเข้าไปจอดที่บ้านพักคนชราที่ทำด้วยอิฐหลังใหญ่ของวิลเลียม หญิงสาวตัวสูงไหล่กว้างคนหนึ่งมาเปิดประตูหลังฉันเคาะ และจากนั้นก็พุ่งตรงเข้าห้องโถงพร้อมกับข่าวว่าฉันอยู่นี่แล้ว

ในจิตใจเดียวแชนของฉันก็ได้สวมกอดทีนและหลานสาวสองคนของฉัน วิลเลียมมาถึงช้ากว่า กระแผลกมาตามระเบียบโดยใช้ไม้เท้าช่วย เรากอดกันนานขณะที่ฉันเล่าให้พวกเขาฟังถึงรายละเอียดเกี่ยวกับความเจ็บป่วยและการเสียชีวิตของเบ็ทซี

“พีก็เกือบ” วิลเลียมกล่าวช้า ๆ “พีก็เกือบหวังว่าจะได้ข่าวเดียวกันนี้เกี่ยวกับคิค มันคงจะดีหากเขาได้ไปอยู่กับเบ็ทซีและคุณพ่อ” พวกเขาไม่ได้ข่าวคราวเกี่ยวกับลูกชายผมบลอนด์ตัวสูงคนนี้เลยตั้งแต่เขาถูกส่งตัวไปเยอรมนี ฉันจำได้ตอนที่เขาวางมือบนไหล่ของฉัน นำฉันไปบนจักรยานของเราผ่านถนนหนทางที่มีดสนิทไปบ้านของพิควิก จำการฝึกซ้อมแบบอดทนของเขาได้ “อาไม่มีบัตรพวกนั้นนะครับ ทันต์เตอร์รี่! ที่นี้ไม่มีพวกยิว” คิค! พวกคนหนุ่มสาวและกล้าหาญก็เปราะบางพอ ๆ กับพวกคนชราและพวกที่เชื่องช้าไหมหนอ?

ฉันใช้เวลาสองสัปดาห์ในฮิลเวอร์ซัม พยายามที่จะปรับตัวให้เข้ากับที่ดวงตาของฉันได้บอกฉันวินาทีแรกนั้น วิลเลียมกำลังจะตาย เขาแค่ดูเหมือนไม่รู้ตัวเกี่ยวกับเรื่องนั้นขณะที่เขาเดินกะเผลกไปตามห้องโถงต่าง ๆ แห่งบ้านของเขา นำการปลอบประโลมใจและคำปรึกษาไปให้แก่ผู้คนที่เจ็บป่วยในการดูแลของเขา พวกเขามีคนไข้กว่าห้าสิบคน ณ เวลานั้น แต่สิ่งที่ฉันยังทำใจไม่ได้คือจำนวนของพวกหญิงสาวที่คอยช่วยเหลือ: เหล่าผู้ช่วยนางพยาบาล พวกผู้ช่วยงานครัว พวกเลขานุการ ผ่านไปหลายวันฉันจึงดูออกว่า “หญิงสาว” เหล่านี้คือพวกชายหนุ่มที่มาซ่อนตัวจากการถูกเกณฑ์ไปบังคับใช้แรงงาน ซึ่งเริ่มอ้ามทิตมากขึ้นทุกที

และยังมีบางสิ่งในตัวฉันที่หยุดพักไม่ได้จนกว่าฉันได้กลับไปฮาร์เลม แน่แน่นอนว่านอลลีอยู่ที่นั่น แต่มันคือบ้านเบยด้วย บางสิ่งในบ้านหลังนั้นเองที่เรียกฉัน กวิกมือเรียกฉัน บอกฉันให้กลับมาบ้าน

ปัญหาที่คือการเดินทางไปที่นั่นเหมือนเดิม วิลเลียมได้ใช้รถยนต์ของทางการคันหนึ่งสำหรับการทำธุระให้บ้านพักคนชรา แต่ภายในรัศมีของเมืองฮิลเวอร์ซัมเท่านั้น สุดท้าย หลังจากโทรหาหลายคน เขาก็บอกฉันว่าการเดินทางเที่ยวนี้ถูกจัดแจงแล้ว

ถนนเหล่านั้นรกร้างผู้คนเมื่อเราออกเดินทาง เราสวนแคร่รถอีกสองคันตลอดทางไปยังจุดนัดพบกับรถ

คันที่มาจากฮาร์เลม ข้างหน้า จอดอยู่บนหิมะข้างถนน เราเห็นรถคันนั้น รถลีมูซีนคันยาวสีดำพร้อมกับแผ่นป้ายทะเบียนของหน่วยงานรัฐบาลและกระจกหลังมีม่านปิด ฉันจู่โจมอำลาวิลเลียมและจากนั้นก็รีบก้าว ตามที่ถูกสอน เข้าไปด้านหลังของรถลีมูซีนคันนั้น แม้กระทั่งในความมืดที่บเพราะม่านบัง ร่างใหญ่นั้นที่อยู่ข้างฉันก็ไม่ผิดคนแน่นอน

“อูม เฮอร์มัน!” ฉันร้อง

“คอร์เนเลีย ที่รักของผม” มือใหญ่ของเขากุมรอบมือทั้งสองข้างของฉัน “พระเจ้าทรงอนุญาตให้ผมได้เจอคุณอีก”

ครั้งล่าสุดฉันได้เห็นพิควิดนั้งอยู่ระหว่างทหารสองนายบนรถบัสของคุกในกรุงเฮก ศีรษะล้านที่นำส่งสารของเขามีรอยฟกช้ำและเลือดไหล เขาอยู่ที่นั่นตอนนี้ โบกมือปิดทึบความเวทนาของฉันทว่านั่นเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่เจ็บช้อยเกินกว่าที่จะรำลึก

ดูเหมือนเขาจะทราบข้อมูลเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในฮาร์เลม และขณะที่คนขับที่สวมเครื่องแบบนั้นซึ่งรถพาเราไปตามถนนหลายเส้นที่ว่างเปล่า เขาก็บอกฉันเกี่ยวกับรายละเอียดทุกอย่างที่ฉันอยากรู้ใจจะขาด พวกยิวทั้งหมดของเราปลอดภัยยกเว้นแมรี อีทัลลี ผู้ซึ่งถูกส่งไปที่โปแลนด์แล้วหลังจากเธอถูกจับกุมที่ถนนนั้น กลุ่มของเรายังปฏิบัติงานอยู่เหมือนเดิม แม้ว่าคนหนุ่มหลายคนเหล่านั้นกำลังซ่อนตัวอยู่

เขาเตือนฉันให้คาดหมายการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างที่บ้านเบเย หลังจากพวกยามตำรวจถูกสั่งให้ออกไปแล้ว หลายครอบครัวที่ไร้บ้านได้มาอาศัยอยู่ที่นั่น แม้ว่าขณะนั้นเขาเชื่อว่าห้องหับเหล่านั้นด้านบนของร้านว่างเปล่าก็ตาม แม้ว่าก่อนบ้านหลังนั้นได้เปิดใช้งานอีกครั้ง ทูสผู้ภักดีก็กลับมาจากสเกเวนิกันแล้วและเปิดกิจการนาฬิกาอีกครั้ง นายบูเคอร์ส ช่างตัดแว่นร้านถัดไป ได้ยกพื้นที่ในร้านของเขาให้เธอซึ่งจากพื้นที่ส่วนนั้นเธอรับงานต่าง ๆ เพื่อแจกจ่ายให้แก่เหล่าช่างซ่อมของเราในบ้านของพวกเขา

ขณะที่ดวงตาของฉันปรับให้เข้ากับแสงมัว ๆ นั้น ฉันได้เห็นใบหน้าเพื่อนของฉันชัดเจนมากขึ้น อาจมีรอยตะปุ่มตะป่ำเพิ่มขึ้นหนึ่งหรือสองรอยบนศีรษะที่ผิดรูปนั้น ฟันหลายซี่หายไป-แต่สำหรับความน่าเกลียดที่มีใจกรุณาอันไพศาลนั้น การทุบตีไม่ได้สร้างความแตกต่างที่แท้จริงใด ๆ เลย

ตอนนี้รถลีมูซีนนั้นกำลังแล่นไปบนถนนหนทางสายแคบ ๆ ของเมืองฮาร์เลม ข้ามสะพานบนแม่น้ำสปาร์เน ข้ามตลาดโกธมาร์คทีในเงาของโบสถ์เซนต์บาโว เข้าสู่ถนนบาร์เตโลโยริสสตราท ฉันทออกมานอกตัวรถก่อนที่มันจะหยุดด้วยซ้ำ วิ่งไปที่ขอยนั้น เข้าประตูด้านข้าง และเข้าสู่อ้อมกอดของนอลลี เธอและพวกลูกสาวของเธออยู่ที่นั่นตลอดทั้งเช้า ปัดกวาด ล้างหน้าต่าง เอาผ้าปูต่าง ๆ ไปผึ่งลมเพื่อต้อนรับฉันทกลับบ้าน ข้ามไหล่ของนอลลีไป ฉันเห็นทูสยืนอยู่ในประตูหลังที่เข้าสู่ร้าน หัวเราะและสะอึกสะอื้นเกือบพร้อมกัน หัวเราะเพราะฉันทได้กลับมาบ้าน ร้องไห้เพราะคุณพ่อและเบ็ทซี สองคนนั้นที่เธอเคยเปิดใจเพื่อจะรัก ไม่อยู่แล้ว

เราเดินไปทั่วบ้านและร้าน ตามอง มือลูบคลำ- “จำได้ไหมว่าเบ็ทซีน่าจะเรียงถ้วยพวกนี้ยังไง?” “จำได้ไหมว่าแม่ตาจะตายยังไงที่เขาทิ้งกลองยาเส้นของเขาไว้ตรงนี้?” ฉันทยืนอยู่บนขั้นบันไดด้านนอกห้องทานข้าว และเอามือของฉันลูบไม้ที่เรียบของนาฬิกาพริเชียนนั้น ฉันทสามารถมองเห็นคุณพ่อหยุดอยู่ตรงนี้ คัพเทนยืนอยู่ข้างเขา

“เราต้องไม่ปล่อยให้หน้าฟิกาเดินข้านะ...”

ฉันเปิดกระจกหน้านั้น ขยับเข้มนานาฟิกาให้ตรงกับนาฟิกาข้อมือของฉัน และค่อย ๆ ดึงลูกตุ้มเหล่านั้นขึ้น ฉันอยู่บ้านแล้ว ชีวิต เหมือนนาฟิกานี้ ได้เริ่มต้นใหม่: ตอนเช้าซ่อมนาฟิกาในห้องทำงานของร้าน ตอนเที่ยงสวนใหญ่ที่จักรยานที่ไร่ยางของฉันกระเด็นกระดอนไปยังถนนบอสเอ็นโฮเวนสตราท

แต่ถึงกระนั้น...ในแบบที่แปลก ๆ ฉันก็ไม่ได้กลับบ้าน ฉันยังรอคอยอยู่ ยังมองหาบางสิ่งอยู่ ฉันใช้เวลาหลายวันเที่ยวไปตามตรอกซอกซอยและริมคลองใกล้เคียง ร้องเรียกชื่อมาเฮอร์ซาลาลห์ซบัส หญิงชราที่ขายผัก ถัดไปสามร้านบอกฉันว่าเจ้าแมวนั้นมาร้องเหมียว ๆ ที่ประตูร้านของเธอคืนนั้นที่เราถูกจับกุมและเธอรับมันมาดูแล เธอบอกว่านานหลายเดือนเลยที่พวกเด็กเล็ก ๆ แลวละแวกนั้นมารวมตัวกันเพื่อนำอาหารมาให้ “เจ้าเหมียวของคุณตา” พวกเขานำเศษอาหารมาจากถังขยะและแม้กระทั่งอาหารอร่อย ๆ จากจานข้าวอันเล็กน้อยของพวกเขาเองซึ่งถูกลักลอบมาผ่านบรรดาคุณแม่ที่คอยจับตามอง และนายหัทซ์บัสยังขนสวดยและอ้วนท้วนเหมือนเดิม

มันเป็นกลางเดือนธันวาคม เธอกล่าว เมื่อมันไม่ได้โผล่มาคืนหนึ่งตามเสียงเรียกของเธอ และเธอไม่ได้เห็นมันอีกเลยนับแต่นั้น และตั้งนั้นฉันจึงค้นหา แต่ด้วยใจที่จมดิ่ง: ในฤดูหนาวนี้แห่งความทวิโทยของฮอลแลนด์ การค้นหาทั้งหมดของฉันไม่ได้นำแมวหรือสุนัขสักตัวมาตามเสียงเรียกของฉันเลย

ฉันคิดถึงมากกว่าเจ้าแมวตัวนั้น บ้านเบเยต้องการผู้คนให้มาอยู่ในห้องเหล่านั้นของมัน ฉันจำคำพูดของคุณพ่อที่กล่าวแก่หัวหน้าเกสตาโปในกรุงเฮกได้: “ผมจะเปิดประตูบ้านต้อนรับใครก็ตามที่ขัดสน...” ไม่มีใครในเมืองนี้ที่ขัดสนยิ่งกว่าเหล่าผู้ที่สมองซ้ำ ตั้งแต่การเริ่มต้นการยึดครองของนาซี คนเหล่านั้นถูกกักตัวโดยครอบครัวของพวกเขาให้อยู่ในห้องหลังบ้าน โรงเรียนและศูนย์ฝึกพัฒนาการของพวกเขาถูกสั่งปิด ต้องซ่อนตัวจากรัฐบาลหนึ่งที่ตัดสินใจแล้วว่าพวกเขาไม่สมควรมีชีวิตอยู่ต่อไป ในเวลาไม่นานพวกเขากลุ่มหนึ่งมาอาศัยอยู่ที่บ้านเบเยแล้ว พวกเขาออกไปที่ถนนหนทางไม่ได้เหมือนเดิม แต่ที่นั่นอย่างน้อยพวกเขาก็มีสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ และรายการหนึ่งตามที่ฉันสามารถเจียดเวลาได้จากงานที่ร้าน

และความวุ่นวายใจของฉันก็ยังมีต่อไป ฉันอยู่บ้านแล้ว ฉันกำลังทำงานและงานยุ่ง-หรือเปล่านะ? บ่อยครั้งฉันมักจะมาเริ่มต้นที่มันนั่งทำงานของฉันเพื่อจะตระหนักว่าฉันนั่งมาเป็นชั่วโมงแล้วจึงมองไปที่ความว่างเปล่า พวกช่างซ่อมที่ทูลเจอมา-ซึ่งถูกฝึกภายใต้คุณพ่อ-ฝีมือเป็นเลิศ ฉันใช้เวลาอันน้อยลงเรื่อย ๆ ในร้าน สิ่งใดก็ตามหรือใครก็ตามที่ฉันกำลังมองหาอยู่ไม่ได้อยู่ที่นั่น

และไม่ได้อยู่ชั้นบนด้วย ฉันรักผู้คนที่อ่อนโยนเหล่านั้นที่ฉันดูแลอยู่ แต่บ้านหลังนั้นเองไม่ได้เป็นบ้านอีกต่อไปแล้ว เพราะเห็นแก่เบ็ทซ์ฉันซื้อต้นไม้หลายต้นสำหรับขอบหน้าต่างทุกบาน แต่ฉันลืมน้ำพวกมัน และพวกมันก็ตาย

ไม่แน่มันอาจคิดถึงการทำหายของขบวนการใต้ดิน เมื่อกลุ่มระดับชาตินั้นมาหาฉันพร้อมกับคำขอหนึ่ง ฉันก็ตกลงอย่างกระตือรือร้น พวกเขามีเอกสารปล่อยตัวแบบปลอม ๆ สำหรับนักโทษคนหนึ่งของคุณเมืองฮาร์เลม อะไรจะเรียบง่ายไปกว่าการถือเอกสารนี้อ้อมมุขตึกไปและผ่านเข้าไปประตูไม้ที่คุ้นเคยเหล่านั้น

แต่เมื่อประตูเหล่านั้นปิดไล่หลังฉัน ใจของฉันก็เริ่มเต้นรัว จะเป็นยังไงถ้าฉันไม่ได้ออกไป? จะเป็นยังไง

ถ้าฉันติดกับ?

“ว่าไงครับ?” ผู้หมวดหนุ่มคนหนึ่งที่มีผมสีส้มสดใสก้าวมาจากหลังโต๊ะแผนกต้อนรับ “คุณนัดไว้ไหม?”
เขาคือรอล์ฟ ทำไมเขาถึงทำเป็นแข็งที่อกกับฉันจัง? ฉันถูกจับกุมไหมเนี่ย? พวกเขาจะจับฉันเข้าห้องขังไหม? “รอล์ฟ!” ฉันเรียก “คุณจำฉันไม่ได้หรือคะ?”

เขาจ้องมาที่ฉันราวกับเพื่อจะรื้อฟื้นความทรงจำของเขา “จำได้สิครับ!” เขากล่าวอย่างสิ้นใจ “คุณผู้หญิงที่ร้านนาฬิกาฉัน! ผมได้ข่าวว่าคุณถูกส่งปิดร้านไปพักใหญ่ ๆ เลย”

ฉันอ้าปากค้างใส่เขา ทำไม รอล์ฟรู้ที่อยู่แล้วนี่-และจากนั้นฉันก็นึกออกว่าตอนนั้นพวกเราอยู่ที่ไหน ในห้องโถงกลางของสถานีตำรวจนั้นมีทหารเยอรมันกว่าครึ่งโหลมองมาอยู่ และฉันได้พักทายคนหนึ่งในกลุ่มของเราโดยเรียกชื่อเขา ซึ่งเท่ากับยอมรับความสัมพันธ์พิเศษระหว่างพวกเรา เมื่อกฎเหล็กของขบวนการใต้ดินนั้นคือ...ฉันเอาลิ้นเลียริมฝีปากตัวเอง ฉันโง่งขนาดนั้นได้อย่างไรกันนะ?

รอล์ฟหยิบเอกสารปลอมเหล่านั้นไปจากมือที่สั่นเทาของฉันและชำเลียงไปทั่วพวกมัน “เอกสารพวกนี้ต้องถูกส่งต่อไปโดยผู้บัญชาการตำรวจและผู้บังคับบัญชาทางทหารที่เหนือกว่าพร้อมกัน” เขากล่าว “คุณนำเอกสารพวกนี้กลับมาอีกทีพรุ่งนี้ตอนบ่ายสี่โมงได้ไหมครับ? ท่านผู้บัญชาการจะอยู่ในห้องประชุมจนกว่า-”

ฉันไม่ได้ยินอะไรอีกแล้ว หลังจากคำว่า “พรุ่งนี้ตอนบ่าย” ฉันก็พุ่งไปที่ประตูแล้ว ฉันยื่นขอบพระคุณอยู่บนทางเดินจนกระทั่งเข้าของฉันหยุดกระแทกกัน ถ้าฉันต้องการข้อพิสูจน์ว่าฉันไม่มีความกล้าหรือความเฉลียวฉลาดของตัวเองเลย ฉันก็มีข้อพิสูจน์นั้นแล้วตอนนี้ ความกล้าหาญหรือความชำนาญใดก็ตามที่ฉันเคยแสดงให้เห็นล้วนเป็นของประธานต่าง ๆ ของพระเจ้า-พระองค์ทรงให้ยืมเงินตะลันต์นั้นที่ฉันต้องการเพื่อจะทำงานหนึ่งให้สำเร็จ และมันชัดเจนแล้ว จากการที่ความชำนาญเหล่านั้นไม่อยู่แล้วตอนนี้ ว่านี่ไม่ใช่งานของพระองค์สำหรับฉันอีกต่อไปแล้ว

ฉันคลานแบบถ่อมใจกลับไปที่บ้านเบเย และ ณ วินาทีนั่นเอง ขณะที่ฉันก้าวเข้าไปในตรอกนั้น ฉันได้รู้ว่าฉันกำลังมองหาสิ่งใดอยู่

นั่นคือเบ็ทซี

นั่นคือเบ็ทซีที่ฉันได้คิดถึงทุกช่วงขณะจิตของทุกวันตั้งแต่ฉันได้วิ่งไปที่หน้าต่างโรงพยาบาลนั้นและพบว่าเธอได้ไปจากราเวนสบูคแล้วตลอดกาล นั่นคือเบ็ทซีที่ฉันเคยคิดว่าจะกลับมาพบที่นี้ในฮาร์เลม ที่นี้ในร้านนาฬิกาและในบ้านหลังนี้ที่เธอรัก

แต่เธอไม่อยู่ที่นี้แล้ว และตอนนี้เป็นครั้งแรกตั้งแต่เธอตายไป ฉันจำได้แล้ว “เราต้องบอกผู้คนนะ คอร์รี่ เราต้องบอกพวกเขาว่าเราได้เรียนรู้สิ่งใดบ้าง...”

สัปดาห์นั้นเองฉันเริ่มที่จะพูด หากนี่เป็นงานใหม่ของพระเจ้าสำหรับฉัน จันพระองค์ก็จะประธานความกล้าและถ้อยคำ ผ่านไปตามถนนหนทางและซานเมืองเหล่านั้นของฮาร์เลม ฉันกระดั่งกระตอนไปบนขอบล้อจักรยานของฉัน นำข่าวสารนั้นที่ว่าความสิ้นบานไหลลึกลงยิ่งกว่าความสิ้นหวัง

มันเป็นข่าวที่ผู้คนต้องได้ยินในฤดูใบไม้ผลิที่ไร้ความชื่นใจนั้นของปี 1945 ไม่มีต้นไม้เจ้าสาวแห่ง

ฮาร์เลมตันใดเลยส่งกลิ่นหอมในอากาศ มีแต่ตอนนั้นที่ใหญ่เกินกว่าจะลากไปทำเป็นพินได้ ไม่มีดอกทิวลิปที่เปลี่ยนทุ่งหญ้าให้กลายเป็นพรมสี: กระเปาะเหล่านั้นถูกกินไปหมดแล้ว ไม่มีครอบครัวใดที่ไม่เผชิญเรื่องน่าสลดของมัน ในคริสตจักรและห้องชมรมและบ้านส่วนตัวหลายแห่งในวันที่แสนอัปยศเหล่านั้น ฉันเล่าความจริงเหล่านั้นที่เบ้ทซีและฉันได้เรียนรู้ในราเวนสปรุค

และทุกครั้งที่การประชุมเหล่านี้ฉันพูดถึงนิมิตแรกของเบ้ทซี: นิมิตเกี่ยวกับบ้านที่นั่นในฮอลแลนด์ซึ่งเป็นที ๆ คนเหล่านั้นที่ถูกทำร้ายมาจะได้เรียนรู้ที่จะมีชีวิตอีกโดยไม่กลัว ตอนจบการบรรยายเหล่านี้หนหนึ่ง หญิงร่างเพรียวแบบผู้ดีคนหนึ่งเดินเข้ามาหาฉัน ฉันเห็นเธอก็รู้เลย: นางเบียเร็นส์ เดอ ฮาน ที่บ้านของเธออยู่ในซานเมืองเบลอเมนตาล ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นบ้านที่สวยงามที่สุดในฮอลแลนด์ ฉันยังไม่เคยเห็นมัน เห็นแค่ต้นไม้เหล่านั้นที่ขอบของสวนสาธารณะขนาดใหญ่ที่บ้านหลังนั้นตั้งอยู่ข้างใน และฉันก็อึ้งเมื่อสุภาพสตรีที่แต่งกายสง่าผู้นี้ถามฉันว่าฉันยังอาศัยอยู่ในบ้านเล็ก ๆ หลังโบราณนั้นบนถนนบาร์เตลโยริสตราทอยู่ไหม

“คุณทราบได้- ไซ้คะ ฉันยังอยู่ค่ะ แต่ว่า-”

“คุณแม่ของฉันเล่าให้ฉันฟังบ่อย ๆ เกี่ยวกับมันค่ะ ท่านไปที่นั่นบ่อยเพื่อไปพบคุณปู่คนหนึ่งของคุณ ผู้ซึ่งฉันเชื่อว่าเคยทำงานการกุศลใช่ไหมคะ?”

ในระดับพลังงานทั้งหมดนั้นก็หวนกลับมา ขณะเปิดประตูด้านข้างเพื่อให้ผ้าซาตินเสียงดังเพี้ยวและขนนกพริบพริบเข้ามา เสื้อคลุมยาวและหมวกมีขนนกปีกเสียดสีทั้งสองด้านของทางบันไดแคบนั้น จากนั้นทันใดแจนส์ก็ยืนอยู่ในทางเข้าประตูของท่านพร้อมกับสายตาที่ทำให้กระดูกแข็งที่เกี่ยวกับความคิดที่จะดึงลูกบอลลูกหนึ่ง

“ฉันเป็นมายะคะ” นางเบียเร็นส์ เดอ ฮาน กำลังกล่าว “แต่ฉันมีลูกชายห้าคนในกลุ่มต่อต้าน สี่คนยังมีชีวิตอยู่และสบายดี คนที่ทำให้เราไม่ได้ข่าวเลยตั้งแต่เขาถูกพาไปที่เยอรมนี เหมือนที่คุณเพิ่งพูดไป บางสิ่งในตัวฉันกล่าวตลอดว่า ‘ยานจะกลับมาและด้วยความซาบซึ้งใจคุณจะทำเปิดบ้านของคุณสำหรับนิมิตนี้ของเบ้ทซี เท็นบูม’”

สองสัปดาห์ต่อมาเด็กชายตัวเล็กคนหนึ่งนำส่งซองจดหมายมีกลิ่นหอมซองหนึ่งที่ประตูข้าง ด้านในในตัวหนังสือเอนสีม่วงมีเขียนบรรทัดเดียว, “ยานกลับบ้านแล้ว”

นางเบียเร็นส์ เดอ ฮานมาพบฉันด้วยตัวเองที่ทางเข้าคฤหาสน์ของเธอ เราเดินขึ้นถนนกว้างที่มีต้นโอ๊คโบราณหลายต้นซึ่งมาพบกันเหนือศีรษะของเรา พอเลี้ยวโค้งสุดท้าย เราก็เห็นมัน คฤหาสน์ห้าสิบกห้องในใจกลางสนามหญ้าอันกว้างใหญ่ คนทำสวนสูงวัยสองคนกำลังดูแลแปลงดอกไม้เหล่านั้น

“เราปล่อยสวนเหล่านั้นไปแล้วคะ” นางเบียเร็นส์ เดอ ฮานกล่าว “แต่ฉันคิดว่าเราอาจทำให้พวกมันกลับมาดูดีเหมือนเดิมได้ คุณไม่คิดหรือคะว่าพวกนักโทษที่ได้รับการปล่อยตัวอาจพบการบำบัดในการปลูกสิ่งต่าง ๆ ?”

ฉันไม่ได้ตอบ ฉันกำลังจ้องขึ้นไปหลังคาหน้าจั่วและหน้าต่างเหล่านั้นที่ฉาบด้วยตะกั่ว หน้าต่างพวกนั้นอยู่สูงจริง ๆ...

“ข้างในมี-” ลำคอของฉันแห้งผาก “ข้างในมีพื้นปูด้วยไม้ และระเบียบยิ่งใหญ่รอบห้องโถงกลาง และพวก

รูปปั้นนูนต่ำตั้งอยู่ตลอดแนวผนังไหมคะ?”

นางเบียเร็นส์ เดอ ฮานมองมาที่ฉันด้วยความประหลาดใจ “จ้ะคุณก็เคยมาที่นี่แล้วสิคะ! ฉันนี่ก็ไม่ออกเลยว่ะ-”

“ไม่ค่ะ” ฉันกล่าว “ฉันได้ยินเกี่ยวกับมันจาก-”

ฉันหยุด ฉันจะอธิบายสิ่งที่ฉันไม่เข้าใจได้อย่างไร?

“จากใครสักคนที่เคยมาที่นี่สินะ” เธอจบประโยคให้แบบง่าย ๆ ไม่เข้าใจความมุ่งงของฉัน

“ใช่ค่ะ” ฉันกล่าว “จากใครสักคนที่เคยมาที่นี่ค่ะ”

สัปดาห์ที่สองในเดือนพฤษภาคมฝ่ายสัมพันธ์มิตรียัดฮอลแลนด์กลับคืนได้ ธงชาติดัตช์ห้อยจากหน้าต่างทุกบานและเพลงชาติ “วิลเฮลมัส” ถูกเล่นผ่านสถานีวิทยุที่เป็นไทแล้วทั้งวันทั้งคืน กองทัพแคนาดาบริบนำอาหารไปให้หลายเมืองใหญ่ซึ่งพวกเขาได้กักตุนไว้ตามแนวชายแดน

ในเดือนมิถุนายนผู้คนกลุ่มแรกจากหลายร้อยคนมาถึงที่บ้านหลังงามนั้นในเบลอเมนตาล ขณะบอกเล่าเกี่ยวกับความสูญเสียต่าง ๆ ของพวกเขาแบบเจียบ ๆ หรือไม่รู้จบ แผลกแยกหรือเกรี้ยวกราดแบบดุเดือดทุกคนเป็นมนุษย์ที่ได้รับความเสียหาย ไม่ใช่ทุกคนเคยอยู่ในค่ายกักกัน บางคนได้อยู่สอง สาม แม้กระทั่งสี่ปีหลบซ่อนอยู่ในห้องใต้หลังคาและตู้เสื้อผ้าหลังบ้านที่นั่นในฮอลแลนด์

คนหนึ่งของพวกเขาเหล่านี้คือ นางคาน ภรรยาฝ่ายของเจ้าของร้านนาฬิกาขึ้นไปบนถนนเส้นนี้ นายคานเสียชีวิตไปแล้วที่ที่อยู่นั้นของขบวนการใต้ดิน นางมาหาเราตัวคนเดียว หญิงผมขาวหลังค่อมคนหนึ่งที่ตกใจกลัวไปกับทุกเสียง คนอื่น ๆ มาที่เบลอเมนตาล ร่างกายและจิตวิญญาณมีแผลเป็นจากการบุกโจมตีทิ้งระเบิดหรือสูญเสียครอบครัวหรือการพลัดพรากไม่รู้จบใด ๆ ของสงคราม ในปี 1947 เราเริ่มรับผู้คนชาวดัตช์ที่เคยเป็นนักโทษของพวกญี่ปุ่นในประเทศอินโดนีเซีย

แม้ว่าไม่มีสิ่งใดเลยในเรื่องนี้เกิดขึ้นจากการวางแผน มันกลับกลายเป็นฉากหลังที่เหมาะสมที่สุดสำหรับคนเหล่านี้ที่เคยถูกจองจำในเยอรมนี ท่ามกลางพวกเขาเอง พวกเขามีแนวโน้มที่จะใช้ชีวิตซ้ำแล้วซ้ำอีกในความทุกข์ใจพิเศษของตัวเอง ในเบลอเมนตาลพวกเขาถูกเตือนใจว่าพวกเขาไม่ใช่คนพวกเดียวกันที่ได้ทนทุกข์และสำหรับคนเหล่านี้ทุกคนเหมือน ๆ กัน กฎดูแลรักษาให้หายนั้นกลับกลายเป็นดอกเดียวกัน แต่ทุกคนมีความเจ็บใจที่ตนต้องยกโทษให้: เพื่อนบ้านที่เคยรายงานเรื่องเขา ยามที่โหดเหี้ยม ทหารที่ชอบใช้ความรุนแรง

น่าแปลกพอ ไม่ใช่พวกเยอรมันหรือคนญี่ปุ่นที่ผู้คนรู้สึกว่ายกโทษให้ได้ยากที่สุด แต่เป็นเหล่าเพื่อนร่วมชาติชาวดัตช์ของพวกเขาที่ไปเข้าข้างศัตรู ฉันเห็นพวกเขาบ่อยตามท้องถนน พวก NSB ที่โกนหัวและสายตาลับ ๆ ล่อ ๆ ของพวกเขา พวกอดีตผู้ร่วมขบวนการเหล่านี้ตอนนี้อยู่ในสภาพที่น้ำสงสาร ถูกไล่ออกจากบ้านและหอพัก หางานทำไม่ได้ ถูกไล่ตามท้องถนน

ที่แรกฉันเห็นว่าเราควรชวนพวกเขามาที่เบลอเมนตาลด้วย มาอาศัยอยู่เคียงข้างกับคนเหล่านี้ที่พวกเขาเคยทำร้าย เพื่อแสวงหาความเมตตากรุณาใหม่จากทั้งสองฝ่าย แต่กลับกลายเป็นว่ามันยังเร็วเกินไปสำหรับผู้คนที่กำลังหาทางกลับมาจากความเจ็บปวดเช่นนั้น: สองหนที่ฉันพยายามทำแบบนั้น มันลงเอยเป็นการต่อสู้

แบบเปิดเผย และทันทีที่บ้านและโรงเรียนหลายแห่งสำหรับผู้ที่ยังมองข้ามเปิดอีกทั่วประเทศ ฉันก็ยกบ้านเบเยให้ แก่พวกอดีต NSB เหล่านี้

เหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้ ช่วงปีเหล่านั้นหลังสงคราม การทดลอง การทำผิดพลาด การเรียนรู้ พวกหมอม พวกจิตแพทย์ และนักโภชนาการที่มาโดยไม่คิดเงินยังสถานที่ใดที่ดูแลเหล่าเหยื่อสงคราม บางครั้งก็แสดงความ ประหลาดใจกับวิธีบริหารงานแบบหละหลวมของเรา ที่การนมัสการรอบเช้าและรอบเย็น ผู้คนเดินเข้าเดินออก มารยาทที่โต๊ะกินข้าวก็ป่าเถื่อน ชายคนหนึ่งไปเดินเล่นในเมืองฮาร์เลมทุกเช้าตอน 3:00 น. ฉันทำใจเป่า นกหวีดหรือป่นด่าไม่ได้ หรือคิดที่จะติดตั้งประตูรั้วหรือกำหนดเคอร์ฟิว

และแน่นอนพอ ในเวลาของพวกเขาเองและวิธีของพวกเขาเอง ผู้คนจัดการกับความเจ็บปวดลึก ๆ ที่ อยู่ภายในพวกเขา บ่อยครั้งที่สุดมันเริ่มต้น เหมือนที่เบ็ทซีรู้อยู่แล้วว่ามันจะเริ่ม ในสวนนั้น เมื่อดอกไม้บานและ ผักสุกอม คนก็พูดถึงอดีตอันขมขื่นน้อยลง พูดถึงดินฟ้าอากาศวันพรุ่งนี้มากขึ้น เมื่อเส้นขอบฟ้าของพวกเขา เริ่มขยาย ฉันก็ชอบเล่าให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับผู้คนที่ยังอาศัยอยู่ในบ้านเบเย ผู้คนที่ไม่มีคนมาเยี่ยมเลยสัก คน ไม่มีจุดหมายเลยสักฉบับ เมื่อการเอ่ยถึงพวก NSB ไม่นำมาซึ่งโทษแบบคิดว่าตัวเองชอบธรรมอีกต่อไป แล้ว ฉันก็รู้ว่าการรักษาให้หายของคน ๆ นั้นอยู่ไม่ไกลแล้ว และวันนั้นที่เขาพูดว่า “คนพวกนั้นที่คุณเคยพูดถึง- ผมอยากจู้จึ้งว่าพวกเขาอยากได้แครอทที่เราปลูกเองบ้างไหม” เมื่อนั้นฉันก็รู้ว่าปาฏิหาริย์ได้เกิดขึ้นแล้ว

ฉันพูดต่อไป ส่วนหนึ่งเพราะว่าบ้านนั้นในเบลอเมนดาลต้องพึ่งเงินบริจาค ส่วนหนึ่งเพราะว่าความ หิวโหยที่จะฟังเรื่องราวของเบ็ทซีดูเหมือนเพิ่มขึ้นตามเวลา ฉันเดินทางไปที่ฮอลแลนด์ ไปยังส่วนอื่น ๆ ของ ยุโรป ไปยังสหรัฐอเมริกา

แต่สถานที่ ๆ ความหิวโหยนั้นใหญ่โตที่สุดคือเยอรมนี เยอรมนีตอนนั้นเป็นดินแดนแห่งซากปรักหักพัง หลายเมืองแห่งซีแลและเศซหินเศซปุน แต่ที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าคือ ความคิดและจิตใจแห่งซีแล แค่การข้าม พรมแดนก็เท่ากับรู้สึกถึงน้ำหนักมหาศาลที่แขวนอยู่เหนือดินแดนนั้น

ที่การประชุมนมัสการคริสตจักรหนึ่งในเมืองมิวนิค ฉันได้เห็นเขา อดีตชายหน่วย S. S. คนนั้นที่เคย ยืนเฝ้าอยู่ที่ประตูห้องอาบน้ำในศูนย์ดำเนินการนั้นที่ราเวนสบรุค เขาเป็นคนแรกในพวกนายคูกจริง ๆ ของเรา ที่ฉันได้เห็นตั้งแต่คราวนั้น และทันใดนั้นทุกอย่างก็อยู่ที่นั่น-พวกผู้ชายที่ล้อเลียนอยู่เต็มห้อง เสื้อผ้าหลายกอง ไบหน้าที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดของเบ็ทซี

เขาเดินมาหาฉันขณะที่ผู้คนกำลังออกไปจากคริสตจักร หน้าตาสดใสและนอบน้อม “ผมซาบซึ้งจริง ๆ กับคำแบ่งปันของคุณ พราวไลน์” เขากล่าว “การคิดว่า เหมือนที่คุณกล่าว พระองค์ทรงล้างบาปทั้งหลายของ ผมออกไปแล้ว!”

มือของเขาถูกยื่นออกมาเพื่อจะจับมือของฉัน และฉัน ผู้ซึ่งได้เทศนาบ่อยครั้งจริง ๆ แก่ผู้คนในเบลอ เมนดาลถึงความจำเป็นในการยกโทษ ยังคงยื่นมือของฉันไว้ข้างลำตัวของฉัน

แม้ขณะที่ความคิดที่โกรธกริ้วและเจ้าคิดเจ้าแค้นเดือดพล่านไปทั่วตัวฉัน ฉันก็เห็นบาปของความคิด เหล่านั้น พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อชายคนนี้แล้ว ฉันจะขออะไรมากกว่านี้อีกหรือ? พระเยซูเจ้าข้า ฉัน

อธิษฐาน โปรดยกโทษให้ลูกและช่วยลูกที่จะยกโทษให้เขาด้วยเถิด

ฉันพยายามที่จะยิ้ม ฉันตื่นนอนที่จะยกมือของฉันขึ้นมา ฉันทำไม่ได้ ฉันไม่รู้สึกอะไรเลย ไม่มีประกายแม้สักเล็กน้อยที่สุดของความอบอุ่นหรือความรักเลย และฉันจึงระบายลมหายใจเป็นคำอธิษฐานไร้เสียงอีก พระเยซูคะ ลูกยกโทษให้เขาไม่ได้ โปรดประทานการยกโทษของพระองค์ด้วยเถิด เมื่อฉันจับมือของเขา สิ่งที่เหลือเชื่อที่สุดได้เกิดขึ้น จากไหล่ของฉันลงไปตามแขนของฉันและผ่านมือของฉัน ดูเหมือนกระแสไฟฟ้าผ่านจากฉันไปถึงเขา ขณะที่ความรักที่มีให้แก่คนแปลกหน้าคนนี้ผุดขึ้นในใจของฉันจนแทบจะท่วมทับตัวฉัน

และฉันจึงได้ค้นพบว่าการรักษาให้หายของโลกนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับการยกโทษของเรามากไปกว่าความดีของเรา แต่ขึ้นอยู่กับการยกโทษและความดีของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงบอกเราให้รักเหล่าศัตรูของเรา พระองค์ก็ประทานความรักนั้นเองพร้อมกับคำบัญชาอีกด้วย

มันต้องใช้ความรักมากมายจริง ๆ ความต้องการที่เร่งด่วนที่สุดในเยอรมนีหลังสงครามคือบ้านเรือน ว่ากันว่าเก้าล้านคนไม่มีบ้านอยู่อาศัย พวกเขากำลังอาศัยอยู่ในกองเศษหินเศษปูน อาคารบางหลังที่ตั้งอยู่ครึ่งเดียว และรถบรรทุกหลายคันของกองทัพที่ถูกทิ้งไว้ กลุ่มหนึ่งของคริสตจักรเชิญฉันให้ไปพูดกับหนึ่งร้อยครอบครัวที่อาศัยอยู่ในอาคารโรงงานหลังหนึ่งที่ถูกทิ้งไว้ ผ้าปูและผ้าห่มหลายผืนถูกแขวนไว้ระหว่างหลายที่อาศัยเพื่อทำให้ดูเหมือนมีความเป็นส่วนตัว แต่ไม่มีสิ่งที่ปิดกั้นเสียงต่าง ๆ ได้: เสียงร้องไห้ของเด็กทารก เสียงอึกทักของวิทยุหลายเครื่อง ถ้อยคำเกรี้ยวกราดของการทะเลาะเบาะแว้งในครอบครัว ฉันจะพูดกับผู้คนเหล่านี้เกี่ยวกับความเป็นจริงของพระเจ้าและจากนั้นก็กลับไปยังห้องเงียบ ๆ ของฉันในหอพักของคริสตจักรนอกเมืองได้อย่างไร? ไม่ได้ ก่อนที่ฉันจะนำเรื่องมาแบ่งปันแก่พวกเขา ฉันคงต้องอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา

และในช่วงหลายเดือนเหล่านั้นที่ฉันอยู่ในโรงงานนั้น ผู้อำนวยการคนหนึ่งขององค์การบรรเทาทุกข์แห่งหนึ่งมาหาฉัน พวกเขาได้ยื่นมาเกี่ยวกับงานบำบัดของฉันในฮอลแลนด์ เขากล่าว และพวกเขาอยากรู้-ฉันกำลังจะอ้าปากบอกว่าฉันไม่มีการฝึกฝนแบบมืออาชีพในเรื่องพรรคนั้น เมื่อถ้อยคำถัดไปของเขาทำให้ฉันหุบปาก

“พวกเราหาที่สำหรับงานนั้นได้แห่งหนึ่งแล้ว” เขากล่าว “มันคืออดีตค่ายกักกันแห่งหนึ่งที่เพิ่งถูกปล่อยตัวโดยรัฐบาล”

เราขับรถไปที่ดาร์มสตาตท์เพื่อตรวจดูค่ายนั้น รั้วลวดหนามหลายม้วนยังล้อมรอบมันอยู่ ฉันเดินช้า ๆ ขึ้นไปบนทางเท้าซีเมนต์ระหว่างโรงนอนสี่เทาหตุหตุ ฉันผลักประตูบานหนึ่งเปิดดังเอี๊ยด ฉันก้าวไประหว่างเตียงโลหะหลายแถว

“กระถางริมหน้าต่างหลายอัน” ฉันกล่าว “เราจะติดพวกมันไว้ที่หน้าต่างทุกบาน ลวดหนามพวกนั้นต้องลงมาแน่นอนคะ และจากนั้นเราจะต้องหาสี สีเขียว เขียวเหลืองสดใส สีสนของสิ่งต่าง ๆ ที่ขึ้นมาใหม่ในฤดูใบไม้ผลิ...”

ตั้งแต่ฉันมา

ขณะทำงานร่วมกับคณะกรรมการหนึ่งของคริสตจักรลูเธอรันเยอรมัน คอร์รี่ได้เปิดค้ายันในดาร์มสตาตท์ในปี 1946 ให้เป็นบ้านและสถานที่แห่งการฟื้นฟู มันได้ทำหน้าที่เช่นนี้จนถึงปี 1960 เมื่อมันถูกรื้อทำลายเพื่อที่จะได้พื้นที่สำหรับการก่อสร้างใหม่ในเยอรมนีใหม่ที่กำลังเติบโต

บ้านนั้นในเบลอเมนดาลได้รับใช้เหล่าอดีตนักโทษและเหยื่อสงครามคนอื่น ๆ โดยเฉพาะจนถึงปี 1950 เมื่อมันเริ่มต้นรับผู้คนที่ต้องการการดูแลจากประชากรโดยรวมเช่นกัน มันยังเปิดให้บริการจนถึงทุกวันนี้ ในอาคารหลังใหม่ของมันเอง โดยรับผู้ป่วยจากหลายส่วนของยุโรป ตั้งแต่ปี 1967 เป็นต้นมา มันถูกปกครองโดยคริสตจักรดัตช์ที่ปฏิรูปแล้ว

วิลเลียมตายเพราะวัณโรคในกระดูกสันหลังในเดือนธันวาคม ปี 1946 เขาเขียนหนังสือเล่มสุดท้ายของเขา ซึ่งเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการถวายสัตวบูชาในภาคพันธสัญญาเดิม โดยเขียน เพราะความเจ็บปวดจากความเจ็บป่วยของเขาไม่ยอมให้เขานั่งที่โต๊ะเขียนหนังสือได้

ก่อนเขาเสียชีวิตไม่นาน วิลเลียมได้ลืมนางของเขาเพื่อบอกพี่ว่า “สุขสบายแล้ว-สุขสบายมาก ๆ แล้ว-กับคิค” พอถึงปี 1953 ครอบครัวนั้นถึงทราบแน่ชัดว่าลูกชายวัยยี่สิบปีของเขาได้เสียชีวิตในปี 1944 ที่ค่ายกักกันในเบอร์กัน-เบลเซ่น วันนี้ “ถนนเท็น บูม” เส้นหนึ่งในฮิลเวอร์ซัมถูกตั้งชื่อเช่นนั้นเพื่อเป็นเกียรติแก่คิค

เนื่องมาจากประสบการณ์สมัยสงครามของเขา ปีเตอร์ วาน โวเออร์เดนจึงอุทิศของประทานด้านดนตรีของเขาให้กับการรับใช้พระเจ้า นอกเหนือจากการประพันธ์บทเพลงนมัสการหลายบทแล้ว ซึ่งรวมถึงเพลงที่แต่งจากหนังสือเพลงสดุดีและสุภาษิตด้วย เขายังทำงานรับใช้ด้านดนตรีในระดับสากลด้วย สุดท้ายเขาเดินทางไปกับภรรยาและลูกห้าคนของเขาเป็นกลุ่มร้องเพลงแบบครอบครัว นำส่งข่าวสารแห่งความรักของพระเจ้าไปทั่วยุโรปและตะวันออกกลาง

ในปี 1959 คอร์รี่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคนกลุ่มหนึ่งที่ได้เยือนราเวนสบูค ซึ่งขณะนั้นอยู่ในเยอรมนีตะวันออก เพื่อเป็นเกียรติแก่เบ็ทซีและผู้หญิงอีก 96,000 คนที่ตายที่นั่น ที่นั่นคอร์รี่ได้เรียนรู้ว่าการที่เธอได้รับการปล่อยตัวนั้นเป็นส่วนหนึ่งของความผิดพลาดของเสมีเยน หนังสือต่อมาผู้หญิงทุกคนวัยเดียวกันกับเธอถูกพาไปห้องรมแก๊ส

เมื่อฉันได้ยินคอร์รี่พูดในดาร์มสตาตท์ในปี 1968 เธอก็มีอายุ 76 ปีแล้ว ยังเดินทางตลอดอย่างไม่หยุดหย่อนในความเชื่อฟังต่อความแน่ใจของเบ็ทซีที่ว่าพวกเธอต้อง “บอกผู้คน” งานของเธอพาเธอไปยัง 61 ประเทศ ซึ่งรวมถึงหลายประเทศที่ “ไม่อาจเข้าถึงได้” ณ อีกฟากของม่านเหล็กนั้น ไม่ว่าเธอพบกับใครก็ตาม-เหล่านักเรียนบนชายฝั่งของทะเลสาบวิกตอเรีย พวกชาวนาในไร่น้ำตาลของคิวกา เหล่านักโทษในทัณฑสถานของอังกฤษ เหล่าคนงานโรงงานในอุซเบกิสถาน-เธอก็นำความจริงนั้นที่สองพี่น้องได้เรียนรู้ในราเวนสบูคไปบอก: พระเยซูสามารถเปลี่ยนความสูญเสียให้เป็นสง่าราศีได้

จอห์นกับฉันได้เดินทางบางทริปไปกับเธอด้วย ซึ่งเป็นหนทางเดียวที่จะจับตัวหญิงผู้ไม่รู้จักเห็นดีเห็นงามกับฉันได้ฉันพอที่จะได้ข้อมูลที่เรากำลังต้องการเพื่อจะบอกเล่าเรื่องราวของเธอ แม้กระทั่งกับช่วงเย็นที่ว่างจากการบรรยายในห้องพักโรงแรมบางแห่งในออสเตรียหรือฮังการี มันก็ยากที่จะทำให้เธอหวนรำลึกได้ เธอ

ทนไม่ได้กับคำถามต่าง ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในอดีต ความใส่ใจของเธอทั้งหมดจดจ่ออยู่กับการประชุมมือเข้าในเช้าวันถัดไปกับเหล่าศิษยาภิบาลประจำท้องถิ่นหรือการประกาศแก่คนหนุ่มสาวที่จะมา: “โอ วิญญาณเหล่านั้นน่าจะมีความสุขมากเลยที่ได้รู้ว่าพระเจ้าทรงรักพวกเขา!”

การบรรยายที่ดีที่สุดของเรามาในช่วงเวลาเหล่านั้นที่เธอพักอาศัยในบ้านของเราในแซฟฟากวา ลูก ๆ วิญญาณของเราชอบให้เธอมาเยี่ยมมาก ชอบความสามารถของเธอในการหัวเราะให้กับตัวเองได้-เช่นคราวที่ไอศกรีมช็อคโกแลตจากโคนอันแรกนั้นที่เธอได้กินไหลลงมือของเธอจนหยดใส่เสื้อและรองเท้าของเธอ “ไม่นะ ป้าคอร์รี่! ป้าต้องเลียรอบส่วนล่างของก้นไอติมนะ คุณนะ-แบบนี้ไง!”

เหนือสิ่งอื่นใด พวกเขาชอบข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาแต่ละคนมีความสำคัญต่อเธอมากพอ ๆ กับผู้นำคริสตจักรหรือนายกเทศมนตรีที่สูงศักดิ์ที่สุด พวกเขาชอบวิธีอันเรียบง่ายและเป็นรูปธรรมที่เธอใช้สื่อสารเรื่องนามธรรมเหล่านั้นทางศาสนศาสตร์ ฉันจำได้คราวที่ลิซวัยสิบสามและฉันกำลังช่วยคอร์รี่เอาของออกจากกระเป๋าเดินทาง จากส่วนล่างสุดของกระเป๋าเดินทางใบนั้น ลิซยกผ้าผืนหนึ่งที่ถูกพับไว้ขึ้นมาซึ่งมีฝักแบบมือสมัครเล่นมาก ๆ อยู่บนมัน-รอยเย็บที่ไม่เสมอกัน สีสันทันที่ไม่เข้ากัน ด้านหลดลู่ หลายปมขมวด

“ป้าทำอะไรอยู่คะเนี่ย?” ลิซถาม ทำท่างง

“อ้อ นั่นไม่ใช่ของป้าหรอกจ๊ะ” คอร์รี่กล่าว “นั่นเป็นผลงานของช่างทอฝีมือเยี่ยมที่สุดนะ”

ลิซมองแบบสงสัยไปที่ก้อนที่พันกันยุ่งนั้น

“แต่ลิซจ๊ะ” คอร์รี่บอกเธอ “หนูกำลังมองผิดด้านนะ!” เธอหยิบผ้ามาส่งเข้านั้นไปจากมือของลิซ “ชีวิตของเราก็ดูเหมือนเป็นแบบนี้แหละ จากมุมมองที่จำกัดของเรา”

จากนั้น ด้วยการโบกทีเดียวน คอร์รี่ก็สะบัดผ้าขึ้นเปิดและหันมันกลับด้านเพื่อแสดงมงกุฎที่งดงามยิ่งนักอันหนึ่งซึ่งถูกปักด้วยด้ายสีแดง สีม่วง และสีทอง “แต่เมื่อเรายื่นถวายถวายเหล่านั้นแห่งชีวิตของเราแต่พระเจ้าพระองค์ก็เห็นมันเป็นแบบนี้!”

ในวัยแปดสิบกว่า ๆ ของเธอ สุขภาพที่ทรุดโทรมทำให้คอร์รี่ต้องยุติการเดินทางเพื่อเผยแพร่ข่าวประเสริฐ เพื่อน ๆ จัดหาบ้าน “เกษียณอายุ” หลังหนึ่งในออเรนจ์ เคาน์ตี แคลิฟอร์เนีย ให้คอร์รี่ แต่แน่นอนว่าแม้ต้องนอนติดเตียงและตลอดช่วงห้าปีสุดท้ายเธอพูดไม่ได้ คอร์รี่ก็ไม่เคยหยุดเป็นพยานเกี่ยวกับความรักของพระเจ้า คุณอาจมาเพื่อจะหนุนใจเธอ แต่คุณน่าจะเป็นคนที่ออกไปจากห้องนอนที่เงียบเชียบนั้น โดยที่จิตวิญญาณได้รับการฟื้นฟูอย่างลึกซึ้งและเปี่ยมสง่าราศี

ณ เวลา 11:00 น. ตอนกลางคืน ในวันเกิดปีที่เก้าสิบเอ็ดของเธอ- 15 เมษายน 1983 -คอร์รี่ ในวาลีที่เธอเคยใช้เสมอ “กลับบ้าน” ในที่สุด

สำหรับเหล่าผู้อ่านของ *Guideposts* ผู้ซึ่งเคยติดตามการผจญภัยต่าง ๆ ของคอร์รี่ และสำหรับตัวฉันเองมากที่สุด ฉันได้เขียนปฏิกริยาของฉันที่มีต่อข่าวการเสียชีวิตของเธอดังต่อไปนี้:

ฉันพยายามที่จะดีใจแทนคอร์รี่เมื่อมีโทรศัพท์สายนั้นมาจากแคลิฟอร์เนีย: เธอขอ “การกลับบ้าน” ของเธอมานานเหลือเกิน แต่ความตาย จากมุมมองแห่งแผ่นดินโลก หมายถึงการกล่าวอำลา เมื่อรู้สึกถึงความ

สูญเสียของฉัน ฉันเดินไปทั่วบ้านของเรา สัมผัสวัตถุที่จับต้องได้เหล่านั้นที่ละชิ้นที่เธอได้ให้แก่เราตลอดหลายปี
กาน้ำทองเหลืองที่เป็นของโบราณ กรอบรูปสี่เหลี่ยมจตุรัสอันเล็ก กรอบรูปกลมอันหนึ่งที่เล็กกว่าเสียอีก

สิ่งเล็ก ๆ ที่ชวนให้นึกถึงความจริงยิ่งใหญ่หลายเรื่องที่เพื่อนของเราเคยแบ่งปัน...

กาน้ำอันนั้นพบกับฉันเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่ต้องมาก่อน เบ็ทซี่เป็นผู้ที่เห็นมัน ซึ่งมันบุบและถูกห่อหุ้ม
ด้วยคราบเขม่า ในลานขยะแห่งหนึ่งเช้าวันหนึ่งระหว่างทางที่เธอไปตลาด เธอซื้อกาน้ำด้วยเงินที่จะเอาไปซื้อ
เนื้อ

“เบ็ทซี่!” คอร์รี่ร้อง ขณะเดินขึ้นบันไดจากร้านนาฬิกา “เราจะทำอย่างไรกับของเก่าอันนั้น? ดูสิ มันจุน้ำ
ไม่ได้ด้วยซ้ำ!”

“มันไม่ได้มีไว้เพื่อจุน้ำนะ” เบ็ทซี่ตอบกลับด้วยความสง่างาม

“จัน มันมีไว้เพื่ออะไรล่ะ?”

“มันไม่ได้มีไว้ ‘เพื่อ’ อะไรทั้งนั้น โถ คอร์รี่ รอกันว่าฉันเอาคราบเขม่านี้ออกเถอะ! เธอไม่เห็นเธอที่
แสงแดดยามเช้าส่องประกายบนพวยกานี้?”

“ฉันได้อิสเตอร์มาแทนเนื้ออย่าง” เธอรีบกล่าวต่อ “เธอก็รู้ว่าเนื้อสัตว์เคี้ยวง่ายกว่าจริง ๆ นะสำหรับ
คุณพ่อ และวันนี้ฉันไม่หิว โอ คอร์รี่ กาน้ำอันนี้จะยังส่องแสงต่อไปอีกนานหลังจากที่เราลืมไปแล้วว่าเราทาน
อะไรเป็นมื้อเย็นคืนนี้!”

และมันทำแบบนั้นจริง ๆ มันส่องแสงให้แก่ผู้คนที่ถูกตามล่าผู้ซึ่งได้พบที่หลบภัยในบ้านเบเย มันส่อง
แสงให้คอร์รี่เมื่อเธอกลับไปทีนั้นคนเดียวจากค่ายกักกันนั้น และจากการเดินทางแบบไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของ
เธอไปยังรัสเซีย จีน เวียดนาม มันส่องแสงอยู่ในบ้านของเราวันนี้ โดยกล่าวว่า สิ่งที่ทำให้อาหารแก้จิตวิญญาณ
สำคัญมากพอ ๆ กับสิ่งที่ให้อาหารแก่ร่างกาย

ในกรอบสี่เหลี่ยมจตุรัสนั้นมีผ้าสีเหลืองชิ้นหนึ่งที่ถูกตัดเป็นรูปดาวหกแฉก ที่พาดขวางดาวนั้นคือตัว
หนังสือสีดำใหญ่สี่ตัว: jood คำภาษาดัตช์ที่แปลว่า ยิว ตอนที่ฉันได้อยู่ในฮอลแลนด์ค้นคว้าเรื่องราวของคอร์รี่
เธอพาฉันไปยังบ้านของเมเยอร์ มอซเซล- “ยูเซเบียส” ในระหว่างการยึดครองของพวกนาซี เราจับซาขณะ
ที่คอร์รี่และยูซีรำลึกความหลัง

“คุณชอบเอากลิ้งยาเส้นของคุณติดตัวไปด้วยตลอด” คอร์รี่เตือนความจำเขา รำลึกถึงการซุ่มหนี
เหล่านั้น “แต่คุณชอบลิ้มที่เขียบบุหรี่ของคุณ และฉันต้องวิ่งตามหลังคุณไป”

ยูซีวางถ้วยชาของเขาและเดินไปที่อีกฟากของห้องไปยังตู้ซิดฝาขนาดใหญ่และเก่าแก่ตู้หนึ่ง จากลิ้นชัก
อันล่างสุด ถูกฝังอยู่ข้างใต้ผ้าปูโต๊ะกองหนึ่ง เขาดึงผ้าสีเหลืองชิ้นหนึ่งที่ถูกตัดเป็นรูปดาวดวงหนึ่งออกมา

“ตลอดหลายปีมานี้ผมสงสัยว่าทำไมผมถึงเก็บสิ่งนี้ไว้” เขากล่าว “ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าผมต้องให้มันแก่
คุณ คอร์รี่”

เราไปหาซื้อกรอบสำหรับใส่ดาวของยูซีป้ายวันนั้นเลย นานหลายปีมันเคยแขวนอยู่บนผนังห้องของ
คอร์รี่เหมือนที่ตอนนั้นมันแขวนอยู่บนผนังห้องของเรา-สัญลักษณ์หนึ่งที่หวานอมขมกลืนเหมือนกางเขนอันหนึ่ง
ดาวดวงนั้นพบกับฉันว่า สิ่งใดก็ตามในชีวิตของเราที่ยากเกินจะรับไหวมากที่สุด ความรักสามารถเปลี่ยนเป็น

ความงดงามได้

และกรอบรูปกลมอันเล็กนั้นล่ะ? มันมีผ้าชิ้นหนึ่งเหมือนกัน-ผ้าฝ้ายสีขาวธรรมดา แบบที่ใช้ทำชุดชั้นในอันที่จริง มันเป็นชุดชั้นใน เศษผ้าจากเสื้อชั้นในที่คอร์รี่สวมใส่อยู่ตอนที่พวกเกสตาโปบุกเข้ามา

ในการขังเดี่ยวนั้นในคุกที่สเกเวินกัน สถานที่แห่งแรกที่เธอถูกพาตัวไปหลังจากเธอถูกจับกุม การอยู่เฉย ๆ กำลังกัดกร่อนความกล้าหาญของคอร์รี่ นอลลี่ล่กลอบเอาเข็มอันหนึ่งกับด้ายไปให้เธอ แต่ในไม่ช้าด้ายนั้นก็ถูกใช้จนหมด จากนั้นคอร์รี่จำได้ว่าสวมเสื้อชั้นในอยู่ เธอแกะด้ายออกจากชายเสื้อ และตอนนี้! สัตว์ต่าง ๆ บ้านหลายหลัง หลายใบหน้า-เธอปกคลุมเสื้อชั้นในตัวนั้นด้วยลวดลายเย็บปักถักร้อย

ลวดลายในกรอบกลมนั้นคือดอกไม้ดอกหนึ่ง พร้อมกับส่วนปลายที่โค้งหยักแบบสวยงามและหกใบบนก้านอันหนึ่งที่สง่างาม คุณต้องมองใกล้ ๆ เพื่อจะเห็นดอกไม้มัน (แน่นอนว่าด้ายนั้นเป็นสีเดียวกับผ้าฝ้ายนั้น) และชุดชั้นใน-แม้กระทั่งของเพื่อนรักคนหนึ่ง-เอาล่ะ มันไม่ใช่ของที่มีราคาแพงที่สุดที่คอร์รี่ให้ไว้แก่เรา แต่มันเป็นของที่พูดอย่างชัดเจนที่สุดตอนนี้ว่าเธอจากไปแล้ว

วงกลมนั้นที่เป็นผ้าฝ้ายสีขาวบอกฉันว่าเมื่อเรารู้สึกยากจนที่สุด-เมื่อเราสูญเสียเพื่อนคนหนึ่งไป เมื่อความฝันหนึ่งล้มเหลว เมื่อดูเหมือนเราไม่เหลืออะไรเลยในโลกที่จะทำให้ชีวิตสวยงาม-นั่นเป็นตอนที่พระเจ้าตรัสว่า เจ้ามั่งมียิ่งกว่าเจ้าคิด

เอลิซาเบธ เซอร์ริลล์

แซฟฟาควา, นิวยอร์ก

กันยายน 2005

ในช่วงสั้น ๆ ในยุค 1970s บ้านของคอร์รี่ในเมืองฮาร์เลม ประเทศฮอลแลนด์ ถูกเปิดให้เป็นพิพิธภัณฑน์ ใน
ภาพถ่ายนี้ คอร์รี่ยืนอยู่ตรงหน้าที่ซ่อนตัวนั้น รุ้ันั้นในผนังอิฐมิไว้ให้เหล่าผู้มาเยือนมองเห็นด้านในที่ซ่อนตัวนั้น
ง่ายยิ่งขึ้น ทางเข้าเดิมนั้นคือผ่านทางส่วนล่างสุดของตู้เก็บของนั้น ตั้งแต่ปี 1988 เป็นต้นมา
บ้านคอร์รี่ เท็น บูม เป็นพิพิธภัณฑน์ที่สร้างแรงบันดาลใจอีกครั้ง

ภาคผนวก

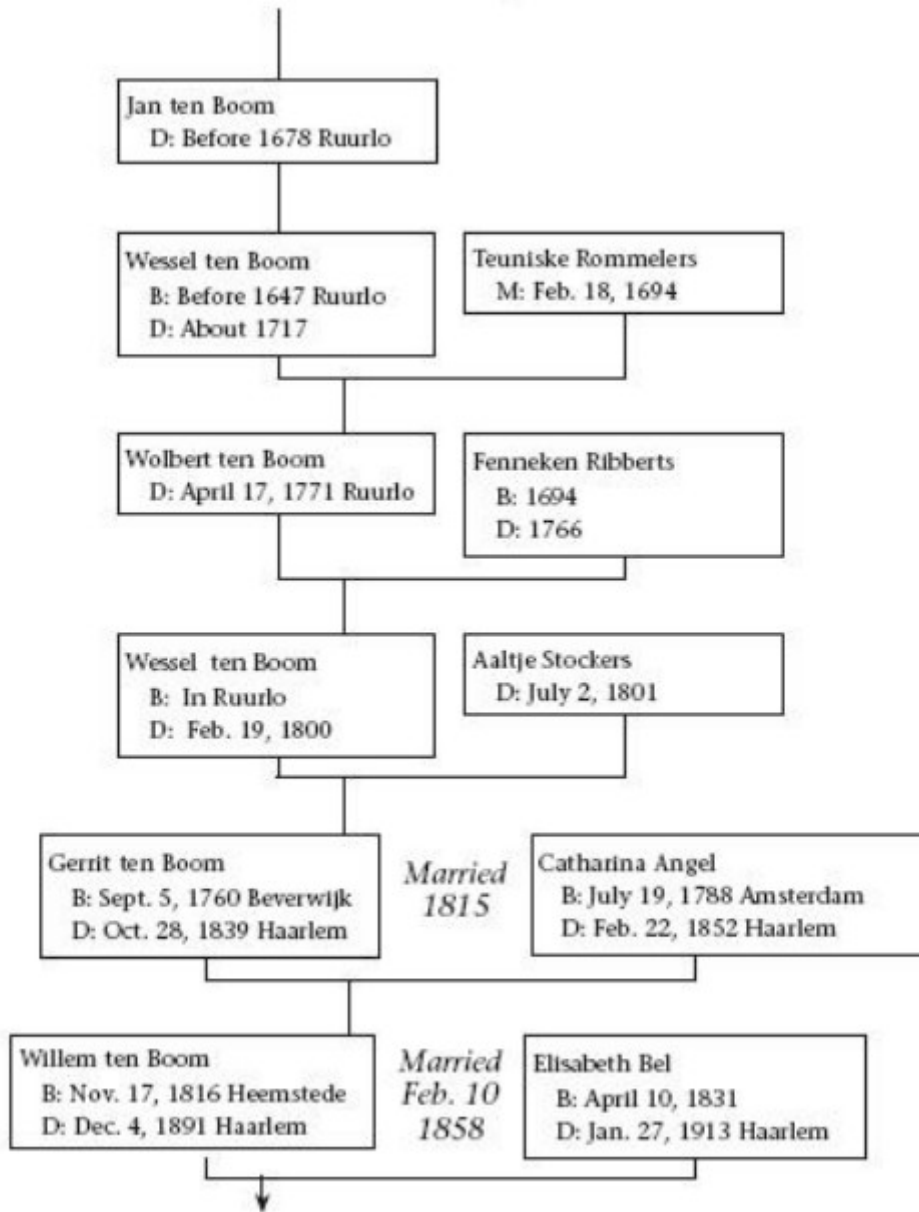
ข้อมูลเกี่ยวกับตระกูลเท็น บูม และลำดับเวลาแห่งชีวิตของคอร์รี่ เท็น บูม

หนังสือที่ถูกเลือกสรรหลายเล่มถูกยกให้เป็นฝีมือของนักวิจัยและผู้แต่ง เอมีลี เอส. สมิต สำหรับลำดับเวลาต่อไปนี้ของตระกูลเท็น บูม และฝั่งตระกูลของพวกเขา ข้อมูลเหล่านี้ช่วยให้ผู้อ่านสามารถตามรอยความสัมพันธ์ทางครอบครัวอันมากมายของคอร์รี่ได้ เพื่อจะรู้จักสมาชิกหลายคนของครอบครัว รวมถึงวันเกิดและวันตายของพวกเขา และเพื่อจะติดตามลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตและการเดินทางของคอร์รี่ซึ่งมีรายละเอียดมากมาย

ลำดับเวลาและฝั่งตระกูลนี้ปรากฏในหนังสือที่มีชื่อว่า *A Visit to the Hiding Place: The Life-Changing Experiences of Corrie ten Boom* เขียนโดยเอมีลี เอส. สมิตและจัดพิมพ์โดย Corrie ten Boom House Foundation ในฮาร์เลม ประเทศเนเธอร์แลนด์ เราขอขอบคุณอย่างแสนอบอุ่นแก่เอมีลีและแก์พริทซ์ นิวสตราเทน ผู้อำนวยการของมูลนิธิที่อนุญาตให้เราทำซ้ำผลงานอันมีค่านี้ (การอนุญาตนี้ครอบคลุมการใช้ในทุกภาษาและทุกฉบับที่ตีพิมพ์ทั่วโลก)

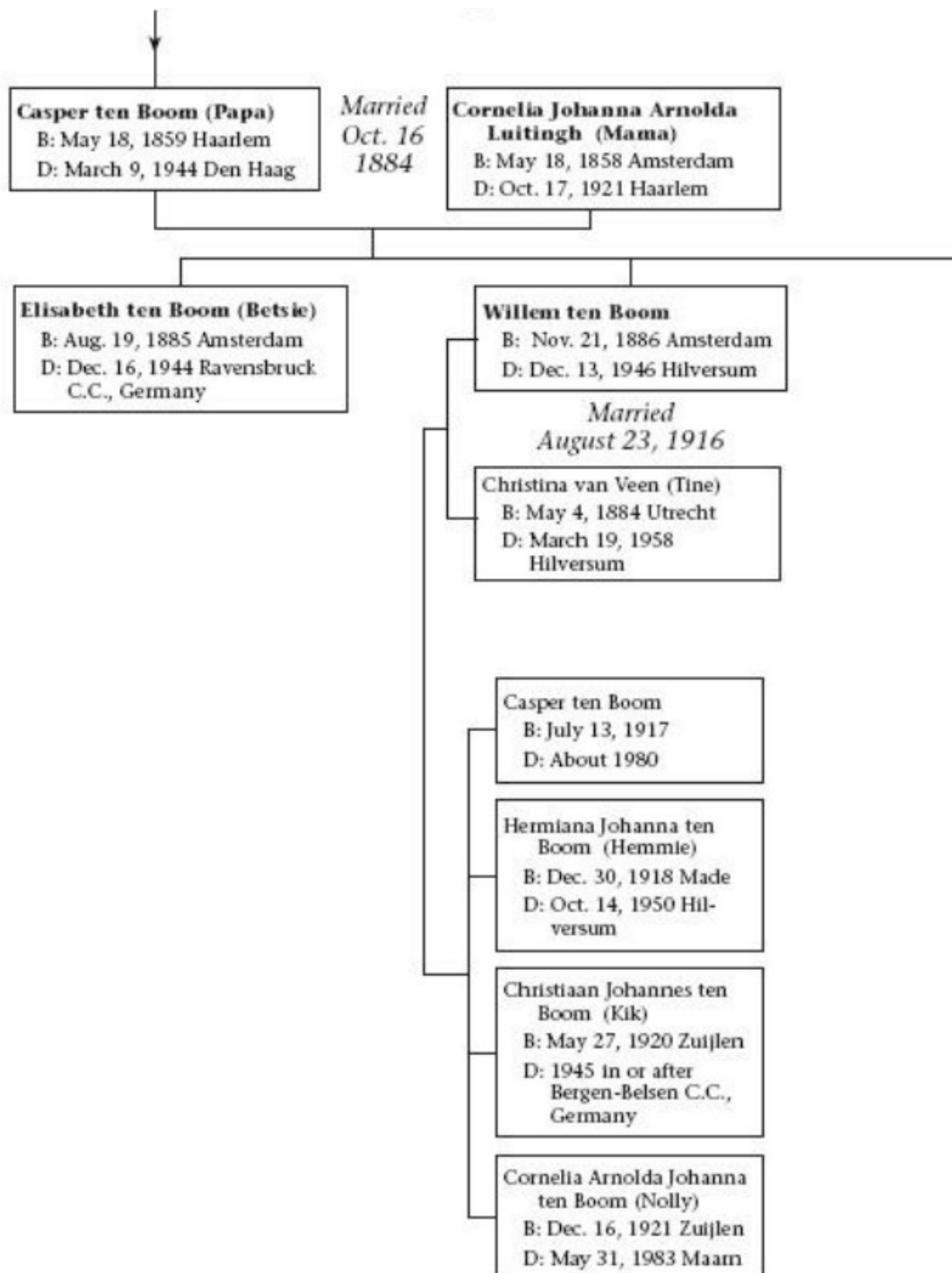
บ้านเบเย บ้านของครอบครัวเท็น บูมที่บรรจุที่ซ่อนตัวนั้น ตอนนี้เป็นพิพิธภัณฑ์แห่งหนึ่ง-Corrie ten Boom House

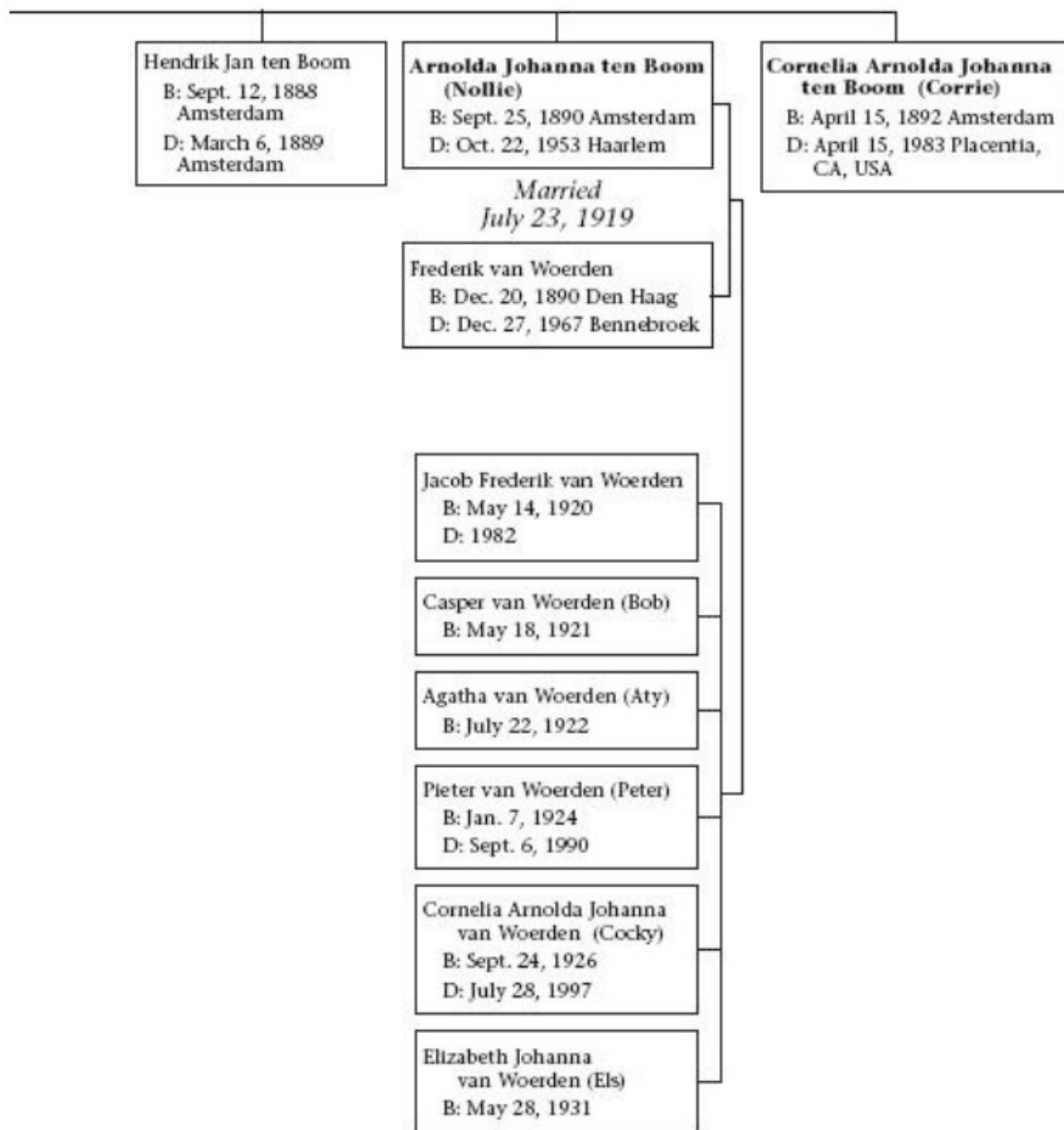
ผังตระกูลเท็น บูม

ทำเลที่ตั้งทั้งหมดในประเทศเนเธอร์แลนด์ หากไม่ระบุเป็นอย่างอื่น ข้อมูลของวาน โวเออร์เดนถูกรับรอง
 ความถูกต้องโดยอินเก วาน โวเออร์เดน ข้อมูลอื่น ๆ ถูกจัดหาโดยเฮนดริก เท็น บูม, Chief of Archives,
 รอตเตอร์ดาม (หลานชายของคาสเปอร์)

ลำดับเวลาครอบครัวเท็น บูม

ลำดับเวลานี้มีเหตุการณ์สำคัญ ๆ หลายเหตุการณ์ในชีวิตของครอบครัวเท็น บูม และในงานรับใช้ของคอร์รี่

1837

วิลเล็ม เท็น บูม (ปู่ของคอร์รี่) เข้าพื้นที่ร้านและเปิดร้าน Ten Boom Horlogerie (ร้านนาฬิกา) ที่ถนนบาร์เตลโยริสตราท 19 เมืองฮาร์เลม ในปี 1849 เขาสามารถซื้อบ้านหลังนั้นในราคา 1,200 กิลเดอร์ (FtB 27)

1841

วิลเล็มแต่งงานกับเกียร์ทรูดา วาน โกท์ พวกเขามีลูกสิบสามคน แต่แปดคนตายก่อนวัยสี่ขวบ

1844

วิลเล็มเริ่มกลุ่มอธิษฐานกลุ่มหนึ่งเพื่อ “อธิษฐานเพื่อสันติภาพของเยรูซาเล็ม” (FH 15)

1856

เกียร์ทรูดาตายด้วยวัณโรคในวัย 42 (FtB 26)

1858

วิลเล็มแต่งงานกับเอลิซาเบธ เบล 10 กุมภาพันธ์ พวกเขามีลูกหกคน สองคนตายตอนยังเล็กมาก

1859

คาสเปอร์ เท็น บูม (บิดาของคอร์รี่ ลูกคนโตสุดของเอลิซาเบธ) เกิด 18 พฤษภาคม

1884

คาสเปอร์และคอร์นี่เลีย (คอร์) ลุยทิงท์ วิวาร์ท 16 ตุลาคม พวกเขาอาศัยอยู่ที่ 28 คอร์เต พรินเซนกราทท์, อัมสเตอร์ดัม

1885

เอลิซาเบธ (เบ็ทซี) เกิด 19 สิงหาคม พันเต้ (ป้า) อันนา (พี่สาวของคอร์) มาอาศัยอยู่กับครอบครัวนี้

1886

วิลเล็มเกิด 21 พฤศจิกายน

1888

เฮนดริค ยาน เกิด 12 กันยายน แต่ตาย 6 มีนาคม 1889

1890

อาร์นอลดา โยฮันนา (นอลลี) เกิด 25 กันยายน ครอบครัวเท็น บูม ย้ายไปบ้านอีกหลังในอัมสเตอร์ดัม (FtB 47)

1891

คุณปู่วิลเล็มตาย 4 ธันวาคม ในวัย 75

1892

คอร์นี่เลีย อาร์นอลดา โยฮันนา (คอร์รี่) เกิด 15 เมษายน ในวันกึ่งพรายเดย์ คลอดก่อนกำหนดราวหนึ่ง

เดือน คาสเปอร์และครอบครัวย้ายจากอัมสเตอร์ดัมไปยังบ้านเช่าหลังหนึ่งในฮาร์เลมเพื่อที่เขาจะทำงานได้ใน Ten Boom Horlogerie (FtB 52-53) คอร์รี่รับศีลจุ่มในคริสตจักรดัตช์ที่ปฏิรูปแล้วในเดือนกรกฎาคม (PerL) (จากจุดนี้เป็นต้นไป อายุของคอร์รี่ปรากฏในวงเล็บหลังจากปีนั้น วันเกิดของคอร์รี่คือ 15 เมษายน อายุที่ถูกระบุสำหรับแต่ละปีคืออายุของเธอตามหลังวันเกิดของเธอ)

1895 [3]

ทันต์แจนส์ (พี่สาวของคอร์รี่) มาอาศัยอยู่กับครอบครัวเทิน บูม

1897 [5]

เอลิซาเบธ (มารดาของคาสเปอร์) ย้ายจากบาร์เตลโยริสตราท 19 และคาสเปอร์กับครอบครัวย้ายเข้าไป คาสเปอร์ปรับปรุงบ้านหลังนี้ใหม่ (FtB 55) คอร์รี่อธิษฐานและมอบถวายชีวิตของเธอแด่พระเยซู (FH 24)

1909 [17]

คุณพ่อและคุณแม่ฉลองครบรอบแต่งงานปีที่ 25 ของพวกเขา คอร์รี่เรียนจบโรงเรียนประถมและมัธยม และศึกษาที่ Domestic Science School (FtB 94) ครอบครัวเทิน บูมเริ่มต้นกลุ่มศึกษาเพื่อเผยแพร่ในบ้านของพวกเขา

1910 [18]

คอร์รี่เข้าเรียนหลายวิชาที่โรงเรียนพระคัมภีร์แห่งหนึ่งในฮาร์เลมนานสองปี เธอสอบตกในการสอบปลายภาคแต่ได้รับใบประกาศนียบัตรของเธอแปดปีต่อมา (FH 93-34)

1911 [19]

คอร์รี่ทำงานเป็นออแปร์ (ผู้ดูแล) ทันต์เบ็พ (พี่สาวของคอร์รี่ ผู้ซึ่งอาศัยอยู่กับครอบครัวเทิน บูมเช่นกัน) เสียชีวิตเพราะวัณโรคในวัย 70 คอร์รี่กลับบ้าน (FH 75) คุณแม่มีเลือดออกในสมองเล็กน้อย (FH 93)

1914 [22]

สงครามโลกครั้งที่ 1 เริ่มต้น คอร์รี่มีการผ่าตัดไส้ติ่งออกหลังจากการนอนพักหลายเดือน (PerL)

1916 [24]

วิลเล็มได้รับการเจิมตั้ง เขาถูกเรียกไปยังคริสตจักรแห่งหนึ่งในเมต ครอบครัวนั้นเข้าฟังการเทศนาแรกของเขา ในเมต เพื่อนของคอร์รี่ คาเรล (ไม่ใช่ชื่อจริงของเขา) คู่กับเธอก่อกบฏบ่อนาคตของพวกเขาด้วยกัน พวกเขาเจอหน้ากันอีกเมื่อวิลเล็มแต่งงานกับทิน วาน วิน 23 สิงหาคม ในเดือนพฤศจิกายนใจของคอร์รี่แตกสลายเมื่อคาเรลแนะนำเธอให้รู้จักกับคู่หมั้นของเขา (HP 59-60) วิลเล็มเป็นศิษยาภิบาลในเมตสี่ปี จากนั้นขู้อิจเลนจนถึงปี 1926

1918 [26]

คุณแม่เลือดออกในสมองครั้งใหญ่ (Hp 62-63) เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติ ครอบครัวเทิน บูมรับวิลลี, คาตี, และนางเทรคมันน์และลูก ๆ ของเธอรูธและมาร์ธา ทุกคนจากเยอรมนี (FH 102-4)

1919 [27]

ทันต์แจนส์ตายเพราะโรคเบาหวานในวัย 71 นอลลีแต่งงานกับเฟรเดอริก “ฟลิป” วาน โวเออร์เดน 23 กรกฎาคม

1920 [28]

คอร์รี่เสร็จสิ้นการฝึกงานทำนาฬิกาในโรงงานสองแห่งในสวีตเซอร์แลนด์ (PerL)

1921 [29]

คุณแม่ตาย 17 ตุลาคมในวัย 63 คอร์รี่ทำงานในร้านนาฬิกาเต็มเวลา เบ็ตซีรับหน้าที่ดูแลบ้าน (FH 113)

1924 [32]

คอร์รี่กลายเป็นช่างทำนาฬิกาหญิงคนแรกที่มีใบอนุญาตในฮอลแลนด์ (HP 69)

1925 [33]

ทันต์อันทาย 7 มีนาคม ในวัย 64 ครอบครัวเห็น บูมเริ่มรับเด็ก ๆ มิซซันนารีเข้ามา พวกเขาสามคนมาจากครอบครัวเดียว: พุก, ฮานส์, ฮาร์ดี (FH 133), เลสซี (FH 134), เมียพ (FH 137) และมารีจเค (FH 140) ในปี 1925 มีเด็กที่ได้รับอุปการะทั้งหมดเจ็ดคน เป็นที่รู้จักในชื่อชมรมหมวกแก้วแดง คอร์รี่เริ่มชมรมเด็กหญิงคริสเตียนหลายชมรม เธอทำงานกับพวกเขาจนถึงปี 1940 เมื่อพวกนาซีสั่งไม่ให้จัดประชุมกลุ่มใด ๆ (FH 125-82)

1926 [34]

วิลเล่่มเริ่มทำงานกับสมาคมเพื่ออิสราเอล เขาไปที่โลฟซิก ประเทศเยอรมนี นานหนึ่งปีเพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาเอก เขียนวิทยานิพนธ์ของเขาเกี่ยวกับแนวคิดต่อต้านผู้มีเชื้อชาติยิว และรับปริญญาเอกด้านปรัชญาของเขาในปี 1928 (FtB 106)

1937 [45]

งานเลี้ยงครบรอบปีที่ 100 ของ Ten Boom Horlogerie (ร้านนาฬิกา) ถูกจัด

1940 [48]

พวกนาซีรุกรานฮอลแลนด์เริ่มต้นเมื่อ 10 พฤษภาคม การยึดครองกินเวลาห้าปี

1941 [49]

ในเดือนพฤศจิกายน คอร์รี่ได้รับความช่วยเหลือจากวิลเล่่มและคิค เท็น บูมเพื่อจะหาบ้านที่ปลอดภัยสักหลังให้แก่เพื่อนชาวยิวสองคน (HP 86-87)

1942 [50]

ต้นฤดูใบไม้ผลิ คอร์รี่ตัดสินใจว่าเธอต้องช่วยรักษาชีวิตผู้คนชาวยิว เธอเริ่มมีส่วนเกี่ยวข้องในขบวนการใต้ดิน หลานชายของเธอปีเตอร์ วาน โวเออร์เดนติดคุกเพราะแสดงออกถึงความรักชาติที่มีต่อประเทศฮอลแลนด์ (HP 91-93)

1943 [51]

ยิวหลายคนผ่านเข้าในบ้านเท็น บูม ส่วนใหญ่ถูกย้ายไปอย่างรวดเร็ว ชื่อเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงด้านล่าง

คือคนเหล่านั้นที่อยู่กับครอบครัวนี้เป็นเวลานาน

13 พฤษภาคม

ครอบครัวเห็น บูมรับชายหนุ่มชาวดัชต์ ฮานส์ โพลีย์มาซ่อนตัว เขาเริ่มมีส่วนในขบวนการใต้ดิน (RHP 15)

14 พฤษภาคม

ฮานส์เจ “ธืออา” ฟรังค์พอร์ต-อิสราเอลส์ (ยิว) ย้ายเข้ามา (RHP 29)

มิถุนายน

แมรี วาน อิทลลี (ยิว), เฮงค์ เวชเชลส์, และลินเดิร์ท คีพ (เหล่าคนงานขบวนการใต้ดิน) ย้ายเข้ามา

2 มิถุนายน

ซ้อมหนีครั้งแรกสำหรับที่ซ่อนตัวที่สร้างเสร็จหมด ๆ (RHP 44)

28 มิถุนายน

เมเยอร์ มอชเชล “ยูซี” (ยิว) ย้ายเข้ามา (RHP 47)

กรกฎาคม

เฮงค์ เวียดิจค์ (คนงานใต้ดิน) ย้ายเข้ามา (RHP 64) เฮงค์ เวชเชลส์และลินเดิร์ท คีพ เจอที่อื่น ๆ ใ้ให้ไปอาศัย ดังนั้นนาย เดอ วเรียส (ยิว) จึงย้ายเข้ามา (RHP 75)

14 สิงหาคม

นอลลีถูกจับกุมเพราะซ่อนยิวคนหนึ่งไว้ เธอติดคุกนานสี่สัปดาห์ เพราะอันตรายที่อาจมาจากพวกเกสตาโปที่ค้นบ้านเหล่าสมาชิกในครอบครัว ทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่จึงไปจากบ้านเบเย (บ้านของครอบครัวเห็น บูม) เพื่อไปหาบ้านอื่นที่ปลอดภัย แมรี, ยูซี, เฮงค์, และฮานส์กลับมาในสามสัปดาห์ พวกที่เหลือยังอยู่ที่อื่น (RHP 81-85) มिरยาม เดอ ยอง (ยิว) ย้ายเข้ามา (RHP 86)

30 กันยายน

ทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ไปจากบ้านเบเยอีกเพราะกังวลเรื่องพวกเกสตาโป (RHP 90) แมรี, ยูซี, และฮานส์กลับมาในสองสัปดาห์ (RHP 96) เนล (ยิว) และรอนนี่ กาซาน (ยิว-ชื่อจริงรอนนี่ ดา คอสตา) ย้ายเข้ามา (RHP 97)

1944 [52]

มกราคม

เมตา (มาร์ธา) และพาวล่า มอนซานโต (พวกยิว) ย้ายเข้ามา (RHP 118) พาวล่าจากไปและย้ายเข้าไปอยู่กับพ่อแม่ของฮานส์ โพลีย์ (RHP 120) บ้านของวิลเล็ม เทิน บูมถูกบุกค้นโดยพวกเกสตาโป ไม่พบหลักฐานใด (RHP 121)

5 กุมภาพันธ์

ฮานส์ โพลีย์ถูกจับกุมขณะพยายามเตือนอีกครอบครัวเรื่องการบุกค้นของพวกเกสตาโป (RHP 125) เพราะกลัวภัย ทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่จึงไปจากบ้านเบเย (RHP 139) ยูซี, แมรี, มาร์ธา และรอนนี่กลับมาใน

หนึ่งสัปดาห์ (RHP 140) นี้คือยิวสี่คนนั้นที่อาศัยอยู่ในบ้านเบเยเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์

28 กุมภาพันธ์

พวกเจ้าหน้าที่เกสตาโปบุกค้นบ้านเบเยเมื่อเวลาประมาณ 5 โมงเย็น (RHP 142) หกคนที่อยู่ในบ้านนั้นแบบผิดกฎหมาย (ยิวสี่คนและคนงานใต้ดินสองคน วิ่งเข้าไปในที่ซ่อนตัวนั้น ประมาณ 5 ทุ่ม คาสเปอร์, คอร์รี่, เบ็ทซี และวิลเล็ม เท็น บูม และนอลลีและปีเตอร์ วาน โวเออร์เดนถูกพาตัวไปยังคุกเมืองฮาร์เลมพร้อมกับคนอื่น ๆ อีกประมาณสามสิบคน (PY 14, RHP 146) หกคนยังอยู่ในที่ซ่อนตัวนั้นขณะที่พวกนาซีเฝ้ายามบ้านหลังนั้น เฮอร์มัน สลูริง (พิควิค) ผู้ติดต่อของคอร์รี่ในขบวนการใต้ดินแห่งชาติดีดัตซ์ ถูกจับกุมที่อื่นในเมืองฮาร์เลม (HP 145)

29 กุมภาพันธ์

สมาชิกครอบครัวทั้งหกคนถูกย้ายไปที่คุกสเกเวนินกันใกล้เดินฮาก (PY 19)

1 มีนาคม

หลังจากผ่านไปกว่า 47 ชั่วโมง ทั้งหกคนในที่ซ่อนตัวนั้นได้รับการช่วยเหลือ ณ เวลาประมาณบ่าย 4:30 น. ยูซี, แมรี, มาร์ธา, และรอนนี่ (พวกยิว) ถูกพาไปยังบ้านปลอดภัยแห่งใหม่ เรย์เนาท் เซียร์ทซ์มา และฮานส์ วาน เมชเชล (พวกคนงานใต้ดิน) ออกไปจากบ้านเบเยอย่างปลอดภัย (RHP 160)

9 มีนาคม

คาสเปอร์ เท็น บูมตายในวัย 84 (PY 22)

16 มีนาคม

คอร์รี่เริ่มต้นการถูกขังเดี่ยวในห้องขัง 384 (PL 18)

15 เมษายน

คอร์รี่ใช้เวลาช่วงวันเกิดของเธอในการถูกขังเดี่ยว (HP 164)

5 มิถุนายน

คอร์รี่และเบ็ทซีหากันจนเจอขณะที่พวกเธอถูกขนย้ายโดยรถไฟจากคุกสเกเวนินกันไปยังค่ายกักกันวูจท์ในฮอลแลนด์ โดยไปถึง 6 มิถุนายน (PL 11)

4 กันยายน

คอร์รี่และเบ็ทซีเริ่มต้นการนั่งรถไฟที่เป็นฝืนร้าย-สามวันและสามคืนถูกอัดแน่นอยู่ในตู้รถไฟตู้เดียวปลายทางของพวกเธอคือ ค่ายกักกันราเวนสบรุคใกล้เมืองเบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี (PY 85)

8 กันยายน

คอร์รี่และเบ็ทซีถูกลงทะเบียนอย่างเป็นทางการให้เป็นนักโทษในราเวนสบรุค (PY 88)

16 ธันวาคม

เบ็ทซีตายในราเวนสบรุคในวัย 59 (LST 63)

25 ธันวาคม

หลังจากทราบข่าวว่าเธอจะถูกปล่อยตัว คอร์รี่ถูกส่งไปอยู่ในโรงพยาบาลราเวนสบรุคเพราะบวมหน้า (HP

233)

30 ธันวาคม

(หรือ 28 ธันวาคม-ทั้งสองวันที่ปรากฏในใบปล่อยตัว) คอร์รี่ได้รับการปล่อยตัวจากค่ายกักกันราเวนสปรูค (PY 88)

1945 [53]

1 มกราคม

เมื่อเป็นไทแล้ว คอร์รี่ไปถึงในเบอร์ลินและพบรถไฟขบวนหนึ่งไปโกรนินเกิน ประเทศฮอลแลนด์ ซึ่งเป็นที่ ๆ เธอพักอยู่สัปดาห์ในบ้านพักคนชรา นางพยาบาลคนหนึ่งของเธอ ทูรส เบเนส เป็นเพื่อนคนหนึ่งจาก YWCA (LST 69) จากนั้นคอร์รี่ไปพักผ่อนอยู่กับวิลเล็มและทีนนานสองสัปดาห์ก่อนกลับไปยังฮาร์เลม (HP 236-40)

5 พฤษภาคม

วันปลดแอกในฮอลแลนด์ หลังจากนั้นไม่นาน คอร์รี่เช่าและเปิดส่วนหนึ่งของชาเพนดยูเน่น (บ้านของนางเบียเร็นส์ เดอ ฮาน) ให้เป็นศูนย์บำบัดคริสเตียนสำหรับเหล่าเหยื่อสงคราม (HP 244-45)

8 พฤษภาคม

วันแห่งชัยชนะ (ชัยชนะในยุโรป)

19 มิถุนายน

คอร์รี่เขียนไปถึงยาน โวเกล ชายผู้ที่ทรยศครอบครัวของเธอให้แก่พวกเกสตาโป และยกโทษให้เขา (PL 81)

มิถุนายน

หนังสือเล่มแรกของคอร์รี่, *Gevangene en Toch... (A Prisoner and Yet...)*, ถูกจัดพิมพ์ในฮอลแลนด์

1946 [54]

ช่วงต้นปีนั้น คอร์รี่เดินทางโดยเครื่องบินขนส่งสินค้าไปสหรัฐอเมริกาเพื่อแบ่งปันเรื่องราวของเธอ เธอเริ่มต้นในนิวยอร์กซิตี้และได้รับคำแนะนำจากเออร์วิง แฮร์ริส จากนั้นในวอชิงตันดีซี เธอได้รับความช่วยเหลือจากศาสตราจารย์อับราฮัม เวอร์เรตและลูกสาวของเขา อลิเซีย, แมเรียน จอห์นสัน, นางแฟรงค์ แมคเซอร์รี่ และเคท เซนีย์ จากตรงนั้น คอร์รี่เดินทางไปบรรยายทั่วประเทศ (HL 149-52) เธอเขียนจดหมายฝากอธิษฐานเพื่อเดือนกรกฎาคมจากแคนซัสโดยได้ทำงานในนิวยอร์ก, วอชิงตันดีซี, เพนซิลเวเนีย, เวอร์มอนต์, มิชิแกน, อิลลินอยส์ และแคนาดา (“งาน” ของคอร์รี่คือการประกาศข่าวประเสริฐและการสร้างสาวก) ในแคนาดา เธอได้รับความช่วยเหลือจากนางบ็อบบี้ ฮัลลิดจ์ เธอทำงานในรัฐแคลิฟอร์เนีย, ยูทาห์, และไอโอว่า (PrL 10-46) เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม พี่ชายของคอร์รี่ วิลเล็ม ตายในวัย 60 จากวัณโรคในกระดูกสันหลัง ซึ่งติดมาจากในคุก (HP 249) เธอกลับไปฮอลแลนด์หลังจากอยู่ต่างแดนสิบเดือน (PrL 6-47)

1947 [55]

คอร์รี่ทำงานต่อไปที่ซาเพนดูเยน (PrL 6-47) เธอทำงานในประเทศเยอรมนีด้วย ซึ่งเป็นที่ ๆ เธอพบกับยามคนหนึ่งจากราเวนสบูคและยกโทษให้เขา (TfL 82) ในเดือนกันยายน เธอทำงานในแคนาดา (CP)

1948 [56]

ในวันเกิดของเธอ คอร์รี่พูดในเมืองลอสแอนเจลิสที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (นิตยสาร *Contemporary Christian Acts* 4-78) เธอเข้าร่วมงานประชุมใหญ่งานหนึ่งของ Youth for Christ ในสวีตเซอร์แลนด์ (HL 163)

1949 [57]

คอร์รี่พูดในเยอรมนีและทำงานในค่ายผู้ลี้ภัยหลายแห่งที่นั่น ด้วยความช่วยเหลือจากคริสตจักรลูเธอรันเยอรมัน เธอเช่าและเปิดดาร์มสตาตท์ (อดีตค่ายกักกันแห่งหนึ่ง) เพื่อเหล่าผู้ลี้ภัย Evangelical Sisterhood of Mary รับผิดชอบค่ายอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งค่ายนั้นปิดในปี 1960 (CP, HP 249) เธอทำงานในประเทศสวีตเซอร์แลนด์และสหรัฐอเมริกาเช่นกัน (CP)

1950 [58]

คอร์รี่ทำงานในรัฐแคลิฟอร์เนีย (HL 163-64), วอชิงตันดีซี (CP), มิชิแกน, แคนาดา และเบอร์มิวด้า ในเบอร์มิวด้า เธอพูดคุยสืบทอดสัปดาห์ (PerL 3-50) เธอกลับไปฮอลแลนด์โดยเครื่องบินขนส่งสินค้า และทำงานนานหลายเดือนในประเทศเยอรมนี (CP)

1951 [59]

คอร์รี่ทำงานในประเทศเยอรมนี, อังกฤษ, แคนาดา และสหรัฐอเมริกา (CP) ในช่วงปีนี้ เธอกลับไปฮอลแลนด์เพื่อทำการซื้อขายบ้านซอนเนคูอินให้เสร็จสิ้นเพื่อใช้เป็นศูนย์พักผ่อนและฝึกอบรมคริสเตียน มันย้ายจากบ้านเช่าของมันเป็น, ซาเพนดูเยน (HL 166) เธอมีส่วนกับงานนี้จนถึงปี 1966 (PerL)

1952 [60]

คอร์รี่ทำงานในสหรัฐอเมริกา และจากนั้น ระหว่างการเดินทางไปญี่ปุ่น เธอแวะในฮาวายและพูดสืบทอดครั้งในสวีตเซอร์แลนด์ (PerL 4-52) เธอทำงานในญี่ปุ่นนานเก้าเดือน ส่วนหนึ่งกับมิชชันนารีคุณพ่อและคุณแม่ มิทเชล (PerL)

1953 [61]

หนังสือเล่มที่สองของคอร์รี่ *Amazing Love* ได้รับการตีพิมพ์ มันเป็นหนังสือเล่มแรกของเธอที่ตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ เธอทำงานในไต้หวันและเยี่ยมเหล่าคนไข้โรคเรื้อรังกับลิลเลียน ดิกสัน (PrL 1-53) เธอทำงานในประเทศฟิลิปปินส์, นิวซีแลนด์, ออสเตรเลีย, อิสราเอล (CP), แอฟริกาใต้ (Reim. 66), สเปน, สวีตเซอร์แลนด์ (PrL 12-53) และฮอลแลนด์ (PerL) เช่นกัน เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม นอลลีพี่สาวของเธอตายในวัย 63 คอร์รี่สะเทือนใจอย่างมากเพราะการจากไปของพี่สาว (TfL 62) ในเดือนธันวาคม เธออยู่ในเมืองฮาร์เลมซึ่งเป็นที่ ๆ เธอล้มและได้รับบาดเจ็บที่สะโพก เธอได้รับการดูแลที่ซอนเนคูอิน (PrL

5-54)

1954 [62]

ต้นเดือนมกราคม คอรัรีรับการอธิษฐานเผื่อ เธอรับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (TfL 62) เธอทำงานนานหกเดือนในประเทศเยอรมนี (PerL) เธอพบนางพยาบาลคนหนึ่งที่เคยทารุณต่อเบ็ทซีในราเวนสบริคและนำนางมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า (HL 160) คอรัรีทำงานในสหรัฐอเมริกา (PrL 10-54), เบอรัมวิด้า, และควิบาดัว (12-54) หนังสือเล่มแรกของเธอ *Gevangene en Toch...* ถูกแปลและตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษในชื่อ *A Prisoner and Yet...*

1955 [63]

คอรัรีทำงานในประเทศแคนาดา, เม็กซิโก, และสหรัฐอเมริกา (PrL 1-55, 5-55) การเดินทางเที่ยวนี้กินเวลาสิบหกเดือน (PrL 1-56)

1956 [64]

คอรัรีทำงานในฮาวายนานหนึ่งเดือน ซึ่งที่นั่นเธอพูดที่งานประชุม 85 งาน (PrL 5-56) ช่วงที่เหลือของปีเธอทำงานในนิวซีแลนด์และออสเตรเลียกับ Revival Fellowship Team ของเจ. เอ็ดวิน ออร์ (PrL 1956)

1957 [65]

คอรัรีทำงานของเธอต่อไปกับ Revival Fellowship Team ในนิวซีแลนด์และออสเตรเลียตลอดทั้งปี (PrL 1957) ขณะอยู่ในออสเตรเลีย คอรัรีพบกับชายหนุ่มชาวยิวคนหนึ่งชื่อว่ามาร์ติน ตอนเป็นทารกเขาได้รับการช่วยให้พ้นภัยโดยกลุ่มใต้ดินของคอรัรี (PrL 6-57) หนังสือสองเล่มของเธอ *Not Good If Detached* และ *Common Sense Not Needed* ถูกตีพิมพ์

1958 [66]

คอรัรีทำงานในอินเดีย, บอร์เนียว, เกาหลี, ญี่ปุ่น และฟลอริดา (IHT 1958) เพราะรับศีลจุ่มตอนเป็นเด็ก เธอจึงรับบัพติศมาโดยการจุ่มลงที่ William Carey Baptist Church ในกัลกัตตา ประเทศอินเดีย เมื่อวันที่ 20 มีนาคม (PerL) ชื่อของชาวนครวอัปเดตส่วนตัวของเธอเปลี่ยนจาก *Prayer Letter* เป็น *It's Harvest Time*

1959 [67]

คอรัรีเริ่มต้นปีนั้นโดยทำงานในฮ่องกง จากนั้นในเวียดนามและยุโรป (IHT 1959) เธอกลับไปค้าขายกักกันราเวนสบริคเพื่อจะค้นพบว่าการที่เธอได้รับการปล่อยตัวนั้นเป็นความผิดพลาดของเสมียน (HP 250)

1960 [68]

คอรัรีทำงานในเยอรมนี, สเปน, อังกฤษ, สวิตเซอร์แลนด์ และนานสามเดือนในอิสราเอล (IHT 1960) ในสวิตเซอร์แลนด์ เธอพบกับบิลลีและรูธ เกรแฮม (LST 106) เธอเริ่มเดินทางโดยมีเพื่อนร่วมเดินทางประจำตัวคนหนึ่ง, คอนนี วาน ฮุกสตราเทน พวกเขาทำงานด้วยกันนานเจ็ดปี (HL 176)

1961 [69]

คอร์รี่ทำงานในอินเดียสามเดือน จากนั้นในแอฟริกาแปดเดือน (IHT 1961)

1962 [70]

คอร์รี่ทำงานในอเมริกาใต้และสหรัฐอเมริกา (IHT 1962) เมื่อวันที่ 17 เมษายน สมเด็จพระราชินีจูลิยา นำแห่งเนเธอร์แลนด์ตั้งคอร์รี่ให้เป็นชั้นอัศวินในคณะออราเนเจ-นาซซาว (LST 102)

1963 [71]

คอร์รี่เขียนเกี่ยวกับงานเมื่อเร็ว ๆ นี้ในเบอร์มิวด้าและแคนาดา (IHT 1-63) เธอทำงานในสหรัฐอเมริกา (IHT 3-63) เธอพักอยู่ในบัวโนสไอเรส ประเทศอาร์เจนติน่า ในห้องเช่าของดร. เกวน เช็พเพิร์ต นานหกสัปดาห์ นี่เป็นครั้งแรกในรอบสิบหกปีที่เธออาศัยอยู่ในบ้านหลังเดิมได้นานขนาดนั้น เธอพูดในงานประชุมหลายงานและเยี่ยมผู้ป่วยที่โรงพยาบาลของดร. เช็พเพิร์ต จากนั้นคอร์รี่ทำงานในกอร์โดบา, ประเทศอาร์เจนติน่า (IHT 6-63, TFL 102) และบราซิล (PerL 7-1963) เธอกลับไปฮอลแลนด์เพื่อรับการรักษาในโรงพยาบาลเพราะการติดเชื้อในตับ (IHT 10-63) เธอบินไปที่สหรัฐอเมริกาวันที่ 31 ธันวาคม (CP)

1964 [72]

คอร์รี่ทำงานในสหรัฐอเมริกา (CP), เยอรมนี, โปแลนด์, และฟินแลนด์ (IHT 1964) จากนั้นเธอถูกวินิจฉัยว่าเป็นโรคตับอักเสบ ภายใต้คำสั่งของหมอ เธอหยุดพักจากการทำงานไปหนึ่งปี ช่วงปีแห่งการหยุดพักของเธอเริ่มต้นในเดือนกันยายน เธอใช้เวลาสองเดือนแรกรับการรักษาทางการแพทย์ในเมืองบาวาเรีย ประเทศเยอรมนี จากนั้นเธออาศัยอยู่กับปีเตอร์ วาน โวเออร์เดนหลานชายของเธอกับครอบครัวในสวิตเซอร์แลนด์ (IHT 1964-65)

1965 [73]

เธอใช้เวลาหลายเดือนที่เหลือของปีหยุดพักของเธอกับแฮร์รี่และเอฟลิน แคมป์เบลล์ ในอูกันดา, แอฟริกาตะวันออก (HL 177) ในช่วง “ปีหยุดพัก” ของเธอ คอร์รี่พูดเป็นครั้งคราวในคุกและคริสตจักรหลายแห่งในเคนยาและอูกันดา (CP, HL 178) ในเดือนตุลาคม เธอเริ่มทำงานอีกในแทนซาเนีย, เคนยา, รวันดา, บรูไน, คองโก, และอูกันดา (CP, IHT 12-65/3-66)

1966 [74]

ก่อนสิ้นเดือนมกราคม คอร์รี่เสร็จสิ้นการทำงานสี่เดือนในแอฟริกาโดยการพูดในคองโก, เคนยา, และเอธิโอเปีย (CP) จากนั้นเธอทำงานในแคนาดาและสหรัฐอเมริกา (CP) นานหลายเดือนเธอทำงานในรัสเซียและยุโรปตะวันออก (ฮังการี, โปแลนด์, เชกโกสโลวาเกีย) จากนั้นในเยอรมนีและฮอลแลนด์ (CP)

1967 [75]

คอร์รี่ทำงานในฝรั่งเศสและอินโดนีเซีย (CP) เธอฉลองครบรอบวันเกิดปีที่ 75 ของเธอในเวียดนาม มันเป็นช่วงสงคราม และเธอกำลังทำงานกับมิชชันนารีอาจารย์แอนดรูว์ (LST 89) เมื่อเธอกลับไปฮอลแลนด์ ท่านบารอนหญิงเอลิซาเบธ วาน ฮิมสตราให้เธอยืมห้องพักแห่งหนึ่งเพื่อใช้เป็น “ฐานบ้าน”

เมื่อใดก็ตามที่เธออยู่ในฮอลแลนด์ (HL 186) ในฤดูร้อน คอนนี่จากไปเพื่อไปแต่งงานกับลีสเคิล ฮูเกอร์ เชล คุณหมอมิชชันนารีชาวดัตช์ที่ไปรับใช้ที่อินเดีย (ML 23,28) เอลเลน เดอ ครูนกลายเป็นเพื่อนร่วมเดินทางประจำตัวคนถัดมาของคอร์รี่ พวกเขาทำงานด้วยกันนานเก้าปี รถยนต์คันหนึ่งที่คอร์รี่นั่งโดยสารประสบอุบัติเหตุรุนแรง และชนกับไหล่ข้างหนึ่งของเธอหัก เธอรักษาตัวนานเก้าสัปดาห์ในโรงพยาบาล (HL 186) *Plenty for Everyone* ถูกตีพิมพ์

1968 [76]

วันที่ 28 กุมภาพันธ์ คอร์รี่ได้รับเกียรติจากประเทศอิสราเอลที่ยาดี วาเชม (อนุสรณ์เหยื่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์) เธอถูกขอให้ปลูกต้นไม้ต้นหนึ่งใน Garden of the Righteous เพราะชีวิตของชาวยิวจำนวนมากที่เธอและครอบครัวของเธอได้ช่วยให้รอดในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เธอทำงานในอิสราเอล, ฮอลแลนด์, เยอรมนี (IHT 5-68), สหรัฐฯ, อังกฤษ, และมอสโคว์ (CP)

1969 [77]

คอร์รี่เริ่มต้นปีนั้นในสวีเดนแลนด์ จากนั้นทำงานในฝรั่งเศส (IHT 4-69), สหรัฐฯ (CP), มอสโคว์ (CP), คาซัคสถาน, ทาจิกิสถาน, อุซเบกิสถาน, เยอรมนี (IHT 1-70) และคิวบา (CP) หนังสือของคอร์รี่ *Marching Orders for the End Battle* ถูกตีพิมพ์

1970 [78]

คอร์รี่ทำงานในอิสราเอลและไซปรัส (IHT 5-70) อดีตเพื่อนร่วมเดินทางประจำตัวของเธอ คอนนี่ ตายเพราะมะเร็ง คอร์รี่พูดที่งานศพนั้น (HL 179) เธอกลับไปฮอลแลนด์เพื่อพักผ่อนห้าเดือน-ภายใต้คำสั่งของหมอ (IHT 9-70) จากนั้นทำงานในอลาสกาและสหรัฐฯ ตอนเหนือ (IHT 12-70) *Defeated Enemies* ถูกตีพิมพ์

1971 [79]

คอร์รี่ใช้เวลาห้าเดือนในสหรัฐฯ (IHT 4-71) จากนั้นทำงานในฮอลแลนด์, สหรัฐฯ (IHT 8-70) และแคนาดา (CP) *The Hiding Place* โดยคอร์รี่กับจอห์น และเอลิซาเบธ เซอร์ริลล์ ถูกตีพิมพ์ในเดือนพฤศจิกายน (IHT 8-71)

1972 [80]

คอร์รี่ทำงานต่อไปในสหรัฐฯและแคนาดา (IHT 1972)

1973 [81]

คอร์รี่ทำงานในสหรัฐฯ (IHT 2-73) เธอเริ่มเรียกอัปเดตเรื่องส่วนตัวของเธอว่า *The Hiding Place Magazine* ซึ่งถูกตีพิมพ์เป็นประจำจนถึงปี 1983 เธอทำงานใน Netherlands Antilles (HPM Sm 73) ในเดือนมิถุนายน เธอพูดที่งาน Billy Graham Crusade ในเมืองแอตแลนตา รัฐจอร์เจีย (BGCA)

1974 [82]

ภาพยนตร์ *The Hiding Place* ถูกถ่ายทำตั้งแต่เดือนมีนาคมไปจนถึงเดือนมิถุนายนในเมืองฮาร์เลม และประเทศอังกฤษ คอร์รี่ไปเยี่ยมชมกองถ่าย (LST 110, HL 202) คอร์รี่ทำงานในสหรัฐฯ และอิสราเอล

(HPM Sm 74) ในเดือนกรกฎาคม เธอพูดที่งาน Congress for World Evangelization ในสวีตเซอร์แลนด์ (MY 122) หนังสือ *Tramp for the Lord* โดยคอร์รี่กับเจมี บัคกิงแฮม ถูกตีพิมพ์ ในเดือนพฤศจิกายน เธอถูกสัมภาษณ์ที่งาน Billy Graham Crusade ในเมืองนอร์ฟอล์ก รัฐเวอร์จิเนีย (BGCA)

1975 [83]

คอร์รี่ทำงานในสหรัฐฯ นานหลายเดือน (HPM Sp 75) และในเบอร์มิวด้า (HPM W 75) บ้านเบเยในเมืองฮาร์เลม ประเทศฮอลแลนด์ เปิดเป็นพิพิธภัณฑสถานแห่งหนึ่ง, “The Hiding Place” (LST 98) วันที่ 29 กันยายน ภาพยนตร์ *The Hiding Place* ฉายรอบปฐมทัศน์ในเบฟเวอร์ลีฮิลล์ รัฐแคลิฟอร์เนีย ขณะกำลังจะเริ่มฉาย พวกที่ต้องสงสัยว่าเป็นนิโอนาสิกกลุ่มหนึ่งขวางระเบิดแก๊สน้ำตาเข้าไปในโรงภาพยนตร์นั้น แทนที่จะชมภาพยนตร์ ผู้คนหลายร้อยมีความสุขกับการพบปะบนถนนกับคอร์รี่, บิลลีเกรแฮม, แพท บูนซึ่งเป็นพิธีกร, เบฟ เซียที่ขับร้องบทเพลง “How Great Thou Art” และแพทกับคิลิฟ แบร์โรวส์ที่นำการร้องเพลง หนังสือพิมพ์หลายฉบับและโทรทัศน์นำเสนอเรื่องราวนี้ไปหลายประเทศ (LST 112) *The Hiding Place* ถูกฉายในโรงภาพยนตร์หลายแห่งในหลายประเทศ ในเดือนพฤศจิกายน สมาชิกคนหนึ่งของ Evangelical Sisterhood of Mary มาที่บ้านเบเยและนำเสนอแก่คอร์รี่แผ่นป้ายหลายอันที่ถูกแขวนในที่ซ่อนตัวนั้น (LST 98) *Prison Letters* ถูกตีพิมพ์

1976 [84]

ในเดือนมกราคม คอร์รี่อยู่ในโอกลาโฮมา (BGCA) ในเดือนเมษายน แพม โรสเวลล์กลายเป็นเพื่อนร่วมเดินทางประจำตัวของคอร์รี่เมื่อเอลเลน เดอ ครูนจากไปเพื่อแต่งงานกับบ็อบ สแตมพ์ส บาทหลวงประจำ Oral Roberts University (TH 16) แพมทำงานกับคอร์รี่นานเจ็ดปี การเดินทางเที่ยวแรกของพวกเธอกินเวลานานเจ็ดเดือน ทำงานในสวีตเซอร์แลนด์; โตรอนโต ประเทศแคนาดา; และสหรัฐฯ (ไฮโนลลู ฮาวาย; นิวเจอร์ค; เวเนซุเอลา; รัฐแมสซาชูเซตส์; ชาร์ลอตต์ รัฐนอร์ทแคโรไลนา; วิลเลียมสเบิร์ก รัฐเวอร์จิเนีย; น็อกซ์วิลล์ รัฐเทนเนสซี; ทัลซา รัฐโอกลาโฮมา; ดัลลัสและวาโก้ รัฐเท็กซัส; เดส มอยเนส รัฐไอโอวา; ชิคาโก รัฐอิลลินอยส์; ไมอามี รัฐฟลอริดา; ลอสแอนเจลิส, ฮานาเฮม, ซานดิเอโก และซานโฮเซ รัฐแคลิฟอร์เนีย) (SY 40,42) วันที่ 23 เมษายน คอร์รี่ได้รับปริญญาเกิตติมศักดิ์ (Doctorate of Humane Letters) จาก Gordon College ในรัฐแมสซาชูเซตส์ (HPM Sm 76) จากนั้นเธอใช้เวลาสามเดือนในฮอลแลนด์ (SY 49) *In My Father's House* โดยคอร์รี่กับซี.ซี. คาร์ลสัน และ *Corrie's Christmas Memories* ถูกตีพิมพ์ ภาพยนตร์ *Behind the Scenes of The Hiding Place* ออกฉาย

1977 [85]

ในเดือนมกราคม “The Hiding Place” ถูกปิดในฐานะพิพิธภัณฑสถานแห่งหนึ่งเพราะมีผู้มาเยือนเยอะเกินไป (HPM Sp 77) คอร์รี่เป็นนักพูดรับเชิญที่งาน Billy Graham Crusade ในกอนเนเบิร์ก ประเทศสวีเดน และจากนั้นทำงานในสวีตเซอร์แลนด์ (HPM Sp 77) นอกจากนี้ในเดือนมกราคม คอร์รี่และแพมได้รับสถานะคนต่างด้าวผู้อาศัยในสหรัฐฯ และเดินทางไปยังฟลอริดา ซึ่งเป็นที่ ๆ คอร์รี่ใช้เวลาหลายสัปดาห์เขียนหนังสือเล่มหนึ่ง (HL 209, SY 50) จากนั้นเธอและแพมไปที่แคลิฟอร์เนียเพื่อมองหาบ้าน

เช่าสักหลัง (SY 49) วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พวกเธอย้ายเข้าในบ้าน “ชาโลม” ในเมืองปลาเซนเทีย รัฐแคลิฟอร์เนีย (LST 120) คอร์รี่ทำงานในนิวยอร์กและฟลอริดา (HPM Sm 77) วันที่ 4 กรกฎาคม ในรัฐแอริโซนา เธอได้รับเกียรติโดย CHIEF (Christian Hope Indian Eskimo Fellowship) ได้รับเครื่องสวมศีรษะอันหนึ่ง และถูกต้อนรับเข้าในหลายเผ่าของพวกเขา ในเดือนกรกฎาคม เธอเข้าร่วมการประชุมหนึ่งของเหล่านักเขียนชายดีในแคนซัสซิตีและเดนเวอร์ และจากนั้นไปที่โอกลาโฮมาเพื่อร่วมพิธีบัพติศมาของลูกชายของเอลเลน ปีเตอร์ จอห์น สแตมพ์ส เธอเสร็จสิ้นภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่สูงขึ้นเป็นพิเศษสำหรับเหล่านักโทษ *One Way Door* (HPM F 77) วันที่ 25 กันยายน เธอพูดที่คุก San Quentin Prison ใกล้กับซานฟรานซิสโก รัฐแคลิฟอร์เนีย (LST 125) ในเดือนตุลาคม คอร์รี่เข้าโรงพยาบาลเพื่อรับเครื่องตัวคุมจิ้งหะหัวใจ (SY 73) ในเดือนพฤศจิกายน เธอพูดในพอร์ตแลนด์ รัฐโอเรกอน (HPM Jan 78) หนังสือ *Each New Day; Prayers and Promises for Every Day; He Cares, He Comforts; และ He Sets the Captives Free* ถูกตีพิมพ์

1978 [86]

วันที่ 15 เมษายน คอร์รี่ใช้เวลาวันเกิดของเธอในแอริโซนาสร้างภาพยนตร์เรื่องหนึ่งสำหรับพวกอเมริกันอินเดียน (SY 82) เธอใช้เวลาเดือนพฤษภาคมและมิถุนายนไปกับการเขียนหนังสือ *This Day Is the Lord's* ซึ่งถูกตีพิมพ์ในปี 1979 (ST 156) ในต้นฤดูร้อน เธอทำงานเกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่อง *Jesus Is Victor* (SY 89) ในเดือนกรกฎาคม เธอได้รับเกียรติด้วยงานรอบเย็นชื่อว่า “Corrie: The Lives She Touched” (SY 91) วันที่ 23 สิงหาคม เธอทนทุกข์กับเลือดออกในสมองครั้งใหญ่ครั้งแรกของเธอ (SY 102) และสูญเสียความสามารถส่วนใหญ่ของเธอในการสื่อสาร (ST 163) หนังสือของเธอ *Father ten Boom, God's Man; A Tramp Finds a Home; และ Don't Wrestle, Just Nestle* ถูกตีพิมพ์

1979 [87]

วันที่ 15 เมษายน คอร์รี่ฉลองวันเกิดครบรอบปีที่ 86 ของเธอด้วยงานเลี้ยงเล็ก ๆ ในสวนหลังบ้าน (HPM May '79) ในเดือนพฤษภาคม เธอทนทุกข์กับเลือดออกในสมองขั้นรุนแรงหนที่สอง สูญเสียการใช้งานแขนและขาขวาของเธอ (SY 144, ST 169)

1980 [88]

ในเดือนตุลาคม คอร์รี่ทนทุกข์กับเลือดออกในสมองขั้นรุนแรงหนที่สามของเธอและต้องนอนติดเตียง (SY 186)

1982 [90]

หนังสือของคอร์รี่ *Clippings from My Notebook* ถูกตีพิมพ์ มันเป็นการรวบรวมบันทึกต่าง ๆ ที่เธอได้เขียนและภาพถ่ายต่าง ๆ ที่เธอถ่ายไว้ในระหว่างการเดินทางหลายสิบปีของเธอ ภาพยนตร์เพื่อประกาศข่าวประเสริฐของคอร์รี่ *Jesus Is Victor* ออกฉาย

1983 [91]

ในวันเกิดปีที่ 91 ของเธอ 15 เมษายน คอร์รี่ไปสวรรค์ เธอตาย ณ เวลาประมาณ 5 ทุ่ม (SY 186) งาน

รำลึกถึงเธอถูกจัดในวันที่ 22 เมษายน พร้อมกับพิธีฝังที่ Fairhaven Memorial Park ซานตา อานา, แคลิฟอร์เนีย ภาพยนตร์ประกาศข่าวประเสริฐของเธอ *One Way Door* และ *Corrie: The Lives She's Touched* ออกฉาย หนังสือของเธอ *Not I, but Christ* ถูกตีพิมพ์ปีนี้เป็นภาษาดัตช์ ในปี 1984 เป็นภาษาอังกฤษ

1985

Jesus Is Victor ถูกตีพิมพ์ มันเป็นการเรียบเรียงหนังสือสามเล่มของคอร์รี่

1988

วันที่ 15 เมษายน บ้าน Corrie ten Boom House เปิดเป็นพิพิธภัณฑ์แห่งหนึ่งในเมืองฮาร์เลม ประเทศฮอลแลนด์

1999

Reflections of God's Glory ถูกตีพิมพ์ มันมีข้อความหลายตอนที่คอร์รี่กล่าวไว้ผ่านทาง Trans World Radio

2002

Messages of God's Abundance ถูกตีพิมพ์ หนังสือเล่มนี้มีข้อความเพิ่มเติมหลายตอนที่คอร์รี่กล่าวไว้ทาง Trans World Radio

2003

ภาพยนตร์ *The Hiding Place* ในรูปแบบวีดีโอถูกวางจำหน่ายโดย World Wide Pictures มันรวมภาพยนตร์อีกสี่เรื่องของคอร์รี่ไว้ด้วย: *Behind the Scenes of The Hiding Place*, *Jesus Is Victor*, *One Way Door* และ *Corrie: The Lives She's Touched*

การคารวะเพิ่มเติมหลายอย่างแก่ครอบครัวเท็น บูม: มีถนนเส้นหนึ่งชื่อว่า Corrie ten Boomstraat (street) และ Casper ten Boomstraat ในเมืองฮาร์เลม, ถนน Ten Boomstraat เส้นหนึ่งในเมืองฮิลเวอร์ซัมสำหรับคริสตียาน เท็น บูม (คิค) และโรงเรียน Ten Boom School แห่งหนึ่งในเมืองมาร์ชเซ่นซึ่งตั้งชื่อตามพี่ชายของคอร์รี่ วิลเล็ม

การอ้างอิงด้านลำดับเวลา

BGCA จากคอลเลกชันคอร์รี่ เท็น บูมใน Billy Graham Center Archives, วิตัน คอลเลจ, เมืองวิตัน รัฐอิลลินอยส์.

CP Corrie's passports, BGCA

FH *In My Father's House* โดยคอร์รี่ เท็น บูม กับ คาโรล ซี. คาร์ลสัน. แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: ฟเลมิ่ง เอช. เรฟเวลล์, แผนกหนึ่งของ Baker Book House Company, 1976, 2000. ฉบับปี 1976 จัดพิมพ์ร่วมกับ Christian Literature Crusade, ฟอรัท วอชิงตัน, เพนซิลเวเนีย. สิทธิ์ในการตีพิมพ์ทั้งหมดถูกถือครองโดย Baker Book House Company, แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน.

FtB *Father ten Boom: God's Man* โดยคอร์รี่ เท็น บูม. แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: ฟเลมิ่ง เอช. เรฟเวลล์, แผนกหนึ่งของ Baker Book House Company, 1978.

HL *Corrie ten Boom: Her Life, Her Faith* โดยคาโรล ซี. คาร์ลสัน. แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: ฟเลมิ่ง เอช. เรฟเวลล์, แผนกหนึ่งของ Baker Book House Company, 1983.

HP *The Hiding Place* โดยคอร์รี่ เท็น บูมกับจอห์นและเอลิซาเบธ เซอร์วิลล์. แซพพาควา, นิวยอร์ก: Chosen Books LLC, 1971.

HPM *Hiding Place Magazine*, อัปเดตส่วนตัวจากคอร์รี่ เท็น บูม ในแฟ้มข้อมูลของ Corrie ten Boom House Foundation เมืองฮาร์เลม ประเทศเนเธอร์แลนด์.

IHT *It's Harvest Time*, อัปเดตส่วนตัวจากคอร์รี่ เท็น บูม ในแฟ้มข้อมูลของ Corrie ten Boom House Foundation เมืองฮาร์เลม ประเทศเนเธอร์แลนด์.

LST *Corrie, The Lives She's Touched* โดยโจแอน วินมิลล์ บราวน์. แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: ฟเลมิ่ง เอช. เรฟเวลล์, แผนกหนึ่งของ Baker Book House Company, 1978.

MY *My Years with Corrie* โดยเอลเลน เดอ ครูน สแตมพ์ส. Eastbourne: Kingsway Publications Ltd และ Alresford: Christian Literature Crusade. สงวนลิขสิทธิ์: ฟเลมิ่ง เอช. เรฟเวลล์, แผนกหนึ่งของ Baker Book House Company, 1978.

NG *Not Good If Detached* โดยคอร์รี่ เท็น บูม. ลอนดอน. Christian Literature Crusade, 1957. สิทธิ์ในการตีพิมพ์ถูกถือครองโดย Baker Book House Company, แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน.

PerL Personal Letters จากครอบครัวเท็น บูม ในแฟ้มข้อมูลของ Corrie ten Boom House Foundation เมืองฮาร์เลม ประเทศเนเธอร์แลนด์.

PL *Prison Letters* โดยคอร์รี่ เท็น บูม. แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: ฟเลมิ่ง เอช. เรฟเวลล์, แผนกหนึ่งของ Baker Book House Company, 1975.

PrL *Prayer Letter*, อัปเดตส่วนตัวจากคอร์รี่ เท็น บูม ในแฟ้มข้อมูลของ Corrie ten Boom House Foundation เมืองฮาร์เลม ประเทศเนเธอร์แลนด์.

PY *A Prisoner and Yet...* โดยคอร์รี่ เท็น บูม. ลอนดอน: Christian Literature Crusade, 1954. สิทธิ์

ในการตีพิมพ์ถูกถือครองโดย Baker Book House Company, แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน.

Reim. *Het Leven van Corrie ten Boom* โดย Lotte Reimeringer-Baudert. Hoornaar, Netherlands: Gideon, 1985.

RHP *Return to the Hiding Place* โดยฮานส์ โพลีย์. เอลจิน, อิลลินอยส์: LifeJourney Books, สำนักพิมพ์หนึ่งของ Chariot Family Publishing, แผนกหนึ่งของ David C. Cook Publishing Company, 1993. สงวนลิขสิทธิ์: ฮานส์ โพลีย์.

SY *The Five Silent Years of Corrie ten Boom* โดยพามาเมล่า โรสเวลล์. แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: ซอนเดอร์วาน, 1986. สงวนลิขสิทธิ์: The Zondervan Corporation.

ST *Safer Than a Known Way* โดยพามาเมล่า โรสเวลล์ มัวร์. แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: Chosen Books, ฟเลมิ่ง เอช. เรฟเวลล์, แผนกหนึ่งของ Baker Book House Company, 1988.

TH *A Tramp Finds a Home* โดยคอร์รี่ เท็น บูม. แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: ฟเลมิ่ง เอช. เรฟเวลล์, แผนกหนึ่งของ Baker Book House Company, 1978.

TfL *Tramp for the Lord* โดยคอร์รี่ เท็น บูมกับเจมี บัคกิงแฮม. แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน: ฟเลมิ่ง เอช. เรฟเวลล์, แผนกหนึ่งของ Baker Book House Company, 1974, 2000. ฉบับ 1974 ถูกตีพิมพ์ร่วมกับ Christian Literature Crusade, ฟอรัทวอชิงตัน, เพนซิลเวเนีย. สิทธิการตีพิมพ์ทั้งหมดถูกถือครองโดย Baker Book House Company, แกรนด์ แรพพิดส์, มิชิแกน.

วันเกิด วันตาย และวันแต่งงานได้มาจากบันทึกราชการทั้งหลาย

เอลิซาเบธ และ จอห์น เซอร์ริลล์ ได้แต่งหนังสือและร่วมกันแต่งหนังสือขายดีหลายเล่มโดยมียอดขายมากกว่าห้าสิบล้านฉบับ ซึ่งรวมถึง *The Hiding Place*, *The Cross and the Switchblade*, *God's Smuggler*, *They Speak with Other Tongues*, *The Happiest People on Earth* และ *Return from Tomorrow*

หลังจากได้พบกันบนเรือควีนเอลิซาเบธระหว่างการเดินทางของพวกเขาไปยุโรป เอลิซาเบธและจอห์นแต่งงานกันในสวีตเซอร์แลนด์ในปี 1947 พวกเขาเดินทางและทำงานอิสระนานสี่ปีก่อนที่มาร่วมกับคณะทำงานของ *Guideposts* ซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาทำหน้าที่เป็นผู้แต่งและบรรณาธิการนานกว่าห้าสิบปี พวกเขาได้ตีพิมพ์บทความหลายพันชิ้นและเขียนหนังสือมากกว่าสามสิบล่ม ซึ่งรวมถึง *The Cross and the Switchblade* กับเดวิด วิลเคอร์สัน (1963) และ *God's Smuggler* กับอาจารย์แอนดรูว์ (1967)

ในปี 1970 ครอบครัวเซอร์ริลล์ได้ก่อตั้ง Chosen Books-ซึ่งต่อมาร่วมหุ้นกับเพื่อน ๆ ของพวกเขา เลียวเนิร์ดและแคเธอรีน มาร์แชลล์ เลอซูด-อุทิศให้กับการพัฒนานักเขียนหน้าใหม่และค้นหาหนังสือคริสเตียนที่น่าสนใจและมีประโยชน์จากทั่วโลก หลังจากตีพิมพ์ผลงานเล่มแรกของพวกเขา *The Hiding Place* โดยคอร์รี่ เท็น บูมในปี 1971 พวกเขาตีพิมพ์หนังสือสองเล่มแรกของชาร์ลส์ โคลสัน *Born Again* และ *Life Sentence* ในปี 1992 Chosen ได้กลายเป็นแผนกหนึ่งของ Baker Book House Company (ตอนนี้คือ Baker

Publishing Group)

เรื่องราวของเอลิซาเบธเองเกี่ยวกับการดิ้นรนส่วนตัวและการเติบโตฝ่ายวิญญาณ *All the Way to Heaven* เล่าย้อนเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับการเดินทางของเธอเองจากการไม่ยอมรับว่ามีพระเจ้ามาสู่การมีพันธะอย่างลึกซึ้ง เธอได้ตีพิมพ์บทเฝ้าเดี่ยวชุดหนึ่ง *Journey into Rest* เช่นกัน และชุมนุมเรื่องสั้นสองเรื่อง *Glimpses of His Glory* และ *When God Breaks Through*

งานของครอบครัวเซอร์ริลล์ได้พาพวกเขาไปทำงานที่ได้รับมอบหมายและจัดเวิร์คช็อปการเขียนในห้าทวีป พร้อมกับการเดินทางหลายเที่ยวไปยังตะวันออกไกลและไกล ซึ่งรวมถึงโครงการนานเป็นปีในแอฟริกาตะวันออก, ยุโรป, และอเมริกาใต้ (ที่ซึ่งลูก ๆ สามคนของพวกเขาเข้าเรียนโรงเรียนท้องถิ่น) ครอบครัวเซอร์ริลล์ยังรวมถึงหลานแปดคนและเหลนหนึ่งคนด้วย

งานของพวกเขายังทำให้พวกเขาต้องเดินทางอยู่ตลอดเหมือนเดิม (ในประเทศนี้และต่างแดน) เกือบครึ่งของเวลา รายงานกิจการทั้งหลายที่ชวนให้ตะลึงพรึงเพริดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในศตวรรษที่ 21